NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *THE HOUSE IN THE CERULEAN SEA*

TJ KLUNE

UNDER THE WHISPERING DOOR

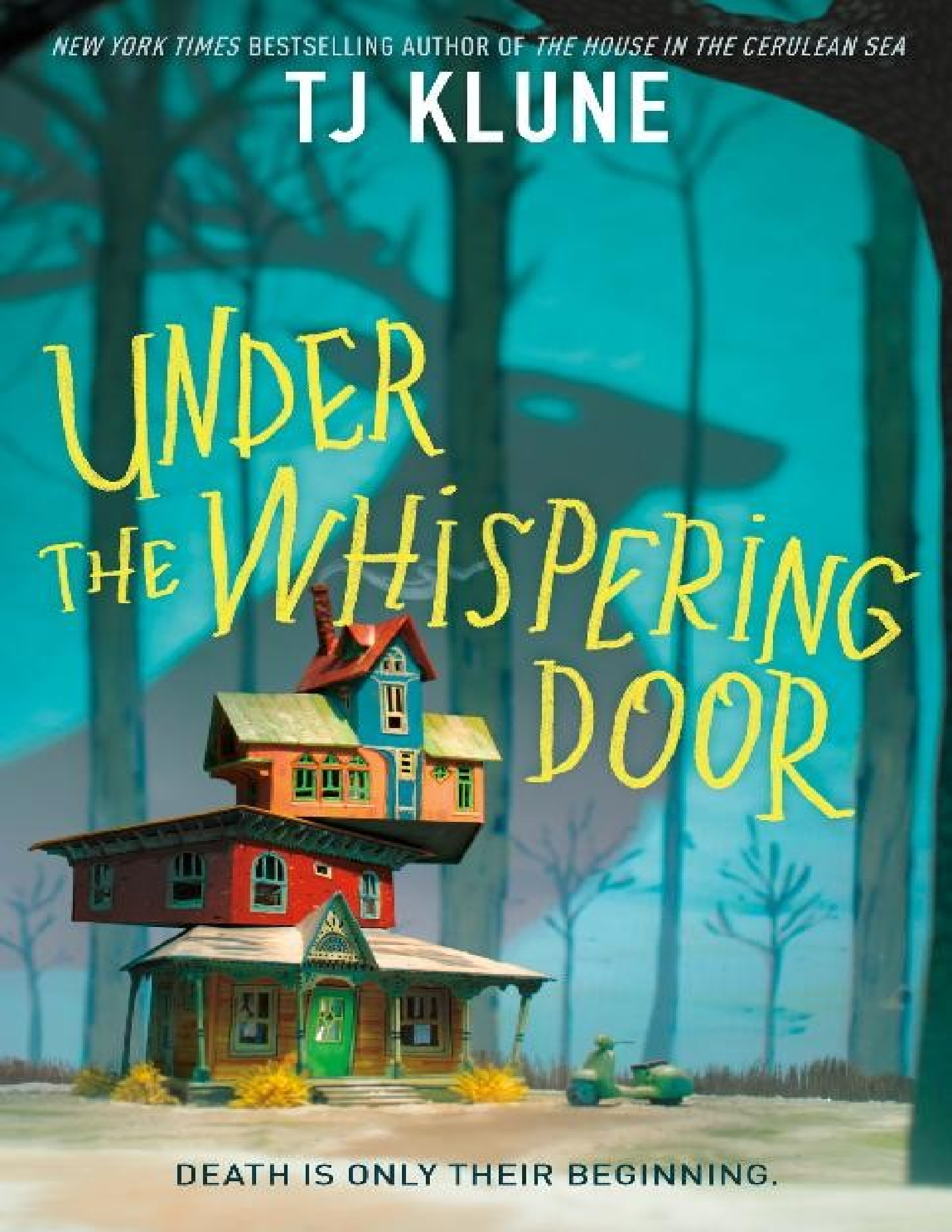

DEATH IS ONLY THEIR BEGINNING.

Cuprins

Pagina titlu
Notificare privind drepturile de autor
Dedicare
Nota autorului
Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Epilog
Mulțumiri
Extras: Introducerea lui Mei la secerat
Cărți Tor de TJ Klune
Despre autor
Drepturi de autor

UNDER THE WHISPERING DOOR

TJ KLUNE

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK
TOR NEW YORK

Începeți să citiți
Cuprins
Despre autor
Pagina de drepturi de autor

Vă mulţumim că aţi cumpărat asta
Cartea electronică Tom Doherty Associates.

Pentru a primi oferte speciale, conţinut bonus,
şi informaţii despre noile lansări şi alte lecturi grozave,
înscrieţi-vă pentru buletinele noastre informative.

Sau vizitaţi-ne online la
us.macmillan.com/newslettersignup

Pentru actualizări prin e-mail despre autor, faceţi clic aici .

Autorul şi editorul v-au furnizat această carte electronică fără software-ul de gestionare a drepturilor digitale (DRM), astfel încât să vă puteţi bucura să o citiţi pe dispozitivele dvs. personale. Această carte electronică este doar pentru uzul dumneavoastră personal. Nu aveţi voie să tipăriţi sau să publicaţi această carte electronică sau să faceţi această carte electronică disponibilă public în niciun fel. Nu puteţi copia, reproduce sau încărca această carte electronică, în afară de a o citi pe unul dintre dispozitivele dumneavoastră personale.
Încălcarea drepturilor de autor este împotriva legii. Dacă credeţi că copia acestei cărţi electronice pe care o citiţi încalcă drepturile de autor ale autorului, vă rugăm să informaţi editorul la: us.macmillanusa.com/piracy .

Pentru Eric.

Sper că te-ai trezit într-un loc ciudat.

Nota autorului

Această poveste explorează viața și dragostea, precum și pierderea și durerea.
Există discuții despre moarte sub diferite forme: liniștită, neașteptată și moarte prin sinucidere.
Vă rugăm să citiți cu atenție.

CAPITOL

1

Patricia plângea.
Wallace Price ura când oamenii plângeau.
Lacrimi mici, lacrimi mari, suspine pline de zguduire, nu conta. Lacrimile erau inutile, iar ea nu făcea decât să întârzie inevitabilul.
"Cum ai ştiut?" spuse ea, cu obrajii umezi, când întinse mâna spre cutia Kleenex de pe biroul lui. Ea nu l-a văzut strâmbându-se. Probabil a fost în bine.
„Cum aş putea să nu?" el a spus. Şi-a încrucişat mâinile pe biroul lui de stejar, scaunul lui Arper Aston scârţâind în timp ce se acomoda pentru ceea ce era sigur că va fi un caz de histrionism nefericit, totul în timp ce încerca să nu se strâmbă la mirosul de înălbitor şi Windex. Unul dintre membrii personalului de noapte trebuie să fi vărsat ceva în biroul lui, cu mirosul gros şi stânjenitor. A făcut o notă mentală să trimită o notă prin care să le reamintească tuturor că avea un nas sensibil şi că nu ar trebui să se aştepte să lucreze în astfel de condiţii. A fost în mod pozitiv barbar.
Umbrele de la ferestrele de la biroul lui erau închise împotriva soarelui de după-amiază, aerul condiţionat explodând puternic, ţinându-l în alertă. În urmă cu trei ani, cineva întrebase dacă poate muta cadranul până la şaptezeci de grade. El râsese. Căldura a dus la lene. Când unul era frig, unul continua să se mişte.
În afara biroului său, firma se mişca ca o maşină bine unsă, ocupată şi autosuficientă, fără a fi nevoie de o contribuţie semnificativă, exact aşa cum îi plăcea lui Wallace. Nu ar fi ajuns atât de departe dacă ar fi trebuit să microgestioneze fiecare angajat. Bineînţeles, el a fost în continuare cu un ochi vigilent, cei din serviciul lui ştiind că trebuie să lucreze de parcă viaţa lor depindea de asta. Clienţii lor erau cei mai importanţi oameni de pe pământ. Când a spus sări, se aştepta ca cei aflaţi la îndemână să facă exact asta fără să pună întrebări fără importanţă, cum ar fi *cât de sus?*
Ceea ce l-a adus înapoi la Patricia. Aparatul se stricase şi, deşi nimeni nu era infailibil, Wallace trebuia să schimbe piesa cu una nouă. Muncise prea mult pentru a lăsa să eşueze acum. Anul trecut a fost cel mai profitabil din istoria firmei. Anul acesta se pregătea să fie şi mai bun. Indiferent în ce stare se afla lumea, cineva trebuia întotdeauna dat în judecată.
Patricia şi-a suflat nasul. „Nu credeam că îţi pasă."
Se uita la ea. „De ce naiba ai crede asta?"
Patricia a zâmbit apos. „Nu eşti chiar genul".
El s-a încreţit. Cum îndrăzneşte să spună aşa ceva, mai ales şefului ei. Ar fi trebuit să-şi dea seama acum zece ani, când a intervievat-o pentru funcţia de asistent juridic, că se va întoarce să-l muşte în cur. Fusese zdrobită, ceva ce Wallace crezuse că se va diminua cu timpul, având în vedere că o firmă de avocatură nu era loc pentru veselie. Cât de greşit a greşit. "Desigur-"
— Doar că lucrurile au fost atât de *grele* în ultima vreme, spuse ea, de parcă el nu ar fi vorbit deloc. „Am încercat să-l ţin îmbuteliat, dar ar fi trebuit să ştiu că vei vedea imediat."

— Exact, spuse el, încercând să îndrepte conversaţia înapoi pe curs. Cu cât trecea mai repede prin asta, cu atât le-ar fi fost amândoi mai bine. Patricia avea să realizeze asta, în cele din urmă. „Am văzut prin asta. Acum, dacă ai putea...
„Şi îţi *pasă* ", a spus ea. „Ştiu că faci. Am ştiut momentul în care mi-ai oferit un aranjament floral de ziua mea luna trecută. Ai fost amabil din partea ta. Chiar dacă nu avea card sau altceva, ştiam ce încercai să spui. Mă apreciezi. Şi vă apreciez atât de mult, domnule Price."
Nu ştia despre ce naiba vorbea ea. Nu-i dăduse un singur lucru. Trebuie să fi fost asistentul său administrativ juridic. Va trebui să vorbească cu ea. Nu era nevoie de flori. Care era rostul? Au fost drăguţi la început, dar apoi au murit, frunzele şi petalele curgându-se şi putrezind, făcând o mizerie care ar fi putut fi evitată dacă nu ar fi fost trimise de la început. Având în vedere acest lucru, şi-a luat pixul Montblanc ridicol de scump, notând o notă (*IDEE PENTRU MEMO: PLANTELE SUNT TERRIBILE ŞI NIMENI NU TREBUIE SĂ LE AIBE*). Fără să ridice privirea, a spus: „Nu încercam să..."
„Kyle a fost concediat în urmă cu două luni", a spus ea şi i-a luat mai mult decât îi plăcea să recunoască să identifice despre cine vorbea ea. Kyle era soţul ei. Wallace îl întâlnise la o misiune fermă. Kyle fusese în stare de ebrietate, bucurându-se evident de şampania pe care Moore, Price, Hernandez şi Worthington le oferiseră după încă un an de succes. Faţa îmbujorată, Kyle dăduse petrecerea cu o poveste detaliată de care lui Wallace nu se putea convinge să-i pese, mai ales că Kyle aparent credea că volumul şi înfrumuseţarea erau o necesitate în povestire.
— Îmi pare rău să aud asta, spuse el înţepenit, aşezându-şi telefonul pe birou. „Dar cred că ar trebui să ne concentrăm asupra chestiunii la..."
— Are probleme în a găsi de lucru, spuse Patricia, mototolindu-şi ţesutul înainte de a întinde mâna după altul. Ea şi-a şters ochii, machiajul i se păta. „Şi nu putea veni într-un moment mai rău. Fiul nostru se căsătoreşte vara asta şi ar trebui să plătim jumătate din nuntă. Nu ştiu cum ne descurcăm, dar vom găsi o cale. Întotdeauna facem. Este o denivelare pe drum."
— Mazel tov, spuse Wallace. Nici măcar nu ştia că are copii. Nu a fost unul care să se adâncească în viaţa personală a angajaţilor săi. Copiii erau o distragere a atenţiei, una la care nu se încălzise niciodată. Ei i-au determinat pe părinţii lor – angajaţii săi – să solicite timp liber pentru lucruri precum recitaluri şi boală, lăsându-i pe alţii să-şi ia timpul liber. Şi din moment ce Resurse Umane l-au sfătuit că nu le-ar putea cere angajaţilor să evite să întemeieze familii („Nu le puteţi spune să-şi ia doar un *câine* , domnule Price!"), a trebuit să se ocupe de mame şi taţi care aveau nevoie de după-amiaza liberă să-şi asculte copiii care vomită sau ţipesc cântece despre forme şi nori sau alte prostii.
Patricia claxonă din nou în ţesutul ei, un zgomot lung şi teribil de umed care îi făcu pielea să se târască. „Şi apoi este fiica noastră. Am crezut că nu are direcţie şi că va sfârşi prin a aduna dihori, dar apoi firma i-a oferit cu bunăvoinţă o bursă şi, în sfârşit, şi-a găsit drumul. Scoala de afaceri, dintre toate. Nu este minunat?"
El s-a uitat la ea. Ar trebui să vorbească cu partenerii. Nu ştia că au oferit burse. Au donat organizaţiilor de caritate, da, dar scutirile fiscale au compensat mai mult. Nu ştia ce fel de rentabilitate aveau să obţină la dăruirea banilor pentru ceva la fel de ridicol precum şcoala *de afaceri* , chiar dacă şi acesta ar putea fi anulat. Fiica ar dori probabil să facă ceva la fel de absurd precum deschiderea unui restaurant sau înfiinţarea unui nonprofit. „Cred că tu şi cu mine avem o definiţie diferită a minunatului."

Ea dădu din cap, dar el nu credea că îl aude. „Acest job este atât de important pentru mine, acum mai mult ca niciodată. Oamenii de aici sunt ca o familie. Cu toţii ne susţinem unii pe alţii şi nu ştiu cum aş fi ajuns atât de departe fără ei. Şi să te fac să simţi că ceva nu a fost în regulă şi să-mi ceri să intru aici, ca să mă pot evacua înseamnă mai mult pentru mine decât vei şti vreodată. Nu-mi pasă ce spune altcineva, domnule Price. Tu esti un om bun."
Ce trebuia să însemne *asta* ? „Ce spun toată lumea despre mine?"
Ea se albi. „Oh, nimic rău. Ştii cum e. Ai început această firmă. Numele tău este pe antetul. Este... intimidant."
Wallace se relaxă. Se simţea mai bine. „Da, ei bine, presupun că asta e..."
„Vreau să spun, *da* , oamenii vorbesc despre cum poţi fi rece şi calculat şi dacă ceva nu se face în momentul în care vrei, îţi ridici vocea la niveluri înspăimântătoare, dar ei nu te văd ca mine. Ştiu că este o faţadă pentru bărbatul grijuliu sub costumele scumpe."
— Un front, repetă el, deşi era mulţumit că ea îi admira simţul stilului. Costumele lui *erau* luxoase. Doar cele mai bune, până la urmă. Acesta a fost motivul pentru care o parte din pachetul care îi întâmpina pe cei noi la firmă enumera în puncte detaliate ceea ce era ţinuta acceptabilă. Deşi nu a cerut etichete de designer pentru toţi (mai ales că putea aprecia datoria studenţilor), dacă cineva purta ceva evident cumpărat de pe un suport de reduceri, i-ar fi dat o discuţie severă despre faptul că se mândreşte cu aspectul lor.
„Eşti dur pe dinafară, dar înăuntru eşti o marshmallow", a spus ea.
Niciodată nu fusese mai jignit în viaţa lui. "D-na. Ryan..."
„Patricia, te rog. Ţi-am mai spus asta de multe ori."
Ea a avut. "D-na. Ryan, spuse el ferm. „Deşi apreciez entuziasmul tău, cred că avem alte chestiuni de discutat."
— Corect, spuse ea grăbită. "Desigur. Ştiu că nu-ţi place când oamenii te complimentează. Promit că nu se va mai întâmpla. La urma urmei, nu suntem aici să vorbim despre tine."
Era uşurat. "Exact."
Buza îi tremura. „Suntem aici să vorbim despre mine şi despre cât de dificile au devenit lucrurile în ultima vreme. De aceea m-ai sunat după ce m-ai găsit plângând în dulapul cu provizii."
El a crezut că ea făcuse inventarul şi praful îi afectase alergiile. „Cred că trebuie să ne reorientăm..."
— Kyle nu mă va atinge, şopti ea. „Au trecut ani de când nu i-am simţit mâinile pe mine. Mi-am spus că asta se întâmplă atunci când un cuplu este împreună de atât de mult timp, dar nu pot să nu cred că e mai mult."
El tresări. „Nu ştiu dacă acest lucru este potrivit, mai ales când tu..."
„ *Ştiu* !" ea a plans. „Cât de nepotrivit poate fi? Ştiu că am lucrat şaptezeci de ore pe săptămână, dar este prea mult să-i cer soţului meu să-şi îndeplinească îndatoririle matrimoniale? Era în *jurămintele noastre.* "
Ce nuntă îngrozitoare trebuie să fi fost. Probabil că făcuseră recepţia la un Holiday Inn. Nu. Mai rău. Un Holiday Inn *Express* . Se cutremură la gândul acesta. Fără îndoială că karaoke fusese implicat. Din câte şi-a amintit despre Kyle (care era foarte puţin), probabil că cântase un amestec de Journey şi Whitesnake în timp ce bătea ceea ce el numea cu dragoste brewski.
„Dar nu mă deranjează orele lungi", a continuat ea. „Face parte din muncă. Ştiam asta când m-ai angajat."

Ah! O deschidere! „Vorbind de angajare...”
— Fiica mea şi-a străpuns septul, spuse Patricia tristă. „ Arata ca un taur. Fetiţa mea, dorind ca un matador să o alunge şi să bage lucruri în ea.
„Iisuse Hristoase”, mormăi Wallace, frecându-şi faţa cu o mână. Nu a avut timp pentru asta. Avea o întâlnire în jumătate de oră pentru care trebuia să se pregătească.
"Ştiu!" a exclamat Patricia. „Kyle a spus că face parte din creştere. Că trebuie să o lăsăm să-şi întindă aripile şi să facă propriile greşeli. Nu ştiam că asta însemna s-o pun un inel *prin* nas! Şi nici măcar nu mă face să încep cu fiul meu.”
— Bine, spuse Wallace. "Nu voi."
„Vrea ca Applebee’s să organizeze nunta! *Applebee's* .”
Wallace rămase cu gura căscată de groază. Nu ştia că planificarea îngrozitoare a nunţii era genetică.
Patricia dădu din cap furioasă. „De parcă ne-am putea permite asta. Banii nu cresc pe copaci! Am făcut tot posibilul pentru a insufla copiilor noştri un sentiment de înţelegere financiară, dar când eşti tânăr, nu ai întotdeauna o înţelegere fermă a acesteia. Şi acum că viitoarea lui mireasă este însărcinată, el ne cere ajutor.” Ea oftă dramatic. „Singurul motiv pentru care mă pot trezi chiar dimineaţa este să ştiu că pot veni aici şi... să scap din toate.”
A simţit o răsucire ciudată în piept. Şi-a frecat sternul. Cel mai probabil arsuri la stomac. Ar fi trebuit să sară peste chili. „Mă bucur că putem fi un refugiu din existenţa ta, dar nu de aceea ţi-am cerut această întâlnire.”
Ea a adulmecat. "Oh?" Ea a zâmbit din nou. A fost mai puternic de data asta. — Atunci ce este, domnule Price?
El a spus: „Eşti concediat”.
Ea clipi.
El a aşteptat. Cu siguranţă acum avea să înţeleagă, iar el s-ar putea întoarce la muncă.
Se uită în jur, cu un zâmbet confuz pe faţă. „Este acesta unul dintre acele reality show-uri?”
Ea râse, o fantomă a exuberanţei ei de odinioară despre care el crezuse că fusese alungată de mult. „Mă filmezi? Va sări cineva afară şi va striga *surpriză* ? Cum se numeşte emisiunea aia? *Eşti concediat, dar nu chiar* ?”
„Mă îndoiesc foarte mult”, a spus Wallace. „Nu am dat autorizaţie să fiu filmat.” Se uită în jos la poşeta ei din poală. „ *Sau* înregistrat.”
Zâmbetul ei a dispărut uşor. „Atunci nu înţeleg. Ce vrei să spui?"
— Nu ştiu cum să fac totul mai clar, doamnă Ryan. Începând de astăzi, nu mai sunteţi angajat de Moore, Price, Hernandez & Worthington. Când plecaţi de aici, securitatea vă va permite să vă adunaţi bunurile şi apoi veţi fi escortat din clădire. Resurse Umane vă va contacta în curând cu privire la orice documente finale în cazul în care trebuie să vă înscrieţi la... oh, cum se numea?” Răsfoi hârtiile de pe birou. "Ah, da. Beneficii de somaj. Pentru că se pare că, chiar dacă eşti şomer, poţi totuşi să alăptezi din tetina guvernului sub forma dolarilor mei de la impozite.” A scuturat din cap. „Deci, într-un fel, parcă încă te plătesc. Doar nu la fel de mult. Sau când lucrezi aici. Pentru că nu faci.”
Ea nu mai zâmbea. „Eu... *ce* ?”
— Eşti concediat, spuse el încet. Nu ştia ce îi era atât de greu de înţeles.
"De ce?" a cerut ea.
Acum vorbeau. Motivul lucrurilor era specialitatea lui Wallace . Nimic în afară de fapte. — Din cauza brevetului amicus în chestiunea Cortaro. L-ai depus cu două ore după termenul

limită. Singurul motiv pentru care a fost respins a fost pentru că judecătorul Smith îmi datora o favoare şi chiar şi *asta* aproape că nu a funcţionat. A trebuit să-i amintesc că l-am văzut pe el şi pe doica lui devenită amantă la—nu contează. Ai fi putut costa firma mii de dolari, iar asta nici măcar nu începe să acopere prejudiciul pe care l-ar fi cauzat clientului nostru. O astfel de greşeală nu va fi tolerată. Vă mulţumesc pentru anii dumneavoastră de dedicare faţă de Moore, Price, Hernandez şi Worthington, dar mă tem că serviciile dumneavoastră nu vor mai fi necesare."
Se ridică brusc, scaunul zgâriind de-a lungul podelei din lemn de esenţă tare. „Nu am depus-o târziu."
— Ai făcut-o, spuse Wallace pe un ton uniform. „Am marca de timp de la biroul grefierului aici, dacă vrei să-l vezi." Își bătu cu degetele în dosarul care se afla pe birou.
Ochii i se îngustară. Cel puţin nu mai plângea. Wallace putea face faţă furiei. În prima zi la facultatea de drept, i s-a spus că avocaţii, deşi sunt o necesitate într-o societate funcţională, vor fi întotdeauna punctul central al furiei. „Chiar dacă am *depus* -o cu întârziere, nu am mai făcut niciodată aşa ceva. A fost o dată."
„Şi poţi fi liniştit ştiind că nu vei mai face aşa ceva", a spus Wallace. — Pentru că nu mai lucrezi aici.
„Dar... dar *soţul meu.* Şi *fiul meu. Şi fiica* mea !"
— Corect, spuse Wallace. „Mă bucur că ai adus în discuţie asta. Evident, dacă fiica ta a primit orice fel de bursă de la noi, acum este anulată." A apăsat un buton de pe telefonul de birou. „Shirley? Vă rog să notaţi pentru HR că fiica doamnei Ryan nu mai are o bursă prin noi? Nu ştiu ce presupune, dar sunt sigur că au de completat un formular pe care trebuie să îl semnez. Vezi imediat."
Vocea asistentului său trosni prin difuzor. — Da, domnule Price.
S-a uitat în sus la fostul său asistent legal. "Acolo. Vedea? Toate îngrijite. Acum, înainte să pleci, ţi-aş cere să-ţi aminteşti că suntem profesionişti. Nu este nevoie să ţipi sau să arunci lucruri sau să faci ameninţări care, fără îndoială, vor fi considerate o infracţiune. Şi, dacă aţi putea, vă rugăm să vă asiguraţi, când vă degajaţi biroul, că nu luaţi nimic care aparţine companiei. Înlocuitorul tău va începe luni şi nu mi-ar plăcea să mă gândesc cum ar fi pentru ea dacă i-ar lipsi un capsator sau un distribuitor de bandă. Orice trăsături pe care le-ai acumulat sunt ale tale, desigur." A ridicat mingea de stres de pe birou, cu sigla firmei pe ea. „Acestea sunt minunate, nu-i aşa? Se pare că îmi amintesc că ai primit unul pentru a sărbători şapte ani la firmă. Ia-o, cu binecuvântarea mea. Am senzaţia că va fi util."
— Vorbeşti serios, şopti ea.
„Ca un atac de cord", a spus el. „Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să..."
"Tu... tu... *monstru* !" ea a strigat. „Cer scuze!"
Bineînţeles că ar fi făcut-o. „O scuze ar însemna că am făcut ceva greşit. Nu am. Dacă ar fi ceva, ar trebui să-mi ceri scuze."
Ţipătul ei de răspuns nu conţinea scuze.
Wallace şi-a păstrat calmul în timp ce apăsa din nou butonul de pe telefon. „Shirley? A sosit securitatea?"
— Da, domnule Price.
"Bun. Trimite-le înainte să mi se arunce ceva în cap."
Ultima întâlnire pe care Wallace Price a văzut-o pe Patricia Ryan a fost atunci când un bărbat mare pe nume Geraldo a târât-o departe, lovind cu picioarele şi ţipând, aparent

ignorând avertismentul lui Wallace despre ameninţările criminale. El a fost impresionat cu refuz de dăruirea doamnei Ryan de a dori să-i bage în gât ceea ce ea a numit un *foc fierbinte până când – în cuvintele ei – i-a străpuns regiunile inferioare şi a provocat o agonie extremă.*
„Vei ateriza pe picioarele tale!" a sunat din pragul uşii către biroul său, ştiind că întreg etajul asculta. Voia să se asigure că ştiau că îi pasă. „O uşă se închide, o fereastră se deschide şi toate astea."
Uşile liftului s-au închis alunecat, stingând indignarea ei.
— Ah, spuse Wallace. "Asa mai merge. Înapoi la muncă, toată lumea. Doar pentru că este vineri nu înseamnă că trebuie să te relaxezi."
Toată lumea a început să se mişte imediat.
Perfect. Maşina a funcţionat din nou fără probleme.
Se întoarse în biroul lui, închizând uşa în urma lui.
S-a gândit încă o dată la Patricia în acea după-amiază, când a primit un email de la şeful Resurse Umane în care îi spunea că ea se va ocupa de bursă. Acea muşcătură din piept i-a revenit, dar a fost în regulă. S-a oprit pentru o sticlă de Tums în drum spre casă. Nu s-a mai gândit – sau Patricia Ryan –. Mereu înainte, îşi spuse el în timp ce muta e-mailul într-un dosar marcat PLEJERI ANGAJATELOR .
Mereu înainte.
Se simţea mai bine. Cel puţin acum era linişte.
Săptămâna viitoare avea să înceapă noul său asistent legal, iar el se va asigura că ea ştie că nu va tolera greşelile. Era mai bine să treci frica devreme decât să te confrunţi cu incompetenţa pe drum.

Nu a avut niciodată ocazia.
În schimb, două zile mai târziu, Wallace Price a murit.

CAPITOL

2

Înmormântarea lui a fost puţin frecventată. Wallace nu era mulţumit. Nici măcar nu putea fi sigur cum a ajuns aici. Într-o clipă, el se uitase la corpul său. Şi apoi clipi şi trecuse cumva stând în faţa unei biserici, uşile deschise, clopotele sunând. Cu siguranţă nu a ajutat când a văzut semnul proeminent stând în faţă. O SĂRBĂTORIE A PREȚULUI LIFE OF WALLACE , se spunea. Nu-i plăcea acel semn, dacă era sincer cu el însuşi. Nu, nu i-a plăcut deloc. Poate că cineva dinăuntru i-ar putea spune ce naiba se întâmplă.

Se aşezase pe o strană în spate. Biserica în sine era tot ceea ce ura: ostentativ, cu vitralii măreţe şi mai multe versiuni ale lui Isus în diferite ipostaze de durere şi suferinţă, cu mâinile bătute în cuie pe o cruce care părea a fi făcută din piatră. Wallace a fost consternat de faptul că nimeni nu părea să deranjeze faptul că figura proeminentă afişată în întreaga biserică era înfăţişată în chinurile morţii. Nu ar înţelege niciodată religia.

A aşteptat ca mai mulţi oameni să intre. Panoul din faţă spunea că înmormântarea lui trebuia să înceapă imediat la nouă. Acum era cinci până la ceasul decorativ de pe perete (un alt Iisus, braţele lui şi acţionarea ceasului, aparent o amintire că singurul fiu al lui Dumnezeu era un contorsionist) şi erau doar şase oameni în biserică.

Cunoştea cinci dintre ei.

Prima a fost fosta lui soţie. Divorţul lor fusese un lucru amar, plin de acuzaţii fără temei de ambele părţi, avocaţii lor abia reuşind să-i împiedice să ţipe unul la altul peste masă. Ar fi trebuit să zboare înăuntru, având în vedere că se mutase în capătul opus al ţării pentru a scăpa de el. El nu a învinuit-o.

Mai ales.

Ea nu plângea. Era enervat din motive pe care nu le putea explica. Nu ar trebui să plângă?

Al doilea, al treilea şi al patrulea oameni pe care îi cunoştea erau partenerii firmei de avocatură Moore, Price, Hernandez & Worthington. A aşteptat ca şi alţii de la firmă să li se alăture, având în vedere că MPH&W fusese începută într-un garaj cu douăzeci de ani în urmă şi devenise una dintre cele mai puternice firme din stat. Cel puţin, se aştepta ca asistenta lui, Shirley, să fie acolo, cu machiajul stricat, cu o batistă strânsă în mâini, în timp ce ea plângea că nu ştia cum ar merge fără el.

Ea nu a fost prezentă. Se concentra cât a putut, dorind ca ea să apară, plângându-se că nu era corect, că avea *nevoie* de un şef ca Wallace care să o ţină pe drumul cel mai îngust. Se încruntă când nu se întâmpla nimic, o buclă de neliniște fluturând în fundul minții lui.

Partenerii s-au adunat în spatele bisericii, lângă banca lui Wallace, vorbind pe un ton scăzut. Wallace renuntase sa mai incerce sa le anunte ca era inca aici, asezat chiar in fata lor. Nu l-au putut vedea. Nu l-au putut auzi.

— Zi tristă, spuse Moore.

„Atât de trist", a fost de acord Hernandez.

— Doar cel mai rău, spuse Worthington. „Săraca Shirley, găsindu-şi trupul aşa."

Partenerii s-au oprit, uitându-se spre partea din față a bisericii, aplecându-și capetele respectuos când Naomi le-a aruncat privirea înapoi. Ea a rânjit la ei înainte de a se întoarce în față.
Apoi:
— Te pune pe gânduri, spuse Moore.
„Chiar da", a fost de acord Hernandez.
— Absolut, spuse Worthington. „Te face să te gândești la multe lucruri."
„Nu ai avut niciodată un gând original în viața ta", i-a spus Wallace.
Au rămas liniștiți pentru o clipă, iar Wallace era sigur că s-au pierdut în amintirile lor preferate despre el. Într-o clipă, au început să- și amintească cu drag, fiecare dintre ei, la rândul său, oferind o mică poveste despre bărbatul pe care îl cunoscuseră pentru jumătate din viață și efectul pe care îl avea asupra lor.
Poate chiar ar fi vărsat o lacrimă sau două. Așa spera.
— Era un nenorocit, spuse în cele din urmă Moore.
„Așa ticălos", a fost de acord Hernandez.
— Cel mai mare, spuse Worthington.
Au râs cu toții, deși au încercat să-l înăbușe pentru a nu ecou. Wallace a fost șocat de două lucruri specifice. În primul rând, nu știa că cineva avea voie să râdă în biserică, mai ales când participa la o înmormântare. El a crezut că trebuie să fie ilegal, cumva. Era adevărat că nu mai intrase într-o biserică de zeci de ani, așa că era posibil ca regulile să se fi schimbat. În al doilea rând, de unde au ajuns să-l spună nemernic? A fost dezamăgit când nu au fost imediat doborâți de fulger. „Loviți-i!" strigă el, ridicând privirea spre tavan. „Loviți-i chiar... acum..." Se opri. De ce nu-i răsuna vocea?
Moore, se pare că a decis că durerea lui a trecut, a spus: „Ați prins meciul aseară? Omule, Rodriguez era într-o formă rară. Nu pot să cred că au numit piesa asta."
Și apoi au plecat, vorbind despre sport de parcă fostul lor partener nu stătea întins într-un sicriu de cireș roșu solid de șapte mii de dolari în fața bisericii, cu brațele încrucișate pe piept, pielea palidă, ochii închiși.
Wallace se întoarse hotărât înainte, cu maxilarul încleștat. Merseseră împreună la facultatea de drept, hotărâseră să-și înființeze propria firmă imediat după absolvire, spre groaza părinților lor. El și partenerii au început ca prieteni, fiecare tânăr și idealist. Dar, odată cu trecerea anilor, au devenit ceva *mai mult* decât prieteni: au devenit colegi, ceea ce, pentru Wallace, era mult mai important. Nu a avut timp de prieteni. Nu avea nevoie de ele. Își făcuse slujba la etajul treizeci al celui mai mare zgârie-nori din oraș, mobilierul lui de birou importat și un apartament prea mare în care rareori petrecea timp. Avusese totul, iar acum...
Bine.
Cel puțin sicriul lui era scump, deși evitase să se uite la el de când sosise.
A cincea persoană din biserică era cineva pe care nu-l recunoștea. Era o tânără cu părul negru dezordonat tuns scurt. Ochii ei erau întunecați deasupra unui nas subțire și răsturnat și a tăieturii palide ale buzelor. Avea urechile străpunse, niște mici știfturi care străluceau în lumina soarelui care pătrundea prin ferestre. Era îmbrăcată într-un costum negru elegant cu dungi, cu cravata roșu aprins. O cravată de putere, dacă a existat vreodată. Wallace a aprobat. Toate legăturile lui erau legături de putere. Nu, nu purta tocmai o cravată de putere în acest moment. Se pare că, când ai murit, ai continuat să porți ultimul

lucru pe care l-ai purtat înainte de a croi. A fost regretabil, într-adevăr, având în vedere că se pare că murise în biroul său într-o duminică. Venise să se pregătească pentru săptămâna care urma şi se îmbrăcase cu transpiraţie, o cămaşă veche de la Rolling Stones şi şlapi, ştiind că biroul va fi gol.
Ceea ce s-a trezit purtând acum, spre disperarea lui.
Femeia aruncă o privire în direcţia lui, de parcă l-ar fi auzit. Nu o cunoştea, dar presupunea că i-ar fi atins viaţa la un moment dat dacă era aici. Poate că ea fusese un client recunoscător al lui la un moment dat. Toţi au început să alerge împreună după un timp, aşa că ar putea fi şi asta. Probabil că dăduse în judecată o companie mare în numele ei pentru cafea fierbinte sau hărţuire sau *ceva de genul acesta,* iar ea obţinuse o înţelegere masivă din asta. Bineînţeles că i-ar fi recunoscător. Cine nu ar fi?
Moore, Hernandez şi Worthington păreau să decidă cu bunăvoinţă că conversaţia lor sălbatică despre evenimentul sportiv ar putea fi suspendată, trecând pe lângă Wallace fără nici măcar să arunce o privire în direcţia lui şi îndreptându-se spre partea din faţă a bisericii, fiecare dintre ei cu o privire solemnă. pe chipul lui. Au ignorat-o pe tânăra în costum, în schimb s-au oprit lângă Naomi, aplecându-se unul câte unul pentru a-şi oferi condoleanţe. Ea a dat din cap. Wallace a aşteptat lacrimile, sigur că era un baraj gata să spargă.
Partenerii şi-au luat fiecare un moment să stea în faţa sicriului, cu capetele plecate jos. Acel sentiment de nelinişte care îl cuprinsese pe Wallace de când clipise în faţa bisericii devenea mai puternic, discordant şi îngrozitor. Iată-l, stând în spatele bisericii, uitându-se la sine în faţa *bisericii* , întins într-un sicriu. Wallace nu avea impresia că era un bărbat frumos. Era prea înalt, prea stricat, cu pomeţii ascuţiţi, lăsându-şi faţa palidă într-o stare de perpetuă slăbiciune. Odată, la o petrecere de Halloween a companiei, un grup de copii fusese încântat de costumul lui, o întreagă îndrăzneaţă spunând că a făcut un Grim Reaper excelent.
Nu purta costum.
Se studia de pe scaun, zărind corpul său în timp ce partenerii se târâiau în jurul lui, senzaţia teribilă că ceva nu era în neregulă ameninţă să-l depăşească. Trupul fusese îmbrăcat într-unul dintre costumele sale mai frumoase, un Tom Ford din două piese din lână din piele de rechin. Se potrivea bine cadrului lui subţire şi îi făcea ochii verzi să iasă. Pentru a fi corect, nu era tocmai măgulitor acum, având în vedere că avea ochii închişi şi obrajii acoperiţi cu suficient ruj pentru a-l face să pară de parcă ar fi fost o curtezană în loc de un avocat de renume. Fruntea îi era ciudat de palidă, părul scurt, închis, alunecat pe spate şi strălucind umed în luminile de deasupra capului.
În cele din urmă, partenerii s-au aşezat în strană vizavi de Naomi, cu feţele uscate.
O uşă s-a deschis şi Wallace s-a întors şi a văzut un preot (altcineva pe care nu-l recunoştea şi a simţit din nou acea discordanţă ca o greutate pe piept, ceva stricat, ceva în neregulă) trecând prin pronaos, purtând halate la fel de *ridicole* ca biserica din jurul lor. Preotul clipi de câteva ori, de parcă nu-i venea să creadă cât de goală era biserica. Şi-a tras mâneca halatului înapoi pentru a se uita la ceas şi a clătinat din cap înainte de a-şi arăta un zâmbet liniştit pe faţă. A trecut chiar pe lângă Wallace fără să-l recunoască. — În regulă, strigă Wallace după el. „Sunt sigur că te crezi important. Nu e de mirare că religia organizată este în forma în care este."
Preotul s-a oprit lângă Naomi, luându-i mâna în a lui, vorbind în platitudini blânde, spunându-i cât de rău îi parea pierderea ei, că Domnul a lucrat în moduri misterioase şi,

deşi s-ar putea să nu înţelegem întotdeauna planul lui, fiţi siguri că există unul, şi asta făcea parte din el.
Naomi a spus: „Oh, nu mă îndoiesc de asta, părinte. Dar haideţi să sărim peste tot mumbo-jumbo şi să punem acest spectacol pe drum. Ar trebui să fie îngropat în două ore şi am un zbor de luat în această după-amiază.
Wallace îşi dădu ochii peste cap. „Hristoase, Naomi. Ce zici să arăţi puţin respect? Eşti într-o *biserică. " Şi eu sunt mort,* a vrut să adauge, dar nu a făcut-o, pentru că asta a făcut-o reală şi nimic din toate acestea nu putea fi real. Nu se putea.
Preotul dădu din cap. "Desigur." Îi bătu mâna pe dos înainte de a se muta pe băncile opuse unde stăteau partenerii. "Imi pare rau pentru pierderea ta. Domnul lucrează în tainic..."
„Bineînţeles că da", a spus Moore.
„Atât de misterios", a fost de acord Hernandez.
„Omul mare sus cu planurile lui", a spus Worthington.
Femeia – străinul pe care nu-l recunoştea – pufni, clătinând din cap.
Wallace se uită la ea.
Preotul a mers mai departe, oprindu-se în faţa sicriului, cu capul plecat.
Înainte, fusese durere în braţul lui Wallace, o senzaţie de arsură în piept, o mică răsucire sălbatică de greaţă în stomac. Pentru o clipă, aproape că se convinsese că fusese restul de chili pe care îl mâncase cu o seară înainte. Dar apoi stătea pe podeaua biroului său, întins pe covorul persan de import pe care cheltuise o sumă exorbitantă, ascultând fântâna din hol gâlgâind în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. „La naiba de chili," reuşise el să icnească, ultimele sale cuvinte înainte de a se trezi stând *deasupra* propriului corp, simţindu-se ca şi cum ar fi în două locuri deodată, privind în sus la tavan în timp ce se uita *la* el însuşi. A durat o clipă până când acea diviziune s-a diminuat, lăsându-l cu gura căscată, singurul sunet târându-i din gât, un scârţâit subţire ca un balon care se dezumfla.
Ceea ce era *bine* , pentru că doar leşinase! Atât a fost. Nimic mai mult decât arsuri la stomac şi nevoia de a lua un pui de somn pe podea. Li s-a întâmplat tuturor la un moment dat. A muncit prea mult în ultima vreme. Bineînţeles că în sfârşit îl ajunsese din urmă.
Cu asta hotărât, s-a simţit puţin mai bine că poartă transpiraţii şi şlapi şi un tricou vechi în biserică la înmormântarea lui. Nici măcar nu i-au plăcut Rolling Stones. Habar n-avea de unde venise cămaşa.
Preotul şi-a dres glasul în timp ce se uita la puţinii oameni adunaţi. El a spus: „Este scris în Cartea Bună că..."
— Oh, de dragul lui Pete, mormăi Wallace.
Străinul s-a înecat.
Wallace ridică capul în timp ce preotul continua.
Femeia avea mâna peste gură de parcă ar fi încercat să-şi înăbuşe râsul. Wallace era înfuriat. Dacă i s-a părut atât de amuzantă moartea, de ce naiba era chiar aici?
Dacă nu …
Nu, nu se poate, nu?
Se uită la ea, încercând să o plaseze.
Dacă *ar fi* fost o clientă a lui?
Şi dacă ar fi obţinut un rezultat mai puţin de dorit pentru ea?
Un proces colectiv, poate. Una care nu obţinuse atât de mult pe cât sperase ea. A făcut promisiuni ori de câte ori a primit un nou client, promisiuni mari de dreptate şi

compensaţii financiare extraordinare. Acolo unde odinioară ar fi temperat aşteptările, doar devenise mai încrezător cu fiecare judecată în favoarea lui. Numele lui a fost şoptit cu mare evlavie în sălile sfinţite ale curţilor. Era un rechin nemilos, iar oricine îi stătea în cale ajungea de obicei pe spate, întrebându-se ce naiba s-a întâmplat.
Dar poate a fost mai mult decât atât.
Oare ceea ce a început ca o relaţie profesionistă avocat-client s-a transformat în ceva mai întunecat? Poate că devenise fixată de el, îndrăgostită de costumele lui scumpe şi de comanda sălii de judecată. Şi-a spus că îl va avea pe Wallace Price, sau nimeni nu o va avea. Ea îl urmărise, stând noaptea în faţa ferestrei lui, privindu-l în timp ce el dormea (apartamentul lui fiind la etajul cincisprezece nu l-a descurajat de această idee; din câte ştia el, ea se căţărase pe partea laterală a clădirii. spre balconul lui). Şi când el era la serviciu, ea s-a spart şi s-a întins pe perna lui, respirând parfumul lui, visând la ziua în care ar putea deveni doamna Wallace Price. Atunci poate că o dispreţuise fără să ştie, iar dragostea pe care o simţise pentru el se transformase într-o furie neagră.
Asta a fost.
Asta explica totul. La urma urmei, nu a fost fără precedent, nu-i aşa? Pentru că probabil că *şi Patricia Ryan* fusese obsedată de el, având în vedere reacţia ei nefericită când o concediase. Din câte ştia el, erau în comun unii cu alţii, iar când Wallace a făcut ceea ce a făcut el, au... ce? S-au unit forţele pentru... aşteptaţi. Bine. Cronologia a fost puţin neclară pentru ca asta să funcţioneze, dar *totuşi* .
„—şi acum, aş dori să invit pe oricine care ar dori să spună câteva cuvinte despre dragul nostru Wallace să se prezinte şi să facă acest lucru în acest moment." Preotul a zâmbit senin. Zâmbetul s-a stins uşor când nimeni nu s-a mişcat. „Tot oricine."
Partenerii şi-au plecat capetele.
Naomi oftă.
Evident, au fost depăşiţi, incapabili să găsească cuvintele potrivite de spus pentru a rezuma o viaţă bine trăită. Wallace nu i-a învinuit pentru asta. Cum a început cineva să încapsuleze tot ceea ce era? De succes, inteligent, muncitor până la obsesie şi multe altele. Desigur, *ar* fi reticenţi.
„Ridică-te", mormăi el, privindu-i cu atenţie la cei din faţa bisericii. „Ridică-te şi spune lucruri frumoase despre mine. Acum. iti *poruncesc* ."
Gâfâi când Naomi se ridică. "A mers!" şopti el cu fervoare. "Da. *Da* ."
Preotul dădu din cap spre ea în timp ce ieşea în lateral. Naomi s-a uitat lung la corpul lui Wallace, iar Wallace a fost surprins să vadă că faţa ei se încurcă de parcă era pe cale să plângă. In cele din urma. *În cele din urmă* cineva avea să arate un fel de emoţie. Se întrebă dacă s-ar arunca în sicriu, cerând să ştie de ce, de ce, *de ce* viaţa trebuia să fie atât de nedreaptă, iar Wallace, te-am iubit mereu, chiar şi atunci când dormeam cu grădinarul. Ştii, cel care părea să nu poarte cămăşi în timp ce muncea, soarele strălucind pe umerii lui largi, sudoarea care i se prelingea pe muşchii abdominali sculptaţi de parcă ar fi fost o statuie greacă a naibii de statuie grecească la care te-ai prefăcut că nu te uiţi şi tu, dar noi amândoi ştiu că asta e o porcărie, având în vedere că aveam acelaşi gust în privinţa bărbaţilor.
Ea nu a plâns.
Ea a strănutat în schimb.
— Scuză-mă, spuse ea ştergându-şi nasul. „Asta se construieşte de ceva vreme."
Wallace s-a scufundat mai jos în strană. Nu avea un sentiment bun despre asta.

S-a mutat în fața bisericii de pe estrada de lângă preot. Ea a spus: „Wallace Price era… cu siguranță în viață. Și acum nu mai este. Pentru viața mea, nu pot spune că este un lucru groaznic. Nu era o persoană bună."
„Oh, doamne", a spus preotul.
Naomi l-a ignorat. „Era încăpățânat, nesăbuit și ținea doar de el însuși. Aș fi putut să mă căsătoresc cu Bill Nicholson, dar, în schimb, m-am conectat la Wallace Price Express, cu destinația de mese pierdute, zile de naștere și aniversari uitate și obiceiul dezgustător de a lăsa unghiile tăiate pe podeaua băii. Pe bune, revino-ti. Coșul de gunoi era *chiar acolo* . Cum naiba îți este dor?"
— Teribil, spuse Moore.
— Exact, a fost de acord Hernandez.
„Pune tăieturile la gunoi", a spus Worthington. „Nu este atât de greu."
— Stai, spuse Wallace cu voce tare. „Nu asta ar trebui să faci. Trebuie să fii *trist* și, în timp ce ștergi lacrimile, vorbești despre tot ce îți va lipsi la mine. Ce fel de înmormântare *este* asta?"
Dar Naomi nu a vrut să asculte, ceea ce, într-adevăr. Când a avut ea vreodată? „Mi-am petrecut ultimele zile de când am primit vestea încercând să găsesc o singură amintire din timpul petrecut împreună, care să nu mă umple de regret sau apatie sau de o furie arzătoare care mă simțea de parcă stau pe soare. A durat, dar am găsit unul. Odată, Wallace mi-a adus o ceașcă de supă în timp ce eram bolnav. I-am mulțumit. Apoi s-a dus la muncă și nu l-am văzut timp de șase zile".
„Asta *e* ?" a exclamat Wallace. „Glumești *de* mine?"
Expresia lui Naomi se întări. „Știu că ar trebui să acționăm și să simțim într-un anumit fel când cineva moare, dar sunt aici să vă spun că este o prostie. Îmi pare rău, părinte."
Preotul dădu din cap. „Este în regulă, copilul meu. Scoate totul afară. Domnul nu..."
„Și nici măcar nu mă face să încep cu faptul că îi păsa mai mult de munca lui decât de a-și face o familie. Mi-am marcat ciclul de ovulație în calendarul lui de lucru. Știi ce a făcut? Mi-a trimis o felicitare pe care scria FELICITĂRI, GRADUAT ."
— Încă ținem asta, nu-i așa? întrebă Wallace cu voce tare. „Cum merge terapia aia pentru tine, Naomi? Se pare că ar trebui să primești o rambursare."
— Da, spuse femeia din strană.
Wallace se uită la ea. „Ceva ai vrea să adaugi? Știu că sunt o captură, dar doar pentru că nu te voi iubi nu ți-a dat dreptul să mă ucizi!"
Sunetul pe care l-a scos când femeia s-a uitat direct la el este mai bine lăsat în seama imaginației, mai ales când ea a spus destul de tare: „Nu. Nu ești chiar genul meu, iar crima este rea, știi?
Wallace practic a căzut din strană în timp ce Naomi a continuat să-l defăimească într-o casă a lui Dumnezeu, de parcă femeia ciudată nu ar fi vorbit deloc. A reușit să apuce spatele stranei, cu unghiile înfipte în lemn. S-a uitat deasupra, cu ochii mari în timp ce se uita la femeie.
Ea a zâmbit și a arcuit o sprânceană.
Wallace se strădui să-și găsească vocea. „Tu... mă poți vedea?"
Ea dădu din cap în timp ce se întoarse în propria strană, sprijinindu-și cotul pe spate. "Eu pot."
Începu să tremure, cu mâinile strângând strană atât de tare, încât credea că i se vor pocni degetele. "Cum. Ce. Eu nu... *ce* .

— Știu că ești confuz, Wallace, și lucrurile pot fi...
„Nu ți-am spus niciodată numele meu!” spuse el strident, incapabil să-și oprească vocea să nu trosnească.
Ea pufni. „Există literalmente un semn cu poza ta pe el sub numele tău în fața bisericii.”
„Asta nu este...” Ce? Ce nu a fost *exact* ? S-a tras în picioare. Picioarele lui nu prea funcţionau așa cum își dorea el. „Uită de semnul blestemat. Cum se întâmplă asta? Ce naiba se intampla?"
Femeia a zâmbit. "Ești mort."
A izbucnit în râs. Da, își putea vedea trupul într-un sicriu, dar asta nu însemna nimic. Trebuia să fie o greșeală. A încetat să râdă când și-a dat seama că femeia nu se alătură. — Ce, spuse el categoric.
— Mort, Wallace. Fața ei s-a încreţit. "Stai. Încercând să-și amintească care a fost cauza. Este prima dată și sunt puțin nervos.” Ea s-a luminat. „O, așa este! Atac de cord."
Și așa a știut că asta nu era real. Infarct? Rahat. Nu a fumat niciodată, a mâncat cât a putut mai bine și a făcut mișcare când și-a amintit. Ultimul său examen fizic se terminase cu medicul spunându-i că, în timp ce tensiunea lui era puțin ridicată, totul părea să fie în stare de funcționare. Nu putea fi mort din cauza unui atac de cord. Nu a fost posibil. I-a spus atât de multe, sigur că asta va fi sfârșitul.
— Corect, repetă ea încet, de parcă *el* ar fi fost idiotul. „Urăsc să fiu prost, omule, dar asta s-a întâmplat.”
— Nu, spuse el, clătinând din cap. „Aș ști dacă... aș fi simțit...” Ați simțit ce? Durere în braț? Bâlbâiala din pieptul lui? Felul în care nu și-a reușit să-și tragă respirația, indiferent cât de mult ar fi încercat?
Ea a ridicat din umeri. — Presupun că este unul dintre acele lucruri. El tresări când ea se ridică de pe strană, îndreptându-se spre el. Era mai scundă decât se aștepta el, probabil că vârful capului îi ajungea până la bărbia lui. S-a dat înapoi de ea cât a putut, dar nu a ajuns departe.
Naomi dezvăluia despre o excursie la Pocono pe care se pare că i-au făcut („A stat în camera de hotel tot timpul la teleconferințe! Era luna noastră de miere!”), în timp ce femeia stătea pe banca lui, păstrând o mică distanță între lor. Părea chiar mai tânără decât crezuse el la început – poate de la începutul până la jumătatea anilor douăzeci – ceea ce a înrăutățit cumva lucrurile. Tenul ei era puțin mai întunecat decât al lui, buzele trase înapoi peste dinți mici, într-un indiciu de zâmbet. Ea bătu cu degetele pe spatele stranei înainte de a se uita la el. — Wallace Price, spuse ea. „Numele meu este Meiying, dar poți să-mi spui Mei, ca și luna, scrisă doar puțin diferit. Sunt aici să te aduc acasă.”
Se uită la ea, incapabil să vorbească.
„Huh. Nu știam că asta te va închide. Ar fi trebuit să încerc asta pentru început.”
„Nu merg nicăieri cu tine”, a spus el printre dinți strânși. "Nu te cunosc."
— Sper că nu, spuse ea. „Dacă ai face-o, ar fi foarte ciudat.” Ea făcu o pauză, gândindu-se. „Cudat , cel puțin.” Ea dădu din cap spre partea din față a bisericii. — Apropo, frumos sicriu. Nu pare ieftin.”
El s-a încreţit. „Nu este. Doar ce este mai bun pentru...”
— Oh, sunt sigură, spuse Mei. "Încă. Destul de nodur, nu? Privindu-ți propriul corp așa. Nu e un corp rău, totuși. Puțin slab pentru gusturile mele, dar pentru fiecare al lui.”

El s-a încreţit. — Îţi fac să ştii că m-am descurcat *bine* cu slabul meu... nu. Nu voi fi distras! Vă cer să-mi spuneţi ce se întâmplă *chiar în această secundă* .”
— Bine, spuse ea încet. "Pot sa fac asta. Ştiu că poate fi greu de înţeles, dar inima ta a cedat şi ai murit. A fost o autopsie şi s-a dovedit că aveai blocaje în arterele coronare. Vă pot arăta incizia Y, dacă doriţi, deşi aş sfătui să nu o faceţi. E destul de dezgustător. Ştiai că, odată ce au efectuat autopsia, uneori pun organele înapoi într-o pungă împreună cu rumeguş înainte de a te închide? Ea s-a luminat. „Oh, şi eu sunt Secerătorul tău, aici pentru a te duce acolo unde îţi este locul.” Şi apoi, de parcă momentul n-ar fi fost destul de ciudat, a făcut mâini de jazz. „Ta-da.”
— Reaper, spuse el năucit. "Ce este asta?"
— Eu, spuse ea, apropiindu-se mai mult. „Sunt un Secerător. Odată ce cineva moare, există confuzie. Nu prea ştii ce se întâmplă şi eşti speriat.”
"Eu nu sunt speriat!" Aceasta a fost o minciună. Niciodată nu fusese mai speriat în viaţa lui.
— Bine, spuse ea. „Deci nu ţi-e frică. Asta e bine. Indiferent, este o perioadă dificilă pentru oricine. Ai nevoie de ajutor pentru a face tranziţia. Aici intru. Sunt aici pentru a mă asigura că respectiva tranziţie decurge cât mai bine.” Ea făcu o pauză. Apoi, „Asta este. Cred că mi-am amintit să spun totul. A trebuit să reţin *multe* pentru a obţine această slujbă şi s-ar putea să fi uitat un detaliu ici şi colo, dar asta este esenţialul.”
El a rămas cu gura căscată la ea. Abia a auzit-o pe Naomi ţipând în fundal, numindu-l un ticălos egoist fără absolut conştientizare de sine. "Tranziţie."
Mei dădu din cap.
Nu-i plăcea sunetul asta. „La *ce* ?”
Ea zâmbi. "Oh omule. Doar asteapta." Ea şi-a ridicat mâna spre el, întorcându-şi palma în sus. Ea şi-a apăsat degetul mare şi mijlocul împreună şi a pocnit.
Soarele rece, de primăvară, strălucea pe faţa lui.
Făcu un pas împleticit înapoi, privind în jur sălbatic.
Cimitir. Erau într-un cimitir.
— Îmi pare rău pentru asta, spuse Mei, apărând lângă el. „Încă mă pricep.” Ea se încruntă. „Sunt cam nou la asta.”
"Ce se întâmplă!" ţipă el la ea.
— Te vei îngropa, spuse ea veselă. "Haide. Vei dori să vezi asta. Va ajuta la eliminarea oricăror îndoieli pe care le-aţi lăsat.” Ea l-a prins de braţ şi a tras. S-a împiedicat de propriile picioare, dar a reuşit să rămână drept. Şlapii i-au plesnit călcâiele în timp ce se străduia să ţină pasul. Au împletit şi ieşit din pietrele funerare, zgomotele traficului aglomerat înconjurându-i în timp ce taximetriştii nerăbdători claxonau şi strigau blesteme pe ferestrele deschise. A încercat să se îndepărteze de Mei, dar strânsoarea ei era strânsă. Era mai puternică decât părea.
— Iată-ne, spuse ea, oprindu-se. "Fix la timp."
El se uită peste umărul ei. Naomi era acolo, la fel ca şi partenerii, toţi în jurul unei gropi dreptunghiulare proaspăt săpate. Sicriul scump era coborât în pământ. Nimeni nu plângea. Worthington a continuat să se uite la ceas şi a oftat dramatic. Naomi batea pe telefonul ei.
Dintre toate lucrurile pe care să se concentreze Wallace, era uluit de faptul că nu exista nicio piatră funerară. „Unde este marcajul? Numele meu. Data naşterii. Un mesaj inspirator care spune că am trăit viaţa la maxim.”
„Asta ai făcut?” întrebă Mei. Nu părea că-l batjocoreşte, ci doar curioasă.

Și-a smucit mâna și și-a încrucișat brațele în apărare. "Da."
"Minunat. Iar pietrele funerare vin de obicei după slujbă. Mai trebuie să-l sculpteze și tot. Este tot acest proces. Nu vă faceți griji. Uite. Iată. Fă cu mâna!"
Nu a făcut cu mâna.
Mei a făcut, totuși, degetele mișcându-se.
"Cum am ajuns aici?" el a intrebat. „Am fost doar în biserică."
„Atât de atent. E foarte bine, Wallace. Eram *doar* în biserică. Sunt mandru de tine. Să presupunem că am omis câteva lucruri. Trebuie să merg mai departe." Ea tresări. „Și asta e răul meu, omule. Serios, nu lua asta greșit pentru că nu am vrut să spun, dar am întârziat *puțin* să ajung la tine. Este prima dată când culeg pe cont propriu și am greșit. Am mers în locul greșit dintr-un accident." Ea a zâmbit beatific. "Suntem bine?"
— *Nu,* mârâi el la ea. „Nu suntem *cool. "*
"Oh. Asta e nasol. Îmi pare rău. Promit că nu se va mai întâmpla. Experiență de învățare și toate astea. Sper că încă veți evalua serviciul meu cu zece când veți primi sondajul. Ar însemna mult pentru mine."
Habar n-avea despre ce vorbea ea. Aproape că se putea convinge că *ea* era cea nebună și nimic altceva decât o născocire a imaginației lui. „Au trecut trei zile!"
Ea i-a radiat. "Exact! Acest lucru îmi face munca mult mai ușoară. Hugo va fi atât de mulțumit de mine. Abia aștept să-i spun."
„Cine dracu este..."
"Stai. Aceasta este una dintre părțile mele preferate."
Se uită spre locul în care arăta ea. Partenerii stăteau la rând, cu Naomi în spatele lor. A privit cum se aplecau cu toții, unul câte unul, luând o mână de pământ și aruncând-o în mormânt. Sunetul murdăriei lovind capacul sicriului a făcut să tremure mâinile lui Wallace. Naomi stătea cu pumnul ei de pământ deasupra mormântului deschis și, înainte de a-l scăpa, o expresie ciudată i-a pâlpâit pe față, acolo și a dispărut. Ea a clătinat din cap, a scăpat pământul și apoi s-a învârtit. Ultima pe care a văzut-o pe fosta lui soție a fost lumina soarelui de pe părul ei, în timp ce ea se grăbea spre un taxi care aștepta.
— Cam aduce totul acasă, spuse Mei. "Cerc complet. Din pământ am venit și pe pământ ne întoarcem. Frumos, dacă te gândești la asta."
"Ce se întâmplă?" șopti el.
Mei îi atinse dosul mâinii. Pielea ei era rece, dar nu neplăcut. „Ai nevoie de o îmbrățișare? Pot să te îmbrățișez dacă vrei."
Și-a dat brațul înapoi. „Nu vreau o îmbrățișare."
Ea a dat din cap. „Granite. Misto. Respect asta. Îți promit că nu te voi îmbrățișa fără permisiunea ta."
Odată, când Wallace avea șapte ani, părinții lui îl duseseră la plajă. Stătuse în surf, privind nisipul năvălindu-i între degetele de la picioare. A fost o senzație ciudată care i-a urcat prin picioare până în adâncul stomacului. Se scufunda, deși combinația dintre nisipul învolburat și apa cu capac alb făcea să pară mult mai mult. Îl îngrozise și refuzase să se întoarcă în ocean, indiferent cât de mult l-ar fi rugat părinții lui.
Era această senzație pe care Wallace Price o simțea acum. Poate a fost sunetul murdăriei de pe sicriu. Poate a fost faptul că poza lui era sprijinită lângă mormântul deschis, o coroană de flori atașată dedesubt. În această imagine, el zâmbea strâns. Părul îi era coafat perfect, desfăcut spre dreapta. Ochii lui erau strălucitori. Naomi a spus odată că i-a amintit de

sperietoarea din Oz. „Dacă ai avea doar creier”, a spus ea. Acest lucru se întâmplase în timpul uneia dintre procedurile lor de divorț, așa că el nu-l considerase altceva decât că ea încerca să-l rănească.
S-a așezat cu putere pe pământ, cu degetele de la picioare flexate în iarbă peste vârful șlapilor. Mei s-a așezat lângă el, încrucișându-și picioarele sub ea, culegând o mică păpădie. Ea l-a smuls de pe pământ, ținându-l aproape de gura lui. „Pune-ți o dorință”, a spus ea.
Nu și-a pus o dorință.
Ea a oftat și a suflat ea însăși pe semințele de păpădie. Au explodat într-un nor alb, bucățile prinzându-se de adiere și învârtindu-se în jurul mormântului deschis. „Este mult de acceptat, știu.”
"Tu?" mormăi el, cu fața în mâini.
„Nu la propriu”, a recunoscut ea. „Dar am o idee bună.”
S-a uitat la ea, cu ochii mijiți. „Ai spus că asta a fost prima dată.”
"Este. Solo, adică. Dar am trecut prin antrenament și am făcut destul de bine. Ai nevoie de empatie? Pot să-ți dau asta. Vrei să lovești ceva pentru că ești supărat? Te pot ajuta și cu asta. Nu eu, totuși. Poate un zid.” Ea a ridicat din umeri. „Sau putem sta aici și privim cum vin în cele din urmă cu un mic buldozer și aruncă cu lopata toată murdăria de deasupra fostului tău corp, cimentând astfel faptul că totul s-a terminat. Alegerea dealer-ului.”
Se uita la ea.
Ea a dat din cap. "Dreapta. Aș fi putut să exprim asta mai bine. Îmi pare rău. Încă mă pricep la lucruri.”
"Ce este…?" Încercă să înghită dincolo de nodul din gât. "Ce se întâmplă?"
Ea a spus: „Ceea ce se întâmplă este că ți-ai trăit viața. Ai făcut ce ai făcut și acum s-a terminat. Cel puțin acea parte este. Și când ești gata să pleci de aici, te voi duce la Hugo. El va explica restul.”
— Pleacă, mormăi el. „Cu Hugo.”
Ea clătină din cap înainte de a se opri. „Ei bine, într-un fel. Este un ferryman.”
"O ce?"
— Ferryman, repetă ea. „Cel care te va ajuta să treci.”
Mintea i se năvălea. Nu se putea concentra asupra unui singur lucru. Totul a părut prea măreț pentru a fi înțeles. „Dar am crezut că ar trebui să...”
„Aw. Tu iti place de mine. Asta e dulce." Ea a râs. — Dar eu sunt doar un Secerător, Wallace. Treaba mea este să mă asigur că ajungi la ferryman. El se va ocupa de restul. Vei vedea. Odată ce ajungem la el, va fi ca ploaia. Hugo tinde să aibă acest efect asupra oamenilor. El vă va explica totul înainte de a trece, oricare dintre acele întrebări plictisitoare și persistente.”
— Înăuntru, spuse Wallace pe un ton obosit. "Spre ce?"
Mei își înclină capul. „Desigur, până la ce urmează.”
"Cer?" Se albi, un gând teribil străpungând furtuna. "Iad?"
Ea a ridicat din umeri. "Sigur."
„Asta nu explică absolut nimic.”
Ea a râs. "Nu-i așa? Asta e amuzant. Mă distrez. Nu ești?”
Nu, chiar nu era.

Ea nu l-a grăbit. Au rămas chiar şi când cerul a început să se strecoare în roz şi portocaliu, soarele din martie apunând jos spre orizont. Au rămas chiar şi când a venit buldozerul promis, femeia mânând-o cu îndemânare, cu o ţigară blocată între dinţi, iar fumul curgând din nas. Mormântul s-a umplut mai repede decât se aştepta Wallace. Primele stele începuseră să apară în momentul în care ea a terminat, deşi erau slabe din cauza poluării luminoase din oraş.
Şi asta a fost.
Tot ce a mai rămas din Wallace Price era o movilă de pământ şi un corp care nu avea să fie altceva decât hrană de viermi. A fost o experienţă profund devastatoare. Nu-şi dăduse seama că va fi. Ciudat, îşi spuse el. Cât de ciudat.
Se uită la Mei.
Ea i-a zâmbit.
El a spus: „Eu...” El nu a ştiut cum să termine.
Ea îi atinse dosul mâinii. — Da, Wallace. E real."
Şi minunea tuturor minunilor, a crezut-o.
Ea a spus: „Ţi-ar plăcea să-l cunoşti pe Hugo?”
Nu. N-ar fi făcut-o. A vrut să fugă. A vrut să ţipe. Voia să-şi ridice pumnii spre stele şi să dezvăluie şi să se laude de nedreptatea tuturor. Avea planuri. Avea goluri. Au mai rămas atât de multe de făcut, iar acum nu ar fi... nu ar putea...
A tresărit când o lacrimă i-a alunecat pe obraz. „Am de ales?”
"In viata? Mereu."
„Şi în moarte?”
Ea a ridicat din umeri. „Este puţin mai… înregimentat. Dar este pentru binele tău. Îţi jur, a adăugat ea repede. „Există motive pentru care aceste lucruri se întâmplă aşa cum se întâmplă. Hugo va explica totul. Este un tip grozav. Vei vedea."
Asta nu l-a făcut să se simtă mai bine.
Dar totuşi, când ea stătea deasupra lui, ţinându-şi mâna întinsă, el a privit-o doar o clipă sau două înainte de a o lua, permiţându-i să-l tragă în sus.
Şi-a întors faţa spre cer. A inspirat şi a expirat.
Mei a spus: „Probabil se va simţi puţin ciudat. Dar este o distanţă mai mare, aşa că este de aşteptat. Se va termina înainte să ştii.”
Dar înainte ca el să poată reacţiona, ea s-a repezit din nou şi totul a explodat.

CAPITOL

3

Wallace ţipa când au aterizat pe un drum asfaltat în mijlocul unei păduri. Aerul era rece, dar în timp ce continua să ţipe, în faţa lui nu s-a format niciun nor de respiraţie. Nu avea sens. Cum putea să-i fie frig când era mort? Chiar respira, sau... Nu. Nu. Concentrează-te. Concentrează-te pe aici. Concentrează-te pe acum. Cate un lucru pe rand.
"Ai terminat?" l-a întrebat Mei.
Şi-a dat seama că încă ţipa. Îşi închise gura, durerea puternică în timp ce îşi muşca limba. Ceea ce, desigur, l-a declanşat din nou, pentru că cum dracu a putut să simtă *durere* ?
„Nu", mormăi el, îndepărtându-se de Mei, gândurile amestecate într-un nod infinit. „Nu poţi doar..."
Şi apoi a fost lovit de o maşină.
Aştepta.
Ar fi trebuit să fie lovit de o maşină. Maşina s-a apropiat, cu farurile aprinse. A reuşit să ridice mâinile la timp pentru a-şi bloca faţa, doar ca să treacă maşina *prin* el. Cu coada ochiului, a văzut chipul şoferului trecând la câţiva centimetri de al lui. Nu a simţit nimic din asta.
Maşina a continuat pe drum, farurile spate luminând o dată înainte de a ocoli un colţ şi a dispărut complet.
Era îngheţat, cu mâinile întinse în faţa lui, un picior ridicat, coapsa lipită de stomac.
Mei a râs tare. "Oh omule. Ar trebui să vezi expresia de pe faţa ta. Doamne, este *minunat.* "
Şi-a coborât treptat piciorul, pe jumătate convins că va cădea direct prin pământ. El nu a făcut-o. Era solid sub picioarele lui. Nu se putea opri din tremurat. "Cum. Ce. De ce. Ce. *Ce?* "
Ea şi-a şters ochii, încă chicotind. "Greşeala mea. Ar fi trebuit să te avertizez că s-ar putea întâmpla." Ea clătină din cap. „Totuşi, totul este bine, nu? Adică, cât de grozav este că nu mai poţi fi lovit de maşini?"
„ *Asta ai* luat din asta?" întrebă el neîncrezător.
„Este un lucru destul de mare dacă te gândeşti la asta."
— Nu *vreau* să mă gândesc la asta, se răsti el. „Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea!"
În mod inexplicabil, ea a spus: „Dacă dorinţele ar fi peşti, toţi am înota în bogăţii".
Se uită după ea în timp ce ea porni pe drum. „Asta nu explică *nimic* !"
„Numai pentru că eşti încăpăţânat. Uşurează-te, omule."
A urmărit-o după ea, nevrând să rămână singur în mijlocul neantului. În depărtare, putea vedea luminile a ceea ce părea un mic sat. El nu recunoştea nimic din împrejurimile lor, dar ea vorbea o milă pe minut şi nu reuşi să găsească un cuvânt.
„Nu stă la ceremonie sau altceva, aşa că nu-ţi face griji pentru asta. Nu-i spune domnul Freeman pentru că urăşte asta. El este Hugo pentru toată lumea, bine? Şi poate nu te mai încruntă atât de mult. Sau nu, depinde de tine. Nu-ţi voi spune cum să fii. El ştie că tu... Tuşi ea stânjenită. „Ei bine, el ştie cât de complicate pot fi aceste lucruri, aşa că nu-ţi face griji. Pune toate întrebările de care ai nevoie. Pentru asta suntem aici." Şi apoi, „L-ai văzut încă?"

A început să întrebe despre ce naiba vorbea, dar apoi ea dădu din cap spre pieptul lui. Se uită în jos, formându-se o încruntătură.
Replica moale de pe vârful limbii a fost înlocuită de un strigăt de groază.
Acolo, ieșind din piept, era o bucată de metal curbată, aproape ca un cârlig de mărimea mâinii lui. De culoare argintie, strălucea în lumina slabă. Nu a durut, dar părea că ar fi *trebuit* , având în vedere că vârful ascuțit părea înfipt în stern. La celălalt capăt al cârligului era atașat un... cablu? O bandă subțire din ceea ce aproape arăta ca plastic, care strălucea cu o lumină surdă. Cablul se întindea pe drumul din fața lor, ducându-se departe. S-a pocnit peste piept, încercând să slăbească cârligul, dar mâinile i-au trecut chiar prin el. Lumina de la cablu s-a intensificat, iar cârligul a vibrat călduros, umplându-l cu o ciudată ușurare la care nu se așteptase, având în vedere că fusese înțepenit. Acest sentiment a fost, desigur, temperat de faptul că *fusese* înghesuit.
"Ce este?" strigă el, pălmuindu-se încă în piept. „Dă-o jos, dă-o *jos* !”
— Nu, spuse Mei, întinzându-se și apucându-l de mâini. „Chiar nu vrem să facem asta. Crede-mă când spun că te ajută. Ai nevoie de ea. Nu te va răni. Nu o văd, dar judecând după reacția ta, este la fel ca toate celelalte. Nu te agita cu ea. Hugo va explica, promit.”
"Ce este?" întrebă el din nou, înțepătând pielea. Se uită fix la cablul care se întindea de-a lungul drumului în fața lor.
„O conexiune.” Ea îl izbi de umăr. „Te ține pe pământ. Acesta duce la Hugo. El știe că suntem aproape. Haide. Abia aștept să-l cunoști.”

Satul era liniștit. Părea să existe doar o singură arteră principală care trecea prin centru. Fără semnale de circulație, fără forfotă de oameni pe trotuare. Au trecut câteva mașini (Wallace sărind din drum, nedorind să retrăiască *acea* experiență), dar în afară de asta, era în mare parte tăcut. Magazinele de pe ambele părți ale drumului se închiseseră deja pentru ziua aceea, cu ferestrele întunecate, semne atârnând de la uși care promit să se întoarcă la prima oră dimineață. Copertinele lor se întindeau peste trotuar, toate în culori strălucitoare de roșu și verde și albastru și portocaliu.
Lămpile stradale se aliniau de fiecare parte a drumului, luminile lor calde și blânde. Drumul era pietruit, iar Wallace a ieșit din drum în timp ce un grup de copii pe bicicletele lor mergeau lângă el. Nu l-au recunoscut nici pe el, nici pe Mei. Râdeau și țipau, cărțile atașate de spițele roților cu agrafe de rufe, cu respirația curgând în urma lor ca niște trenulețe. Wallace se durea puțin la acest gând. Erau liberi, liberi în moduri în care nu mai fusese de mult. S-a luptat cu asta, incapabil să-l transforme în ceva de recunoscut. Și apoi sentimentul a dispărut, lăsându-l scobit și tremurând.
„Este acest loc real?” întrebă el, simțind că cârligul din piept i se încălzește. Cablul nu s-a slăbit așa cum se așteptase el, în timp ce au continuat. Crezuse că se va împiedica până acum. În schimb, a rămas la fel de încordată cum fusese de când îl observase pentru prima dată.
Mei îi aruncă o privire. "Ce vrei să spui?"
Nu prea știa. „Sunt... toți aici sunt morți?”
„ *Oh* . Da, nu. Înțeleg. Da, acest loc este real. Nu, nu toți sunt morți. Asta e ca peste tot, presupun. A trebuit să călătorim destul de departe, dar nu ai fi putut să mergi pe cont propriu dacă ai fi hotărât vreodată să părăsești orașul. Nu pare că ai ieșit prea mult.”
— Eram prea ocupat, mormăi el.

— Acum ai tot timpul din lume, spuse Mei şi l-a *surprins* cât de important era. Pieptul i s-a strâns şi clipi împotriva arsurii bruşte din ochi. Mei a mers leneş pe trotuar, aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că o urmărea.
A făcut-o, dar numai pentru că nu voia să rămână în urmă într-un loc necunoscut. Clădirile care păruseră aproape ciudate se profilau acum în jurul lui în mod ameninţător, ferestrele întunecate ca nişte ochi morţi. Se uită în jos la picioarele lui, concentrându-se să pună un picior în faţa celuilalt. Vederea lui începu să se tundă, pielea îi zbârnâi. Acel cârlig din piept era din ce în ce mai insistent.
Niciodată nu fusese mai speriat în viaţa lui.
„Hei, hei", a auzit-o pe Mei spunând, iar când a deschis ochii, s-a trezit ghemuit până la pământ, cu braţele înfăşurate în jurul stomacului, cu degetele înfipte în piele suficient de tare încât să lase vânătăi. Dacă ar putea *să facă* măcar vânătăi. — E în regulă, Wallace. Sunt aici."
— Pentru că *asta* ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, se sufocă el.
„Este mult pentru oricine. Putem sta aici pentru o clipă, dacă de asta ai nevoie. Nu am de gând să te grăbesc, Wallace.
Nu ştia de ce are nevoie. Nu putea gândi limpede. A încercat să pună mâna pe el, a încercat să găsească ceva de care să se apuce. Şi când a găsit-o, a venit din interiorul lui, o amintire uitată răsărind ca o fantomă.
Avea nouă ani, iar tatăl lui l-a rugat să intre în sufragerie. Tocmai ajunsese acasă de la şcoală şi era în bucătărie făcând un sandviş cu unt de arahide şi banane. A încremenit la cererea tatălui său, încercând să se gândească la ce ar fi putut face pentru a avea probleme. Fumase o ţigară în spatele tribunei, dar asta se întâmplase cu săptămâni în urmă şi nu avea cum părinţii lui ar fi putut şti dacă nu le-ar fi spus cineva.
A lăsat sandvişul pe tejghea, făcându-şi deja scuze în cap, făcându-şi promisiuni că *nu o voi mai face niciodată, jur, a fost doar o dată.*
Stăteau pe canapea, iar el sa oprit de frig când a văzut că mama lui plângea, deşi părea că încerca să-l înăbuşe. Obrajii îi erau striaţi, Kleenex-ul strâns într-o minge în mână. Nasul îi curgea şi, deşi a încercat să zâmbească când l-a văzut, acesta a tremurat şi s-a răsucit în jos în timp ce umerii i se tremurau. Singura dată când o văzuse plângând înainte fusese la un film la întâmplare în care un câine depăşise adversitatea (pene de porc spinos) pentru a se reuni cu stăpânul său.
"Ce s-a întâmplat?" întrebă el, nesigur de ce ar trebui să facă. A înţeles ideea de a consola pe cineva, dar nu a pus-o niciodată în practică. Nu erau o familie liberă de afecţiune. În cel mai bun caz, tatăl lui i-a strâns mâna, iar mama lui l-a strâns de umăr ori de câte ori erau mulţumiţi de el. Nu-l deranja. Aşa erau lucrurile.
Tatăl lui a spus: „Bunicul tău a murit".
— Oh, respiră Wallace, brusc mâncărimi peste tot.
„Înţelegi moartea?"
Nu, nu, nu a făcut-o. El ştia ce este, ştia ce înseamnă cuvântul, dar era un lucru nebulos, un eveniment care s-a întâmplat pentru alţi oameni departe, departe. Nu-i trecuse niciodată prin minte lui Wallace că cineva pe *care* ştia că ar putea muri. Bunicul locuia la patru ore distanţă, iar casa lui mirosea mereu a lapte acru. Îi plăcuse să facă meşteşuguri din cutiile de bere aruncate: avioane cu elice care se mişcau efectiv, pisici mici care atârnau pe sfori de tavanul verandei sale.

Şi din moment ce era un copil care se luptă cu un concept mult mai mare decât el, următoarele cuvinte din gura lui au fost: „L-a ucis cineva?” Bunicul îi plăcea să spună cum a luptat în război (pe care Wallace, exact, nu-l ştia; nu a fost niciodată în stare să pună o întrebare ulterioară), care era de obicei urmată de cuvinte care au provocat-o pe mama lui Wallace. să ţipe la tatăl ei în timp ce îi astupa urechile lui Wallace, iar mai târziu, îi va spune singurului ei fiu să *nu* repete niciodată ceea ce auzise pentru că era extrem de rasist. Ar putea înţelege dacă cineva şi-ar fi ucis bunicul. De fapt, avea foarte mult sens.
— Nu, Wallace, se sufocă mama lui. „Nu a fost aşa. A fost cancer. S-a îmbolnăvit şi nu a mai putut continua. E... s-a terminat.”
Acesta a fost momentul în care Wallace Price a decis – aşa cum fac adesea copiii, absolut şi neînfricat – să nu lase niciodată să i se întâmple asta. Bunicul era în viaţă şi apoi nu mai era. Părinţii lui au fost supăraţi de pierdere. Lui Wallace nu-i plăcea să fie supărat. Aşa că l-a strâns, împingând-o într-o cutie şi strângând-o bine.

Clipi încet, devenind conştient de împrejurimile lui. Încă în sat. Tot cu femeia.
Mei se aplecă în faţa lui, cu cravata atârnându-i între picioare. "În regulă?"
Nu avea încredere în el însuşi să vorbească, aşa că dădu din cap, deşi era cel mai îndepărtat de *toate.*
„Este normal”, a spus ea, bătându-şi degetele pe genunchi. „Se întâmplă tuturor după ce trec. Şi nu fi surprins dacă se mai întâmplă de câteva ori. Este mult de luat.”
„De unde ai şti?” mormăi el. — Ai spus că am fost primul tău.
„Primul solo ” *, a corectat ea.* „Am făcut peste o sută de ore de antrenament înainte de a putea ieşi pe cont propriu, aşa că l-am mai văzut. Crezi că poţi sta în picioare?”
Nu, nu a făcut-o. A făcut-o oricum. Era puţin instabil în picioare, dar a reuşit să se menţină drept prin puterea voinţei. Cârligul acela era încă acolo în pieptul lui, cablul încă sclipind slab. Pentru o clipă, a crezut că simte o smucitură blândă, dar nu putea fi sigur.
— Iată-ne, spuse Mei. Ea îl bătu pe piept. — Te descurci bine, Wallace.
Se uită la ea. "Nu sunt un copil."
"Oh, stiu. E mai uşor cu copiii, dacă poţi să crezi asta. Adulţii sunt cei care sunt de obicei problema.”
Nu ştia ce să spună la asta, aşa că n-a spus nimic.
— Hai, spuse ea. „Hugo ne aşteaptă.”

Au ajuns la capătul satului puţin mai târziu. Clădirile s-au oprit, iar drumul care se întindea înaintea lor şerpuia prin pădurea de conifere, parfumul pinului amintindu-i lui Wallace de Crăciun, o perioadă în care toată lumea părea să tragă aer şi să uite – chiar şi pentru puţin timp – cum viaţa aspră ar putea fi.
Era pe cale să întrebe cât de departe trebuiau să meargă când au ajuns pe un drum de pământ în afara satului. Un semn de lemn stătea lângă drum. Nu putea distinge cuvintele în întuneric, nu până când nu se apropia.
Literele fuseseră cioplite în lemn cu cea mai mare grijă.

TRECAREA LUI CHARON
CEAI ŞI BOLĂŢE

„Char-ron?" el a spus. Nu mai auzise niciodată un astfel de cuvânt.
— Kay-ron, spuse Mei, enunțând încet. „Este un pic o glumă. Hugo e amuzant așa."
"Nu înțeleg."
Mei oftă. „Desigur că nu. Nu vă faceți griji. De îndată ce ajungem la ceainărie, va...
— Ceainărie, repetă Wallace, privind semnul cu dispreț.
Mei făcu o pauză. "Wow. Ai ceva împotriva ceaiului, omule? Asta nu va merge bine."
„Nu am nimic împotriva – am crezut că ne vom întâlni pe Dumnezeu. De ce ar..."
Mei a izbucnit în râs. „ *Ce?* "
— Hugo, spuse el, tulburat. „Sau oricine."
„Oh, omule, abia *aștept* să-i spun că ai spus asta. Sfinte porcării. Asta o să-i ajungă direct la cap." Ea se încruntă. „Poate că nu îi voi spune."
„Nu văd ce este atât de amuzant."
— Știu, spuse ea. „Asta este atât de amuzant la asta. Hugo nu este Dumnezeu, Wallace. El este un ferryman. Ți-am spus asta. Dumnezeu este... ideea lui Dumnezeu este una umană. Este puțin mai complicat decât atât."
"Ce?" spuse Wallace încet. Se întrebă dacă este posibil să aibă un al doilea atac de cord, deși era deja mort. Și apoi și-a amintit că de fapt nu-și mai *simțea* inima bătând, iar dorința de a se ghemui într-o minge mică a început să preia din nou stăpânire. Agnostic sau nu, nu se aștepta să audă ceva atât de enorm spus atât de ușor.
„Oh, nu", a spus Mei, apucându-l de mână pentru a se asigura că rămâne în picioare. „Nu ne vom întinde aici. E doar puțin mai departe. Va fi mai confortabil înăuntru."
S-a lăsat tras pe drum. Copacii erau pini mai groși, bătrâni, care ajungeau spre cerul înstelat ca niște degete de pe pământ. Nu-și putea aminti ultima dată când fusese într-o pădure, cu atât mai puțin noaptea. Prefera oțelul și claxonele, sunetele unui oraș care nu se culca niciodată. Zgomotul însemna că nu era singur, indiferent unde se afla. Aici, liniștea a fost mistuitoare, sufocantă.
Au ocolit un colț și el putea vedea lumini calde printre copaci ca un far care îl chema, chema, chema. Abia își simțea picioarele pe pământ. S-a gândit că ar putea pluti, dar nu a putut să se uite în jos pentru a vedea.
Cu cât se apropiau mai mult, cu atât cârligul îl trăgea mai mult de piept. Nu era chiar enervant, dar nu putea ignora asta. Cablul a continuat pe drum.
Era pe cale să o întrebe pe Mei despre asta când ceva sa mișcat pe drumul dinaintea lor. A tresărit, mintea construind o creatură teribilă târându-se din pădurea întunecată, cu colți ascuțiți și ochi strălucitori. În schimb, a apărut o femeie, grăbită pe drum. Cu cât se apropia, cu atât se completau mai multe detalii. Părea de vârstă mijlocie, cu gura întinsă într-o linie subțire în timp ce își strângea haina mai strâns în jurul ei. Avea pungi sub ochi, cearcăne care arătau ca și cum ar fi fost tatuate pe față. Wallace nu știa de ce se aștepta la un fel de recunoaștere, dar ea trecu pe lângă ei fără nici măcar să arunce nicio privire în direcția lor, părul blond trăgând în spate în timp ce se mișca repede pe drum.
Mei avea o privire ciupită pe față, dar a clătinat din cap și a dispărut. "Haide. Nu vreau să-l țin să aștepte mai mult decât am făcut deja."

Nu știa la ce se aștepta după ce a citit semnul. Nu mai fusese niciodată în interiorul unui lucru care ar putea fi numit *ceainărie* . Își luase cafeaua de dimineață din căruciorul din fața

clădirii de birouri. Nu era un hipster. Nu avea coc de bărbat sau simţ ironic al modei, la naiba să fie ţinuta lui actuală. Ochelarii pe care îi purta de obicei când citea erau, deşi scumpi, utilitarişti. El nu aparţinea unui lucru care ar putea fi descris ca o *ceainărie.* Ce idee absurdă.
De aceea a fost surprins când au venit la magazin în sine să vadă că arată ca o casă. Desigur, nu semăna cu nicio casă pe care o văzuse până acum, dar o casă tot la fel. O verandă de lemn înfăşurată în faţă, ferestre mari de ambele părţi ale unei uşi de un verde strălucitor, lumină pâlpâind din interior ca şi cum ar fi fost aprinse lumânări. Un horn de cărămidă stătea pe acoperiş, cu o buclă mică de fum care ieşea de sus.
Dar acolo s- a încheiat asemănarea cu orice casă pe care Wallace a văzut-o vreodată. O parte din asta avea de-a face cu cablul care se prelungea de la cârligul din piept şi sus pe scări, dispărând în uşa închisă. *Prin* uşa închisă.
Casa în sine arăta de parcă ar fi început într-un sens, iar apoi, la jumătatea drumului, constructorii hotărâseră să meargă într-o altă direcţie complet. Cel mai bun mod la care s-a putut gândi Wallace pentru a-l descrie era că arăta ca un copil care stivuieşte bloc după bloc unul peste altul, formând un turn precar. Casa arăta de parcă chiar şi cea mai mică adiere ar putea să o facă să se prăbuşească. Coşul de fum nu era strâmb, în sine, ci mai *răsucit,* zidăria ieşind în unghiuri imposibile. Etajul de jos al casei părea robust, dar al doilea etaj atârna într-o parte, al treilea pe partea opusă, al *patrulea* chiar în mijloc, formând o turelă cu draperii trase pe mai multe ferestre. Wallace a crezut că a văzut una dintre draperii mişcându-se ca şi cum cineva ar fi privit afară, dar ar fi putut fi un truc al luminii.
Exteriorul casei a fost construit cu tablă.
Dar şi cărămidă.
Şi... chirpici?
O parte părea construită din buşteni, ca şi cum ar fi fost o cabană la un moment dat. Arăta ca ceva dintr-un basm, o casă neobişnuită ascunsă în pădure. Poate că înăuntru ar fi un pădurar amabil, sau o vrăjitoare care ar fi vrut să-l gătească pe Wallace în cuptorul ei, cu pielea trosnind pe măsură ce se înnegri. Wallace nu ştia care era mai rău. Auzise prea multe poveşti despre lucruri groaznice care se întâmplau în astfel de case, toate în numele predării unei lecţii foarte valoroase. Acest lucru nu a făcut nimic să-l facă să se simtă mai bine.
"Ce este locul asta?" întrebă Wallace în timp ce se opriră lângă verandă. Un scuter mic verde stătea lângă un pat de flori, cu florile sălbatice în galben şi verde şi roşu şi alb, dar stins în întuneric.
„Genial, nu?" spuse Mei. „E şi mai nebunesc pe dinăuntru. Oamenii vin de peste tot să-l vadă. Este destul de faimos, din motive evidente."
Îşi trase braţul de pe ea în timp ce ea încerca să meargă spre verandă. „Nu intru înăuntru."
Ea aruncă o privire peste umăr. "De ce nu?"
Făcu semn spre casă. „Nu pare sigur. Evident, nu este la nivelul codului. O să cadă în orice moment."
"De unde stii ca?"
Se uita la ea. „Vedem acelaşi lucru, nu? Nu voi fi prins înăuntru când se prăbuşeşte. Este un proces care aşteaptă să se întâmple. Şi *ştiu* despre procese."

„Huh”, a spus Mei, uitându-se înapoi spre casă. Şi-a înclinat capul pe spate cât a putut. "Dar…"
"Dar?"
— Eşti mort, spuse ea. „Chiar dacă ar cădea, nu ar conta.”
„Asta e...” Nu ştia ce era asta.
„Şi în plus, aşa a fost de când trăiesc aici. Încă nu a căzut. Nici astăzi nu cred că va fi ziua aceea.”
El a rămas cu gura căscată la ea. „ *Locuieşti* aici?”
— Da, spuse ea. „Este casa noastră, aşa că poate arătaţi puţin respect? Şi nu-ţi face griji pentru casă. Dacă ne facem griji pentru lucrurile mici tot timpul, riscăm să pierdem lucrurile mai mari.”
„Ţi-a spus cineva vreodată că suni ca un prăjitură cu noroc?” murmură Wallace.
— Nu, spuse Mei. „Pentru că este un fel de rasist, având în vedere că sunt asiatic şi toate celelalte.”
Wallace se albi. „Eu... asta nu este... nu am vrut să spun...”
Ea s-a uitat la el o clipă lungă, lăsându-l să pulverizeze înainte de a spune: „Bine. Deci nu ai vrut să spui aşa. Mă bucur să aud. Ştiu că totul este nou pentru tine, dar poate gândeşte-te înainte de a vorbi, da? Mai ales că sunt unul dintre puţinii oameni care te pot vedea.”
Urcă treptele de pe verandă câte două, oprindu-se în faţa uşii. Plante în ghiveci atârnau de tavan, viţe lungi de vie. Pe fereastră stătea o pancartă pe care scria ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT . Uşa în sine avea un ciocănitor vechi de metal în formă de frunză. Mei ridică ciocănița, lovind-o de trei ori de uşa verde.
„De ce bati la uşă?” el a intrebat. „Nu locuieşti aici?”
Mei se uită înapoi la el. „Oh, da, dar în seara asta e diferit. Aşa merg lucrurile. Gata?"
„Poate ar trebui să ne întoarcem mai târziu.”
Ea a zâmbit ca şi cum ar fi amuzată, iar pentru viaţa lui, Wallace nu a putut vedea ce era atât de amuzant. „Acum e la fel de bun ca orice alt timp. Totul este despre primul pas, Wallace. O poţi face. Ştiu că credinţa este grea, mai ales în faţa necunoscutului. Dar am încredere în tine. Poate ai puţin în mine?”
„Nici nu te cunosc.”
Ea fredonă puţin pe sub răsuflarea ei. „Sigur că nu. Dar există o singură modalitate de a rezolva asta, nu?
Se uită la ea. — Chiar lucrezi pentru cei zece, nu-i aşa?
Ea a râs. "Mereu." Îşi puse mâna pe clanţă. "Venire?"
Wallace privi înapoi în josul drumului. Era întuneric din plin. Cerul era un câmp de stele, mai mult decât văzuse în viaţa lui. Se simţea mic, nesemnificativ. Şi pierdut. Oh, s-a pierdut.
„Primul pas”, şi-a şoptit el.
Se întoarse spre casă. A inspirat adânc şi şi-a umflat pieptul. Ignoră palma ridicolă pe care o făceau şlapii lui în timp ce urca treptele verandei. Ar putea face asta. Era Wallace Phineas Price. Oamenii s-au ascuns la auzul numelui lui. Stăteau în faţa lui cu *uimire.* Era cool şi calculator. Era un rechin în apă, mereu în cerc. El a fost-
— se împiedică când treapta de sus s-a lăsat, făcându-l să se împiedice înainte.
— Da, spuse Mei. „Uită-te la ultimul. Îmi pare rău pentru asta. Am vrut să-i spun lui Hugo să rezolve asta. Nu am vrut să-ţi întrerup momentul sau orice s-a întâmplat. Mi s-a părut important.”

— Urăsc totul, spuse Wallace printre dinţi strânşi.
Mei a deschis uşa către Charon's Crossing Tea and Treats. Scârţâia pe balamale şi se revărsa o lumină caldă, urmată de mirosul gros de mirodenii şi ierburi: ghimbir şi scorţişoară, mentă şi cardamom. Nu ştia cum a reuşit să le distingă, dar acolo era tot la fel. Nu era ca la birou, un loc mai familiar decât chiar şi propria lui casă, puteind a lichide de curăţare şi a aerului artificial, totul din oţel şi fără capriciu şi, deşi ura duhoarea aceea, era obişnuit cu asta. Era siguranţa. A fost realitate. Era ceea ce ştia. Era *tot ce* ştia, îşi dădu seama cu consternare. Ce spunea asta despre el?
Cablul ataşat cârligului a vibrat din nou, părând să-l facă semn să înainteze.
Voia să alerge cât îl puteau duce picioarele.
În schimb, fără nimic de pierdut, Wallace a urmat-o pe Mei prin uşă.

CAPITOL

4

Se aştepta ca interiorul casei să arate ca exteriorul, un amestec de atrocităţi arhitecturale mai potrivite pentru demolare decât pentru locuinţă.
Nu a fost dezamăgit.
Lumina era scăzută, provenind de la aplice nepotrivite fixate pe pereţi şi de la o lumânare obscen de mare aşezată pe o măsuţă lângă uşă. Plantele atârnau de tavanul boltit în coşuri de răchită şi, deşi niciuna dintre ele nu era înflorită, parfumul lor era aproape copleşitor, amestecându-se cu mirosul puternic al condimentelor care părea înfipt în pereţi. Vița de vie se îndreptă spre podea, legănându-se uşor în briza prin fereastra deschisă de pe peretele îndepărtat. Începu să-şi întindă mâna spre unul, brusc disperat să simtă frunzele pe piele, dar şi-a ondulat mâna în ultimul moment. Le simţea, aşa că ştia că erau acolo, chiar dacă ochii îi jucau feste. Şi Mei putea să-l atingă – de fapt, încă mai simțea fantoma degetelor ei pe pielea lui – dar dacă asta ar fi fost? Wallace nu fusese niciodată un om de petrecere a timpului liber, oprindu-se să miroasă trandafirii, sau aşa se spunea vorba. Îndoiala, deci, îndoiala se strecură asupra lui, alunecând peste umeri şi îngreunându-l, cu degetele ca nişte gheare înfipte.
O duzină de mese stăteau în mijlocul încăperii mari, cu suprafeţele lor strălucind ca şi cum ar fi proaspăt şters. Scaunele ascunse dedesubt erau vechi şi uzate, deşi nu ponosite. Şi ei erau nepotriviţi, unii cu scaune şi spătare din lemn, alţii cu perne groase şi decolorate. A văzut chiar şi un scaun de lună într-un colţ. Nu văzuse nici unul dintre aceia de când era copil.
Abia o auzi pe Mei închizând uşa în urma lor. A fost distras de pereţii camerei, picioarele lui l-au mişcat spre ei din proprie voinţă. Erau acoperite de poze şi postere, unele înrămate, altele ţinute de ace. Au spus o poveste, se gândi el, dar pe care nu o putea urmări. Aici era o imagine a unei cascade, spray-ul captând lumina soarelui în fractali curcubeu. Iată o fotografie a unei insule într-o mare ceruleană, copacii atât de groşi, încât nu putea vedea pământul. Aici era o pictură murală gigantică a piramidelor, desenată cu o mână iscusită, dar neexersată. Aici era o fotografie a unui castel pe o stâncă, piatra prăbuşindu-se şi fiind depăşită de muşchi. Aici era un afiş înrămat cu un vulcan care se ridica deasupra norilor, lava izbucnind în arcuri fierbinţi. Iată o pictură cu un oraş în miezul iernii, luminile strălucitoare şi aproape sclipind, reflectându-se pe un strat nemarcat de zăpadă. În mod ciudat, toţi i-au provocat un nod în gâtul lui Wallace. Nu avusese niciodată timp pentru asemenea locuri, iar acum, nu avea niciodată.
Dând din cap, a mers mai departe, aruncând o privire spre un şemineu care alcătuia jumătate din peretele din dreapta lui, lemnul mişcându-se în timp ce jarul scânteia. Era făcut din piatră albă, mantaua, stejar. Deasupra mantalei erau mici ciucuri: un lup sculptat din piatră, o picură, un trandafir uscat, un coş cu pietre albe. Deasupra şemineului, un ceas, dar părea a fi stricat. Mâna secundă tremura, dar nu a avansat niciodată. Un scaun cu spătar înalt stătea în faţa şemineului, o pătură grea atârnând de cotieră. Părea... primitor.

Wallace aruncă o privire spre stânga pentru a vedea un tejghea cu o casă de marcat şi o vitrină goală, întunecată, cu mici semne scrise de mână lipite pe sticlă care făceau publicitate pentru o duzină de tipuri diferite de produse de patiserie. Borcanele aliniau pereţii în spatele tejghelei. Unele erau umplute cu frunze subţiri, altele cu pudră în diverse nuanţe. În faţa fiecăreia se aflau mici etichete scrise de mână, descriind şi mai multe soiuri de ceai.
O tablă mare atârna pe perete deasupra borcanelor, lângă o pereche de uşi batante cu ferestre hublouri. Cineva desenase mici căprioare, veveriţe şi păsări pe tablă cu cretă verde şi albastră, înconjurând un meniu care părea să continue pentru totdeauna. Ceai verde şi ceai de plante, ceai negru şi oolong. Ceai alb, ceai galben, ceai fermentat. Sencha, trandafir, yerba, senna, rooibos, ceai chaga, musetel. Hibiscus, essiac, matcha, moringa, pu-erh, urzică, ceai de păpădie... şi şi-a amintit de cimitirul în care Mei smulsese pufulea de păpădie de la pământ şi suflase pe ea, micile fire albe plutind.
Toate erau tipărite în jurul unui mesaj în centrul panoului. Cuvintele, scrise cu litere înţepătoare şi înclinate, citesc:

Prima dată când împarţi ceaiul, eşti un străin.
A doua oară când împarţi ceaiul, eşti un oaspete de onoare.
A treia oară când împarţi ceaiul, devii familie.

Întregul loc se simţea ca un vis febril. Nu putea fi real. Era prea... ceva, ceva pe care Wallace nu prea putea să pună degetul. Se opri în faţa vitrinei, uitându-se la mesajul de pe tablă, neputând să-şi îndepărteze privirea.
Nu se poate, asta până când un câine a fugit dintr-un zid.
A ţipat în timp ce se împiedica pe spate, fără să-şi creadă ochilor. Câinele, un mut negru mare, cu un model alb pe piept care aproape că arăta ca o stea, se repezi spre el, lătrând din cap. Cu coada zvâcnind furios, o înconjura pe Mei, spatele clătinându-se în timp ce se freca de ea.
„Cine este un băiat bun?" Mei gutura pe un ton pe care Wallace îl disprețuia. „Cine este cel mai bun băiat din întreaga lume? *tu* esti ? Cred că *tu eşti. "*
Câinele, aparent de acord că era cel mai bun băiat din lume, a lătrat vesel. Urechile îi erau mari şi ascuţite, deşi cea din stânga s-a prăbuşit. S-a prăbuşit în faţa lui Mei, rostogolindu-se pe spate, cu picioarele lovind în timp ce Mei s-a prăbuşit în genunchi – părând să ignore faptul că purta un costum, spre consternarea lui Wallace – frecându-şi mâinile de-a lungul stomacului. Limba i se lăsă afară din gură în timp ce se uita la Wallace. S-a rostogolit înapoi şi s-a urcat în picioare, scuturându-se dintr-o parte în alta.
Şi apoi a sărit pe Wallace.
Abia şi-a ridicat mâinile la timp, înainte ca acesta să se izbească de el, trântindu-l din picioare. A aterizat pe spate, încercând să-şi apere faţa de limba frenetică şi umedă care linga toată pielea expusă pe care o putea găsi.
"Ajutaţi-mă!" el a strigat. „Încearcă să mă omoare!"
— Da, spuse Mei. „Nu tocmai asta face. Apollo nu ucide. Ii place." Ea se încruntă. „Destul de puţin, aparent. Apollo, nu! Nu cocoşăm oamenii."
Şi apoi Wallace auzi un chicot uscat şi ruginit, urmat de o voce profundă şi trosnitoare. „De obicei nu-l vede atât de entuziasmat. Mă întreb de ce asta?"

Înainte ca Wallace să se poată concentra asupra *asta,* câinele a sărit de pe el şi a plecat spre uşile duble închise din spatele tejghelei. Dar, în loc să împingă uşile, a trecut *prin* ele, uşile nemişcate. Wallace se ridică la timp ca să-şi vadă vârful cozii dispărând. Cablul de la pieptul lui se înfăşura în jurul tejghelei şi nu putea să vadă unde ducea.
"Ce naiba a fost aia?" întrebă el, auzind câinele lătrând undeva prin casă.
— Acesta este Apollo, spuse Mei.
„Dar... a trecut prin *ziduri. "*
Mei a ridicat din umeri. „Ei bine, sigur. E mort ca tine."
"Ce?"
— Repede, ai ajuns acolo, spuse acea voce zguduită, iar Wallace întoarse capul spre şemineu. A ţipat la vederea unui bătrân care se uita pe marginea scaunului cu spătar înalt. Părea bătrân, cu pielea maro închisă puternic şifonată. El rânji, dinţii lui puternici prinzând lumina focului. Sprâncenele lui erau mari şi stufoase, afro-ul alb aşezat pe cap ca un nor firav. Îşi plesni buzele în timp ce chicotea din nou. „Bine cu tine, Mei. Ştiam că o poţi face."
Mei se înroşi, mişcându-şi picioarele. "Mulţumiri. Am avut câteva probleme acolo la început, dar am rezolvat totul." Wallace abia a auzit-o când a continuat să menţioneze câini fantomă agresivi sexual şi bătrâni care apăreau de nicăieri. "Cred că."
Bărbatul se ridică de pe scaun. Era scund şi uşor cocoşat. Dacă ar depăşi cinci picioare, Wallace ar fi surprins. Purta pijamale de flanel şi o pereche veche de papuci. Un baston se rezema de lateralul scaunului. Bătrânul l-a apucat şi a mers înainte. Se opri lângă Mei, mijindu-şi ochii spre Wallace pe podea. A lovit capătul bastonului de glezna lui Wallace. — Ah, spuse el. "Înţeleg."
Wallace nu voia să ştie ce vede. Nu ar fi trebuit să o urmeze niciodată pe Mei în ceainărie.
Bărbatul a spus: „Cam veveriţă, nu-i aşa?" Îşi bătu din nou bastonul de Wallace.
Wallace a respins-o. „Vrei să opreşti asta?!"
Bărbatul nu a oprit asta. De fapt, a mai făcut-o o dată. „Încerc să fac un punct."
„Ce eşti..." Şi apoi Wallace a ştiut. Acesta trebuia să fie Hugo, bărbatul pe care l-a adus Mei să-l vadă. Omul care nu era Dumnezeu, ci ceva pe care ea îl numea un ferryman. Wallace nu ştia la ce se aştepta; poate un bărbat în veşminte albe şi o barbă lungă curgătoare, înconjurat de lumină arzătoare, un toiag de lemn în loc de baston. Omul acesta arăta de cel puţin o mie de ani. Avea o prezenţă despre el, lucru pe care Wallace nu putea să-l pună în evidenţă. A fost... calmant? Sau atât de aproape de asta încât nu conta. Poate că asta făcea parte din proces, ceea ce Mei numise tranziţia . Wallace nu era sigur *de ce* trebuia să fie bătut cu un baston, dar dacă Hugo considera că este necesar, atunci cine era Wallace să spună contrariul?
Bărbatul a tras bastonul înapoi. "Intelegi acum?"
Nu, chiar nu a făcut-o. "Aşa cred."
Hugo dădu din cap. "Bun. Sus sus. Nu ar trebui să rămână pe podea. Devine curent. Nu vreau să-ţi prind moartea." A chicotit de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume.
Wallace a râs şi el, deşi a fost incredibil de forţat. „Ha-ha, da. Asta e... isteric. Înţeleg. Glume. Spui glume."
Ochii lui Hugo sclipeau de veselie nedisimulata. „Ajută să râzi, chiar şi atunci când nu ai chef să râzi. Nu poţi fi trist când râzi. Mai ales."
Wallace se ridică încet în picioare, privindu-i cu atenţie pe cei doi din faţa lui. S-a îndepărtat, conştient de cât de ridicol părea. Se trase la toată înălţimea lui, îndreptându-şi

umerii. În viaţă, el a fost un bărbat intimidant. Doar pentru că era mort nu însemna că va fi smucit.
El a spus: „Numele meu este Wallace..."
Bărbatul a spus: „Omule înalt, nu-i aşa?"
Wallace clipi. „Uh, presupun?"
Bărbatul dădu din cap. „În caz că nu ştiai. Cum e vremea acolo sus?"
Wallace se uită la el. "Ce?"
Mei şi-a acoperit gura cu mâna, dar nu înainte ca Wallace să vadă zâmbetul crescând.
Bărbatul (Hugo? Doamne?) s-a târât înainte, lovindu-şi bastonul de piciorul lui Wallace, în timp ce acesta se învârtea în jurul lui. „Uh-huh. Bine. Înţeleg. Asa de. Dreapta. Putem lucra cu asta, cred." Îşi întinse mâna şi îl ciupi de partea lui Wallace. Wallace ţipă, trântindu-şi mâna. Hugo a clătinat din cap în timp ce îşi completa cercul, stând din nou lângă Mei, sprijinindu-se pe baston. „Al naibii de primul caz care trebuie repartizat, Mei."
"Dreapta? Dar cred că ajung la el." Ea îi aruncă o privire încruntă spre Wallace. "Pot fi."
— N-ai făcut *nimic,* se răsti Wallace.
Hugo dădu din cap. „Asta ne va da necazuri. Aşteaptă şi vezi." El zâmbi, liniile din jurul ochilor lui cavernoase. „Îmi plac cei care provoacă probleme."
Wallace se ridică. „Numele meu este Wallace Price. Sunt avocat din..."
Hugo îl ignoră, uitându-se la Mei şi zâmbind. „Cum a fost călătoria ta, dragă? M-am rătăcit puţin, nu-i aşa?"
— Da, spuse Mei. „Lumea este mai mare decât îmi amintesc, mai ales mergând pe cont propriu."
— De obicei este, spuse Hugo. „Asta-i frumuseţea. Dar eşti acasă acum, aşa că nu-ţi face griji. Să sperăm că nu vei fi trimis din nou imediat."
Mei dădu din cap în timp ce îşi întindea braţele deasupra capului ei, spatele pocnind zgomotos. "Nicăieri nu e ca acasă."
Wallace a încercat din nou. „Mi s-a spus că am murit de un atac de cord. Aş dori să depun o plângere oficială, văzând cum...
— Începe să fie mort destul de bine, spuse Hugo, privindu-l pe Wallace în sus şi în jos. „De obicei sunt ţipete şi ţipete şi ameninţări. Îmi place când ei ameninţă."
„Oh, a avut momentele lui", a spus Mei. „Dar în general, nu prea rău. Ghici unde l-am găsit?"
Hugo îl privi pe Wallace în sus şi în jos. Apoi, „Unde a murit. Nu aşteptaţi. La el acasă, încercând să-şi dea seama de ce nu a putut face nimic să funcţioneze."
— Înmormântarea lui, a spus Mei, iar Wallace a fost jignit de cât de veselă părea.
— Nu, respiră Hugo. "Într-adevăr?"
„Statul într-o strană şi tot."
— Uau, spuse Hugo. „Este jenant."
— Stau chiar aici, se răsti Wallace.
— Bineînţeles că eşti, spuse Hugo, deloc neplăcut. „Dar mulţumesc că ai făcut-o cunoscut."
„Uite, Hugo, Mei a spus că mă poţi ajuta. Ea a spus că trebuie să mă aducă la tine pentru că tu eşti ferrymanul şi ar trebui să faci... ceva. Recunosc că nu am fost cu adevărat atent la acea parte, dar asta *nu are rost.* Nu ştiu ce fel de rachetă alergi aici şi nu ştiu cine te-a pus să faci asta, dar chiar aş prefera să nu fiu mort dacă se poate. Am mult prea multă treabă de făcut şi asta a fost un inconvenient îngrozitor. Am *clienti.* Am un brief până la sfârşitul săptămânii care nu poate fi amânat!" A gemut, mintea năvălindu-se. „Şi ar trebui să fiu în

instanţă vineri pentru o audiere la care nu pot rata. Stii cine sunt? Pentru că dacă *o faci,* atunci ştii că nu am timp pentru asta. Am responsabilităţi, da, responsabilităţi *extrem* de importante care nu pot fi ignorate."
— Desigur că ştiu cine eşti, spuse Hugo sec. „Tu eşti Wallace."
O uşurare cum nu mai experimentase până acum l-a cuprins. A venit la persoana potrivită. Mei, oricine – sau *orice* – ar fi fost ea, părea a fi un subaltern. O dronă. Hugo era în poziţia de putere. Întotdeauna, vorbeşte întotdeauna cu managerul pentru a obţine rezultate. "Bun. Atunci înţelegi că acest lucru nu va funcţiona deloc. Deci, dacă aţi putea face tot ce trebuie pentru a remedia acest lucru, v-aş fi foarte recunoscător." Şi apoi, doar pentru că nu putea fi absolut sigur că acest om nu era Dumnezeu, a adăugat: „Te rog. Mulţumesc. Domnule."
— Hă, spuse Hugo. „A fost un pic de salată de cuvinte."
— Are tendinţa să facă asta, şopti Mei cu voce tare. — Probabil pentru că era avocat.
Bătrânul îl privi pe Wallace în sus şi în jos. „Mi-a spus Hugo. Auzi asta?"
— Am făcut-o, spuse Mei. „Poate că ar trebui..."
„Hugo Freeman, la dispoziţia dumneavoastră." Se înclină cât de jos a putut.
Mei oftă. „Sau am putea face acest lucru."
Hugo pufni. „Învaţă să te distrezi puţin. Nu trebuie să fie întotdeauna deznădejde şi întuneric. Acum, unde eram? Ah, da. Sunt Hugo şi eşti supărat că eşti mort, dar nu din cauza prietenilor, a familiei sau a unei alte prostii de acest gen, ci pentru că ai de lucru, iar acesta este un inconvenient." Făcu o pauză, gândindu-se. „Un inconvenient *îngrozitor* ."
Wallace a fost uşurat. Se aştepta la mai multă luptă. Era mulţumit că nu avea nevoie să recurgă la ameninţări cu acţiuni legale. "Exact. Exact asta este."
Hugo a ridicat din umeri. "În regulă."
"Într-adevăr?" S-ar putea întoarce la birou cel târziu mâine după-amiază, poate a doua zi, în funcţie de cât timp i-a luat să ajungă acasă. Ar trebui să ceară lui Mei să-l aducă înapoi, deoarece nu avea portofelul. Dacă s-ar fi impus, el va suna la firmă şi ar fi cerut asistentului său să-i cumpere un bilet de avion. Sigur, nu avea permisul de conducere, dar ceva atât de banal nu l-ar fi oprit pe Wallace Price. Ca ultimă soluţie, putea să ia autobuzul, dar voia să-l evite dacă putea. Avea aproape o săptămână de muncă de recuperat, dar era un preţ mic de plătit. Ar trebui să găsească o modalitate de a explica toată chestia cu înmormântarea/sicriul deschis, dar şi-ar fi dat seama. Naomi ar fi dezamăgită că nu primeşte nimic din moşia lui, dar să o ia. Fusese rea la înmormântare.
— Bine, spuse el. "Sunt gata. Cum facem asta? Tu… cânţi sau ceva de genul? Sacrifici o capra?" Se strâmbă. „Sper cu adevărat că nu trebuie să sacrifici o capră. Devin zgomotos de sânge."
— Ai noroc, spuse Hugo. „Am ieşit proaspăt din capre."
Wallace s-a lăsat. "Grozav. Sunt gata să fiu din nou în viaţă. Mi-am învăţat lecţia. Promit că voi fi mai drăguţ cu oamenii şi bla, bla, bla."
„Bucuria pe care o simt nu are limite", a spus Hugo. „Ridică-ţi braţele deasupra capului."
Wallace a făcut exact asta.
„Acum sari în sus şi în jos."
Wallace a făcut-o, cablul urcând şi coborând de pe podea.
„Repetă după mine: „Vreau să fiu în viaţă.""
„Vreau să fiu în viaţă."
Hugo oftă. „Trebuie să spui serios. Chiar lasă-mă să aud. Fă-mă să *cred* ."

„Vreau să fiu în viaţă!” strigă Wallace în timp ce sărea în sus şi în jos, cu braţele deasupra capului. „Vreau să fiu în viaţă! Vreau să fiu în viaţă!”
"Iata!" a plâns Hugo. „Pot simţi că se întâmplă ceva. Chiar vine. Continuă! Sari in cerc!”
„Vreau să fiu în viaţă!” Wallace urlă în timp ce sărea într-un cerc. „Vreau să fiu în viaţă! Vreau să fiu în viaţă!”
„Şi *opreşte-te* . Orice ai face, *nu te mişca* .”
Wallace încremeni, cu braţele deasupra capului, cu un picior ridicat, şlapii atârnându-i de picior. Putea simţi că funcţionează. Nu ştia cum, dar ştia. În curând, toate astea se vor termina şi el va reveni la viaţă.
Hugo făcu ochii mari. „Rămâneţi aşa până vă spun eu. Nici măcar nu *clipi* .”
Wallace nu a făcut-o. A rămas exact aşa cum era. Ar face orice pentru a remedia asta din nou.
Hugo dădu din cap. "Bun. Acum, vreau să repeţi din nou după mine: „Sunt un idiot”.
"Sunt un idiot."
„‘Şi eu sunt mort’”
„Şi eu sunt mort”.
„‘Şi nu am cum să revin la viaţă pentru că nu aşa funcţionează’”
„Şi mai e... ce?”
Hugo s-a dublat, scoţând râsete şuierătoare. "Oh. Vai. Ar trebui să vezi expresia de pe faţa ta. Nu are preţ!”
Pielea de sub ochiul drept al lui Wallace se zvâcni în timp ce îşi coborî încet braţele, punând piciorul înapoi pe podea. „ *Ce?* ”
„Eşti *mort* ”, a exclamat Hugo. „Nu poţi fi readus la viaţă. Nu aşa funcţionează nimic. Sincer."
I-a dat un cot pe Mei în lateral. "Tu vezi asta? Ce prostie. Îmi place de el. Va fi păcat să-l vezi plecând. E distractiv.”
Mei aruncă o privire spre uşile duble. — Ne vei pune în necazuri, Nelson.
„Bah. Moartea nu trebuie să fie mereu tristă. Trebuie să învăţăm să râdem de noi înainte de a...
— Nelson, spuse Wallace încet.
Bărbatul se uită la el. "Da?"
„Te-a numit Nelson.”
„Asta pentru că este numele meu.”
„Nu Hugo.”
Nelson flutură mâna. „Hugo este nepotul meu.” Îşi miji ochii. „Şi nu-i vei spune ce am făcut dacă ştii ce este bine pentru tine.”
Wallace rămase cu gura căscată la el. „Tu... vorbeşti *serios* ?”
„Ca un atac de cord”, a spus Nelson în timp ce Mei se sufoca. „Hopa. Prea devreme?"
Wallace făcu un pas bâlbâit spre bărbat – să facă ce, nu ştia. Nu putea gândi, nu putea forma un singur cuvânt. S-a împiedicat de propriile picioare, căzând înainte spre Nelson, cu ochii mari, un sunet ca o uşă care scârţâia scăpând din gât.
Dar nu s-a izbit de Nelson, pentru că Nelson a dispărut, făcându-l pe Wallace să aterizeze grosolan pe podea, cu faţa în jos.
Şi-a ridicat capul la timp pentru a-l vedea pe Nelson clipind din nou la existenţă, la câţiva metri distanţă, lângă şemineu. Îşi mişcă degetele spre Wallace.

Wallace se rostogoli pe spate, uitându-se în sus la tavan. Pieptul i se ridică (lucru deranjant, asta, văzând că plămânii lui nu erau tocmai necesari în acest moment) şi pielea îi zvâcnea. "Eşti mort."
— Ca o unghie a uşii, spuse Nelson. „A fost o uşurare, într-adevăr. Acest corp vechi se uzase şi, oricât aş încerca, nu l-am mai putut face să funcţioneze aşa cum mi-am dorit. Uneori, moartea este o binecuvântare, chiar dacă nu ne dăm seama imediat."
Apoi se auzi o altă voce, profundă şi caldă, cuvintele sunând de parcă ar fi avut greutate şi s-a auzit o tracţiune puternică de acel cârlig din pieptul lui Wallace. Ar fi trebuit să doară. Nu a făcut-o.
Aproape că a simţit o uşurare.
„Bunicule, faci din nou probleme?"
Wallace îşi întoarse capul spre voce.
Un bărbat a apărut prin uşile duble.
Wallace clipi încet.
Bărbatul a zâmbit liniştit, cu dinţii şocant de strălucitori. Cele două din faţă erau puţin strâmbe şi ciudat de fermecătoare. Era, poate, cu un centimetru sau doi mai mic decât Wallace, cu braţe şi picioare subţiri. Purta blugi şi o cămaşă cu guler deschis sub un şorţ cu cuvintele ÎNTRECUIREA lui CHARON cusute pe faţă. Partea din faţă a şorţului se umfla uşor împotriva umflăturii blânde a stomacului său. Pielea îi era maro-închis, ochii aproape alunei, cu nişte fulgi de verde prin ei. Părul lui era asemănător cu al bătrânului, colaci strâns într-un afro scurt, deşi al lui era negru. Părea tânăr; nu chiar la fel de tânăr ca Mei, dar cu siguranţă mai tânăr decât Wallace. Scândurile scârţâiau la fiecare pas pe care îl făcea. Aşeză tava pe care o purta pe blat, un ceainic zgomotând de ceştile supradimensionate de ceai. Mirosea a mentă. S-a plimbat în jurul tejghelei. Wallace l-a văzut pe câinele – Apollo – ţesându-se şi apoi *prin* picioarele bărbatului. Bărbatul a râs de câine. "Pot observa asta. Curios, nu?"
Câinele lătră de acord.
Wallace se uită fix când bărbatul se apropia. Nu ştia de ce se concentra pe mâinile bărbatului, degetele ciudat de delicate, palmele mai palide decât spatele, unghiile ca nişte semiluni. Şi-a frecat mâinile înainte de a se ghemui lângă Wallace, păstrând o oarecare distanţă de el, de parcă ar fi crezut că Wallace este supărător. Abia atunci, Wallace a observat că cablul ataşat la piept se întindea către bărbat, deşi nu părea să existe vreun cârlig. Cablul i-a dispărut în cutia toracică, exact acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima.
— Bună, spuse bărbatul. „Wallace, nu? Wallace Price?"
Wallace dădu din cap, incapabil să-şi găsească vocea.
Zâmbetul bărbatului s-a lărgit, iar cârligul din pieptul lui Wallace simţi că arde. „Numele meu este Hugo Freeman. Sunt un ferryman. Sunt sigur că ai întrebări. Voi face tot posibilul să le răspund la toate. Dar mai întâi lucrurile. Doriţi o ceaşcă de ceai?"

CAPITOL

5

Wallace nu fusese niciodată un fan al ceaiului. Dacă era apăsat, ar spune că nu a văzut niciodată despre ce era tam-tam. Erau frunze uscate în apă fierbinte.

Și probabil că nu a ajutat că încă se uita la bărbatul cunoscut drept Hugo Freeman. Se mișca cu grație, fiecare acțiune deliberată, aproape ca și cum ar fi dansat. Nu întinse mâna să-l ajute pe Wallace să se ridice, ci îi făcu semn să se ridice de pe podea. Wallace a făcut-o, deși a păstrat distanța. Dacă ar exista vreodată un zeu, acesta ar fi acest om, indiferent ce i-ar fi spus Mei. Din câte știa, era un alt truc, un test pentru a vedea cum va acționa. Trebuia să fie atent aici, mai ales dacă avea de gând să insiste ca acest om să-i dea viața înapoi. Nu a ajutat că cablul părea să-i conecteze pe cei doi, întinzându-se și micșorându-se în funcție de cât de aproape erau unul de celălalt.

Apollo stătea la picioarele lui Hugo lângă tejghea, privindu-l adorator, cu coada bătând în tăcere pe podea. Mei l-a ajutat pe Nelson să se îndrepte spre tejghea, deși se mormăia că ar putea să o facă singur.

Wallace se uită cum Hugo ridică ceainic aburind de cositor de pe tavă. Ridică vasul spre fața lui, inspirând adânc. El a dat din cap și a spus: „A avut timp să se abrupte. Ar trebui să fie gata acum." Își ridică privirea spre Wallace aproape scuzându-se. „Este frunze organice vrac, care nu părea să se potrivească cu ceea ce știu despre tine, dar am un palmares destul de bun pentru astfel de lucruri. Din câte știu, tot ce vă place este organic. Și mentă."

— Nu-mi place nimic organic, mormăi Wallace.

— În regulă, spuse Hugo în timp ce începea să toarne ceaiul. „Cred că o să-ți placă asta." Au fost patru cești, fiecare cu un design floral diferit. Îi făcu semn lui Wallace să ia ceașca cu florile care se ridicau de-a lungul părților laterale și în interiorul cupei.

— Sunt mort, spuse Wallace.

Hugo i-a radiat. "Da. Da, sunteti."

Wallace strânse din dinți. „Nu asta e ceea ce... uită. Cum dracu pot ridica ceașca?"

Hugo a râs. Era o chestie joasă și zgomotoasă care începea în piept și ieșea din gură. "Ah. Înțeleg. Și oriunde altundeva, s-ar putea să ai un rost. Dar nu aici. Nu cu astea. Incearca-l. Îți promit că nu vei fi dezamăgit."

Nimeni nu putea să promită asta cu vreo certitudine. Singurul lucru pe care îl putea atinge era pe Mei și pământul de sub picioarele lui. Și Apollo, dar cu cât se vorbește mai puțin despre asta, cu atât mai bine. Se simțea ca un test și nu avea încredere în acest om atât de departe cât putea să-l arunce. Wallace nu mai aruncase niciodată un bărbat și nu voia să înceapă acum.

Oftă și întinse mâna spre ceașcă, așteptându-se să treacă mâna prin ea, gata să-l privească pe Hugo de parcă ar fi spus *Vezi?*

Dar apoi a simțit căldura ceaiului și a gâfâit când degetele lui au atins suprafața cestii. Era solid.

Era solid.

Șuieră când ridică mâna, stropind ceaiul peste marginea ceștii și pe degete. S-a auzit o scurtă explozie de căldură, dar apoi a dispărut. Se uită la degete. Erau palizi ca întotdeauna, pielea fără pată.
„Aceste căni de ceai sunt speciale", a spus Hugo. „Pentru oameni ca tine."
„Oameni ca mine", a repetat Wallace plictisitor, uitându-se încă la degetele lui.
— Da, spuse Hugo. A terminat de turnat ceaiul în ceștile rămase și a pus ceainicul înapoi pe tavă. „Cei care au părăsit o viață pentru a se pregăti pentru alta. Au fost un dar când am devenit ceea ce sunt acum."
— Un ferryman, spuse Wallace.
Hugo dădu din cap. "Da." Își bătu literele cusute pe piept. Părea să nu observe cablul, degetele îi dispăreau prin el. — Îl cunoști pe Charon?
"Nu."
„El era feribotul grec care ducea suflete în Hades peste râurile Styx și Acheron, care împărțeau lumea între vii și morți." Hugo chicoti. „Îi lipsește subtilitatea, știu, dar eram mai tânăr când am numit acest loc."
— Mai tânăr, repetă Wallace. „Ești deja tânăr." Apoi, nesigur dacă insulta un fel de zeitate care se pare că era responsabil de... ceva, a adăugat rapid: „Măcar arăți ca și cum ești. Adică, nu știu cum funcționează asta și...
— Mulțumesc, spuse Hugo, buzele înclinându-se de parcă i s-a părut amuzant disconfortul lui Wallace.
— O, băiete, mormăi Nelson, luând ceașca de ceai și sorbiind de-a lungul marginilor. „Acum e un bătrân. Poate că nu la fel de bătrân ca mine, dar ajunge acolo."
— Am treizeci de ani, spuse Hugo sec. Făcu un semn către ceașca de pe masa din fața lui Wallace. "Bea până la fund. Cel mai bine este când e cald."
Wallace privi ceaiul. Erau bucăți de *ceva* care pluteau în vârf. Nu era sigur că vrea să o bea, dar Hugo îl urmărea cu atenție. Nu părea să-l rănească pe Mei sau pe Nelson, așa că Wallace ridică cu prudență paharul, aducând-o aproape de fața lui. Mirosul de mentă era puternic, iar ochii lui Wallace s-au închis de la sine. Îl auzea pe Apollo căscând la fel ca câinii, și oasele casei pe măsură ce se așezau, dar podeaua și pereții cădeau, acoperișul ridicându-se în rachetă spre cer, și era, era, *era* ...
A deschis ochii.
Era acasă.
Nu locuința lui *actuală* , apartamentul înaltă cu mobilierul de import și peretele cu accent roșu pe care s-a gândit să picteze și ferestrele cu tablou care se deschideau spre un oraș de metal și sticlă.
Nu, era casa *copilăriei lui* , cea cu scările care scârțâiau și boilerul care nu avea niciodată suficientă apă caldă. Stătea în pragul bucătăriei, Bing Crosby cântând la vechiul radio, spunând tuturor celor care aud să aibă un Crăciun fericit.
„Până atunci", cânta mama lui în timp ce se învârtea prin bucătărie, „va trebui să ne încurcăm cumva".
Afară ningea, iar ghirlande se întindeau în partea de sus a dulapurilor și pe pervazurile ferestrelor. Mama lui a râs în sinea ei în timp ce cuptorul scăpa. A luat o mănușă de cuptor cu un om de zăpadă imprimat pe tejghea. Ea a deschis ușa cuptorului, balamalele scârțâind și a scos o foaie de bastoane de bomboane de casă. Specialitatea ei de sărbători, o rețetă pe

care o învăţase de la mama ei, o poloneză îndrăzneaţă care o chema pe Wallace *pociecha.* Mirosul de mentă a umplut încăperea.
Mama lui ridică privirea la el stând în prag, iar el avea *zece* şi *patruzeci de ani* în acelaşi timp, în transpiraţii şi şlapi, dar şi în pijamale de flanel, cu părul dezordonat, cu degetele goale pe podeaua rece. — Uite, spuse ea, arătându-i bastoanele de bomboane. „Cred că este cel mai bun lot de până acum. *Mamusia* ar fi mândră, cred."
Wallace se îndoia de asta. Bunica lui fusese o femeie înspăimântătoare, cu o limbă ascuţită şi insulte directe. A murit într-un cămin de bătrâni. Wallace fusese întristat şi uşurat dintr-o dată, deşi îşi ţinuse gândul pentru el.
Făcu un pas spre mama sa şi, în acelaşi timp, simţi înflorirea caldă a ceaiului, în timp ce i-a alunecat pe gât şi s-a aşezat în burtă. Avea gust ca şi cum miroseau bastoanele de bomboane şi era prea mult, prea şocant, pentru că nu putea fi real. Cu toate acestea, putea să guste bastonaşele ei de bomboane de parcă ar fi fost cu adevărat acolo şi a spus: „Mamă?" dar ea nu a răspuns, în schimb fredonând în timp ce Bing Crosby a lăsat locul lui Ol' Blue Eyes.
Clipi încet.
Era într-o ceainărie.
Clipi din nou.
Era în bucătăria casei din copilărie.
El a spus: „Mamă, eu..." şi a fost o înţepătură în inimă, o lovitură ascuţită care l-a făcut să mormăie. Mama lui murise. Într-un minut, ea era acolo, iar în următorul dispăruse, tatăl lui vorbind îngrozitor la telefon, spunându-i că fusese rapid, că până când îl prinseseră, era deja prea târziu. Metastazat, îi spusese mai târziu unul dintre verii lui, în plămânii ei. Nu dorise ca Wallace să ştie, mai ales că nu mai vorbiseră de aproape un an. Fusese atât de supărat pe ea pentru asta. Pentru tot.
Acesta este gustul ceaiului. Memorie. Acasă. Tineret. Trădare. Amăruie şi caldă.
Wallace clipi şi se trezi încă în ceainărie, cu ceaşca tremurând în mâinile lui. O puse la loc pe blat înainte să se vărsă mai mult.
Hugo a spus: „Ai întrebări".
Cu o voce tremurată, Wallace a răspuns: „Este probabil cea mai mare eufemizare rostită vreodată de limba umană".
— Are tendinţa de a fi hiperbolic, îi spuse Mei lui Hugo, de parcă asta ar explica totul.
Hugo îşi ridică propria ceaşcă de ceai, luând o înghiţitură. Sprânceana i s-a încruntat o clipă înainte de a se netezi. „Le voi răspunde cât pot de bine, dar nu ştiu totul."
"Tu nu?"
Hugo clătină din cap. "Desigur că nu. Cum aş putea?"
Frustrat, Wallace se răsti: „Atunci voi face asta cât se poate de simplu. De ce sunt aici? Ce rost au toate astea?"
Mei a râs. „ *Asta* numiţi simplu? Rock on, omule. Sunt impresionat."
„Eşti aici pentru că ai murit", a spus Hugo. „În ceea ce priveşte cealaltă întrebare a ta, nu ştiu dacă pot să-ţi răspund, cel puţin nu la scara la care te referi. Nu cred că poate cineva, nu pe deplin."
„Atunci ce rost mai ai *tu* ?" el a cerut.
Hugo dădu din cap. „La asta pot să răspund. Sunt ferryman."
— I-am spus asta, îi şopti Mei lui Nelson.

— Este greu să păstrezi informaţii imediat după, şopti Nelson înapoi. „Îi vom mai lăsa puţin.”
„Şi ce face un ferryman?” întrebă Wallace. „Eşti singurul?”
Hugo clătină din cap. „Suntem mulţi dintre noi. Oameni care... bine. Oameni cărora li s-a dat un loc de muncă. Pentru a-i ajuta pe alţii ca tine. Pentru a înţelege ceea ce simţi în acest moment.”
— Am deja un terapeut, se răsti Wallace. „El face ceea ce eu îl plătesc şi nu am nicio plângere.”
"Într-adevăr?" spuse Mei. "Nicio plangere. Niciunul.”
„Mei”, a avertizat Hugo din nou.
— Da, da, mormăi ea. Ea a băut din propriul ei ceai. Ochii i s-au mărit uşor înainte de a bea restul din trei înghiţituri uriaşe. „Sfinte rahat, asta e bine.” Ea ridică privirea spre Wallace. „Huh. Nu mă aşteptam la asta de la tine. Felicitări."
Wallace nu ştia despre ce se referea şi nici nu-i păsa să întrebe. Acel cârlig din piept i se simţea mai greu şi, deşi trăgea plăcut, era din ce în ce mai enervat de senzaţie. „Sunt la munte.”
— Eşti, aprobă Hugo.
„Nu există munţi în apropierea oraşului.”
„Nu există.”
„Ceea ce înseamnă că am parcurs un drum lung.”
"Aveţi."
„Chiar dacă nu eşti ferrymanul pentru toată lumea”, a spus Wallace, „cum funcţionează asta? Oamenii mor tot timpul. sute. Mii. Ar trebui să fie mai multe aici. De ce nu există o coadă pe uşă?”
„Majoritatea oamenilor din oraş merg la ferrywoman *din* oraş”, a spus Hugo, iar Wallace a fost deranjat de cât de atent părea să-şi aleagă cuvintele. „Uneori, sunt trimişi la mine.”
"Revărsare."
— Aşa ceva, spuse Hugo. „Ca să fiu sincer, nu ştiu întotdeauna de ce oameni ca tine sunt aduşi la mine. Dar nu este treaba mea să pun la îndoială *de ce* . Eşti aici şi asta este tot ce contează.”
Wallace rămase cu gura căscată la el. „Nu te întrebi de *ce* ? De ce naiba nu?” Motivul lucrurilor era specialitatea lui Wallace *.* A dus la adevăruri pe care unii au încercat să le ţină ascunse. Se uită la Mei, care îi zâmbi. Nici un ajutor acolo. Nelson, totuşi. Nelson era în aceeaşi barcă cu el. Poate că ar putea fi de vreun folos. „Nelson, eşti...”
— Oh, nu, spuse Nelson, aruncându-i o privire la încheietura lui goală. „Vrei să te uiţi la ora. Cred că ar trebui să stau pe scaunul meu în faţa focului.” Se îndreptă târâind spre şemineu, sprijinindu-se de baston. Apollo îl urmă, deşi îi aruncă o privire înapoi către Hugo, ca şi cum ar fi să se asigure că rămâne exact acolo unde se afla.
Asta cu siguranţă nu l-a făcut pe Wallace să se simtă mai bine. „Ar fi bine să-mi dea cineva nişte răspunsuri înainte să...” Nu ştia cum să termine asta.
Hugo întinse mâna şi se scărpină pe ceafă. — Uite, Wallace, pot să-ţi spun Wallace? Apoi, fără a aştepta un răspuns, „Wallace, moartea este... complicată. Nici nu pot să încep să-mi imaginez ce-ţi trece prin cap acum. Este diferit pentru fiecare. Nu există doi oameni la fel, în viaţă sau în moarte. Vrei să deranjezi şi să ameninţe. Am înţeles. Vrei să negociezi, să faci o

înțelegere. Înțeleg și asta. Și dacă te face să te simți mai bine, poți spune tot ce vrei aici. Nimeni nu te va judeca."
— Cel puțin nu cu voce tare, spuse Nelson de pe scaun.
— Ai avut un atac de cord, spuse Hugo încet. „A fost brusc. Nu ai fi putut face nimic pentru a o opri. Nu a fost vina ta."
— Știu asta, se răsti Wallace. „Nu am *făcut* nimic." El s-a oprit. „Stai, de unde ai știut cum eu..." Nu a putut termina.
— Știu lucruri, spuse Hugo. „Sau, mai degrabă, mi se arată lucruri. Uneori este... vag. Un contur. Alteori, este clar ca cristalul, deși acestea sunt rare. Mi-ai fost clar."
— Mă aștept să fiu, spuse Wallace țeapăn. „Ceea ce face asta mai ușor, pentru că nu știu cât de clar pot fi. Trimite-mă înapoi."
„Nu pot face asta."
„Atunci găsește-mi pe cineva care poate."
„Nici eu nu pot face asta. Nu așa funcționează, Wallace. Un râu se mișcă într-o singură direcție."
Wallace încuviință din cap, năvalnic. Evident că nu a fost auzit. Nu ar găsi niciun ajutor aici. „Atunci vă urez ziua bună și cer să fiu înapoiat în oraș. Dacă nu mă poți ajuta, o să-mi dau seama singură." Nu știa *cum* , exact, dar orice ar fi mai bine decât să fii aici și să nu audă nimic în afară de acești trei idioți vorbind în cercuri.
Hugo clătină din cap. „Nu poți pleca."
Wallace miji ochii. „Vrei să spui că sunt prins aici? Să mă ții împotriva voinței mele? Asta e răpire. O să văd cum vă aduceți acuzații pentru asta, să nu credeți că nu o voi face."
Hugo a spus: „Stai în picioare".
"Ce?"
Hugo dădu din cap spre podea. „Poți simți podeaua sub picioarele tale?"
Wallace își îndoi degetele de la picioare. Prin șlapii subțiri și ieftini, simțea presiunea podelei de lemn pe fundul picioarelor. "Da."
Hugo ridică o lingură de pe tavă și o puse pe blat. „Ridică acea lingură."
"De ce?"
„Pentru că ți-am cerut. Vă rog."
Wallace nu a vrut. Nu putea vedea rostul. Dar în loc să se certe, s-a întors la tejghea. Se uită în jos la lingură. A fost un lucru atât de mic. Florile fuseseră cioplite în mâner. Se întinse să o ridice. Mâinile i-au tremurat când degetul i s-a ondulat în jurul mânerului și l-a ridicat.
— Bine, spuse Hugo. „Acum pune-l la loc".
Mormăind pe sub răsuflare, a făcut ce i s-a spus. "Acum ce?"
Hugo se uită la el. — Ești o fantomă, Wallace. Ești mort. Ridică-l din nou."
Dându-și ochii peste cap, a făcut exact asta. Numai că de data asta, mâna lui a trecut chiar prin ea. Nu numai atât, mâna lui a intrat *în* blat. A fost o senzație ciudată de bâzâit înțepătându-i de-a lungul pielii și el a gâfâit când și-a tras mâna înapoi ca și cum ar fi arsă. Toate degetele îi erau încă atașate, iar bâzâitul deja se stingea. A încercat din nou. Și din nou. Și din nou. De fiecare dată, mâna lui a trecut prin lingură și în blat.
Hugo întinse mâna lui Wallace, dar se opri deasupra ei, plutind și nu apropiindu-se. „Ai fost capabil să o faci prima dată pentru că ai fost întotdeauna capabil. Te-ai așteptat pentru că așa a funcționat întotdeauna pentru tine. Dar apoi ți-am reamintit că ai trecut și nu l-ai mai

putut atinge. Aşteptările tale s-au schimbat. Ar fi trebuit *să nu* te aşteptai." Îşi bătu o parte a capului. „Totul ţine de mintea ta şi de modul în care o concentrezi."
Wallace a început să intre în panică, gâtul închizându-se, mâinile tremurând. „Nu are niciun sens!"
„Asta pentru că ai fost condiţionat toată viaţa ta să gândeşti într-un fel. Lucrurile stau altfel acum."
„Spune *tu* ." Întinse din nou mâna spre lingură, dar ridică braţul în sus când a trecut din nou prin ea. Mâna lui prinse ceaşca de ceai, răsturnând-o. Ceaiul s-a vărsat pe blat. S-a împiedicat înapoi, cu ochii mari, dinţii scrâşnind împreună. „Eu... nu pot fi aici. Eu vreau sa merg acasa. Du-mă acasă."
Hugo se încruntă când ocoli tejghea. „Wallace, trebuie să te calmezi, bine? Ia o pauza."
„Nu-mi spune să mă calmez!" a plâns Wallace. „Şi dacă sunt mort, de ce îmi spui să respir? Asta este *imposibil.* "
„Are un punct", a spus Mei când îşi termina a doua ceaşcă de ceai.
Pentru fiecare pas pe care îl făcea Hugo către el, Wallace făcea un pas înapoi. Nelson se uită pe marginea scaunului, cu o mână sprijinită pe vârful capului lui Apollo. Coada câinelui bătu, ţinând timpul ca un metronom tăcut.
— Stai înapoi, se mârâi el către Hugo.
Hugo şi-a ridicat mâinile liniştitor. „Nu am de gând să-ţi fac rău."
"Eu nu te cred. Nu te apropia de mine. Plec şi nu poţi face nimic pentru a mă opri."
„Oh, nu", respiră Mei. Îşi puse ceaşca de ceai şi se uită la Wallace. „Cu siguranţă nu este o idee bună. Wallace, nu poţi...
„Nu-mi spune ce nu pot face!" strigă el la ea, iar becul dintr-una dintre aplice sfârâi şi se rupse înainte ca sticla să se spargă. Wallace şi-a smucit capul spre ea.
„Uh-oh", şopti Nelson.
Wallace se întoarse şi alergă.

CAPITOL

6

Primul obstacol a fost uşa.
A apucat de mâner.
Mâna lui a trecut chiar prin ea.
Cu un ţipăt sugrumat, a sărit la uşă. *Prin* usa. A deschis ochii, trezindu-se pe veranda ceainăriei. S-a uitat în jos. Toate bucăţile şi boburile lui păreau să fie încă ataşate, deşi cârligul şi cablul erau încă acolo, acesta din urmă extinzându-se înapoi în ceainărie. Ceva greu se mişcă cu tunet spre uşă, iar el sări de pe verandă, aterizând pe pietriş. Stelele se bâlbâiau pe cer deasupra lui, copacii mai de rău augur decât fuseseră atunci când sosise el. Părea să se aplece şi să se legăne de parcă îi făceau semn. S-a împiedicat când a crezut că vede mişcare în copacii din stânga lui, o fiară uriaşă privindu-l, o coroană de coarne în vârful capului ei, dar trebuia să fie un truc al umbrelor pentru că atunci când clipea, tot ce vedea erau ramuri. .
A plecat pe drum, întorcându-se pe drumul în care venise mai devreme cu Mei. Dacă ajungea în sat, putea găsi pe cineva care să-l ajute. Le-ar povesti despre nebunii din ceainăria din mijlocul pădurii.
Cârligul din piept i s-a tras brusc, cablul devenind întins pe măsură ce se înfăşura în jurul lui. Aproape că a căzut în genunchi. A reuşit să rămână drept, şlapii lovindu-i de tălpile picioarelor. Cum naiba crezuse vreodată că şlapii sunt o idee bună?
Se uită înapoi peste umăr către ceainărie la timp pentru a-i vedea pe Mei şi Hugo ieşind pe verandă, strigând după el. Mei a spus: „Dintre toate prostiile", la fel cum a spus Hugo: „Wallace, *Wallace* , nu poţi, nu ştii ce e acolo…", dar Wallace s-a dublat, alergând cât de repede a putut.
Nu fusese niciodată un alergător, cu atât mai puţin un alergător de orice fel. Avea o bandă de alergare în birou, pe care deseori mergea pe distanţe lungi în timpul conferinţelor telefonice. Nu mai avea timp pentru nimic altceva, dar cel puţin era ceva.
A fost surprins, atunci, să constate că nu i se prindea respiraţia în piept, că nu i se forma nicio cusătură în lateral. Nici măcar purtarea de şlapi nu părea să-l încetinească prea mult. Aerul era ciudat de stagnat, gros şi apăsător, dar el *alerga* , alerga mai repede decât a avut vreodată în viaţa lui. Îşi aruncă privirea şocată la propriile picioare. Erau aproape o neclaritate când picioarele lui se întâlneau cu pavajul drumului care ducea în sat. A râs în ciuda lui, un chicotit sălbatic pe care nu-l mai auzise până acum, sună de parcă ar fi fost pe jumătate înnebunit.
Se uită din nou peste umăr.
Nimic acolo, nimeni nu-l urmărea, nimeni nu-i strigă numele, doar drumul gol, întunecat, care ducea către destinaţii necunoscute.
Ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine.
Nu a făcut-o.
A alergat cât a putut de repede spre o benzinărie din faţă, luminile cu arcul de sodiu s-au aprins ca un far, molii fluturând în jurul lor. O dubă veche stătea parcată lângă una dintre

pompe şi putea vedea oameni mişcându-se înăuntru. A alergat spre ea, oprindu-se doar când a ajuns la uşile automate.
Nu s-au deschis.
A sărit în sus şi în jos în faţa lor, fluturând braţele.
Nimic.
El a strigat: „Deschide uşile!”
Bărbatul din spatele tejghelei a continuat să pară plictisit, bătând pe telefon.
O femeie din spatele magazinului stătea în faţa unui răcitor de băuturi, scărpinându-şi bărbia în timp ce căsca.
Mârâi pe sub răsuflare înainte de a întinde mâna să deschidă uşile. Mâinile i-au trecut direct prin ele.
— O, bine, spuse el. "Mort. Fir-ar sa fie."
A trecut prin uşi.
În momentul în care a intrat, luminile fluorescente din magazinul de deasupra lui au aprins şi au bâzâit. Bărbatul din spatele tejghelei – un puşti cu sprâncene enorme şi o faţă presărată cu zeci de pistrui – se încruntă în timp ce ridica privirea. A ridicat din umeri înainte de a se întoarce la telefon.
Wallace îl smulse din mâini.
Cel puţin a încercat.
Nu a mers.
De asemenea, a încercat să-l prindă pe bărbat de faţă cu acelaşi succes. Wallace a dat înapoi când degetul mare a intrat în *ochiul* bărbatului . „Este atât de stupid”, mormăi el. Se întoarse spre femeia din spate, uitându-se încă la frigiderele. S-a dus la ea fără prea multe speranţe. Ea nu l-a auzit. Ea nu l-a văzut. În schimb, a ales doi litri de Mountain Dew.
„Este dezgustător”, i-a spus el. „Ar trebui să-ţi fie ruşine. Ştii măcar ce e în asta?”
Dar părerea lui a trecut neobservată.
Uşile automate s-au deschis, iar Wallace s-a lăsat în jos când funcţionarul a spus: „Hei, Hugo. Ai ieşit târziu.”
— Nu am putut dormi, spuse Hugo. „M-am gândit să aleg câteva lucruri.”
Wallace a încercat să se sprijine de un raft cu chipsuri de cartofi. A înjurat când a căzut înapoi printre ele, clipind rapid când se afla *în* raft. Se smuci înainte, gata să fugă când uşile s-au deschis din nou. A îngheţat când bărbatul din spatele tejghelei a spus: „Hei, Mei. Nici nu poti dormi?”
— Ştii cum e, spuse Mei. „Şeful este treaz, deci asta înseamnă că şi eu sunt treaz.”
Bărbatul o putea vedea.
O putea *vedea* .
Ceea ce însemna—
Wallace habar nu avea ce înseamnă asta.
Înainte ca el să poată începe să proceseze această nouă informaţie, s-a întâmplat un lucru curios: bucăţi de praf au plutit în jurul lui.
Se încruntă la ei, privind cum se ridicau în faţa lui, îndreptându-se spre tavan. Moşii de praf erau coloraţi ciudat, aproape ca carne. Întinse mâna să atingă un fulg destul de mare, dar mâna i-a îngheţat când a văzut de unde venea praful.
propriile sale braţe.
Pielea i se desprindea, puţin câte puţin, stratul superior al dermei plutind în sus şi departe.

A ţipat în timp ce îşi peria cu furie braţele.
— Te-am înţeles, spuse Mei, apărând lângă el. Şi apoi: „Oh dracu. Wallace, trebuie să te luăm...
A sărit înainte spre frigidere.
Prin răcitoare.
A strigat incoerent în timp ce trecea printr-un rând de sifon, apoi printr-un zid de ciment. Era din nou afară, pe marginea magazinului. Şi-a trecut mâinile peste braţe, în timp ce pielea lui continua să se descuameze. Cârligul din piept i s-a răsucit cu furie, cablul trecând înapoi în peretele prin care tocmai se repezise. A alergat prin spatele magazinului. Un câmp gol se întindea în spatele lui sub un cer de noapte care părea infinit. De cealaltă parte era un alt cartier, casele apropiate, unele cu luminile aprinse, altele întunecate şi prevestitoare. Porni spre ei, frecându-şi încă frenetic braţele.
A traversat câmpul şi s-a dus între două case. Muzica răsuna din casa din dreapta lui; casa din stânga lui era tăcută şi întunecată. A izbucnit prin peretele casei din dreapta, direct într-un dormitor, unde o femeie într-un costum întreg de piele roşie şi-a plesnit un corp de călărie în palmă, atenţia ei asupra unui bărbat în pijamale cu picioare care a spus: „Acesta va fi. atât *de grozav.* ”
„O, dragă Doamne,” murmură Wallace înainte de a ieşi încet din casă. Se întoarse spre stradă, în faţa caselor.
Se opri când picioarele i se întâlniră cu trotuarul. Nu era sigur încotro să meargă, iar acum pielea de pe picioare i se desprindea prin transpiraţii şi de pe vârful picioarelor. Urechile îi ţiuiau şi lumea căpătase o strălucire ceţoasă, culorile mergând împreună. Cablul fulgeră puternic, cârligul tremurând.
Se grăbi pe trotuar, vrând să ajungă cât de departe putea. Dar era ca şi cum fundul şlapilor lui s-ar fi topit, lipindu-se de beton. Fiecare pas era mai greu decât cel dinainte, ca şi cum s-ar fi mişcat sub apă. El a mormăit la efort. Zgomotul din urechi a devenit mai puternic şi nu se putea concentra. Strânse din dinţi încercând să treacă prin ea. Unghia de la miezul mâinii drepte i-a alunecat şi s-a dezintegrat.
Şi-a strâns mâna într-un pumn în timp ce ridica privirea. Acolo, în mijlocul străzii, era un bărbat.
Dar s-a înşelat, cumva, în moduri care au transformat pielea lui Wallace în gheaţă. Bărbatul era cocoşat, cu spatele la Wallace, cu trunchiul fără cămaşă acoperit de piele cenuşie, bolnăvicioasă, şi coloana vertebrală ieşind ascuţit. Umerii i-au tremurat de parcă ar fi târât. Pantalonii îi atârnau jos pe şolduri. Adidaşii îi erau zgâriaţi şi murdari. Braţele îi atârnau dezosate în lateral.
Un fior i-a străbătut şira spinării lui Wallace chiar şi în timp ce făcea încă un pas, totul în el ţipând să se dea înapoi, să fugă înainte ca bărbatul să se întoarcă. Nu voia să vadă cum arată chipul bărbatului, sigur că va fi la fel de groaznic ca restul lui. Tot sunetul părea înfundat, ca şi cum urechile lui ar fi fost umplute cu bumbac. Când vorbea, părea că venea de la altcineva, cu vocea trosnind. "Buna ziua? Eşti... mă auzi?”
Capul bărbatului se ridică brusc în timp ce braţele i se zvâcneau. Pe ambele încheieturi, bătături furioase se ridicau pe lungimea antebraţelor sale, formând o formă de T.
S-a întors încet.
Wallace Price era clinic într-un grad aproape inuman. Detaliile erau meseria lui, lucrurile mărunte pe care alţii le-ar fi ratat, ceva spus în treacăt într-o depoziţie sau în timpul

interviurilor de primire. Şi tocmai acest atribut l-a determinat să catalogheze fiecare parte din bărbatul dinaintea lui: părul plictisitor şi mort, gura deschisă cu dinţii înnegriţi, privirea înfiorătoare şi plată din ochii lui. Lucrul avea *forma* unui om, dar părea sălbatic, periculos şi, dacă Wallace mai simţise frică, nu era nimic în comparaţie cu ceea ce urlă prin el acum. O greseala. Făcuse o greşeală. Nu ar fi trebuit să încerce niciodată să vorbească cu asta... chestia asta, oricare ar fi fost. Chiar dacă pielea lui continua să se ridice în jurul lui, Wallace a încercat să facă un pas înapoi.
Picioarele lui nu au funcţionat.
Stelele s-au stins până când Wallace nu ştia că era întunericul nopţii, umbrele întinzându-se în jurul lui, ajungând, ajungând.
Bărbatul se îndreptă spre el, dar era ciudat, de parcă articulaţiile genunchilor îi erau îngheţate. Se legăna dintr-o parte în alta cu fiecare pas. Ridică un braţ, cu toate degetele îndreptate spre pământ, cu excepţia unuia care era antrenat pe Wallace. Deschise din nou gura, dar nu ieşi niciun cuvânt, doar un mormăit animal. Mintea lui Wallace se albi de groază şi ştia, ştia *că* atunci când bărbatul îl atinge, pielea lui va fi subţire ca hârtia, uscată şi catastrofală. Şi, deşi i s-a spus că Dumnezeu nu există, Wallace s-a rugat atunci, pentru prima dată în ultimii ani, un gâfâit de moarte a unui gând care i-a străbătut capul ca o stea căzătoare:! *!AJUŢĂ-MĂ OH VA TE ROG FĂ SĂ OPRIŢI!!*
Mişcare atunci, bruscă şi rapidă, când Hugo apăru între ei, cu spatele la Wallace. Uşurare ca Wallace nu mai simţise niciodată până atunci s-a străbătut de el, lovindu-i violent cutia toracică. Cablul se micşorase la doar câţiva metri, extinzându-se de la Wallace până la pieptul lui Hugo.
El a spus: „Cameron, nu. Nu poţi. El nu este al tău."
A urmat un zgomot surd şi, deşi Wallace nu l-a putut vedea pe bărbat, ştia că zgomotul venea de la pocnirea dinţilor.
— Ştiu, spuse Hugo încet. „Dar el nu este pentru tine. Nu a fost niciodată."
Wallace a smucit din cap când Mei a apărut lângă el. Se încruntă în timp ce stătea în vârful picioarelor, privind peste umărul lui Hugo. "Rahat." S-a lăsat înapoi pe călcâie înainte de a-şi ridica mâinile aproape de piept, cu palma stângă spre cer. Îşi bătu degetele mâinii drepte pe palma stângă într-un ritm staccato. O mică explozie de lumină a venit din mâna ei şi ea se întinse, apucându-l pe Wallace de braţ.
— Du-l acasă, spuse Hugo.
"Şi tu?" întrebă ea, trăgându-l deja pe Wallace. S-a strâmbat când pielea încheieturii lui i-a trecut prin strânsoarea.
— O să-l urmăresc, spuse Hugo, uitându-se drept înainte la bărbatul dinaintea lui. „Trebuie să mă asigur că Cameron rămâne acolo unde este."
Mei oftă. „Nu face nimic prostesc. Ne-am săturat deja de asta pentru o zi."
Chiar înainte ca Mei să-l tragă după colţ, Wallace se uită înapoi o dată. Cameron îşi înclinase capul spre cer, cu gura căscată, cu limba albă scoasă ca şi cum ar fi încercat să prindă zăpadă. Mai târziu, Wallace avea să-şi dea seama că nu fulgii de zăpadă au căzut pe limba lui Cameron.

Nu a vorbit tot drumul înapoi.

Mei a făcut, totuşi, mormăind pe sub răsuflarea că, desigur, *prima* ei sarcină va fi atât de durere în fund, era testată, dar, Dumnezeule, avea să treacă peste asta dacă era ultimul lucru pe care l-a făcut vreodată.
Mintea lui Wallace se răsuci. A observat, cu nu mică de uimire de groază, că cu cât se apropiau mai mult de ceainărie, cu atât pielea lui se dezintegra mai puțin. A devenit din ce în ce mai puțin până când au ajuns pe drumul de pământ care ducea la Traversarea lui Charon, unde a încetat complet. S-a uitat în jos la braţele lui pentru a vedea că arătau ca întotdeauna, deşi firele de păr erau în picioare. Cârligul şi cablul erau încă ataşate de el, deşi cablul în sine ducea acum de unde tocmai veniseră.
Mei l-a târât pe scările din verandă şi l-a împins pe uşă. „Rămâneţi aici", a spus ea înainte de a-i trânti uşa în faţă. S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară. Stătea pe verandă, strângându-şi mâinile în timp ce privea în întuneric.
"Ce naiba?" şopti Wallace.
— Ai văzut unul, nu?
S-a învârtit în jur. Nelson, stând pe scaunul său în faţa şemineului. Focul era în mare parte jar acum, buşteanul carbonizat rămas strălucind roşu şi portocaliu. Apollo stătea întins în faţa scaunului pe spate, cu picioarele în aer. Pufni când cădea pe o parte, fălcile deschizându-se într-un căscat înainte de a închide ochii.
Wallace clătină din cap. „Eu... nu ştiu ce am văzut."
Nelson mormăi în timp ce se ridică de pe scaun, folosind bastonul pentru a se sprijini. Wallace nu ştia de ce nu observase înainte, dar papucii lui Nelson erau nişte iepuri de pâslă, urechile zdrobite şi uzate. Se uită înapoi pe fereastră. Mei se plimba, drumul din faţa ceainăriei întunecat şi gol.
Nelson îşi plesni buzele în timp ce se îndrepta spre el. Îl privi pe Wallace în sus şi în jos înainte de a privi pe fereastră. „Încă intactă, văd. Ar trebui să mulţumeşti stelelor tale norocoase."
Wallace nu era sigur cât de intact era. Era ca şi cum mintea i-ar fi suflat în vânt cu celelalte bucăţi din el. Nu se putea concentra şi îi era frig. "Ce mi-s-a intamplat? Omul. Cameron."
Nelson oftă. "Bietul suflet. M-am gândit că încă mai pândeşte acolo."
"Ce-i în neregulă cu el?"
— E mort, spuse Nelson. — Câţiva ani, sau cam aşa. Timpul... se strecoară puţin aici. Uneori se târăşte până la oprire, apoi sare şi sare. Face parte din viaţa cu un ferryman. Uite, domnule Price, trebuie să...
„Wallace."
Nelson clipi cu bufniţă. Apoi, „Wallace, trebuie să vă concentraţi asupra dvs. Cameron nu te preocupă. Nu poţi face nimic pentru el. Cât de departe ai ajuns înainte să ţi se întâmple ţie?"
Wallace se gândi să se prefacă că habar nu avea despre ce vorbea Nelson. În schimb, el a spus: „La benzinărie".
Nelson fluieră umil. „Mai departe decât mă aşteptam, îţi voi da asta." El a ezitat. „Lumea aceea este pentru cei vii. Nu mai aparţine celor dintre noi care am trecut. Iar cei care încearcă să reuşească, se pierd. Numiţi-o nebunie, numiţi-o altă formă de moarte. Indiferent, în momentul în care ieşi prin aceste uşi, începe să tragă de tine. Şi cu cât stai mai mult acolo, cu atât devine mai rău."
Îngrozit, Wallace a spus: „Am fost acolo. Timp de *zile* . Mei nu a apărut până la înmormântarea mea."

„Procesul sa accelerat în momentul în care ai păşit în Traversarea lui Charon. Şi dacă încerci să pleci, ţi se va întâmpla acelaşi lucru care s-a întâmplat cu Cameron.”
Wallace se ridică pe spate. „Sunt prins aici.”
Nelson oftă. "Nu este-"
„ *Este* . Îmi spui că nu pot pleca. Mei m-a răpit şi m-a adus aici, iar eu sunt un prizonier al naibii!”
— Taur, spuse Nelson. „Există o scară în spatele casei. Te va duce la etajul al patrulea. La etajul patru este o uşă. Poţi trece prin uşa aceea şi toate acestea, *totul* se va estompa. Vei lăsa acest loc în urmă şi vei cunoaşte numai pace.”
Atunci l-a lovit pe Wallace, ceva la care nici măcar nu se gândise. Nu ştia de ce nu o văzuse înainte. Era limpede ca ziua. "Tu esti inca aici."
Nelson îl privi atent. "Eu sunt."
„Şi eşti mort.”
„Nimic nu te depăşeşte, nu-i aşa?”
„Nu ai trecut.” Vocea lui Wallace începu să se ridice. „Ceea ce înseamnă că tot ceea ce spui este o prostie.”
Nelson şi-a pus mâna pe braţul lui Wallace, strângând mai tare decât se aştepta Wallace. "Nu este. Nu te-aş minţi, nu despre asta. Dacă părăseşti locul ăsta, vei ajunge ca Cameron.”
„Dar nu eşti.”
— Nu, spuse Nelson încet. „Pentru că nu am plecat niciodată”.
"Cat timp ai fost-"
Nelson adulmecă. „Este nepoliticos să întrebi despre moartea altei persoane.”
Wallace se albi, neobişnuit de tulburat. „Nu am vrut să...”
Nelson a râs. „Îţi dau prostii, băiete. Trebuie să mă distrez unde o pot obţine. E mort de câţiva ani.”
Wallace tresări. *Ani* . — Dar încă eşti aici, spuse el slab.
"Eu sunt. Şi am motivele mele, dar nu te deranjează care sunt acestea. Stau aici pentru că aleg. Cunosc riscurile. Ştiu ce înseamnă. Au încercat să mă facă să merg mai departe, dar le-am dat vechiul pentru ce.” A scuturat din cap. „Dar nu poţi lăsa asta să afecteze ceea ce trebuie să facă Hugo pentru tine. Fă-ţi timpul de care ai nevoie, Wallace. Nu e nicio grabă, atâta timp cât realizezi că acesta este ultimul loc în care vei fi înainte să treci, dacă ştii ce este bine pentru tine. Dacă poţi accepta asta, atunci vom fi ca ploaia. Uite. Uite ca vine."
Wallace se întoarse spre fereastră. Hugo mergea pe drum, cu mâinile în buzunarele şorţului, cu capul plecat.
„Un băiat atât de bun”, a spus Nelson cu drag. „Empatetic aproape de vină, de când era băiat. Îl face să ia greutatea lumii pe umeri. Ai face bine să-l asculţi şi să înveţi de la el. Nu ştiu dacă te-ai putea găsi pe mâini mai bune. Aminteşte-ţi asta înainte de a începe să arunci acuzaţii.”
Mei îl aştepta pe Hugo pe verandă. Hugo ridică privirea spre ea, zâmbind obosit. Când vorbeau, vocile lor erau înăbuşite, dar clare. — E în regulă, spuse el. „Al lui Cameron... ei bine. El este Cameron. Wallace?”
— Înăuntru, spuse Mei. Apoi, „Crezi că îl va aduce pe manager?”
Hugo clătină din cap. "Probabil ca nu. Dar s-au întâmplat lucruri mai ciudate. Îţi explicăm dacă vine.”
"Managerul?" şopti Wallace.

— Ooh, nu vrei să știi, mormăi Nelson, ridicându-și bastonul în timp ce se târâia înapoi spre scaun. „Aveți încredere în mine pentru asta. șeful lui Mei și Hugo. Nenorocit. Roagă-te să nu fii nevoit să-l întâlnești niciodată. Dacă o faci, atunci îți sugerez să faci tot ce spune el.” Îi trecu o mână pe spatele lui Apollo în timp ce câinele se ridică. Apollo lătră fericit în timp ce se plimba înainte și înapoi în fața ușii. El a dat înapoi în timp ce se deschidea, Mei vorbind o milă pe minut, în timp ce Hugo intra după ea. Apollo s-a învârtit în jurul celor doi. Hugo întinse mâna. Apollo și-a adulmecat degetele și a încercat să le lingă, dar limba i-a trecut direct prin mâna lui Hugo.
"În regulă?" întrebă Hugo chiar dacă Mei îl aruncă cu privirea pe Wallace.
Nu, Wallace nu era în regulă. Nimic din asta nu era în regulă. „De ce nu mi-ai spus că sunt prizonier?”
Hugo oftă. "Bunic."
"Ce?" a spus Nelson. „A trebuit să-l sperie direct.” Făcu o pauză, gândindu-se. „Ceva despre care probabil nu știi nimic, nu-i așa? Din cauza întregului homosexual...
"Bunic."
"Sunt batrana. Am voie să spun orice vreau. Stii asta."
— Durere în fund, a mormăit Hugo, dar Wallace a putut vedea zâmbetul liniștit de pe chipul lui. Cârligul i s-a tras ușor în piept, cald și moale. Zâmbetul lui Hugo dispăru în timp ce aruncă o privire spre Wallace. "Vino cu mine."
— Nu vreau să intru pe ușă, a răbufnit Wallace. "Nu sunt pregătit."
— Ușa, repetă Hugo.
„În vârful scărilor.”
„ Bunicul ”.
„Eh?” spuse Nelson, ținându-și urechea. „Nu te aud. Trebuie să devină surd. Vai mie. De parcă viața mea nu era deja destul de grea. Nimeni nu ar trebui să vorbească cu mine pentru restul nopții, ca să mă pot recupera din nou.”
Hugo clătină din cap. — Îl vei primi pe al tău, bătrâne.
Nelson pufni. „Arată ceea ce știi.”
Hugo aruncă o privire spre Wallace. „Nu am de gând să te duc la ușă. Nu până când nu ești gata. Iți promit."
Wallace nu știa de ce, dar l-a crezut. "Unde mergem?"
"Vreau să-ți arăt ceva. Nu va dura mult.”
Mei se uita la el. „Încearcă să fugi din nou, te trag înapoi de păr.”
Wallace fusese amenințat înainte – de multe ori, de fapt; așa era viața unui avocat – dar aceasta a fost una dintre primele când a crezut cu adevărat asta. Pentru cineva atât de mic, era în mod pozitiv terifiant.
Înainte să poată vorbi, Hugo a spus: „Mei, poți să termini munca de pregătire pentru mâine? Nu ar trebui să rămână mult. Am trecut prin cea mai mare parte înainte să te întorci tu.”
Ea mormăi mai multe amenințări în timp ce îl împinse pe Hugo și se îndrepta prin ușile duble din spatele tejghelei. În timp ce ușile se bateau înainte și înapoi, Wallace a văzut ceea ce părea a fi o bucătărie mare, electrocasnicele din oțel, podeaua acoperită cu gresie pătrată.
Hugo dădu din cap spre un hol din spatele camerei. "Haide. O să-ți placă asta, cred.”
Wallace se îndoia enorm de asta.

CAPITOL

7

Apollo părea să știe încotro se îndreptau, făcând balonare pe hol, dând din coadă. Se uita înapoi din când în când pentru a se asigura că Hugo îl urmărea.

Hugo a trecut printr-o altă intrare fără să se uite înapoi să vadă dacă Wallace îl va urma. Pereții erau acoperiți cu tapet, vechi, dar curați: erau gravate flori mici care păreau să înflorească în timp ce treceau, deși Wallace credea că ar fi fost un truc al luminii. O ușă din dreapta ducea la un mic birou, înăuntru un birou acoperit cu hârtii lângă un calculator antic.

O ușă din stânga era închisă, dar părea să fie o altă cale de intrare în bucătărie. O auzea pe Mei mișcându-se înăuntru împreună cu zgomotul vaselor în timp ce ea cânta din plin, un cântec rock care trebuia să fie mai în vârstă decât ea. Dar, din moment ce Wallace nu putea fi sigur câți ani avea ea (sau, dacă era sincer cu el însuși, *ce* era ea), a decis să treacă fără comentarii.

O altă ușă din dreapta ducea la o jumătate de baie cu un semn atârnat pe ea pe care scria: GUYS, GALS, & OUR NONBINARY PALS . Dincolo de ea era un set de scări, iar dacă Wallace avea încă bătăile inimii, era sigur că ar fi o cursă.

Dar Hugo nu i-a băgat în seamă, trecând pe lângă scări, îndreptându-se spre o ușă de la capătul holului. Apollo nu a așteptat ca el să o deschidă, ci a trecut prin el. Wallace a aflat atunci că încă nu era obișnuit cu astfel de lucruri și, deși era sigur că putea face la fel, a așteptat ca Hugo să deschidă ușa.

A dus afară și în întuneric.

Wallace ezită până când Hugo îi făcu semn să treacă. "E în regulă. E doar curtea din spate. Nu ți se va întâmpla nimic acolo."

Aerul era încă mai rece. Wallace tremura și se întrebă din nou *de ce* tremura. Putea distinge coada lui Apollo în curte, dar a avut nevoie de timp pentru ca ochii lui să se acomodeze. Gâfâi liniștit în timp ce Hugo acționa un întrerupător lângă ușă.

Șiruri de lumină care atârnau deasupra lor au luat viață. Stăteau pe un fel de punte din spate. Pe el erau mai multe mese, scaunele s-au răsturnat și așezat deasupra lor. Luminile fuseseră întinse în jurul balustradei punții și a streașinii deasupra capului. Mai multe plante atârnau, flori strălucitoare care se răsuciseră asupra lor în timpul nopții.

— Aici, spuse Hugo. "Ceas." S-a dus la marginea punții lângă un set de scări. A apăsat un alt comutator pus pe o bară de lemn și mai multe lumini s-au aprins sub punte, dezvăluind pământ uscat și nisipos și rând după rând de...

— Plante de ceai, spuse Hugo înainte ca Wallace să poată întreba. „Încerc să cresc cât de mult pot, importând doar frunze care nu ar supraviețui climei. Nu există nimic ca o ceașcă de ceai din frunze pe care le-ai crescut singur."

Wallace l-a privit pe Apollo care trecea în sus și în jos pe rândurile de plante, oprindu-se doar pentru scurt timp pentru a adulmeca frunzele. Wallace se întrebă dacă chiar putea simți ceva. Wallace putea, un parfum profund și pământesc, unul care l-a împământat mai mult decât se aștepta.

„Nu știam că au crescut din pământ”, a recunoscut Wallace.
„De unde credeai că au venit?” întrebă Hugo, părând amuzat.
„Nu m-am gândit niciodată la asta, cred. Nu am timp pentru astfel de lucruri.” De îndată ce cuvintele i-au părăsit gura, și-a dat seama cum suna. În mod normal, nu s-ar fi gândit deloc, dar erau zile ciudate. „Nu că ar fi un lucru *rău* , dar…”
„Viața scapă de tine”, a spus simplu Hugo.
— Da, mormăi Wallace. "Ceva de genul." Apoi, „De ce ceai?”
Îl urmă pe Hugo în jos pe scări. Plantele erau înalte, cele mai mari și mai mature ridicându-se până la talia lui Wallace. În treacăt, aproape în fundul minții, observă cablul întins strâns între el și Hugo.
Se opri când Hugo se ghemui, întinzând mâna să atingă frunzele uneia dintre cele mai înalte plante. Frunzele în sine erau mici, plate și verzi. A atins unul scurt, cu degetele trecând de-a lungul vârfului. „Ghiciți câți ani are această plantă.”
"Nu știu." Se uită în jur la celelalte plante. "Șase luni? Un an?”
Hugo chicoti. „Puțin mai în vârstă decât atât. Acesta a fost unul dintre primele mele. Săptămâna viitoare se împlinesc zece ani.”
Wallace clipi. "Mai vino?"
„Cultivarea ceaiului nu este pentru toată lumea”, a spus Hugo. „Majoritatea plantelor de ceai nu se maturizează până la trei sau patru ani. Puteți recolta frunzele înainte de atunci, dar ceva lipsește din aromă și miros. Trebuie să ai timp și să ai răbdare. Prea devreme și riști să ucizi planta și să trebuiască să o iei de la capăt.”
„Este una din acele momente în care vorbim despre un lucru, dar vrei să spui cu totul altceva?”
Hugo a ridicat din umeri. — Vorbesc despre plante de ceai, Wallace. Ai ceva în minte?”
Wallace nu era sigur că îl credea. „Am multe lucruri în minte.”
Hugo a spus: „Toamna, unele dintre plante înfloresc, aceste lucruri mici cu un centru galben și petale albe. Mirosul este de nedescris. Se amestecă cu parfumul pădurii și nu există nimic asemănător în toată lumea. Este perioada mea preferată din an. Care este al tău?”
"De ce iti pasa?"
— Este doar o întrebare, Wallace.
Wallace se uită la el.
Hugo a dat drumul. „Uneori, vorbesc cu plantele. Sună ciudat, știu, dar s-au făcut studii care arată că plantele răspund la încurajare. Nu este concludent și nu este neapărat formularea, ci vibrațiile vocii. Mă gândesc să instalez difuzoare în curând, pentru a pune muzică pentru ca plantele să audă. Ai vorbit vreodată cu o plantă?”
— Nu, spuse el, distras de rândurile de verde, pământul întunecat ținându-le pe loc. Erau plantate cu vreo patru sau cinci picioare între ele, cu frunzele lucioase în lumina stelelor și înțepătoare, atât de mult încât l-a făcut pe Wallace să-și încrețe nasul. Nu era un miros urât (dimpotrivă, de fapt), doar copleșitor. "Asta e o prostie."
Hugo a zâmbit. "Putin. Dar o fac oricum. Ce ar putea să doară, nu?” Se uită înapoi la planta din fața lui. „Trebuie să fii atent când recoltezi frunzele. Dacă ești prea dur, poți ajunge să ucizi planta. Mi-a luat mult timp să o fac corect. Nici măcar nu pot să încep să-ți spun câți am fost nevoit să scot și să arunc din cauza propriei mele grabii.”
„Plantele sunt lucruri vii”, a spus Wallace.
"Sunt. Nu ca tine și mine, ci în felul lor.”

„Există plante fantomă?”
Hugo se uită la el, cu gura căscată.
Wallace se încruntă la el. „Nu-mi arunca privirea asta. Mi-ai spus să pun întrebări.”
Hugo închise gura când clătină din cap. „Nu, nu este – nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel. Curios." Își miji ochii spre Wallace. „Îmi place unde te duce mintea.”
Wallace își întoarse privirea.
— Nu, spuse Hugo. „Nu cred că există plante fantomă, deși ar fi minunat dacă ar exista. Sunt în viață, da. Și poate că răspund la încurajare. Sau poate că nu o fac și este o mică poveste pe care ne place să ne spunem nouă pentru a face lumea să pară mai misterioasă decât este de fapt. Dar ei nu au suflet, cel puțin niciunul de care să fiu conștient. Asta e diferența dintre noi și ei. Ei mor, și atât. Murim și...”
— Ajungem într-o ceainărie în mijlocul neantului, împotriva voinței noastre, spuse Wallace cu amărăciune.
Hugo oftă. „Hai să încercăm altceva. Ți-a plăcut să fii în viață?”
Surprins, Wallace a spus: „Desigur că da”. Expresia i se întări. "Făcut. Bineînțeles că am făcut-o.” Sună fals chiar și până la urechile lui.
Hugo și-a dat mâinile de șorț în timp ce se ridica încet. „Ce ți-a plăcut la asta?” A continuat în jos pe rândul de plante.
Împotriva judecății sale mai bune, Wallace l-a urmat. „Nu le place tuturor să fie în viață?”
— Cred că majoritatea oamenilor, spuse Hugo. „Nu pot vorbi în numele tuturor. Dar nu sunteți cei mai mulți oameni și nu este nimeni altcineva aici, de aceea vă întreb.”
„Ce *îți* place la asta?” întrebă Wallace, aruncându-i întrebarea înapoi. Se simțea supărat, iritația creștea.
— Multe lucruri, spuse Hugo cu ușurință. „Plantele, unul. Pământul de sub picioarele mele. Acest loc. Aici este diferit și nu doar din cauza a ceea ce sunt sau a ceea ce fac. Multă vreme nu am putut să respir. M-am simțit... înăbușit. Zdrobit. Ca și cum ar fi această greutate pe umerii mei și nu știam cum să o scap.” Își aruncă o privire înapoi spre Wallace. „Știi cum se simte?”
A făcut-o, dar nu avea de gând să recunoască aici. Nu acum. Niciodata. „Tu nu ești terapeutul meu.”
Hugo clătină din cap. "Nu, nu sunt. Nu sunt tocmai calificat pentru așa ceva, deși joc rolul din când în când. Totul face parte din concert.”
— Concertul, repetă Wallace.
— Vând ceai, spuse Hugo. „Oamenii intră, iar unii dintre ei nu au idee ce caută. Încerc să îi cunosc, să aflu despre ce este vorba înainte de a decide ce fel de ceai s-ar potrivi cel mai bine. Este un proces de descoperire. De obicei înțeleg bine, deși nu întotdeauna.”
— Mentă, spuse Wallace.
— Mentă, aprobă Hugo. „Am înțeles bine?”
— Nici măcar nu m-ai întâlnit.
El a ridicat din umeri. „Am un sentiment, uneori.”
"Un sentiment." Wallace nu făcu nimic pentru a opri disprețul care curgea din cuvintele lui. „Trebuie să știi cum sună asta.”
"Fac. Dar este doar ceai. Nimic pentru care să fii atât de agitat.”
Wallace avea chef să țipe. „Ai un *sentiment* care ți-a spus mentă”.

"A facut." Se opri în faţa altei plante, ghemuindu-se şi ridicând frunzele moarte de pe pământ. Le-a pus într-un buzunar al şorţului cu cea mai mare grijă, de parcă şi-ar fi făcut griji să le zdrobească. „A fost greşit?"
— Nu, spuse Wallace cu împotrivire. „Nu a fost greşit." Se gândea că Hugo îi va cere să explice ce înseamnă menta.
El nu a făcut-o. "Bun. Îmi place să cred că sunt destul de atent, dar aşa cum am spus, nu funcţionează întotdeauna. Încerc să fiu atent la asta. Nu vrei să ajungi să pierzi pădurea pentru copaci."
Wallace habar nu avea ce înseamnă asta. Totul era peste cap, iar cârligul din piept îi smucea din nou. A vrut să-l smulgă, consecinţele să fie naibii. „Mi-a plăcut să fiu în viaţă. Vreau să fiu din nou în viaţă."
„Kübler-Ross."
"Ce?"
„A fost o femeie pe nume Elisabeth Kübler-Ross. Ai auzit vreodată de ea?"
"Nu."
„Era psihiatru..."
"O Doamne."
„Un psihiatru care a studiat moartea şi experienţele din apropierea morţii. Ştii, te ridici deasupra corpului tău spre o lumină albă strălucitoare, deşi mă aştept să fie puţin mai complicat decât atât. Multe dintre ele pot fi greu de înţeles." Şi-a frecat maxilarul. „Kübler-Ross a vorbit despre chestii precum transcendenţa ego-ului şi graniţele spaţiu-temporale. Este complex. Şi chiar nu sunt."
"Nu sunteţi?" întrebă Wallace neîncrezător.
— Ai grijă, Wallace, spuse Hugo, cu buzele înclinate. „Aproape că a sunat ca un compliment."
„ Nu a fost. "
Hugo l-a ignorat. „Era cunoscută pentru multe lucruri, dar cred că cea mai mare realizare a ei a fost modelul Kübler-Ross. Ştii ce este asta?"
Wallace clătină din cap.
— Probabil că o faci, deşi nu cu acest nume. Şi cu siguranţă, unele dintre cercetările de atunci nu sunt de acord cu constatările ei, dar cred că este un loc bun pentru a începe. Sunt cele cinci etape ale durerii."
Wallace a vrut să se întoarcă înăuntru. Hugo se ridică din nou în picioare, întorcându-se spre el. Nu se apropie, dar Wallace nu se putea mişca, cu gura uscată aproape dureros. Era o plantă de ceai, înrădăcinată pe loc, încă nu suficient de matură pentru a fi recoltată. Cablul tremura între ei.
Hugo spuse: „Am făcut asta suficient de mult ca să văd cât de dreptate a avut. Negare. Furie. negociere. Depresie. Acceptare. Nu este întotdeauna în această ordine şi nu este întotdeauna fiecare pas. Luaţi-vă, de exemplu. Păreai să sări peste negare. Ai scăpat partea de furie, cu un pic de târguire amestecată. Poate mai mult decât puţin."
Wallace se înţepeni. „Nu pare că ar fi pentru morţi. Este pentru oamenii care au rămas în urmă. Nu pot să mă întristez pentru mine."
Hugo clătină încet din cap. "Sigur ca poti. O facem tot timpul, indiferent dacă suntem în viaţă sau nu, pentru lucrurile mici şi cele mari. Toată lumea este puţin tristă tot timpul. Da, Kübler-Ross vorbea despre cei vii, dar se potriveşte la fel de bine pentru oameni ca tine.

Poate chiar mai bine. M-am întrebat adesea cum a fost pentru ea, după ce a murit. Dacă a trecut prin toate ea însăşi, sau dacă mai erau surprize de găsit. Ce crezi?"
„Nu am idee despre ce vorbeşti."
— Bine, spuse Hugo.
"Bine?"
"Sigur. Îţi plac plantele?"
Wallace se uită la el. „Sunt plante."
— Taci, spuse Hugo. „Nu-i lăsa să te audă spunând asta. Sunt foarte sensibili."
„Eşti înnebunit."
„Prefer să mă consider excentric." Zâmbetul i-a revenit. „Cel puţin aşa cred oamenii din oraş despre mine. Unii chiar cred că acest loc este bântuit." El a râs singur. Wallace nu a fost niciodată unul care a observat cum suna oamenii când râdeau, dar a existat o prima dată pentru orice. A fost o chestie de tot corpul pentru Hugo, joasă şi profundă.
— Asta nu te deranjează?
Hugo îşi înclină capul. "Nu. De ce ar fi? E adevărat. Eşti o fantomă. Bunicul şi Apollo de asemenea. Şi nu eşti primul şi nici ultimul. Traversarea lui Charon este întotdeauna bântuită, deşi nu aşa cum cred majoritatea oamenilor. Nu avem pe nimeni care zdrăngăneşte lanţuri sau provoacă zarvă." S-a încruntat. „Ei bine, de cele mai multe ori nu o facem. Bunicul se poate supăra puţin când inspectorul de sănătate vine, dar de obicei avem tendinţa de a evita capcanele unei case bântuite. Ar fi rău pentru afaceri."
— Sunt încă aici, spuse Wallace. „Nelson. Apollo."
Hugo a păşit în jurul lui, îndreptându-se înapoi spre casă. Şi-a tras degetele de-a lungul vârfurilor celor mai înalte plante. S-au aplecat cu atingerea lui înainte de a se ridica înapoi. "Sunt."
Wallace l-a urmat. "De ce?"
— Nu pot vorbi pentru bunicul, spuse Hugo. „Va trebui să-l întrebi."
"Am facut."
Hugo se uită înapoi, cu o expresie surprinsă pe chip. "Ce a spus el?"
— Că nu era treaba mea.
"Suna bine. Se încăpăţânează aşa."
— Şi Apollo?
Câinele lătră la sunetul numelui său, gutural şi ascuţit. A venit sărind unul dintre rândurile din stânga lor. Nici praf sau murdărie nu se ridica când labele lui loveau pământul. Se opri lângă verandă, cu spatele arcuit, cu nasul şi mustăţile zvâcnind în timp ce se uita în pădurea întunecată. Wallace nu putea să vadă departe, şi l-a surprins cât de diferită era noaptea aici în comparaţie cu oraşul, umbrele aproape vii, simţitoare.
„Nu ştiu dacă pot răspunde nici la asta", a spus Hugo. Înainte ca Wallace să poată răspunde, el a adăugat: „Nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu ştiu exact. Câinii nu - nu sunt ca noi. Ei sunt... puri într-un fel în care noi nu suntem. Nu am mai venit niciodată un alt câine până aici, având nevoie de ajutor pentru a traversa. Am auzit poveşti despre bărbaţi şi femei a căror sarcină este să se ocupe de anumite animale, dar nu asta fac. Mi-ar plăcea, totuşi. Animalele nu sunt la fel de complicate ca oamenii."
— Atunci de ce ar... Wallace se opri. Apoi, „El era al tău".
Hugo făcu o pauză în partea de jos a treptelor. Apollo se uită la el cu adoraţie, cu un zâmbet prost pe faţă, orice i-a captat atenţia în copaci uitaţi. Hugo îşi ţinu mâna spre botul lui

Apollo. Câinele își adulmecă degetele. — A fost, spuse Hugo încet. "El este. Era un câine de serviciu. Sau cel puțin a încercat să fie. A eșuat cea mai mare parte a antrenamentului, dar e în regulă. Încă îl iubesc la fel."
„Câine de serviciu?" întrebă Wallace. „Ca pentru..." Nu știa cum să termine.
„Oh, probabil nu așa cum crezi," spuse Hugo. „Nu sunt un veteran. Nu am PTSD." El a ridicat din umeri. „Când eram mai tânăr, lucrurile erau dificile. Zile în care abia mă puteam ridica din pat. Depresie, anxietate, o chestiune întreagă de diagnostice pe care nu știam să mă descurc. Erau doctori și medicamente și „Fă asta, Hugo, fă asta, Hugo, te vei simți mai bine dacă te lași să te *simți* mai bine, Hugo."" El a chicotit. „Eram o altă persoană atunci. Nu știam ce știu acum, deși va face întotdeauna parte din mine." Făcu semn din cap către Apollo. „Într-o zi, l-am auzit pe acest mic țipând în afara ferestrei mele. Ploua și durase câteva săptămâni. Aproape că am ignorat sunetul pe care l-am auzit, dorind să-mi trag husele peste cap și să închid totul. Dar ceva m-a făcut să mă ridic și să ies afară. Am găsit acest câine tremurând sub un tufiș pe marginea casei mele, atât de slăbit încât i-am putut număra coastele prin piele. L-am luat și l-am dus înăuntru. L-am uscat și l-am hrănit. Nu a plecat niciodată. Amuzant, nu?"
"Nu știu."
— Este în regulă să nu știi, spuse Hugo. „Nu știm majoritatea lucrurilor și nu vom ști niciodată. Nu știu cum a ajuns aici sau de unde a venit. M-am gândit că ar putea fi un bun câine de serviciu. Părea destul de inteligent. Și el a fost—este. Nu prea am luat, totuși. Era prea distras de aproape orice, dar cine l-ar putea învinovăți? Cu siguranță nu eu, pentru că a încercat tot posibilul și asta e tot ce contează. S-a dovedit că el era asta... această parte nu știam că o lipsesc. El nu a fost răspunsul la toate, dar a fost un început. A trăit o viață bună. Nu atât de mult cât mi-aș fi dorit, dar totuși bine."
„Dar el este aici."
— El este, aprobă Hugo.
— Prins aici, spuse Wallace, cu mâinile încremenite în pumni.
Hugo clătină din cap. "Nu. Are de ales. Am încercat să-l conduc până la ușa din vârful scărilor din nou și din nou. I-am spus că e în regulă să treacă la ce urmează. Că nu l-aș uita niciodată și că aș fi mereu recunoscător pentru timpul petrecut împreună. Dar el și-a făcut alegerea. Bunicul și-a făcut alegerea." Își aruncă o privire înapoi spre Wallace. — Și tu ai de ales, Wallace.
"Alegere?" a scuipat Wallace. „Dacă plec, mă transform într-unul dintre acele... acele *lucruri* . Dacă pășesc în afara acestui loc, mă transform în praf. Și nici măcar nu mă face să încep cu chestia asta ridicolă din pieptul meu." Se uită în jos la cablul care se întindea între ei. A fulgerat o dată. "Ce este asta?"
„Mei îl numește firul roșu al destinului."
Wallace clipi. „Nu este roșu. Sau un fir."
— Știu, spuse Hugo. „Dar e potrivit, cred. Mei a spus... cum a spus-o? Ah corect. În mitul chinezesc, vechii zei leagă un fir roșu în jurul gleznelor celor care sunt destinați să se întâlnească, care sunt meniți să se ajute unul pe altul. Este un gând frumos, nu-i așa?"
— Nu, spuse Wallace răspicat. „Este o cătușe. Un lant."
— Sau este o legătură, spuse Hugo, deloc neplăcut. „Deși știu că acum nu ți se pare așa. Te ține pe pământ cât timp ești aici. Mă ajută să te găsesc dacă ești vreodată pierdut."
Asta cu siguranță nu l-a făcut să se simtă mai bine. „Ce se întâmplă dacă îl elimin?"

Hugo părea sumbru. „Vei pluti departe.”
Wallace era uluit. „ *Ce?* ”
„Dacă încerci să-l îndepărtezi în timp ce te afli pe terenul ceainăriei, te vei... trezi. Şi nu ştiu dacă te vei opri vreodată. Dar dacă îl îndepărtezi *de pe* teren, începi să-ţi pierzi umanitatea, dispărând până ce tot ce a mai rămas este o coajă.”
murmură Wallace. „Asta... nu are niciun sens! Cine naiba alcătuieşte aceste reguli?”
Hugo a ridicat din umeri. „Universul, mă aştept. Nu e un lucru rău, Wallace. Mă ajută să te ajut. Şi cât timp eşti aici, tot ce pot face este să-ţi arăt opţiunile tale, alegerile expuse în faţa ta. Pentru a te asigura că înţelegi că nu mai ai nimic de care să te temi.”
Ochii lui Wallace usturau. Clipi rapid, incapabil să întâlnească privirea lui Hugo. „Nu poţi spune asta. Nu ştii cum e. Nu e corect."
„Ce nu este?”
"Acest!" strigă Wallace, fluturându-şi braţele sălbatic. "Totul. Tot. Nu am cerut asta. Nu *vreau* asta. Am multe de facut. Am responsabilităţi. Am o *viaţă* . Cum poţi spune că am de ales când vine vorba de a deveni ca Cameron sau de a trece prin uşa ta?
„Bănuiesc că negarea a existat tot timpul”.
Wallace se uită la el. "Nu îmi placi." Era petulant şi răutăcios, dar lui Wallace nu putea să-i pese.
Hugo nu s-a ridicat la momeală. "Este în regulă. Vom ajunge acolo. Nu te voi forţa să faci ceva ce nu vrei să faci. Sunt aici să te ghidez. Tot ce vă cer este să mă lăsaţi să încerc.”
Wallace înghiţi în sec dincolo de nodul din gât. „De ce îţi pasă atât de mult? De ce faci ceea ce faci? *Cum* faci ceea ce faci? Ce rost au toate astea?”
Hugo râânji. „Este un început. S-ar putea să existe încă speranţă pentru tine.”
Şi cu asta, a urcat scările din verandă, Apollo sărindu-se lângă el. Se opri la uşă, uitându-se înapoi la Wallace care stătea încă printre frunzele de ceai. "Vii?"
Wallace lăsă capul şi urcă treptat scările.

Hugo căscă în timp ce închise uşa în urma lor. Clipi somnoros, frecându-şi maxilarul. Wallace auzea ceasul din faţă ticând, ticând, ticând. Înainte să fugă de ceainărie, secundele păruseră pierdute, bâlbâind şi oprindu-se, bâlbâind şi oprindu-se. Părea de parcă s-ar fi netezit. Era din nou normal. Wallace nu ştia ce înseamnă asta.
— E târziu, îi spuse Hugo. „Zilele noastre încep devreme aici. Produsele de patiserie trebuie coapte, iar ceaiul are nevoie de timp pentru a se înmuia.”
Wallace se simţea stânjenit, nesigur. Nu ştia ce trebuia să se întâmple în continuare. "Amenda. Dacă ai putea să mă arăţi în camera mea, te las să fii.”
"Camera dvs?"
Wallace strânse din dinţi. „Sau dă-mi o pătură şi pot dormi pe pământ.”
„Nu trebuie să dormi.”
Wallace tresări. "Ce?"
Hugo se uită la el curios. „Ai dormit de când ai murit?”
Ei bine, nu. Nu avea. Dar nu fusese timp. Fusese mult prea ocupat încercând să dea sens tuturor acestor prostii. Nici măcar ideea de somn nu-i trecuse prin minte, nici măcar când lucrurile deveniseră un pic înceţoşate şi se trezise la propria lui înmormântare. Şi apoi a apărut Mei şi l-a târât în acest loc. Deci nu. Nu dormise. „Am avut lucruri de făcut.”

„Desigur că ai făcut-o. Eşti obosit?"
Nu era, ceea ce era ciudat. Ar fi trebuit să fie epuizat. Cu tot ce se întâmplase, se aştepta să fie epuizat şi să se mişte încet. Dar nu era. Nu se simţise niciodată mai treaz. — Nu, mormăi el. „Asta nu are sens."
— Eşti mort, îi aminti Hugo. „Cred că vei descoperi că somnul este cea mai mică dintre grijile tale de aici încolo. În toţi anii mei ca ferryman, nu am întâlnit niciodată o fantomă adormită. Asta ar fi ceva nou. Ai putea încerca, presupun. Spune-mi cum merge asta."
„Deci ce ar trebui să fac?" întrebă Wallace. „Stai aici şi aşteaptă să te trezeşti?"
— Ai putea, spuse Hugo. „Dar există locuri mai confortabile în care să aştepţi."
Wallace se încruntă la el. "Nu esti amuzant."
— Puţin, spuse Hugo. „Puteţi face orice doriţi, atâta timp cât nu părăsiţi terenul ceainăriei. Aş prefera să nu fiu nevoit să te urmăresc din nou."
"Orice vreau?"
"Sigur."
Pentru prima dată de când sosise în ceainărie, Wallace zâmbi.

„Mei."
„G'way."
„Mei."
„Timpul".
„Mei. Mei. *Mei* ."
Se aşeză în pat, cu păturile căzându-i în jurul taliei. Ea purta o cămaşă supradimensionată pe care era imprimată chipul lui Friedrich Nietzsche. Ea a smucit capul înainte şi înapoi înainte de a se aşeza pe Wallace, stând în colţul camerei ei. "Ce? Ce este? Ce s-a întâmplat? Suntem atacaţi?"
— Nu, spuse Wallace. "Ce faci?"
Ea se uită la el. „Încerc *să* dorm."
"Oh, chiar aşa? Cum iti merge asta?"
A început să se încruntă. "Nu bine."
„Ştiai că nu mai pot dormi niciodată?"
— Da, spuse ea încet.
El a dat din cap. "Bun." Se întoarse şi ieşi prin perete din camera ei.

„Oooooh!" gemu cât putu de tare. „Ooooooooh!" Se plimba în sus şi în jos pe holul de la parter, puţin tulburat că părea că nu putea să-şi calce picioarele, indiferent cât de mult încerca. S-a lovit cu mâinile de pereţi, dar aproape că a căzut. De aceea, s-a trezit urlând fiecare zgomot de fantomă pe care îl auzise vreodată în filmele de groază. Era dezamăgit că nu avea lanţuri de zguduit. „Sunt aaaad. *Deaaaaaaaad!* Vai de meeee."
„Vrei să taci *!* " strigă Mei din camera ei.
"Obligă-mă!" urlă el înapoi, apoi şi-a dublat eforturile.

Wallace a continuat încă şaisprezece minute înainte de a lua un baston cu capul.
„ *Ow!* strigă el, frecându-şi spatele craniului. Se întoarse şi îl văzu pe Nelson stând în faţa lui, cu sprâncenele încruntate. "Pentru ce a fost aia?"

„O să te comporţi? Dacă nu, o pot face din nou.”
Întinse mâna spre bastonul lui Nelson, intenţionând să-l ia de la el şi să-l arunce, doar ca să nu vină cu nimic, făcând un pas împleticit înainte, acolo unde stătuse Nelson înainte de a dispărea în aer.
Ochii lui Wallace s-au umplut în timp ce privea sălbatic în jurul ceainăriei goale. — Hm, spuse el. "Buna ziua? Unde... unde te-ai dus?”
„Buu”, îi şopti o voce la ureche.
Wallace nu a ţipat, ci a scârţâit. Aproape că a căzut când se întoarse. Nelson stătea în spatele lui, arcuind o sprânceană albă stufoasă. "Cum ai făcut asta?"
— Sunt o fantomă, spuse Nelson sec. „Pot face aproape orice.” A ridicat bastonul de parcă ar fi vrut să-l lovească din nou pe Wallace. Wallace se ridică pe spate. "Asa e mai bine. Ajunge cu prostiile astea. Poate că nu-ţi place să fii aici, dar asta nu înseamnă că ne poţi face pe ceilalţi să suferim din cauza asta. Fie ţine gura închisă, fie vino cu mine.”
„De ce aş merge *oriunde* cu tine?”
„Oh, nu ştiu”, a spus Nelson. „Poate pentru că sunt singura altă fantomă umană de aici, în afară de tine? Poate pentru că sunt mort mult mai mult decât tine şi, prin urmare, ştiu mult mai multe decât tine? Sau poate, doar poate, pentru că nici eu nu dorm şi ar fi bine să am pe cineva cu care să stau treaz? Alege unul, băiete, sau nu alege nimic, atâta timp cât opreşti această rachetă infernală înainte să-ţi arăt din nou capătul bastonului meu.
„De ce ai vrea să mă ajuţi?”
Sprâncenele lui Nelson se ridicară pe frunte. „Crezi că este vorba despre tine?” El a batjocorit. "Nu este. Îmi ajut nepotul. Şi să nu uitaţi.” Îl împinse pe Wallace şi se târâi pe hol, spre partea din faţă a casei, cu urechile mici de pe papucii lui de iepure răsturnându-se. — Despre tine, mormăi el. „Bah.”
Wallace se uită după el. Se gândi să reia de unde o lăsase, dar ameninţarea cu bastonul nu era plăcută. Se grăbi după bătrân.
Nelson se întoarse pe scaunul său din faţa focului, mormăind în timp ce se aşeza. Apollo stătea întins pe o parte în faţa focului, pieptul urcând şi coborând încet. Cineva curăţase sticla de la becul care se sparsese mai devreme, iar luminile de la aplice erau estompate.
— Trage un scaun, spuse Nelson fără să se uite la el.
Wallace oftă, dar făcu ceea ce i s-a cerut.
Cel puţin a încercat.
Se duse la masa cea mai apropiată de el şi întinse mâna spre unul dintre scaunele răsturnate. S-a încruntat când mâna i-a trecut prin piciorul scaunului. A respirat greu pe nas în timp ce încerca din nou, cu aceleaşi rezultate. Şi din nou. Şi din nou. Şi *din nou* .
Wallace l-a auzit pe Nelson râzând, dar l-a ignorat. Dacă Nelson putea să stea pe un scaun, atunci era ceva ce putea face şi Wallace. Trebuia doar să-şi dea seama cum.
A devenit şi mai frustrat câteva clipe mai târziu, când încă nu putea atinge scaunul.
"Acceptare."
"Ce?"
— Ai acceptat că eşti mort, spuse Nelson. „Măcar puţin. Crezi că nu poţi interacţiona cu lumea corporală din cauza asta. Mintea ta joacă feste cu tine.”
se batjocoră Wallace. „Nu asta aţi vrut cu toţii să fac? Accept că sunt mort?”
Nu-i plăcea zâmbetul care creştea pe chipul lui Nelson. "Vino aici."
Wallace a făcut-o.

Nelson îi făcu semn să stea pe podea în faţa lui. Wallace oftă, dar nu mai avea de ales. S-a prăbuşit pe podea, încrucişându-şi picioarele, cu mâinile tremurând pe genunchi. Apollo ridică capul şi se uită la el. îi bătu coada. Se întoarse spre Wallace, rostogolindu-se pe spate, cu picioarele în aer. Când Wallace nu a acceptat invitaţia evidentă de a-şi scărpina stomacul, s-a plâns jalnic.
— Nu, spuse Wallace. "Caine rau."
Apollo făcu un far ca răspuns, un sunet lung şi sonor.
— Doamne, mormăi Wallace, nesigur cum va găsi puterea să treacă peste noapte.
„Cine este un băiat bun?" Nelson gutura. Apollo aproape că l-a doborât pe Wallace în timp ce acesta se zguduia la laude.
„Mă ajuţi sau nu?"
„Întreabă-mă frumos", a spus Nelson, aşezându-se pe spate în scaun. „Doar pentru că suntem morţi nu înseamnă că nu trebuie să ne folosim manierele."
— Te rog, spuse Wallace, scrâşnind din dinţi.
"Te rog ce?"
Wallace şi-ar fi dorit să fie amândoi în viaţă, ca să-l poată ucide pe Nelson. "Vă rog să mă ajutaţi."
„Aşa e mai bine", a spus Nelson. „Cum e podeaua? Este confortabil?"
"Nu."
„Dar tu stai pe el. Te aştepţi. Podeaua este mereu acolo. Nu te gândeşti la asta. Doar că acum eşti, nu-i aşa?
El a fost. Se gândea destul de mult la asta.
De aceea s-a trezit brusc scufundandu-se prin *podea* .
A căutat să cumpere, încercând să găsească ceva care să-l împiedice să cadă mai departe. Era până la piept când Nelson întinse bastonul, chicotind în timp ce făcea asta. Wallace îl apucă de parcă ar fi fost un colac de salvare şi se trase înapoi, doar pentru a începe să se scufunde din nou aproape imediat.
„Nu te mai gândi la asta", i-a spus Nelson.
„ *Nu pot* !" De fapt, era tot ce se putea gândi. Şi chiar mai rău, se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar cădea complet prin podea, doar ca să lovească pământul de dedesubt şi apoi să treacă prin *asta* .
Dar înainte de a se scufunda în centrul pământului doar pentru a pieri (posibil) în miezul topit, Nelson a spus: „Te-a durut când ai murit?"
Clipi, cu strânsoarea strânsă de baston. "Ce?"
„Când ai murit", a spus Nelson. "A durut?"
„Eu... puţin. A fost rapid. Într-o clipă am fost acolo şi apoi n-am mai fost. Nu ştiam ce se întâmplă. Nu văd ce legătură are asta cu..."
„Şi când erai acolo şi apoi nu erai, care a fost primul lucru care ţi-a trecut prin cap?"
„Că nu ar putea fi real. Că trebuia să fie o greşeală. Poate chiar doar un vis îngrozitor."
Nelson dădu din cap de parcă acesta ar fi răspunsul la care se aştepta. „Ce te-a făcut să realizezi că nu visezi?"
El ezită, strânsându-şi strânsoarea pe baston. „Ceva ce mi-am amintit. L-am auzit sau citit. Că nu a fost posibil să-ţi vezi propria faţă într-un vis cu o claritate reală."
— Ah, spuse Nelson. „Şi a fost clar pentru tine."

— Cristal, spuse Wallace. „Mi-am văzut adânciturile de pe nas de la ochelarii mei de citit, mirişteа de pe bărbie şi obraji. Atunci am început să mă gândesc că s-ar putea să nu fie un vis." Un gând trecător, unul pe care îl alungase cât mai tare posibil. „Şi apoi..." El înghiţi în sec. „La înmormântare. Mei era... nu o mai văzusem niciodată".
— Exact, spuse Nelson. „Mintea este un lucru amuzant. Când visăm, subconştientul nostru nu este capabil să construiască feţe noi din nimic. Oricine vedem în visele noastre este cineva pe care l-am văzut înainte, chiar dacă doar în treacăt. Şi când suntem treji, totul este clar pentru că o vedem cu ochii. Sau auzi-l cu urechile, mirosi-l cu nasul. Nu e aşa când eşti mort. Trebuie să începi de la zero. Trebuie să înveţi să te păcălişti să crezi neaşteptat. Şi te uiţi la asta. Ai făcut. Este un început."
Wallace se uită în jos. Stătea din nou pe podea. Se simţea solid sub el. Înainte să se gândească să cadă din nou, a spus: „M-ai distras".
„A funcţionat, nu-i aşa?" Şi-a tras bastonul înapoi şi l-a pus pe scaun. „Eşti foarte norocos să mă ai."
"Eu sunt?" Era în cel mai bun caz îndoielnic.
— Absolut, spuse Nelson. „Când am murit, a trebuit să învăţ toate acestea pe cont propriu. Hugo nu a fost mulţumit de mine, dar şi-a păstrat protestele la minimum. La urma urmei, nu ar trebui să vorbeşti de rău despre morţi. A fost nevoie de timp. A fost ca şi cum ai învăţa să mergi din nou." El a chicotit. „Am avut destule poticniri ici şi colo. Am spart câteva căni de ceai, spre disperarea lui Hugo. Îi plac ceştile de ceai."
— Se pare că are o fascinaţie nesănătoasă pentru ceai, mormăi Wallace.
„A primit asta de la mine", a spus Nelson, iar Wallace aproape că s-a simţit rău. Aproape. „L-am învăţat tot ce ştie. Avea nevoie de concentrare, iar creşterea plantelor de ceai i-a oferit asta."
„De ce mă ajuţi?"
Nelson înclină capul. „De ce nu aş face-o? Este lucrul corect de făcut."
Wallace era confuz. „Dar nu-ţi dau nimic în schimb. Nu pot. Nu asa."
Nelson oftă. „Este un mod ciudat de a privi lucrurile. Nu te ajut pentru că mă aştept să-mi dai ceva. Sincer, Wallace. Când ai făcut ultima dată ceva fără să te aştepţi la ceva în schimb?"
2006. Wallace avea bani în buzunar care l-au enervat. Un bărbat fără adăpost se chinuia la colţul străzii, lângă biroul său. A aruncat schimbul în paharul bărbatului. A însumat şaptezeci şi patru de cenţi. Bărbatul i-a mulţumit. Zece minute mai târziu, Wallace uitase că există. Până acum.
El a spus: „Nu ştiu".
— Hă, spuse Nelson. „Cu siguranţă asta este... ce este. M-ai încurajat deja într-o privinţă."
"Fac?"
Nelson dădu din cap spre aplicele de pe perete. „Am scurtat becul acela. Am spart sticla. Mi-a luat mult timp să obţin acea cantitate de energie."
„Nu am vrut," a recunoscut Wallace. „Nu am fost... am fost supărat."
„Aşa că am observat." Sprânceana i se încruntă din nou. „Cel mai bine eviţi furia dacă este posibil. Poate provoca tot felul de situaţii mai bine să fie evitate."
Wallace închise ochii. „Am un sentiment că este mai uşor de spus decât de făcut."
— Este, spuse Nelson. „Dar vei ajunge acolo. Cel puţin o vei face dacă nu te hotărăşti să treci pe uşa aceea."
Ochii lui Wallace se deschiseră brusc. „Nu vreau să..."

Nelson ridică mâinile. „Vei şti când va fi momentul potrivit. Voi spune că este plăcut să ai pe cineva cu care să vorbeşti atât de târziu în noapte. Ajută să treacă timpul."
— Ani, spuse Wallace. — Ai spus că ai fost mort de câţiva ani.
"Asta e corect."
Stomacul lui Wallace se răsuci ciudat. Nu era diferit de cârligul din piept, deşi ardea mai mult. — Ai fost aici în fiecare seară de unul singur?
— În cele mai multe nopţi, a corectat Nelson cu blândeţe. „Din când în când, cineva ca tine vine, deşi nu tind să stea foarte mult. Este tranzitorie. Un picior într-o lume, iar celălalt în alta."
Wallace se întoarse spre foc. Era aproape afară. „Nu vreau să mai vorbesc despre asta."
— Ah, spuse Nelson. "Desigur că nu. Despre ce ţi-ar plăcea să vorbeşti?"
Dar Wallace nu răspunse. S-a întins pe podea şi s-a ghemuit pe el însuşi, cu braţele înfăşurate în jurul pieptului, cu genunchii pe burtă. Cârligul din piept îi vibra şi îl ura. A închis ochii şi şi-a dorit să se poată întoarce în timp când totul avea sens. L-a durut mai mult decât se aştepta.
— Bine, spuse Nelson încet. „Putem face şi asta. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie, Wallace. Vom fi aici când eşti gata. Nu-i aşa, Apollo?
Apollo trânti, coada bătând tăcut pe podea.

CAPITOL

8

Şi-a deschis din nou ochii când a auzit un ceas deşteptător sunând de undeva la etaj. Afară era încă întuneric, iar ceasul de deasupra şemineului a spus că era patru şi jumătate dimineaţa.

Nu dormise. Oricât ar fi încercat, nu a putut să se relaxeze. Nu a ajutat că nu era nici pe departe obosit. Plecase în derivă, nu prea moţenea. A reluat în mintea lui momentul dinaintea morţii, iar şi iar, întrebându-se dacă ar fi putut face ceva diferit. Nu se putea gândi la nimic şi asta doar îl făcea să se simtă mai rău.

Conductele din pereţi gemu şi scârţâiau când cineva dădea duş deasupra capului. Zgomotul apei a adus un val proaspăt de mizerie. Nu va mai face niciodată un duş.

Mei a fost prima care a coborât scările. A întâmpinat-o Apollo, dând din coadă. Ea căscă, făcându-i fălcile când îi freca între urechi. Nu purta un costum cum fusese cu o zi înainte. În schimb, purta o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă cu guler, sub un şorţ ca cel pe care-l purta Hugo cu o seară înainte.

Nelson dispăruse de pe scaun. Wallace nici măcar nu-l auzise plecând.

„De ce stai întins pe podea?" întrebă Mei.

„De ce facem tot ceea ce facem?" spuse Wallace plictisitor. „Nu are rost."

„Oh, omule", a spus Mei. „Este mult prea devreme pentru neliniştea ta existenţială. Măcar lasă-mă să mă trezesc mai mult înainte de a avea de-a face cu o asemenea mizerie."

A închis din nou ochii.

Şi le-a deschis când a simţit pe cineva deasupra lui.

Hugo stătea acolo, privindu-l în jos, îmbrăcat aşa cum fusese cu o zi înainte. Singura diferenţă era bandana roz strălucitor din jurul capului său. Wallace nici nu-l auzise apropiindu-se. Se uită cu privirea la cablul care îi lega.

Hugo a zâmbit. "Ce-i asta?"

„Cum de eşti aşa de tăcut?" întrebă Wallace.

— Exersează-te, spuse Hugo chicotind în timp ce-şi mângâia panta stomacului. „Sau poate nu ai fost atent. Haide. Scoală-te."

"De ce?" Şi-a strâns picioarele mai tare.

— Pentru că vreau să-ţi arăt bucătăria.

— Este o bucătărie, spuse Wallace. „Odată ce ai văzut unul, le-ai văzut pe toate."

"Amuză-mă."

„Mă îndoiesc foarte mult că vreau să fac asta".

Hugo dădu din cap. „Potriviţi-vă. Apollo."

Wallace ţipă în timp ce câinele alergă prin peretele cel mai apropiat. Se întoarse în jurul lui Hugo, adulmecându-i picioarele şi picioarele. Odată ce şi-a terminat inspecţia, s-a aşezat lângă Hugo, cu urechea răsturnată.

— Băiat bun, spuse Hugo. Făcu un semn din cap spre Wallace. "Linge."

Wallace a spus: „ *Ce?* Stai, nu! Fără lins! Nu-"

Apollo a lins destul de furios. Limba i s-a năpustit pe faţa lui Wallace şi apoi pe braţe când a încercat să se ferească de ceea ce cu siguranţă echivala cu un atac al caninului. A încercat să împingă câinele de pe el, dar Apollo era greu. Respiraţia îi era îngrozitoare şi, pentru o scurtă clipă, Wallace se întrebă despre *propria* respiraţie, pentru că nu se spălase pe dinţi de zile întregi. Dar apoi acea serie de gânduri a deraiat destul de spectaculos când a deschis gura pentru a striga, doar pentru ca limba de câine să o perie pe a lui.
„Ack! Nu! De ce! *De ce* ."
— Apollo, spuse Hugo cu blândeţe.
Apollo se dădu imediat înapoi, aşezându-se din nou lângă Hugo, privind în jos la Wallace de parcă *el* ar fi nemernicul în această situaţie.
"Bucătărie?" întrebă Hugo.
„Voi distruge tot ce iubeşti", a ameninţat Wallace.
„Asta merge vreodată cuiva?" Hugo părea sincer curios.
„ *Da* . Tot timpul." Desigur, nu mai folosise acele cuvinte *exacte* înainte, dar oamenii învăţaseră să se teamă de el. Cei angajati, cei care *nu* sunt angajati. Colegi. Judecătorii. Câţiva copii, dar cu cât se vorbeşte mai puţin despre asta, cu atât mai bine.
— Oh, spuse Hugo. "Bine. Până nu faci asta, ar trebui să vii să-mi vezi chiflele. Sunt mândru de ei."
„ Coconurile *tale* ?" strigă Mei din bucătărie. „Cât de mult îndrăzneşti!"
Hugo a râs. „Vezi cu ce am de-a face? Ridică-te, Wallace. Nu vrei să fii acolo când deschidem. Oamenii se vor plimba peste tine şi nimeni nu vrea asta. Tu mai puţin de toate."
Se întoarse pe călcâie şi ocoli tejgheaua înainte de a împinge uşile duble, Apollo urmând după el.
Wallace s-a gândit foarte serios să rămână acolo unde era.
În cele din urmă, s-a ridicat.
Dar numai pentru că el a ales.

Bucătăria era mult mai mare decât credea el că va fi. Era o bucătărie de bucătărie: pe o parte erau două cuptoare de dimensiune industrială şi o sobă cu opt arzătoare diferite din metal, aproape toate în funcţiune. Pe cealaltă era o chiuvetă şi cel mai mare frigider pe care Wallace îl văzuse vreodată. În spatele bucătăriei se afla un mic colţ de mic dejun cu o masă lângă ferestre, care dădea spre grădina de ceai.
Mei avea făină pe frunte în timp ce se deplasa dintr-o parte în cealaltă a bucătăriei, încruntându-se la oalele clocotite de pe aragaz înainte de a mormăi: „Ar trebui să facă asta?" Ea a ridicat din umeri şi s-a aplecat să se uite în fiecare cuptor.
Un radio era aşezat deasupra unui dulap, iar Wallace a fost şocat de muzica heavy metal care se revărsa din difuzoare, tunătoare şi îngrozitoare şi în... germană? Mei a înrăutăţit situaţia cântând împreună cu o voce guturală dezgustătoare. Părea de parcă ar fi încercat să-l cheme pe Satana. Wallace n-ar fi lăsat-o pe lângă ea să facă tocmai asta. Şi *asta* a început o linie de gândire pe care nici nu voia să o ia în considerare.
A tresărit când l-a văzut pe Nelson stând pe unul dintre scaunele de la masă, cu mâinile sprijinite pe baston. Şi-a schimbat hainele? Au dispărut pijamalele şi papucii de iepuraş. Acum purta un pulover gros albastru peste pantaloni maro şi pantofi cu bretele Velcro. Şi el mormăia împreună cu muzica, de parcă ar fi ştiut fiecare cuvânt.

"Cum ai făcut asta?" întrebă Wallace.
Toată lumea s-a oprit să se uite la el, Hugo în curs de a-şi lega şorţul.
"Fă ce?" a întrebat Mei în timp ce ea întinse mâna pentru a reduce volumul radioului.
„Nu vorbesc cu... Nelson, cum ai făcut asta?”
Nelson se uită în jur de parcă ar mai fi fost vreun alt Nelson în bucătărie. Când a văzut că nu există, a spus: „Eu?”
Poate că a te scufunda prin podea nu a fost o idee atât de rea. „Da, *tu* . Ți-ai schimbat hainele!”
Nelson se uită în jos la sine. „De ce nu ar trebui să am? Pijamalele sunt pentru noapte. Nu știi asta?”
„Dar – asta e – suntem *morți* .”
„Acceptare”, a spus Mei. "Misto." Începu să amestece din nou oalele cu furie, una după alta.
"Și?" a spus Nelson. „Doar pentru că sunt mort nu înseamnă că nu-mi place să arăt cel mai bine.” Își ridică pantofii, mișcându-și picioarele. "Iti plac? Sunt velcro, pentru că șireturile sunt pentru frați.”
Nu, lui Wallace nu i-au plăcut. "Cum ai făcut asta?"
"Oh!" spuse Nelson strălucitor. „Ei bine, este lucrul neașteptat despre care vorbeam aseară după ce te-ai scufundat prin podea.”
"Dupa ce?" întrebă Hugo, sprâncenele ridicându-se pe frunte.
Wallace l-a ignorat. "Pot să fac asta?"
Nelson a ridicat din umeri. "Nu știu. Poti tu?" Și-a ridicat bastonul și l-a bătut pe podea. Și, exact așa, purta un costum cu dungi, asemănător cu unul pe care Wallace îl atârna în propriul dulap. A bătut din nou cu bastonul și purta blugi și o haină grea de iarnă. A bătut *din nou* cu bastonul și era într-un smoking, cu pălăria de cilindru înclinată zgomotos pe cap. Bastonul a mai lovit podeaua o dată și era în ținuta lui originală, pantofi cu velcro și tot.
Wallace rămase cu gura căscată la el.
Nelson se lăsă. „Sunt foarte bun la majoritatea lucrurilor.”
— Bunicule, a avertizat Hugo.
Nelson își dădu ochii peste cap. „Taci, tu. Lasă-mă să mă distrez. Wallace, vino aici.”
Wallace a plecat. S-a oprit în fața lui Nelson, care l-a privit critic în sus și în jos. „Uh-huh. Da. Destul de. Înțeleg. Asta e regretabil." Miji la picioarele lui Wallace. "Papuci flip-flop. Nu le-am folosit niciodată. Unghiile mele sunt prea lungi.”
Wallace se strâmbă. „Nu pare ceva ce trebuie împărtășit.”
Nelson a ridicat din umeri. „Nu avem secrete aici.”
— Ar trebui, mormăi Hugo, scoțând dintr-unul dintre cuptoare o tavă cu scones. Erau groase și pufoase, bucăți de ciocolată curgând. Wallace i-ar fi observat mai mult dacă nu ar fi fost complet distras de faptul că putea să-și *schimbe hainele la un capriciu* .
"Cum functionează?" el a intrebat.
Nelson își strânse fața. „Trebuie să-ți dorești destul de mult.”
Wallace a vrut mai mult decât orice. *Aproape* orice. "Terminat. Ce altceva?"
"Asta este."
„Te joci cu mine?”
„N-aș visa la asta”, l-a asigurat Nelson. „Gândește-te la ceea ce ai vrea să porți, la felul în care se simte pe pielea ta, la cum arată pe cadru. Inchide ochii."

Wallace a făcut-o, simţindu-se puţin ciudat. Ultima dată când Nelson i-a spus să facă ceva, a sărit în cerc. Cântecul s-a încheiat şi a început altul, acesta aparent cu şi mai multe ţipete.
„Acum, imaginează-ţi o ţinută în capul tău. Începe cu ceva simplu. O pereche de pantaloni şi o cămaşă. Nu vrei să încerci straturi, cel puţin nu încă. Vei ajunge acolo."
— Bine, şopti Wallace. „Pantaloni şi o cămaşă. Pantaloni şi o cămaşă. Am înţeles."
„Poţi să te vezi?"
Ar putea. Stătea în dormitorul apartamentului său, în faţa oglinzii atârnate în spatele uşii. Dulapul lui era deschis. Pe străzile de dedesubt, claxonele claxonau, bărbaţi şi femei în pălării de construcţii strigând şi râzând. Un musicist cânta la violoncel la colţul străzii. "Da. O pot vedea."
„Acum, fă-o să se întâmple."
Wallace deschise un ochi nenorocit. „Cred că o să am nevoie de puţin mai mult decât atât."
A ţipat când a luat un baston peste tibie. „Nu te concentrezi."
A închis din nou ochii şi a tras aer în piept, lăsând-o să iasă încet. "Dreapta. Concentrarea. Pantaloni şi o cămaşă cu nasturi. Pantaloni şi o cămaşă cu nasturi."
Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat.
Îşi simţi pielea furnicând de parcă un curent electric scăzut ar fi început să-l curgă. A început de la degetele de la picioare şi a mers în sus pe picioare şi în piept. Cârligul — mereu acolo, şi deja se obişnuia, spre necazul lui — s-a răsucit uşor.
„Oh," a spus Nelson în timp ce Mei începea să se sufoce.
Wallace deschise ochii. "Ce? A funcţionat?"
— Hm, spuse Nelson. Şi-a dres glasul. "Aşa cred? Te trezeşti adesea purtând aşa ceva? Fără judecată, desigur. Ceea ce faci în timpul liber este treaba ta. Doar că nu ştiu dacă este potrivit pentru ceainărie."
— Ce... Wallace coborî privirea.
Îşi schimbase hainele. Transpiraţiile, cămaşa şi şlapii dispăruseră.
A făcut un zgomot sugrumat când a văzut că purta acum un bikini cu dungi care nu lăsa puţin imaginaţiei. Şi nu au fost doar *pantaloni de bikini,* nu. Avea şi vârful peste piept, curelele legate în jurul gâtului, capetele atârnând pe spate. Avea picioarele goale, dar asta era cea mai mică dintre problemele lui. "Ce este asta?!" a ţipat el. "Ce mi-ai facut?!"
Nelson pufăi. „Asta nu a avut nicio legătură cu mine. Eşti tot tu." Îşi miji ochii spre Wallace. „Asta ai purtat-o în timpul liber? Pare puţin... strâmt. Din nou, fără judecată." El a minţit, evident. Vocea lui a purtat destul de multă judecată.
Cam în această perioadă, Wallace se plângea că oamenii au evoluat doar cu două mâini. A încercat să-şi acopere picioarele cu o mână, în timp ce apăsă cu cealaltă în zadar pe piept, de parcă ar face ceva.
Mei fluieră umil. „Reuşiţi asta mai bine decât aş fi crezut. De fapt, sunt puţin geloasă. Ai un fund drăguţ."
Se învârti, cu ambele mâini acoperindu-i acum spatele. Se uită cu privirea la Mei. Ea i-a zâmbit dulce.
— Bunicule, spuse Hugo.
Nelson se încruntă. „Nu am fost eu. Sincer, nu mă aşteptam să funcţioneze. Mi-a luat luni de zile să-mi dau seama cum să-mi schimb hainele. De unde să ştiu că va reuşi să o facă la prima încercare? El este destul de bun la toată chestia asta cu fantomele." Se strâmbă în timp ce se uita la Wallace. „Poate un pic prea bun."

Wallace s-a întrebat ce spune despre viaţa (şi moartea sa) că a ajuns într-o bucătărie într-o casă deformată, în mijlocul nimicului, purtând altceva decât un bikini.
— E în regulă, spuse Hugo cu blândeţe, în timp ce Wallace se uita în jur după ceva care să se acopere, doar ca să-şi amintească că de fapt nu putea *atinge* nimic. „Nu funcţionează întotdeauna prima dată. Tocmai ai scăpat puţin."
— A scăpat, spuse Wallace cu un mârâit. „Îmi măreşte... cum repar asta?"
— Nu ştiu dacă poţi, spuse Nelson grav. „S-ar putea să fii blocat aşa pentru tot restul timpului tău aici. Si dincolo."
Hugo oftă. „Nu vei. Bunicul e cu tine. Ar fi trebuit să vezi prima dată când a reuşit să-şi schimbe hainele. Am ajuns să poarte un costum complet de iepure de Paşte."
„Aveam chiar şi un coş cu ouă mici de plastic", a fost de acord Nelson. „Lucru ciudat, asta. Ouăle au fost umplute cu conopidă, ceea ce este, desigur, dezgustător."
— *Ştiai că* asta se va întâmpla, se răsti Wallace.
„Desigur că nu am făcut-o", a răspuns Nelson. „M-am gândit că vei sta acolo, strângându-ţi faţa timp de treizeci de minute înainte de a renunţa." El a chicotit. „Este mult mai distractiv. Mă bucur că ai venit aici. Cu siguranţă ştii cum să însufleţi acest loc." El a zâmbit. "Ia-l? Anima? E amuzant pentru că nu eşti în viaţă. Oh, joc de cuvinte. Cum te ador."
Wallace a trebuit să-şi reamintească că, din perspectivă legală, lovirea bătrânilor era descurajată (şi împotriva legii), chiar dacă respectivul bătrân merita. „Schimbă-mă înapoi!"
Dar înainte ca Nelson să poată deschide gura – şi, fără îndoială, să înrăutăţească lucrurile, se gândi Wallace – Hugo spuse: „Wallace, uită-te la mine".
El a facut. Se simţea aproape neajutorat să nu facă. Cablul tremura între ei.
Hugo dădu din cap. "E în regulă. Un mic sughiţ. S-a întâmplat. Nimic pentru care să te superi."
„Nu tu eşti cel care poartă bikini", i-a amintit Wallace.
Hugo a zâmbit. „Nu, presupun că nu sunt. Nu e chiar aşa de rău, totuşi. Ai picioare pentru asta."
Wallace gemu când Mei începu să se sufoce din nou.
Hugo şi-a ridicat mâna spre pieptul lui Wallace, cu degetele şi palma la câţiva centimetri de pielea lui Wallace. Cârligul vibra încet. Wallace trase aer în piept. Furia i se stingea odată cu mortificarea lui. Nu se simţea *bine* , nu tocmai, dar devenea mai calm. "Ce faci?"
— De ajutor, spuse Hugo, cu linii apărând pe frunte. "Inchide ochii."
El a facut.
Şi în mod ciudat, a crezut că poate simţi căldura din mâna lui Hugo, deşi asta ar fi trebuit să fie imposibil. Wallace putea să atingă câinele, el putea să-i atingă pe Nelson şi pe Mei (şi ea pe toţi), dar nu-l putea atinge pe Hugo. Păreau să existe reguli, reguli pe care începea să le înveţe chiar dacă erau fără sens. Acea senzaţie de furnicături a revenit, trecând de-a lungul pielii. — Vine de pe pământ, spuse Hugo încet. "Energie. Viaţă. Moarte. Totul. Ne ridicăm şi cădem şi apoi ne ridicăm încă o dată. Suntem cu toţii pe căi diferite, dar moartea nu face discriminări. Vine pentru toată lumea. Ceea ce faci cu ea te diferenţiază. Concentrează-te, Wallace. Îţi voi arăta unde să cauţi. O vei primi. Este nevoie doar de puţin — acolo. Vedea?"
Wallace deschise ochii şi privi în jos.
Papuci flip-flop. Transpiraţii. Cămaşă veche. Exact cum a fost înainte.
"Cum ai făcut asta?" întrebă el, trăgându-şi de cămaşă.
„Nu am făcut nimic", a spus Hugo. "Ai făcut. Te-am ajutat doar să găseşti direcţia. Mai bine?"

Mult. Nu s-a gândit niciodată că va fi atât de uşurat să-şi vadă din nou şlapii. "Cred."
Hugo dădu din cap. „O să-ţi dai seama. Am incredere in tine." Făcu un pas înapoi. „Dacă rămâi mult, asta este." O privire amuzantă îi străbătu faţa, dar dispăruse înainte ca Wallace să-şi înţeleagă sensul. „Sunt sigur că orice va urma, nu va trebui să-ţi faci griji pentru astfel de lucruri."
Asta suna de rău augur. „Nu—oamenii nu poartă haine în... Rai? Viaţa de apoi? Cum îl numesc?"
Nelson a râs. „Oh, sunt sigur că vei afla într-un fel sau altul. Din câte ştim, este o colonie gigantică de nudişti."
— Deci, la naiba, mormăi Wallace.
„Ce părere ai despre scones?" întrebă Hugo, făcând semn cu capul spre tava care stătea pe aragaz.
Wallace oftă. „Nu pot să le mănânc, nu?"
"Nu."
„Atunci de ce naiba mi-ar păsa cum arată?" Nu a spus că le simte, mirosul gros şi cald, pentru că îl făcea să se simtă singur. Ciudat că scones ar putea face aşa ceva, făcându-l aproape să întindă mâna şi să nu atingă ceva ce nu ar putea avea niciodată.
Hugo se uită în jos la ei, apoi înapoi la Wallace. „Pentru că arată bine. Nu este întotdeauna vorba despre ceea ce putem sau nu putem avea, ci despre munca pe care o depunem."
Wallace ridică mâinile. „Asta nu... ştii ce? Amenda. Arată ca nişte scoici."
— Mulţumesc, spuse Hugo serios. „Este drăguţ din partea ta să spui."
Wallace gemu.

La şapte şi jumătate, Charon's Crossing s-a deschis pentru afaceri.
Wallace a privit cum Hugo descuia uşa din faţă, răsturnând semnul din fereastră de la ÎNCHIS la SUNTEM DESCHIS! INTRA! Nu ştia la ce să se aştepte. Ceainăria a fost îndepărtată din oraş şi s-a gândit că, dacă ar exista clienţi, aceştia se vor prelinge încet pe tot parcursul zilei.
Aşadar, imaginează-ţi surpriza când a văzut oameni care aşteptau deja afară. De îndată ce încuietoarea a făcut clic pe uşă, aceasta s-a deschis, un flux de oameni intră.
Unii au format o coadă la ghişeu, salutându-l pe Hugo de parcă l-ar fi cunoscut de mult. Alţii stăteau la mese, frecându-şi somnul de pe ochi în timp ce căscau. Purtau ţinute de afaceri sau uniforme pentru locurile lor de muncă. Erau tineri îmbrăcaţi în bonete, cu genţile atârnate pe umeri. A fost şocat când nimeni nu a scos imediat un laptop sau nu s-a uitat la telefoanele lor.
„Fără Wi-Fi", a spus Mei când a întrebat. Era plină de forţă prin bucătărie cu uşurinţă exersată. „Când oamenii vin aici, Hugo vrea ca ei să vorbească între ei în loc să fie fixaţi pe un ecran."
— Desigur, a spus Wallace. „Este o chestie hipsterică, nu-i aşa?"
Mei se întoarse încet să se uite la el. „Te rog, lasă-mă să fiu acolo când îi spui asta lui Hugo. Vreau să văd expresia de pe chipul lui când îi spui hipster. Am nevoie de el ca de aer."
Hugo a sunat comenzile pe vechea lui casa de marcat, zâmbetul lui nu scădea niciodată în timp ce punea produse de patiserie în pungi sau livra ceainice la mesele de aşteptare. Wallace rămase în bucătărie, privindu-l prin ferestrele hubloului. S-a gândit să iasă în faţă, dar a rămas exact acolo unde era. Şi-a spus că este pentru că nu voia să-i stea în cale.

Nu că ar putea.
Nelson se întoarse pe scaunul său din faţa şemineului. Wallace a observat că nimeni nu a încercat vreodată să stea pe scaun, deşi nu au putut vedea că a fost luat. Apollo se mişcă de la o masă la alta, dând din coadă deşi era ignorat.
Era aproape nouă când uşa se deschise din nou. A intrat o femeie. Purta o haină grea, cu nasturi în faţă până la gât. Era palidă şi slabă, cu cearcăne sub ochi. Ea nu s-a dus la ghiseu; în schimb, s-a dus şi s-a aşezat la o masă goală lângă şemineu.
Wallace se încruntă prin fereastră. I-a luat o clipă să o plaseze. O văzuse cu o seară înainte, când Mei îl adusese la Traversarea lui Charon. Ea se îndepărtase repede de ceainărie.
"Cine este?" întrebă Wallace.
"OMS?" Mei a venit la uşă, stând în vârful picioarelor să privească prin hubloul de lângă el.
„Femeia de lângă Nelson. A fost aici aseară când am ajuns. Ea a trecut chiar pe lângă noi."
Mei oftă în timp ce se lăsa înapoi pe călcâie. „Aceasta este Nancy. La naiba, e devreme. Ea vine de obicei după-amiaza. Trebuie să fi fost o noapte proastă." Şi-a şters mâinile pe şorţ. „Va trebui să ies şi să rulez registrul. Vei sta aici?"
„De ce trebuie să..." El a făcut un pas înapoi când Mei ia împins pe uşă. El a privit cum ea mergea la Hugo, şoptindu-i la ureche. Se uită la femeia care stătea la masă înainte de a da din cap. Hugo se mişcă în jurul tejghelei, luă un alt ceai cu ceai şi o singură ceaşcă, aşezând-o pe o tavă. I-a dus-o femeii. Ea nu l-a recunoscut când a pus tava pe masă. Ea a continuat să privească pe fereastră în timp ce se strângea de poşeta din poală.
Hugo stătea pe scaunul gol de cealaltă parte a mesei. Nu a vorbit. A turnat ceaiul în ceaşcă, aburul ridicându-se în şuviţe. A pus vasul înapoi pe tavă înainte de a ridica ceaşca şi de a o aşeza pe masă în faţa femeii.
Ea a ignorat-o, şi el.
Hugo nu părea supărat. Şi-a încrucişat mâinile pe masă şi a aşteptat.
Wallace se întrebă dacă această femeie era o altă fantomă, un spirit ca el. Dar apoi un bărbat a venit la masă, punându-şi mâna pe umărul lui Hugo şi vorbind în linişte. Bărbatul dădu din cap spre femeie înainte de a ieşi pe uşa din faţă.
Hugo şi femeia au rămas aşa aproape o oră. Femeia nu a băut niciodată din ceaiul oferit şi nu a vorbit niciodată. Nici Hugo. Era ca şi cum pur şi simplu ar exista în acelaşi spaţiu.
Când linia de la tejghea s-a rărit, Mei a revenit în bucătărie. "Ce fac ei?"
Mei clătină din cap. „Nu este... nu cred că e locul meu să spun."
se batjocoră Wallace. „Nimeni de aici nu spune de fapt nimic de orice substanţă?"
— Da, spuse Mei, deschizând o uşă de cămară şi dând jos o cadă de plastic plină cu pachete individuale de zahăr şi smântână. „Doar că nu auzi ceea ce vrei să auzi. Ştiu că poate fi greu de înţeles, dar nu totul este despre tine, Wallace. Ai propria ta poveste. Ea o are pe a ei. Dacă eşti menit să ştii ce este, o vei face."
S-a simţit corect mustrat. Şi mai rău, el a crezut că ea are rost.
Mei oftă. „Ai voie să pui întrebări. De fapt, e bine că faci. Dar afacerea ei este între ea şi Hugo." A dus cada spre uşi. Wallace i-a ieşit din cale. Înainte să treacă, s-a oprit, uitându-se la el. Ea a ezitat. Apoi, „Probabil că Hugo vă va oferi detaliile dacă întrebaţi, dar să ştiţi că are motivele ei pentru a fi aici. Ştii cum eşti primul meu caz individual?"
Wallace dădu din cap.
Mei îşi roade buza de jos. „Hugo avea un alt Reaper înaintea mea. A fost cu Hugo de când a început ca ferryman. Au fost... complicaţii, şi nu doar legate de Cameron. Secerătorul a

împins când nu ar fi trebuit şi s-au făcut greşeli. Nu l-am cunoscut, dar am auzit poveştile."
Şi-a dat bretonul înapoi de pe frunte. „Suntem aici pentru a-l ghida, pentru a-l ajuta pe Hugo şi pe oamenii pe care îi aducem aici. Dar primul său Reaper a uitat asta. Credea că ştie mai bine decât Hugo. Şi nu s-a terminat bine. Managerul a trebuit să se implice."
Wallace mai auzise acest nume înainte. Nelson îl numise un tip urât. "Managerul?"
— Cel mai bine este să nu-l cunoşti, spuse Mei repede. „El este şeful nostru. El este cel care m-a repartizat lui Hugo şi m-a instruit cum să culeg. E... mai bine când nu e aici. Nu vrem să-i atragem atenţia."
Firele de păr de pe ceafă îi stăteau pe cap. "Ceea ce face el?"
„Se descurcă", a spus Mei de parcă asta ar explica totul. "Nu vă faceţi griji. Nu are nimic de-a face cu tine şi nu cred că va trebui să-l întâlneşti vreodată." Şi apoi, pe sub răsuflarea ei: — Cel puţin, sper că nu o vei face. Ea îşi făcu drum prin uşi.
Wallace s-a uitat din nou pe hublou la timp pentru a vedea femeia — Nancy — arătând de parcă ar fi fost pe cale să vorbească. Ea a deschis gura, apoi a închis-o. Buzele ei se întindeau într-o linie subţire, fără sânge. Ea se ridică brusc, scaunul zgâriind de-a lungul podelei. Zgomotul ceainăriei s-a liniştit când toată lumea s-a întors să o privească, dar ea nu avea ochi decât pentru Hugo. Wallace tresări la expresia ei de furie. Ochii ei erau aproape negri. El a crezut că avea să se întindă şi să-l lovească pe Hugo. Nu a făcut-o, în schimb făcând un pas în jurul mesei şi îndreptându-se spre uşă.
S-a oprit doar când Hugo a spus: „Voi fi aici. Mereu. De câte ori eşti gata, voi fi aici."
Umerii i se prăbuşiră când părăsi Traversarea lui Charon.
Hugo o privi prin fereastră în timp ce se îndepărta. Mei se duse la masă, punându-şi mâna pe umărul lui. Vorbea liniştit, cuvinte pe care Wallace nu le putea desluşi. Hugo a oftat şi a clătinat din cap înainte de a strânge ceaşca de ceai şi de a o pune înapoi pe tavă. Mei făcu un pas înapoi în timp ce se ridică, ridicând tava cu o mână şi mergând înapoi spre bucătărie.
Wallace se dădu repede înapoi, nevrând să fie prins spionând. S-a prefăcut că studiază electrocasnicele în timp ce uşile s-au deschis şi Hugo a intrat în bucătărie. Zgomotul de la Traversarea lui Charon se amplifica din nou.
— Nu trebuie să stai înapoi aici, spuse Hugo.
Wallace ridică stânjenit din umeri. „Nu am vrut să stau în cale." Ştia cât de ridicol sună asta. Nu ştia cum să explice în cuvinte ceea ce a vrut să spună cu adevărat, că nu voia ca oamenii să se plimbe prin el (sau, cerul fereşte, prin) de parcă n-ar fi fost deloc acolo.
Hugo puse tava lângă chiuvetă. „Acest loc este al tău la fel de mult ca şi al nostru cât timp eşti aici. Nu vreau să te simţi prins."
— Totuşi, sunt, i-a amintit Wallace, dând din cap spre cablu. "Tine minte? A fost un întreg calvar noaptea trecută."
— Îmi amintesc, spuse Hugo. Se uită în jos la ceaiul din ceaşcă, clătinând din cap. „Dar cât timp eşti aici, poţi să mergi oriunde pe terenul dorit. Nu vreau să simţi că nu poţi."
„De ce îţi pasă dacă mă simt prins?"
Hugo îi aruncă o privire. „De ce n-aş face?"
Era atât de frustrant. „Nu te înţeleg."
„Nu mă cunoşti." Nu a fost răutăcios, doar o declaraţie de fapt. Hugo ridică mâna înainte ca Wallace să poată replica. „Ştiu cum sună. Nu încerc să fiu neclintit, promit." Şi-a coborât mâna, privind în jos la tavă. Ceaiul se răcise, lichidul se întunecase. „Este uşor să te laşi în spirală şi să cazi. Şi cădeam de mult. Am încercat să nu o fac, dar am făcut-o. Lucrurile nu au

fost întotdeauna așa. Nu a existat întotdeauna o Traversare a lui Charon. Nu am fost întotdeauna un ferryman. Am făcut greșeli."
"Ai făcut?" Wallace nu știa de ce părea atât de neîncrezător.
Hugo clipi încet. „Desigur că am făcut-o. Indiferent de ce altceva sunt sau ce fac, tot sunt om. Fac greșeli tot timpul. Femeia cu care stăteam, Nancy, este... El clătină din cap. „Încerc să fiu cel mai bun ferryman care pot fi pentru că știu că oamenii se bazează pe mine. Cred că asta e tot ce poate cere oricine. Am învățat din greșelile mele, chiar dacă continui să fac altele noi."
„Nu știu dacă asta mă face să mă simt mai bine", a spus Wallace.
Hugo a râs. „Nu pot să promit că nu voi strica cumva, dar vreau să mă asigur că timpul tău aici este odihnitor și calm. O meriți, după toate."
Wallace își întoarse privirea. „Nu mă cunoști."
— Nu, spuse Hugo. „Dar de aceea facem ceea ce facem acum. Învăț despre tine, așa că știu cum să te ajut cel mai bine."
„Nu vreau ajutorul tău."
— Știu că crezi asta, spuse Hugo. „Dar sper că îți dai seama că nu trebuie să faci asta singur. Pot să vă pun o întrebare?"
„Dacă spun nu?"
„Atunci spui nu. Nu te voi presa să faci ceva pentru care nu ești pregătit."
Nu știa ce mai avea de pierdut. "Amenda. Spune intrebarea ta."
„Ai avut o viață bună?"
Wallace ridică capul. "Ce?"
— Viața ta, spuse Hugo. "A fost bine?"
„Definește bine."
„Tu faci acoperire".
Era și ura cât de ușor vedea Hugo asta. I-a făcut pielea să mâncărime. Se simțea pe ecran, arătând lucruri pe care nu credea că va fi vreodată pregătit să le arate. El nu era ofuscator; el cu adevărat nu se gândise niciodată la asta. El s-a trezit. S-a dus la muncă. A rămas la serviciu. Și-a făcut treaba și și-a făcut treaba bine. Uneori pierdea. De cele mai multe ori nu a făcut-o. Exista un motiv pentru care firma a avut un succes la fel de bine. Ce altceva mai era în viață în afară de succes? Nimic adevărat.
Sigur, nu avusese prieteni. Fără familie. Nu avea partener, nimeni care să se întristeze din cauza lui, când zăcuse într-un sicriu scump în fața unei biserici ridicole, dar asta nu ar trebui să fie singura măsură a unei vieți bine trăite . Totul era vorba de perspectivă. Făcuse lucruri importante și, până la urmă, nimeni nu i-ar fi putut întreba mai mult.
El a spus: „Am trăit".
— Ai făcut-o, spuse Hugo, ținându-se în continuare de ceașca de ceai. „Asta nu răspunde la întrebarea mea."
Wallace se încruntă. „Tu nu ești terapeutul meu."
„Așa ai spus." Ridică ceașca și turnă ceaiul în chiuvetă. Părea de parcă îl durea să facă asta. Lichidul întunecat s-a împrăștiat pe chiuvetă înainte ca Hugo să deschidă robinetul și să spăle dejecțiile.
„Așa... așa ești tu cu ceilalți?"
Hugo închise robinetul și puse ușor ceașca de ceai în chiuvetă. „Toată lumea este diferită, Wallace. Nu există o singură cale de a proceda în acest sens, nu există reguli uniforme care

să poată fi aplicate fiecărei persoane ca tine care intră pe uşile mele. Asta nu ar avea sens pentru că nu eşti ca toţi ceilalţi, la fel cum ei nu eşti tu." Se uită pe fereastră deasupra chiuvetei. „Nu ştiu încă cine sau ce eşti. Dar eu invat. Ştiu că eşti speriat şi ai tot dreptul să fii."
— La naiba sunt corect, spuse Wallace. „Cum aş putea să nu fiu?"
Hugo zâmbi liniştit în timp ce se întoarse spre Wallace. „Acesta poate fi cel mai sincer lucru pe care l-ai spus de când ai ajuns aici. Te-ai uita la asta? Faci progrese. Grozav."
Laudele nu ar fi trebuit să-l încălzească atât de mult. Se simţea necâştigat, mai ales când nu şi-o dorea. „Mei a spus că ai un alt Reaper înaintea ei."
Zâmbetul lui Hugo se stinge pe măsură ce expresia i se întăreşte. "Am facut. Dar această discuţie este interzisă. Nu are nimic de-a face cu tine."
Wallace a făcut un pas înapoi şi, pentru prima dată de când îşi amintea, a vrut să-şi ceară scuze. Era ciudat, asta, agravat de cât de *greu* părea să scoţi cuvintele. S-a încruntat şi a împins prin ea. "Îmi pare rău?"
Hugo se lăsă, cu mâinile pe blatul din faţa chiuvetei. „Dacă am de gând să-ţi pun întrebări, ar trebui să poţi face acelaşi lucru. Sunt unele lucruri despre care nu-mi place să vorbesc, cel puţin nu încă."
„Atunci poţi înţelege dacă sunt la fel."
Hugo ridică privirea surprins. Zâmbetul a revenit. „Eu... da. Bine. Pot observa asta. Este doar corect."
Şi cu asta, s-a întors şi a ieşit din bucătărie, lăsându-l pe Wallace să se uite după el.

CAPITOL

9

Traversarea lui Charon a rămas relativ ocupată aproape toată ziua. A urmat o pauză la mijlocul după-amiezii înainte ca mai mulţi oameni să vină, când cerul albastru a început să se îndrepte spre întunericul care invadează. Wallace a rămas în bucătărie, simţindu-se voyeurist în timp ce privea clienţii care intra şi ieşesc.

A fost surprins (la naiba să fie Mei) să vadă că nicio persoană nu a încercat să pornească un laptop sau să petreacă timp pe telefoane. Chiar şi cei care veneau singuri păreau suficient de fericiţi încât să stea pe scaune, ascultând zgomotul ceainăriei. A fost uşor amuzat (şi mai mult decât puţin îngrozit) când a încercat să-şi dea seama ce zi era, doar pentru a realiza că habar nu avea. I-a luat un moment să numere zilele înapoi. Murise într-o duminică. Înmormântarea lui fusese miercuri.

Ceea ce însemna că astăzi era joi, deşi părea că au trecut săptămâni. Dacă ar fi fost încă în viaţă, ar fi fost la birou, iar orele de zi ar fi terminat. Întotdeauna se ţinea ocupat până la epuizare, atât de mult încât, de obicei, se prăbuşi când ajungea acasă, căzând cu faţa întâi în pat până când alarma îi suna puternic şi a doua zi dimineaţa devreme pentru a începe totul din nou.

Era iluminator.

Toată munca aceea, tot ceea ce făcuse, viaţa pe care şi-a construit-o. Ar fi contat? Ce rost avea ceva?

El nu ştia. M-a durut să mă gândesc.

Cu aceste gânduri tunzându-i în jurul capului, el a jucat rolul voyeurului, deoarece nu avea nimic altceva de făcut.

Mei intra şi ieşea din bucătărie, spunându-i lui Wallace că preferă să rămână în spate dacă este posibil. „Hugo este persoana oamenilor", i-a spus ea. „Îi place să vorbească cu toată lumea. Eu nu."

„Eşti într-o linie greşită de muncă dacă acesta este cazul."

Ea a ridicat din umeri. „Îmi plac morţii mai mult decât cei vii. De obicei, morţilor nu le pasă de micile supărări ale vieţii."

Nu se gândise la asta aşa. Ar da orice pentru acele supărări din nou. Perspectiva a fost o prostie.

Nelson a stat, în cea mai mare parte, pe scaunul său în faţa şemineului. Alteori, rătăcea printre mese, dând din cap împreună cu conversaţii la care nu putea lua parte.

Apollo intra şi ieşi din casă. Wallace l-a auzit lătrând feroce la o veveriţă, supărat că veveriţa l-a ignorat complet.

Dar Wallace l-a urmărit cel mai mult pe Hugo.

Hugo, care părea să aibă tot timpul din lume pentru oricine îi cere atenţia. Un grup de femei mai în vârstă a venit la începutul după-amiezii, lăsându-se şi gângâindu-se peste el, ciupindu-l pe obraji şi chicotind când se înroşi. Îi cunoştea pe toţi pe nume şi, în mod clar, îl adorau. Toţi au plecat cu zâmbetele pe buze, cu cești de hârtie cu ceai aburind în mâini.

Nu erau doar femeile în vârstă. Era toată lumea. Copiii i-au cerut să le ridice şi a făcut-o, dar nu cu mâinile. Ei s-au ţinut de bicepşii lui subţiri cu muşchi în timp ce el îşi ridica braţele, picioarele lor piciorând în nimic, râsul lor strălucitor şi zgomotos. Femeile mai tinere flirtau, batându-şi ochii la el. Bărbaţii i-au strâns mâna cu furie, strânsoarele lor părând puternice în timp ce braţele le pompau în sus şi în jos. L-au numit pe prenumele lui. Toţi păreau încântaţi să-l vadă.
Când Hugo a întors semnul de pe fereastră la ÎNCHIS şi a încuiat uşa, Wallace era strâns. Nu ştia cum ar putea Hugo şi Mei să facă asta zi de zi. Se întrebă dacă li s-a părut vreodată prea mare, înfruntând dovezile clare ale vieţii, ştiind ce îi aştepta pe toţi după.
Vorbind despre.
„De ce nu sunt alţi oameni aici?" întrebă el în timp ce Mei trăgea într-un coş de spălat plin cu vase murdare. Prin uşa batantă, văzu că Hugo luase o mătură şi mătura podeaua în timp ce răsturna scaunele.
Ea mormăi în timp ce punea coşul de gunoi pe blatul de lângă chiuvetă. "Ce?"
— Alţi oameni, repetă Wallace. Apoi, „Fantome. Sau orice altceva."
„De ce ar exista?" întrebă Mei, începând să încarce maşina de spălat vase pentru a şasea oară în acea zi.
„Oamenii mor tot timpul."
Mei gâfâi. „Ei *fac* ? Doamne, asta schimbă totul. Nu-mi vine să cred că niciodată... oh, acum *asta e* o privire pe chipul tău cu siguranţă.
Wallace se strâmbă. „Cine ţi-a spus că eşti amuzant, evident a minţit şi ar trebui să te simţi prost pentru asta."
— Nu, îl asigură Mei. „Ca, deloc."
„Ca, în totalitate."
„Se pare că am vorbit cu aceeaşi persoană."
"Hei!"
„Nu sunt alte fantome aici pentru că nu am primit încă o nouă misiune. În unele zile, este spate în spate şi lucrurile se suprapun. Şi apoi sunt şi alte zile când nu primim pe nimeni deloc." Ea îi aruncă o privire înainte de a se întoarce la maşina de spălat vase. „De obicei nu avem chiriaşi pe termen lung. Şi nu, Nelson şi Apollo nu contează. Cred că cel mai mult pe care l-am avut la un moment dat a fost... trei, fără a-i include. S-a cam aglomerat."
— Bineînţeles că nu contează, mormăi Wallace. „Cat a fost cel mai mult timp cineva aici?"
"De ce? Te gândeşti să pui rădăcini?"
Îşi încrucişă braţele defensiv. "Nu. doar întreb."
"Ah. Dreapta. Ştiu că Hugo a avut pe cineva care a stat două săptămâni. Acesta a fost... un caz greu. Decesele prin sinucidere sunt de obicei."
Wallace înghiţi în sec. „Nu îmi pot imagina că trebuie să mă ocup de asta."
— Nu mă *ocup* de asta, spuse Mei tăios. „Şi nici Hugo. Facem ceea ce facem pentru că vrem să ajutăm oamenii. Nu suntem aici pentru că trebuie să fim. Suntem aici pentru că alegem să fim. Îţi aminteşti această distincţie, da?"
"Bine bine. Nu am vrut să spun nimic prin asta." A lovit un nerv pe care nici măcar nu ştia să ţintească. Trebuia să fie atent.
S-a relaxat. „Nu mă voi preface că spun că înţeleg prin ce treci. Cum pot? Şi chiar dacă aş *crede* că ştiu cum este, probabil tot aş greşi. E diferit pentru fiecare, omule. Prin ceea ce au

trecut oamenii înaintea ta şi cei care vor veni după tine, nu va fi niciodată acelaşi lucru de două ori. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu ce fac."
— Eşti nouă, îi aminti Wallace.
"Eu sunt. M-am antrenat doar doi ani înainte de a primi cazul tău. Este mai rapid decât orice alt Reaper din istorie."
Asta cu siguranţă nu l-a făcut să se simtă mai bine. Şi-a schimbat tactura, un vechi truc pe care învăţase să încerce să-i prindă pe oameni cu garda jos. Era în mare parte forţa obişnuinţei pentru că nu era foarte sigur ce căuta. „La magazinul universal."
"Ce e cu asta?" A închis maşina de spălat vase înainte de a se sprijini de ea, aşteptând ca el să continue.
— Funcţionarul, spuse Wallace. „Putea să te vadă. Şi oamenii de aici pot şi ei."
— Pot, spuse ea încet.
„Dar oamenii de la înmormântarea mea nu au putut."
„Este o întrebare acolo undeva?"
Se încruntă la ea. „Întotdeauna eşti atât de agravant?"
Ea a ridicat din umeri. „Depinde de cine întrebi."
"Eşti om?" Ştia cât de ridicol suna, dar apoi şi-a amintit că era o fantomă care vorbea cu o femeie care putea să-şi pocnească din degete şi să-l tragă sute de mile într-o clipă.
— Un fel, spuse ea. Se ridică pe blat, cu picioarele şi picioarele atârnând de un şir de dulapuri din lemn. „Sau, mai degrabă, eram înainte. Încă am toate părţile mele umane, dacă asta ai vrut să spui."
„Nu cred că asta am vrut să spun deloc. Nu mă gândesc la părţile tale."
Ea pufni. "Ştiu. Îţi dau doar un rahat, omule. Luminează-te puţin. Nu mai ai multe de care să-ţi faci griji."
Asta a usturat mai mult decât ar fi vrut să recunoască. — Nu este adevărat, spuse el ţeapăn.
Ea s-a trezit. „Hei, nu. Nu am vrut să spun că... ai voie să pui întrebări, Wallace. De fapt, dacă nu ai face-o, aş fi îngrijorat. Este natural. Acesta este ceva ce nu ai mai experimentat până acum. Desigur, vei dori să încerci să-ţi dai seama imediat. Nu poate fi uşor să nu obţii răspunsurile pe care obişnuieşti să le auzi. Aş vrea să vă pot *da* toate răspunsurile, dar nu le am. Nu ştiu dacă cineva o face, nu chiar." Ea s-a uitat la el. „Te-a ajutat asta?"
„Nu am idee cum să răspund."
— Bine, spuse ea.
Clipi, confuz. "Este?"
Ea a dat din cap. „Poate că sunt doar eu, dar cred că m-aş simţi uşurat să aflu că sunt lucruri despre care nu ştiu. Nu poate fi sănătos în alt mod, ştii?"
— Evident, spuse el slab. "Am murit."
Ea a râs şi a părut şocată din cauza asta. "Evident. Nu încerca să forţezi, Wallace. Va veni când va veni. L-am mai văzut. Vei şti când va fi momentul potrivit."
El a crezut că ea vorbea despre mai mult decât despre conţinutul conversaţiei lor şi mintea i se îndreptă spre uşa de sus. Nu-şi făcuse curajul să o găsească, cu atât mai puţin să întrebe mai multe despre asta.
„Timpul se mişcă puţin diferit aici", a spus ea. „Nu ştiu dacă ai observat asta, dar există..."
"Ceasul."
Ea şi-a arcuit o sprânceană. "Ceasul?"

„Aseară, când am ajuns aici. Mâna a doua bâlbâia. S-a mişcat înainte şi înapoi sau, uneori, deloc."
Ea părea impresionată. — Ai observat asta, nu?
„E greu să nu. Este întotdeauna aşa?"
Ea clătină din cap. „Doar atunci când avem vizitatori ca tine şi doar în prima zi. Este menit să vă ofere timp să vă aclimatizaţi. Pentru a înţelege poziţia în care te afli. De cele mai multe ori, înseamnă să stai acolo, să aştepţi ca cineva ca tine să vorbească."
„Am fugit în schimb", a spus Wallace.
"Ai făcut. Şi ceasul a început să se mişte aşa cum o face în mod normal în momentul în care ai plecat. Se întâmplă în toate locurile ca acesta."
„Nelson a numit-o staţie de drum."
„Este un mod bun de a spune", a spus Mei. „Deşi, mă gândesc la asta mai degrabă ca la o staţie *de aşteptare* ."
„Ce mai aştept?" întrebă Wallace, conştient de cât de monumentală se simţea întrebarea.
— Asta trebuie să decizi, Wallace. Nu poţi forţa acest lucru şi nimeni de aici nu va încerca să te împingă în ceva pentru care nu eşti pregătit. Sper să fie mai bun, ştii?"
„Nu este foarte liniştitor."
„Până acum a funcţionat. Mai ales."
Cameron. Nu era un subiect pentru care era pregătit. Încă auzea sunetul fără cuvinte pe care îl scoase bărbatul la vederea lui. Dacă mai putea visa, credea că va avea coşmaruri din cauza asta. "De ce faci asta?"
„Este un pic personal."
El clipi. "Oh. Presupun că este. Nu trebuie să spui nimic dacă nu vrei."
"De ce vrei să ştii?" Tonul ei nu dădea nimic.
Wallace se chinuia ce să spună. A aterizat pe: „Încerc".
Ea nu l-a lăsat să se desprindă. Era puţin îngrozit de ea. — Ce încerci, Wallace?
S-a uitat în jos la mâinile lui. „Încerc să fiu... mai bun. Nu cu asta ar trebui să mă ajuţi?"
Spatele pantofilor ei lovesc dulapurile inferioare, făcând uşile să zdrăngănească. „Nu cred că este treaba noastră să te facem mai bun. Treaba noastră este să te ducem pe uşă. Îţi dăm timp să faci pace cu ea, dar orice altceva dincolo de asta depinde de tine."
— Bine, spuse el neputincios. „Eu... îmi voi aminti asta."
Ea se uită lung la el. Apoi, „Înainte să vin aici, nu ştiam să coac".
S-a încruntat. Ce legătură avea *asta* cu ceva?
„Trebuia să învăţ", a continuat ea. „Când am crescut, nu am copt. Nu am folosit cuptor. Aveam o maşină de spălat vase, dar nu am folosit-o niciodată pentru că vasele trebuiau spălate manual şi apoi puse în maşina de spălat vase pentru a fi folosite ca suport de uscare." Ea se strâmbă. „Ai încercat vreodată să bati ouăle? Omule, rahatul acela este *greu* . Şi apoi a fost momentul în care am făcut maşina de spălat vase să debordeze de săpun până a inundat bucătăria. M-am simţit puţin rău din cauza asta."
„Nu înţeleg", a recunoscut Wallace.
— Da, mormăi Mei, frecându-şi faţa cu o mână. „Este o chestie culturală. Părinţii mei au emigrat în această ţară când aveam cinci ani. Mama mea, ea... ei bine. Era fascinată de ideea de a fi americană. Nu chinezesc. Nu chinezo-american. American. Nu i-a plăcut istoria ei. China în secolul XX a fost plină de război şi foamete, opresiune şi violenţă. În timpul

Revoluției Culturale, religia a fost interzisă, iar oricine nu se supunea a fost bătut sau ucis sau pur și simplu... a dispărut în aer."
„Nu îmi pot imagina cum este", a recunoscut Wallace.
— Nu, nu poți, spuse ea răspicat. „Mama a vrut să scape de toate. Ea dorea artificii pe 4 iulie și garduri pentru a deveni cineva diferit. Ea a vrut la fel pentru mine. Dar chiar și venind aici, erau anumite lucruri în care încă le credea. Nu te culci cu părul ud pentru că vei răci în cap. Nu scrie numele cu cerneală roșie, pentru că asta e tabu." Ea și-a întors privirea. „Când am început... să mă manifest, am crezut că ceva nu este în regulă cu mine, că sunt bolnav. Văzând lucruri care nu erau acolo. Ea nu ar auzi de asta." Ea a râs în gol. „Știu că probabil nu înțelegi asta, dar nu vorbim despre astfel de lucruri în familia mea. Este... înrădăcinată. Nu m-a lăsat să primesc ajutor, să văd un medic, pentru că, cu toate că și-a dorit să fie americană, mai erau unele lucruri care pur și simplu nu le-ar fi făcut. La urma urmei, ce ar crede vecinii dacă ar afla?"
"Ce s-a întâmplat?" întrebă Wallace, nesigur dacă era locul lui.
„A încercat să mă țină ascuns", a spus Mei. „M-a ținut acasă, spunându-mi că mă comport, că nu e nimic în neregulă cu mine. De ce i-aș face asta după tot ce a făcut ea pentru a-mi oferi o viață bună?" Ea a zâmbit slab. „Când tot nu a funcționat, mi s-a dat de ales. Ori drumul ei, ori autostrada. Ea a spus-o chiar așa și a fost atât de *mândră* de asta, pentru că era un lucru atât de american de spus."
„Hristoase", respiră Wallace. "Cati ani aveai?"
"Șaptesprezece. Acum aproape zece ani acum." A prins blatul de ambele părți ale picioarelor. „Am ieșit pe cont propriu. A luat decizii bune. Uneori decizii nu prea bune, dar am învățat din ele. Și ea este... bine. Nu s-a mai *bine,* exact, dar cred că încearcă. Va dura timp să reconstruim ceea ce aveam înainte, dacă este posibil, dar vorbim la telefon de câteva ori pe lună. De fapt, ea a fost prima care a luat mâna. Am discutat despre asta cu Hugo, iar el s-a gândit că ar putea fi o ramură de măslin, dar în cele din urmă, era la latitudinea mea să decid." Ea a ridicat din umeri. "Mi-a fost dor de ea. Chiar și cu tot ce s-a întâmplat. A fost... plăcut să-i aud vocea. Spre sfârșitul anului trecut, chiar mi-a cerut să mă întorc să o vizitez. I-am spus că nu sunt pregătit pentru asta, cel puțin nu încă. Nu am uitat ce mi-a spus înainte. A fost dezamăgită, dar a spus că a înțeles și nu a împins. Tot nu schimbă ceea ce văd."
"Si ce-i aia?"
"Oameni ca tine. Fantome. Suflete rătăcitoare care încă nu și-au găsit drumul." Ea a oftat. „Știți călăuzitori de insecte? Acele lumini albastre electrice care atârnă pe verandă și aprind insectele care zboară în ele?
El a dat din cap.
„Sunt cam așa", a spus ea. „Cu excepția fantomelor, nu a insectelor, și nu le prăjesc când se apropie. Sunt atrași de ceva în mine. Când am început să-i văd pentru prima dată, nu am știut cum să o fac să se oprească. Nu a fost până când…"
"Pana cand?"
Ochii ei au alunecat neconcentrați în timp ce privea în nimic. „Până când a venit cineva după mine și mi-a oferit un loc de muncă. Mi-a spus cine... *ce* sunt. Și cu pregătirea adecvată, ce aș putea face. M-a adus aici la Hugo, să văd dacă vom face un meci bun."
— Managerul, spuse Wallace.
„Da. Dar nu-ți face griji pentru el. El nu este nimic pe care să nu-l putem descurca."

— Atunci de ce pari atât de speriat de el?
Ea tresări. „Nu mi-e frică de nimic."
El nu credea că este adevărat. Dacă spunea adevărul şi era umană, ar trebui să se teamă întotdeauna de ceva. Aşa a funcţionat omenirea. Instinctul de supravieţuire se baza pe o doză sănătoasă de frică.
— Mă tem de el, spuse ea. „Este... intens. Şi asta înseamnă uşor. Sunt recunoscător că m-a adus aici şi m-a învăţat ce ştie, dar este mai bine când nu mai este."
Din tot ce auzise despre manager, Wallace spera că va rămâne plecat. „Şi el... ce? Te-a făcut aşa?"
Ea clătină din cap. „El a reglat ceea ce era deja acolo. Sunt un fel de medium şi *da* , ştiu cum sună, aşa că poţi să-ţi închizi gura."
El a facut.
— Am... Ea făcu o pauză. Apoi, „Este ca atunci când stai în pragul unei uşi. Ai un picior pe o parte, iar celălalt picior pe cealaltă parte. Eşti în două locuri deodată. Asta sunt eu. Mi-a arătat cum să mă aplec într-o parte a uşii şi cum să mă trag înapoi.
„Cum poţi face asta?" întrebă Wallace, simţindu-se brusc foarte mic. „Cum poţi fi înconjurat de moarte tot timpul şi să nu o laşi să ajungă la tine?"
„Mi-aş dori să vă pot spune că este pentru că mereu am vrut să ajut oamenii", a spus Mei. „Dar asta ar fi o minciună. Eu nu... nu ştiam cum să *fiu* . A trebuit să dezînvăţ atât de multe lucruri pe care le învăţasem. La naiba, prima dată când Hugo m-a îmbrăţişat, nu l-am îmbrăţişat înapoi pentru că nu e ceva ce l-am mai avut vreodată cu adevărat. Contactul, cu atât mai puţin afecţiunea fizică, nu era ceva cu care eram obişnuit. Mi-a luat ceva timp să-l apreciez pentru ceea ce a fost." Ea îi zâmbi. „Acum, sunt aproape cel mai bun îmbrăţişător."
Wallace îşi aminti cum se simţise mâna ei în a lui prima dată, uşurarea care îl cuprinsese. Nu-şi putea imagina să treacă o viaţă întreagă fără să ştie aşa ceva.
— E ca tine, într-un fel, spuse ea. „Trebuie să dezveţi tot ce ştii. Aş vrea să pot apăsa un comutator pentru tine, dar nu aşa funcţionează. Este un proces, Wallace, şi necesită timp. Pentru mine, a început când mi s-a arătat adevărul. M-a schimbat, deşi cu siguranţă nu imediat." A sărit jos de pe tejghea, deşi a păstrat distanţa dintre ei. „Fac ceea ce fac pentru că ştiu că nu a existat niciodată un moment în viaţa ta când ai fost mai confuz sau mai vulnerabil. Şi dacă pot face ceva pentru a atenua puţin asta, atunci aşa să fie. Moartea nu este un sfârşit final, Wallace. Este un sfârşit, sigur, dar numai pentru a te pregăti pentru un nou început. ″
A rămas uluit când a simţit o lacrimă prelingându-i pe obraz. L-a îndepărtat, neputând să se uite la Mei în timp ce o făcea. „Eşti îngrozitor de ciudat."
A auzit zâmbetul din vocea ei. "Mulţumesc. Acesta ar putea fi cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Şi tu eşti îngrozitor de ciudat, Wallace Price.

Hugo era în faţa şemineului când Wallace a părăsit bucătăria, punând buşteni sub supravegherea directă a lui Nelson. Apollo stătea pe cap, privind între ei doi, cu limba atârnându-i din gură în timp ce gâfâia. — Mai sus, spuse Nelson. „Fă-l unul mare. Am un fior în oase. Va fi o noapte rece. Primăvara este adesea cu nuanţe de verde şi soare."
— Desigur, a spus Hugo. „Nu vreau să-ţi fie frig."
— Absolut, a fost de acord Nelson. „Aş putea să-mi prind moartea şi atunci unde ai fi?"

Hugo clătină din cap. „Nici nu vreau să-mi imaginez.”
„Om bun. Ah, aici este.” Focul creştea, flăcările strălucitoare. „Întotdeauna s-a spus că a avea un foc bun şi o companie bună este tot ce are nevoie o persoană.”
— Amuzant, spuse Hugo. „Nu cred că te-am auzit vreodată spunând asta”.
Nelson adulmecă. „Atunci nu ai ascultat. O spun tot timpul. Sunt mai mare al tău, Hugo, ceea ce înseamnă că ar trebui să te agăţi de fiecare cuvânt al meu şi să crezi tot ce spun.”
— Da, îl asigură Hugo în timp ce se ridică. „Nu te-aş putea ignora dacă aş încerca.”
— La naiba, a spus Nelson. A bătut cu bastonul de podea şi a fost din nou în pijama, papuci de iepuraş şi tot. "Asa e mai bine. Wallace, nu sta acolo cu privirea. Este nepotrivit. Du-ţi fundul aici şi lasă-mă să te privesc.”
Wallace a plecat.
"În regulă?" întrebă Hugo în timp ce Wallace se opri stânjenit lângă scaunul lui Nelson.
— Habar n-am, spuse Wallace.
Hugo i-a radiat de parcă Wallace ar fi spus ceva profund. "Asta e minunat."
Wallace clipi. "Este?"
"Foarte. A nu şti este mai bine decât a pretinde că ştii.”
— Dacă spui asta, mormăi Wallace.
Hugo rânji. "Fac. Stai aici cu bunicul pentru mine, bine? Mă voi întoarce în scurt timp.”
Se îndreptă spre bucătărie înainte ca Wallace să poată întreba unde se duce.
Nelson îşi întinse gâtul în jurul scaunului, aşteptând ca uşile bucătăriei să se închidă înainte de a se uita la Wallace. — Mănâncă, şopti el de parcă ar fi dezvăluit un mare secret.
Wallace se uită în jos la el. "Ce?" Dar acum că Nelson pomenise asta, simţea mirosul, mirosurile umplându-i nasul. Fleică? Da, friptură. Broccoli prajit in lateral.
— Cină, spuse Nelson. „Nu mănâncă în faţa noastră. Este nepoliticos."
"Este?" Se strâmbă. „Vorbesc cu gura plină de mâncare?”
Nelson îşi dădu ochii peste cap. „Ei nu mănâncă în faţa noastră pentru că noi nu putem mânca. Hugo crede că este ca şi cum ai atârna un os în faţa unui câine, dar apoi îl iei.”
Urechile lui Apollo s-au înclinat la cuvântul *os.* Se ridică şi începu să-i ascundă genunchii lui Nelson de parcă ar fi crezut că Nelson are un răsfăţ de oferit. Nelson se scărpina în schimb între urechi.
„Nu putem… mânca?” spuse Wallace.
Nelson îi aruncă o privire. "Ţi-e foame?"
Nu, nu era. Nici măcar nu se *gândise* să mănânce, nici când scones ieşiseră din cuptor în acea dimineaţă. Mirosiseră delicios şi ştia că vor fi uşoare şi pufoase, topindu-se pe limbă, dar era aproape o gândire ulterioară. „Nu putem mânca”, a spus el.
"Nu."
„Nu putem dormi.”
"Nu."
Wallace gemu. „Atunci ce naiba *putem* face?”
„Bănuiesc că leagă un bikini. Ai înţeles asta.”
— N-o să mă laşi niciodată să uit asta, nu-i aşa?
— Niciodată, spuse Nelson. „A fost încurajator să vezi că ai fost un susţinător al deznodării umane când erai în viaţă. Mi-ar plăcea să cred că o vei neglija doar pentru a-ţi petrece timpul aici cu o grădină de topiară în pantaloni.
Wallace rămase cu gura căscată la el.

Nelson bătu cu bastonul de podea. "Aşezaţi-vă. Nu-mi place când oamenii plutesc."
„Nu stau pe podea."
— Bine, spuse Nelson. „Atunci trage un scaun."
Wallace se întoarse să facă exact asta, oprindu-se la jumătatea drumului spre cea mai apropiată masă înainte să-şi amintească că *nu poate.* Se încruntă în timp ce se întoarse spre Nelson. "Nu e amuzant."
Nelson îi miji ochii. „Nu trebuia să fie. Nu spuneam o glumă. Vrei să-ţi spun o glumă?"
Nu, chiar nu ar face-o. „În regulă, nu trebuie să..."
„Care este fructul preferat al unei fantome?"
Acesta a fost cu siguranţă Iadul. Nu-i păsa ce spuneau Mei sau Hugo. „Eu chiar nu..."
„Musici".
Wallace simţi că ochiul îi tremură. „Pot să mă aşez pe podea."
„Pe ce fel de stradă trăieşte o fantomă?"
"Nu-mi pasă."
"O fundatura."
Tăcere.
— Hă, spuse Nelson. "Nimic? Într-adevăr? Acesta a fost unul dintre cei mai buni ai mei." S-a încruntat. — Presupun că pot scoate armele mari, dacă crezi că ar ajuta. Ce face o fantomă pentru a rămâne în siguranţă într-o maşină? Îşi pune centura de cearşaf."
Wallace se lăsă pe podea. Apollo a fost încântat de asta, întinzându-se lângă Wallace şi rostogolindu-se pe spate, privindu-l fix pe Wallace. "Nu mai. Vă rog. Voi face orice." S-a întins distrat şi i-a zgâriat burta lui Apollo.
„ *Ceva* ceva?" spuse Nelson, părând destul de vesel. „Va trebui să ţin asta în minte."
„Nu a fost o ofertă."
„Suna ca una. Nu scrie cecuri fundul tău nu poate încasa este ceea ce spun mereu."
Wallace se îndoia de asta. S-a uitat la foc. Putea simţi căldura de la ea, deşi nu înţelegea cum era posibil asta. „Cum poţi suporta?"
"Ce?" întrebă Nelson, aşezându-se pe spate în scaun.
„Stai aici."
— Nu este un loc rău, spuse Nelson tăios. „Este destul de frumos, dacă mă întrebi pe mine. Sunt locuri mai rele în care aş putea fi."
„Nu, sunt... nu la asta am vrut să spun."
„Atunci spune ce vrei să spui. Pare destul de uşor, nu?"
— Şi asta e altceva, spuse Wallace fără să se gândească. „Îţi poţi schimba hainele."
„Nu este *atât de* greu. Trebuie doar să te concentrezi."
Wallace clătină din cap. „De ce eşti aşa cum eşti?"
„Ca... fizic? Sau filozofic? Dacă este cea din urmă, sper că eşti pregătit pentru o poveste lungă. Totul a început când eram..."
— Din punct de vedere fizic, spuse Wallace. „De ce eşti încă bătrân?"
Nelson înclină capul. „Pentru că *sunt* bătrân. Optzeci şi şapte, mai exact. Sau, mai degrabă, atâta vârstă aveam când l-am muşcat pe cel mare."
„De ce nu te faci mai tânăr?" întrebă Wallace. „Sunteţi..." *noi* , deşi nu s-a spus asta, „aţi rămas aşa pentru totdeauna?"

A tresărit când Nelson a râs zgomotos. A ridicat privirea la timp pentru a-l vedea pe Nelson ștergându-și ochii. „Oh, ești o încântare. Ajunge direct la miezul ei. M-am gândit că va dura cel puțin încă o săptămână sau două. Posibil șapte."
— Mă bucur că pot depăși așteptările tale, mormăi Wallace.
„Este simplu, într-adevăr", a spus Nelson, iar Wallace a încercat să ascundă cât de nerăbdător era să audă răspunsul. „Îmi place să fiu bătrân."
Acesta... nu era răspunsul la care se așteptase. "Tu faci? De ce?"
„Vorbește ca un tânăr."
„Nu sunt *atât de* tânăr."
— Văd asta, spuse Nelson. „Riduri de îngrijorare în jurul ochilor, dar niciuna în jurul gurii. N-ai râs prea mult, nu-i așa."
Nu a fost o întrebare. Și chiar dacă era, Wallace nu știa cum să răspundă fără să pară defensiv. În schimb, și-a ridicat mâna la față, atingându-și pielea de lângă ochi. Nu fusese niciodată unul care să-și facă griji pentru astfel de lucruri. Avea haine scumpe, iar tunsorile lui costau suficient pentru a hrăni o familie de patru persoane timp de o săptămână. Dar, deși a făcut un ecran impunător, nu s-a gândit niciodată prea mult la persoana de sub toate. Era mult prea ocupat ca să-i pese de asemenea lucruri. Dacă au fost momente în care și-a surprins reflexia în oglinda din dormitorul lui, i s-a dat doar un gând trecător. Nu devenise mai tânăr. Poate că dacă i-ar fi păsat mai mult, nu ar fi aici. Acea linie de gândire a părut periculoasă și el a respins-o.
„Aș putea schimba felul în care arăt", a spus Nelson. "Cred că. Nu am încercat niciodată, așa că nu știu dacă ar funcționa sau nu. Dar nu îmi imaginez că trebuie să rămânem așa cum eram când am murit dacă nu vrem."
Wallace se uită cu prudență la podea. Nu se scufunda, așa că a presupus că acesta a fost un început.
„Spune-mi ceva ce nimeni altcineva nu știe."
"De ce?"
„Pentru că ți-am cerut. Nu trebuie să o faci dacă nu vrei, dar consider că este util să vorbești unele lucruri cu voce tare, mai degrabă decât să le ții la sticle. Rapid. Nu te gândi la asta. Primul lucru care îți vine în minte."
Și Wallace a spus: „Cred că eram singur", surprinzându-l chiar și pe el însuși. S-a încruntat și a clătinat din cap. „Asta... nu am vrut să spun. Nu știu de ce a ieșit. Uită-l."
— Putem, dacă vrei, spuse Nelson, fără a fi rău.
El nu a împins. Wallace a simțit un val ciudat de afecțiune pentru el, străină și caldă. A fost... ciudat, acest sentiment. Nu-și putea aminti ultima dată când ținuse de cineva în afară de el însuși. Nu știa ce l-a făcut asta. „Nu am avut... asta."
"Acest?"
Wallace flutură cu mâna. "Acest loc. Oamenii ăștia, ca și voi."
— Ah, spuse Nelson, de parcă ar fi avut perfect sens.
Se întreba cum ar putea acest om să spună atât de multe spunând atât de puțin. Deși cuvintele au fost întotdeauna ușoare pentru Wallace, puterea lui de observație a fost cea care l-a diferențiat de semenii săi. Observând micile ticuri pe care le aveau oamenii atunci când erau triști, fericiți sau tulburați. Când zăceau, ochii întoarse, mișcându-se dintr-o parte în alta, cu gura răsucită, ceva ce Wallace se mândrea să știe. Cât de ciudat, deci, că nu reușise să-și îndrepte asta. Negare, poate? Asta nu l-a făcut să se simtă mai bine.

Introspecţia nu era tocmai punctul lui forte, dar cum ar fi putut să nu fi văzut nimic din toate acestea înainte?
Nelson nu părea să aibă această problemă, ceea ce l-a umilit pe Wallace mai mult decât se aştepta. „N-am văzut-o, atunci", a recunoscut el. Şi-a frecat o mână pe faţă. „Am avut privilegii. Am trăit o *viaţă* de privilegii. Aveam tot ce credeam că vreau şi acum... Nu ştia cum să termine.
— Şi acum toate acestea au fost îndepărtate, lăsându-te doar cu tine, spuse Nelson încet. „Retrospectarea este un lucru puternic, Wallace. Nu întotdeauna vedem ce este în faţa noastră, cu atât mai puţin apreciem. Abia când ne uităm în urmă găsim ceea ce ar fi trebuit să ştim tot timpul. Nu te voi face să crezi că sunt un bărbat perfect. Ar fi o minciună. Dar am învăţat că poate am fost o persoană mai bună decât mă aşteptam. Cred că asta este tot ce poate cere oricine." Apoi, „Ai avut pe cineva care să ajute să alunge singurătatea?"
Nu avea. Încercă să-şi amintească cum fuseseră lucrurile înainte să se prăbuşească totul, cum se uitase Naomi la el cu lumină în ochi, cu colţurile gurii înclinându-se uşor. Ea nu îl dispreţuise întotdeauna. Între ei fusese dragoste, la un moment dat. El luase de la sine înţeles, crezând că ea va fi mereu acolo. Nu asta făcea parte din jurămintele lor? 'Pana cand moartea ne va desparti. Dar despărţirea lor venise cu mult înainte ca moartea să-l găsească vreodată pe Wallace şi, odată cu ieşirea ei, prăbuşirea vieţii pe care o construiseră împreună. Ea a plecat şi Wallace s-a aruncat în munca lui, dar oare chiar a fost altfel decât atunci când fusese ea acolo? Şi-a amintit de una dintre ultimele zile ale căsniciei lor, când ea stătuse în faţa lui, cu ochii reci, spunându-i că trebuie să facă o alegere, că ea dorea mai mult decât ceea ce îi oferea el.
Nu scosese un cuvânt.
Nu conta. Ea a auzit toate lucrurile pe care el nu le-a spus. Nu a fost vina ei. Nimic din toate acestea, indiferent ce încercase să-şi spună. Acesta era motivul pentru care el nu contestase divorţul, dându-i tot ce-i ceruse ea. Crezuse că era pentru că era mai bine să treacă cu asta. Putea vedea acum că era pentru că vina îl roadea, deşi nu-i dăduse un nume în acel moment. Era prea mândru pentru asta.
Sau fusese, cel puţin.
— Nu, şopti el. „Nu cred că am făcut-o."
Nelson dădu din cap de parcă acesta ar fi răspunsul la care se aştepta. "Înţeleg."
Wallace nu a vrut să se mai gândească la asta. „Spune-mi ceva ce nimeni altcineva nu ştie."
Nelson zâmbi. „Corect." Şi-a frecat bărbia gânditor. „Nu poţi spune nimănui."
Wallace se aplecă în faţă, surprins de propria lui nerăbdare. "Nu voi."
Nelson aruncă o privire spre bucătărie înainte de a privi în jos la Wallace. „Este un inspector de sănătate care vine aici. Om dezgustător. Cip pe umărul lui. Crede că are dreptul la lucruri pe care nu le poate avea. Îl bântuiesc cât e aici."
"Tu ce?"
"Lucruri mărunte. Îi smulg pixul din mână sau îi mut scaunul când încearcă să se aşeze."
"Poti sa faci asta?"
„Pot face multe lucruri", a spus Nelson. „Omul o are pentru Hugo al meu. Mă asigur că răspund în natură."
Înainte ca Wallace să poată întreba în continuare despre asta, Apollo se întoarse, ridicând capul spre bucătărie. O clipă mai târziu, Hugo apăru pe uşi, Mei urmărind după el.
El a spus: „Despre ce vorbiţi voi doi şi ar trebui să fiu îngrijorat?"

— Cel mai probabil, spuse Nelson, făcându-i lui Wallace cu ochiul. „Cu siguranţă nu facem nimic bun.”
Hugo a zâmbit. „Wallace, poți să vii cu mine? Aș vrea să-ți arăt ceva.”
Wallace se uită la Nelson care dădu din cap. "Continua. Îi am pe Mei şi pe Apollo să-mi țină companie.”
Wallace oftă în timp ce se ridică. „O altă ședință de terapie?”
Hugo a ridicat din umeri. „Dacă vrei să te gândești la asta, sigur. Sau ar putea fi doar doi oameni care să se cunoască. Aproape ca prietenii, chiar.”
Wallace mormăi pe sub răsuflare în timp ce îl urmărea pe Hugo pe hol.

Au ieșit din nou afară, pe puntea din spate, cu vedere la grădina de ceai. Hugo aprinse șirurile de lumini înfășurate în jurul balustradelor punții, albe şi sclipitoare.
Înainte ca Hugo să închidă uşa casei în spatele lor, a întins mâna şi a stins lumina de pe punte. Copacii se legănau în întuneric.
— O discuție bună cu bunicul? întrebă el, venind să stea lângă Wallace lângă trepte.
"Cred."
„Poate fi un pic... insistent”, a spus Hugo. „Nu simți că trebuie să faci orice spune el.” S-a încruntat. „Mai ales dacă pare că ar fi ilegal.”
„Acum nu contează asta, nu-i aşa?”
— Nu, spuse Hugo. — Presupun că nu o face. Totuşi, umorează-mă. Pentru liniştea mea sufletească.” Întinse mâna şi îşi netezi bandana roz. „Prima ta zi întreagă aici. Cum a mers?"
„Am stat tot timpul în bucătărie.”
„Am văzut asta.” S-a rezemat de balustradă. „Nu trebuie.”
„Ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?”
"Nu ştiu. Da?”
„Știi, pentru cineva care a spus că nu este calificat pentru a fi terapeut, chiar ştii cum să te comporți ca unul.”
Hugo chicoti. „Fac asta de ceva vreme.”
— O parte din concert, spuse Wallace.
Hugo părea încântat că şi-a amintit. Wallace nu era sigur de ce i se părea important. Se scărpina la piept, cârligul trăgând uşor. "Exact."
„Ce ai vrut să-mi arăți?”
"Priveşte în sus."
Wallace a făcut-o.
"Ce vezi?"
"Cerul."
"Ce altceva?"
Parcă ar fi fost cu o seară înainte, mergând pe un drum de pământ cu o femeie ciudată lângă el. Stelele erau strălucitoare. Odată, când era copil, îi prinsese în cap că trebuia să le numere pe toate. În fiecare noapte, se uitase pe fereastra dormitorului său, numărându-le unul câte unul. Nu a ajuns niciodată prea departe înainte de a adormi, trezindu-se în dimineața următoare mai hotărât să încerce din nou.
— Stele, şopti Wallace, chiar dacă se străduia să-şi amintească ultima dată când îşi întorsese fața spre cer înainte de a ajunge la ceainărie. „Toate acele stele.” Nu era aşa în

oraș. Poluarea luminoasă s-a asigurat de asta, lăsând doar cele mai bune indicii despre ceea ce atârna pe cer noaptea. „Sunt atât de mulți." Se simțea foarte mic.
— Așa este aici, spuse Hugo. „Departe de orice altceva. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie de unde ești. Nu știu multe altele în afară de acest loc."
Wallace se uită la el. "De ce? Nu pleci niciodată?"
— Chiar nu pot face asta, spuse Hugo. „Nu se știe niciodată când cineva ca tine va veni aici. Trebuie să fiu mereu pregătit."
„Ești prins aici?" întrebă Wallace, părând îngrozit. „De ce naiba ai fi de acord cu asta?"
— Nu sunt prinse, spuse Hugo. „Asta înseamnă că nu am – sau nu am – de ales. Am facut. Nu am fost forțat să fiu ferryman. Am ales să fiu. Și nu e ca și cum n-aș putea pleca niciodată. Merg în oraș tot timpul. Am scuterul meu și, uneori, merg la o plimbare doar pentru a-mi limpezi capul și a respir."
— Scuterul tău, repetă Wallace. „Tu mergi pe asta."
Hugo își arcui o sprânceană. "Fac. De ce?"
— Oh, nu știu, spuse Wallace, ridicând mâinile. „Poate pentru că dacă te prăbușești, vei muri?"
„Atunci este un lucru bine că nu-l prăbușesc." Buzele lui s-au înclinat. — Sunt atent, Wallace, dar apreciez îngrijorarea ta. Îți mulțumesc că îți faci griji pentru mine." Părea încântat, iar Wallace a refuzat să se lase fermecat de asta.
A eșuat lamentabil. „Cineva trebuie", a mormăit el și, de îndată ce cuvintele i-au părăsit gura, și-a dorit cu disperare să le poată lua înapoi. A arat înainte, deviind stânjenit. „Acest loc este încă o închisoare."
"Este? De ce? Nu am nevoie de multe. Niciodata nu am. Am tot ce vreau aici."
— Dar... asta e... Wallace nu știa ce era asta. Ciudat, cu siguranță. Nu întâlnise niciodată pe cineva atât de așezat în propria lor piele. „Nu vă ajunge? Toată această moarte, tot timpul."
Hugo clătină din cap. „Nu mă gândesc la asta, deși înțeleg ceea ce încerci să spui. Cred că... Făcu o pauză ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele. „Moartea nu este întotdeauna ceva de temut. Nu este totul și sfârșitul."
Wallace își aminti ceea ce îi spusese Mei. „Un final. Conduce la un nou început."
— Așa este, spuse Hugo. „Înveți. Poate fi frumos, dacă o lași, deși înțeleg de ce nu ai crede așa. A ridicat privirea spre stele. „Cel mai bun mod de a-l descrie este sentimentul de ușurare pe care majoritatea oamenilor îl simt atunci când sunt gata să treacă pe ușă. Poate că le va lua timp să ajungă la acel punct, dar este întotdeauna același." El a ezitat. „Aș putea să-ți spun cum este, ce am văzut. Privirea pe fețele lor în momentul în care ușa se deschide, în momentul în care aud sunetele care vin din cealaltă parte. Dar nu știu că îi pot face dreptate, pentru că orice aș spune, abia începe să zgârie suprafața. Te schimbă, Wallace, te schimbă în moduri la care nu te aștepți. Cel puțin mi-a făcut. Numiți-i credință, spuneți-i dovadă, orice doriți. Dar știu că fac lucrul ăsta corect pentru că le-am văzut expresiile de pe fețele lor, pline de uimire și uimire. Poate că nu pot să aud ceea ce aud ei, dar aleg să cred că este tot ce și-ar fi putut dori."
„Nu te deranjează că nu poți auzi?"
Hugo clătină din cap. „Voi afla într-o zi. Și până atunci, voi face pentru ce sunt aici, pregătindu-te să afli singur."

Wallace şi-ar fi dorit să-l poată crede. Dar numai gândul la uşa pe care încă nu avea să-şi pună ochii îl îngrozise. I-a făcut pielea să se târască şi a deviat în singurul mod în care ştia. „Cum ai devenit ferryman?”
— Uf, spuse Hugo, deşi Wallace credea că nu a fost păcălit. — Mă duc doar pentru asta, nu?
"Ar putea la fel de bine."
— La fel de bine, repetă Hugo. „A fost întâmplător, dacă poţi să crezi asta.”
Nu putea. Deloc. „Ai devenit din greşeală persoana care ajută fantomele să treacă spre... oriunde.”
„Ei bine, când o spui *aşa* , pot să văd cum ar putea suna ridicol.”
„Aşa ai spus-o!”
Hugo se uită la el. Wallace se forţa să nu se întoarcă. A fost mai uşor decât se aştepta. „Părinţii mei au murit.”
— Îmi pare rău, spuse Wallace, conştient de faptul că scuzele păreau să vină mai uşor acum.
Hugo îi făcu semn să plece. „Mulţumesc, dar nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru asta.”
„Este ceea ce ar trebui să spui.”
„Este, nu-i aşa? Mă întreb de ce. ai vrut să spună?”
"Aşa cred?"
Hugo dădu din cap. "Suficient de bun. Încă locuia acasă. Am crescut la câteva mile de aici. Probabil ai trecut pe lângă casă în mica ta aventură aseară.”
Nu era sigur dacă ar trebui să-şi ceară scuze din nou sau nu, aşa că a tăcut.
— A fost rapid, spuse Hugo, privind în întuneric. Şi-a lăsat mâinile să atârne peste marginea balustradei. „Drumurile au fost alunecoase. Toată ziua căzuse lapoviţă şi ploaie îngheţată, iar mama şi tata ieşeau la o întâlnire. Se gândiseră să rămână înăuntru, dar le-am spus să meargă înainte, atâta timp cât au fost atenţi. Au muncit din greu şi am crezut că merită o seară în oraş, ştii? Aşa că i-am împins. Le-a spus să plece.” A scuturat din cap. „Nu am făcut... e ciudat. Nu ştiam că era ultima dată când îi voi vedea aşa cum erau atunci. Tata m-a strâns de umăr, iar mama m-a sărutat pe obraz. Am mormăit despre asta şi le-am spus că nu mai sunt copil. Au râs de mine şi mi-au spus că o să fiu mereu băieţelul lor, chiar dacă nu mai fusesem de multă vreme. Ei au murit. Maşina a lovit un petic de gheaţă şi a alunecat de pe şosea. S-a rostogolit. Mi s-a spus că s-a terminat într-o clipă. Dar asta a rămas cu mine multă vreme, pentru că s-a terminat pentru *mine* într-o clipă şi totuşi simt că încă se întâmplă, uneori.”
— La naiba, respiră Wallace.
„Am adormit pe canapea. M-am trezit pentru că cineva stătea deasupra mea. Mi-am deschis ochii şi... acolo erau. Doar stând acolo, privind în jos la mine, purtând hainele lor frumoase. Tata îi ura cravata, spunea că simţea că se sufocă, dar mama oricum l-a pus să o poarte, spunându-i că arată atât de frumos. I-am întrebat cât e ceasul. Ştii ce au spus?”
Wallace clătină din cap.
Hugo râse umed. "Nimic. Nu au spus nimic. Au pâlpâit înăuntru şi ieşit şi am crezut că visez. Şi apoi a apărut un Reaper.”
„Uau.”
— Da, spuse Hugo. „Asta a fost... altceva. Mi-a luat părinţii de mâini, iar eu am cerut să ştiu cine este şi ce naiba face în casa noastră. Nu voi uita niciodată expresia şocată de pe chipul lui. Nu trebuia să pot să-l văd.”
"Cum ai făcut?"

— Nu știu, a recunoscut Hugo. „Nu sunt ca Mei. Nu mai văzusem niciodată fantome sau ceva de genul ăsta. Nu am avut niciodată niciun fel de atingere sau vedere sau orice altceva care îi face pe oameni să-i placă pe Mei ceea ce sunt. Eram doar... eu. Dar iată-mă, încercând să mă apuc de părinții mei, să-i smulg de acest străin, dar mâinile mele continuau să treacă prin ei. Am întins mâna către bărbatul necunoscut și, pentru o clipă, a funcționat. l-am simțit. Era ca și cum ar fi izbucnit focuri de artificii în capul meu, exploziile strălucitoare. Au durut. Când vederea mi s-a clarificat, ei dispăruseră. Am încercat să-mi spun că mi-am imaginat totul, dar apoi cineva a bătut la ușă zece minute mai târziu și am știut că nu era doar în capul meu pentru că poliția era acolo, spunând lucruri pe care nu voiam să le aud. Le-am spus că a fost o greșeală, trebuie să fie o greșeală. Am țipat la ei să scape naibii de mine. La scurt timp a apărut bunicul și l-am rugat să-mi spună adevărul. El a facut."
"Cati ani aveai?"
— Douăzeci și cinci, spuse Hugo.
"Iisus."
„Da. A fost... mult. Și apoi managerul a venit să mă vadă." Vocea i s-a întărit ușor. „La trei zile după înmormântarea lor. Într-un moment, treceam prin lucruri din casă despre care credeam că pot fi donate Bunăvoinței, iar în următoarea el stătea în fața mea. El... mi-a spus lucruri. Despre viață și moarte. Cum este un ciclu care nu se termină și nu s-ar termina niciodată. Durerea, a spus el, este un catalizator. O transformare. Și apoi mi-a oferit un loc de muncă."
„Și ai *luat* -o? L-ai crezut?"
Hugo dădu din cap. „Managerul este multe lucruri, dintre care majoritatea nici nu pot începe să le descriu. Dar nu este un mincinos. El vorbește doar în adevăruri, chiar dacă nu vrem să auzim ce are de spus. Nu am avut încredere în el imediat. Nu știu dacă o fac nici acum. Dar mi-a arătat lucruri, lucruri care ar fi trebuit să fie imposibile. Moartea are o frumusețe. Nu o vedem pentru că nu vrem. Și asta are sens. De ce am vrea să ne concentrăm pe ceva care ne îndepărtează de tot ceea ce știm? Cum începem să înțelegem că există mai mult decât ceea ce vedem?"
„Nu știu răspunsul la asta", a recunoscut Wallace. „La oricare dintre ele." Asta l-a tulburat, pentru că a simțit că *ar trebui să* știe, de parcă răspunsul era pe vârful limbii.
— Credință, spuse Hugo, iar Wallace gemu. "Oh opreste-te. Nu vorbesc despre religie sau Dumnezeu sau orice altceva te-ai putea gândi. Credința nu este întotdeauna... nu este vorba doar despre acele lucruri. Nu este ceva ce te pot forța, chiar dacă crezi că asta fac."
„Nu-i așa?" întrebă Wallace, încercând să-și păstreze vocea uniformă. „Încerci să mă faci să cred în ceva ce nu vreau."
„De ce crezi?"
Wallace nu știa.
Hugo părea să-i dea drumul. „Directorul a spus că sunt altruist, motiv pentru care am fost sub nicio atenție. Putea să-l vadă în mine. Am râs în fața lui. Cum aș putea să fiu altruist când aș fi dat ceva pentru a-i avea înapoi? I-am spus că dacă îmi pune părinții în fața mea împreună cu o persoană întâmplătoare și spunea că trebuie să aleg cine trăiește sau moare, îmi aleg mama și tata fără ezitare. Nu așa se comportă o persoană altruistă."
"De ce nu?"
Hugo părea surprins. „Pentru că aș alege ceea ce m-a făcut fericit."

„Nu înseamnă că nu eşti altruist. Dacă nu am fi vrut niciodată ceva doar pentru noi, ce ne-ar face? Erai îndurerat. Desigur, asta ai spune."
„Asta a spus managerul."
Wallace nu era sigur ce simţea despre asta. Într-un fel, *fusese* un fel de manager, iar această comparaţie nu i-a plăcut. „Dar ai spus totuşi da."
Hugo dădu încet din cap, strângând şirul de lumini de pe balustradă. „Nu imediat. Mi-a spus că îmi va acorda timp, dar oferta nu avea să fie întotdeauna pe masă. Şi o vreme după aceea, aveam de gând să spun nu, mai ales după ce mi-a spus tot ce va presupune. Nu aş putea... nu aş avea o viaţă normală. Nu ca toţi ceilalţi. Slujba ar fi pe primul loc, mai presus de toate. A fost un angajament, unul care, dacă aş fi de acord, ar fi obligatoriu atâta timp cât aş fi tras respiraţia."
Wallace Price fusese acuzat de multe lucruri în viaţa lui, dar abnegaţia nu era unul dintre ele. Nu s-a gândit puţin la cei din jur, decât dacă aceştia îi stau în cale. Şi Dumnezeu să-i ajute dacă au făcut-o. Dar chiar şi aşa, simţea greutatea cuvintelor lui Hugo şi era grea pe umerii lui. Nu neapărat din cauza a ceea ce spusese, ci a ceea ce însemna. Semănau în moduri la care Wallace nu se aşteptase, alegând un loc de muncă şi punându-l mai presus de orice alte lucruri. Dar aici s-au încheiat comparaţiile. Poate că, când Wallace era tânăr şi cu ochi strălucitori, a început cu intenţii nobile, dar acelea au căzut repede pe margine, nu-i aşa? Întotdeauna despre rezultatul final şi ce a însemnat pentru firmă. Pentru *Wallace.*
Poate la nivel de suprafaţă, el şi Hugo ar putea fi consideraţi similari, dar nu a mers cu mult mai departe de atât. Hugo era mai bun decât ar putea fi vreodată. Wallace nu credea că Hugo va face aceleaşi alegeri. „Ce te-a răzgândit?"
Hugo şi-a trecut mâna pe păr. O acţiune atât de mică, şi una minunat de umană, dar ia făcut o pauză lui Wallace. Totul despre Hugo a făcut. A fost lovit de acest om şi de puterea liniştită care emana din el. Hugo a fost neaşteptat, iar Wallace a crezut că se scufundă din nou. „Curiozitate, poate? O dorinţă de a înţelege care s-a mărginit cu disperarea. Mi-am spus că, dacă fac asta, s-ar putea să găsesc răspunsuri la întrebări pe care nici nu ştiam că le am. Sunt la asta de cinci ani şi mai am *întrebări* . Nu aceleaşi, dar nu ştiu că voi înceta vreodată să întreb." A râs, deşi era sugrumat şi moale. „M-am convins chiar că s-ar putea să-i revăd."
„Nu ai făcut-o, nu-i aşa?"
Hugo se uită la plantele de ceai. "Nu. Ei... erau deja plecaţi. Nu au zăbovit. Au fost zile în care eram supărat din cauza asta, dar cu cât făceam mai mult treaba asta, cu atât îi ajutam mai mult pe alţii în timpul lor de nevoie, cu atât înţelegeam mai mult de ce. Au trăit o viaţă bună. Făcuseră bine, singuri şi cu mine. Nu mai avea nimic de făcut aici. Bineînţeles că ar traversa."
— Şi acum eşti blocat cu oameni ca mine, mormăi Wallace.
Zâmbetul a revenit. „Nu e chiar atât de rău. Bikiniul a fost o atingere plăcută."
Wallace gemu. "Urasc totul."
„Nu cred asta nici un minut. Poate crezi că o faci, dar nu o faci. Nu chiar."
„Ei bine, urăsc *asta* ."
Hugo a făcut o încercare întreruptă de a ajunge la el. Degetele lui fluturară deasupra mâinii lui Wallace pe balustradă înainte ca acesta să se îndepărteze, încremenind mâna într-un pumn. „Trăim şi respirăm. Murim şi mai avem chef să respirăm. Nici decesele mari nu sunt întotdeauna. Sunt morţi mici, pentru că asta este durerea. Am murit puţin, iar Managerul

mi-a arătat o cale de a trece dincolo de ea. Nu a încercat să mi-l ia pentru că știa că era al meu și numai al meu. Oricare ar fi el, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu unele dintre alegerile pe care le face, îmi amintesc asta. Crezi că sunt prizonier aici. Că sunt prins, că *ești* prins. Și într-un fel, poate că suntem. Dar nu o pot numi închisoare când nu există nicăieri în care aș prefera să fiu."
"Imaginile. Fotografiile. Afișele atârnate pe pereții din interior."
Hugo s-a uitat la el, dar nu a vorbit. Aștepta ca Wallace să-l pună cap la cap, cu micile piese de puzzle împrăștiate între ele.
— Nu poți merge niciodată la ei, spuse Wallace încet. „Vezi-i personal. Sunt un... memento?"
Nu mi s-a părut deloc corect. "O usa?"
Hugo dădu din cap. „Sunt fotografii ale unor locuri pe care nici măcar nu pot să încep să mi le imaginez. Există o întreagă lume largă acolo, dar o pot vedea doar prin aceste mici priviri. Mi-aș dori să-i văd personal? Bineinteles ca da. Și totuși, aș face aceeași alegere din nou dacă ar trebui. Sunt lucruri mai importante decât castelele care se prăbușesc pe stânci peste ocean. Mi-a luat mult timp să realizez asta. Nu voi spune că sunt mulțumit de asta, dar mi-am făcut pace pentru că știu cât de crucială este munca mea. Totusi imi place sa ma uit la ele. Îmi amintesc cât de mici suntem cu adevărat în fața tuturor."
Wallace s-a frecat de piept, cârligul durea. „Încă nu te înțeleg."
„Încă nu mă cunoști. Dar promit că nu sunt chiar atât de complicat."
„Nu cred asta pentru o clipă."
Hugo l-a privit o clipă lungă, formându-se lent un zâmbet. „Mulțumesc, Wallace. Apreciez asta."
Wallace se îmbujora, cu mâinile strânse pe balustradă. „Nu te simți singur?"
Hugo clipi. "De ce aș? Am magazinul meu. Am familia mea. Am o slujbă pe care o iubesc datorită a ceea ce aduce celorlalți. Ce as mai putea cere?"
Wallace și-a întors fața înapoi spre stele. Erau cu adevărat altceva. Se întreba de ce nu le observase niciodată înainte. Nu asa. „Ce zici de..." Tuși el, dresindu-și glasul. "O iubită. O soție sau, ca..."
Hugo îi zâmbi. "Sunt gay. Probabil că ar fi destul de greu să-mi găsești o prietenă sau o soție."
Wallace era tulburat. „Un iubit, atunci. Un partener." Se uită în jos la mâinile lui. "Știi ce vreau să spun."
"Știu. Doar mă joc cu tine. Ușurează-te, Wallace. Nu totul trebuie să fie atât de serios." S-a trezit. "Poate intr-o zi. Nu știu. Ar fi cam greu de explicat că ceainăria mea este de fapt doar o fațadă pentru ca oamenii morți să aibă conversații pseudo-intelectuale."
se batjocoră Wallace. „Vă fac să știți că sunt *extrem* de intelectual."
"Este corect? N-aș fi ghicit niciodată."
"Idiotule."
— Eh, spuse Hugo. "Uneori. Încerc să nu fiu. Doar faci asta atât de ușor. Și tu?"
"Și cu mine cum rămâne?"
Hugo a ridicat din umeri, degetele zvâcnindu-se pe balustradă. "Ai fost căsătorit."
Wallace oftă. „S-a terminat cu mult timp în urmă."
„Mei a spus că a fost acolo la înmormântare?"
— Pun pariu că a făcut-o, mormăi Wallace. „Ți-a spus ea ce s-a spus?"
Buzele lui Hugo tremurară. "Biți și piese. Sună ca un spectacol."

Wallace şi-a pus capul pe dosul mâinilor. „Acesta este un mod de a spune."
„Ţi-e dor de ea?"
"Nu." El a ezitat. „Şi chiar dacă aş face-o, nu aş avea dreptul. Am incurcat. Nu am fost o persoană bună. Nu la ea. Ea e mai bine fără mine. Cred că ea încă îl încurcă pe grădinar, totuşi.
„Nici un rahat?"
„Fără rahat. Dar nu o acuz pe ea. E destul de fierbinte. Probabil că aş fi făcut acelaşi lucru dacă aş fi crezut că este interesat."
— Uau, spuse Hugo. „Nu am văzut asta venind. Conţine mulţimi, Wallace. Sunt impresionat."
Wallace adulmecă delicat. „Da, bine, am ochi, deci. Îi plăcea să lucreze în curte fără cămaşă. Probabil că se încurca cu jumătate din femeile din cartier. Dacă aş arăta aşa, aş face la fel."
Hugo se uită la el în sus şi în jos, iar Wallace se frământă inconfortabil. „Nu eşti aşa de rău."
"Te rog opreştete. Eşti mult prea amabil. Nu pot suporta. Cum naiba mai eşti singur cu astfel de muniţie în mânecă?
Hugo îi miji ochii. „Crezi că asta aş spune?"
Avorta. Avorta. Avorta. „Uh. Nu ştiu?"
— Mulţimi, spuse el din nou, de parcă asta ar explica totul.
Îi aruncă o privire lui Hugo, uşurat că ignora stingheriile lui Wallace. "Este un lucru bun?"
"Aşa cred."
Wallace culese vopseaua decojită de pe balustradă, abia realizând că făcea asta. „Nu am fost niciodată foarte surprinzător pentru nimeni înainte."
„Există o prima dată pentru toate."
Şi poate pentru că stelele erau strălucitoare şi se întindeau pentru totdeauna pe cer. Sau poate pentru că nu avusese niciodată o conversaţie ca tocmai cu Hugo: sincer, deschis. Adevărat, toată zgomotul şi zgomotul unei vieţi fabricate dispar. Sau poate, doar poate, era pentru că găsea adevărul în sine. Oricare ar fi motivul, el nu a încercat să se oprească când a spus: „Mi-aş fi dorit să fi întâlnit pe cineva ca tine înainte".
Hugo rămase tăcut o clipă lungă. Apoi, „Înainte?"
El a ridicat din umeri, refuzând să întâlnească privirea lui Hugo. „Înainte să mor. Lucrurile ar fi putut fi altfel. Am fi putut fi prieteni." Mi s-a părut un mare secret, ceva liniştit şi devastator.
„Putem fi prieteni acum. Nimic nu ne opreşte."
— În afară de toată chestia moartă, sigur.
Tresă când Hugo se dădu înapoi de pe balustradă, cu o expresie hotărâtă pe chip. A privit cum Hugo îşi întindea mâna spre el. Se uită la el înainte de a ridica privirea spre Hugo. "Ce?"
Hugo îşi mişcă degetele. „Sunt Hugo Freeman. Îmi pare bine să vă cunosc. Cred că ar trebui să fim prieteni."
— Nu pot... El clătină din cap. „Ştii că nu pot să-ţi strâng mâna."
"Ştiu. Dar întinde-ţi mâna oricum."
Wallace a făcut-o.
Şi aşa, sub câmpul de stele, Wallace stătea în faţa lui Hugo, cu mâinile întinse una spre cealaltă. Câţi centimetri le despărţiră palmele şi, deşi încă se simţea ca o prăpastie nesfârşită între ei, Wallace era sigur că, pentru o clipă, simţea *ceva.* Nu era chiar căldura

pielii lui Hugo, deşi se simţea aproape. Îl oglindi pe Hugo, ridicând mâna în sus şi în jos, în sus şi în jos, aproape ca o strângere de mână. Cablul dintre ei fulgeră puternic.
Pentru prima dată de când stătuse deasupra lui în biroul lui, cu respirația dispărută pentru totdeauna, Wallace simţi uşurare, sălbatică şi vastă.
A fost un început.
Şi l-a îngrozit al naibii.

CAPITOL

10

Câteva nopți mai târziu, Wallace era hotărât. Iritat, dar hotărât.
S-a oprit în fața unui scaun. Nelson o luase de pe una dintre mese, așezând-o în centrul camerei. În jurul lor, casa scârțâia și gemea când se așeza. O auzea pe Mei sforăind în camera ei. Hugo probabil făcea același lucru undeva mai sus, un loc în care Wallace nu îndrăznise să meargă încă din motive pe care nu le putea explica. Știa că are legătură cu ușa, dar credea că și Hugo făcea parte din ea.
Singurii oameni în sus au fost morții, iar Wallace nu era un fan acum a două treimi dintre ei. Nelson îl privea calm și Apollo avea acel rânjet prost pe față în timp ce stătea întins lângă scaunul lui Nelson.
— Bine, spuse Nelson. „Acum, ce ți-am spus?”
Strânse din dinți împreună. "E un scaun."
"Ce altceva?"
„Trebuie să mă neașteptez”.
"Și?"
„Și nu pot forța.”
— Exact, spuse Nelson, de parcă asta ar explica totul.
„Nu așa funcționează nimic din toate astea.”
— Într-adevăr, spuse Nelson sec. „Pentru că ai o idee atât de bună despre cum funcționează asta. La ce mă gândeam."
Wallace mormăi frustrat. Nu era obișnuit să eșueze, mai ales nu atât de spectaculos. Când Nelson i-a spus că va începe să-l învețe pe Wallace arta de a fi o fantomă, Wallace a presupus că se va descurca așa cum s-a apucat de orice altceva: cu mare succes și puțină grijă pentru orice i-ar sta în cale. .
Asta fusese prima oră.
Și acum iată că erau în a cincea, iar scaunul stătea *acolo* , batjocorindu-l.
— Poate că e stricat, spuse Wallace. „Ar trebui să încercăm un alt scaun.”
— Bine, spuse Nelson. „Atunci ia încă unul de pe masă.”
„Ești sigur că nu vrei să treci?” întrebă Wallace. „Pentru că pot să mă duc să-l iau pe Hugo chiar acum și te poate duce până la ușă.”
„Ți-ar fi prea mult dor de mine.”
„Continuă să-ți spui asta.” A inspirat adânc, lăsând-o să iasă încet. „Neașteptat. Neașteptat. Neașteptat.”
Întinse mâna spre scaun.
Mâna lui a trecut direct prin ea.
Și *asta* l-a enervat. Mârâia la ea, legănându-se după ea din nou și din nou, mâna lui trecând mereu prin lemn de parcă nu ar fi (sau el) deloc acolo. Cu un țipăt, a dat cu piciorul în el, ceea ce, desigur, a făcut ca piciorul să treacă și prin scaun. Elanul i-a ridicat piciorul și s-a clătinat înapoi înainte de a se prăbuși pe podea. El clipi spre tavan.
„Cu siguranță a mers bine”, a spus Nelson. „Te simți mai bine?”

A început să spună nu, dar s-a oprit. Pentru că, în mod ciudat, *se* simţea mai bine.
El a spus: „Este atât de prost”.
"Dreapta?" a spus Nelson. "Chiar este."
Wallace îşi întoarse capul spre el. „Cât ţi-a luat să-ţi dai seama de toate astea?”
Nelson a ridicat din umeri. „Nu ştiu dacă mi-am dat seama de *toate* . Dar mi-a luat mai mult de o săptămână, îţi dau asta.”
Wallace se împins în sus. „Atunci de ce crezi că voi fi diferit?”
— Pentru că mă ai, desigur. Nelson a zâmbit. "Scoală-te."
Wallace se ridică de pe podea.
Nelson dădu din cap spre scaun. "Încearcă din nou."
Wallace îşi strânse mâinile în pumni. Dacă Nelson ar putea să o facă, ar putea şi Wallace. Desigur, Nelson nu oferea exact detalii despre *cum* să o facă, dar Wallace era hotărât.
Se uită la scaun înainte de a închide ochii. Şi-a lăsat gândurile să plece, ştiind că, cu cât se concentra mai mult, cu atât îi va fi mai rău. Încercă să nu se gândească la nimic, dar în spatele pleoapelor lui erau mici licăriri de lumină, ca nişte stele căzătoare, şi o amintire a apărut în jurul lor. A fost un lucru banal, ceva neimportant. El şi Naomi tocmai începuseră să se întâlnească. Era nervos în preajma ei. Ea era în afara ligii lui şi ascuţită ca o viziune. Nu ştia ce naiba face cu el, nici măcar cum ajunseseră aici de la început. Nu avusese asta înainte, prea timid şi stânjenitor pentru a instiga vreodată ceva. Au existat încercări furtive la sfârşitul liceului şi la facultate, femei în patul lui, unde încerca să pretindă că ştie ce face, şi un bărbat sau doi, deşi erau bâjbâituri incomode în colţurile întunecate care purtau un lucru ciudat. şi un mic fior entuziasmant. I-a luat timp să recunoască în sinea lui că era bisexual, ceva pentru care se simţise uşurat, când i-a dat în sfârşit un nume. Şi când îi spusese lui Naomi, puţin nervoasă, dar fermă, nu-i păsa nici ei, spunându-i că i se permite să fie oricine vrea.
Dar asta nu avea să se întâmple în alte şase luni. Acum, era a doua - a treia? - întâlnire şi se aflau într-un restaurant scump pe care el absolut nu şi-l permitea, dar credea că i-ar fi plăcut. Se îmbrăcaseră în haine elegante (*fantezie* fiind un termen relativ: mânecile costumului lui erau prea scurte, picioarele pantalonilor i se ridicau în jurul gleznelor, dar ea arăta ca un model, rochia ei albastră, albastră, albastră) şi un valet. îşi luase maşina de rahat fără nici măcar o sprânceană ridicată. El ţinu uşa deschisă pentru ea, iar ea *râse* de el, cu un chicotit jos, gutural. „De ce mulţumesc”, a spus ea. "Esti prea bun."
Maestrul i-a privit pe amândoi cu prudenţă, mustaţa lui micuţă clătinându-se în timp ce Wallace îşi dădea numele pentru rezervaţie. I-a condus la masa din spatele restaurantului, mirosul de fructe de mare gros şi înţepător, făcându-i să se răsucească stomacul lui Wallace. Înainte ca maître-d' să poată acţiona, se grăbi în jurul mesei, trăgând scaunul pentru Naomi.
Ea a râs din nou, roşind şi privind în altă parte înainte de a se aşeza.
Se gândi cât de frumoasă arăta.
Lucrurile s-ar prăbuşi pentru ei. Ar arunca acuzaţii ca nişte grenade, fără să le pese că amândoi erau încă în raza exploziei. S-au iubit într-adevăr şi au avut ani buni, dar nu a fost suficient să nu se prăbuşească totul. Multă vreme, Wallace a refuzat să accepte orice vină. *Ea* era cea care se încurcase cu grădinarul. *Ea* era cea care ştia cât de importantă era meseria lui. *Ea* era cea care-l împins să intre cu propria lor firmă, chiar dacă părinţii lui nu

i-au dat decât avertismente îngrozitoare despre cum va fi sărac şi pe străzi fără nimic într-un an.
Vina ei, îşi spuse el în timp ce stătea vizavi de ea în sala de conferinţe a avocatului ei, privind cum el scotea scaunul pentru ea. Ea i-a mulţumit. Rochia ei era albastră. Nu era aceeaşi rochie, desigur, dar ar fi putut fi. Nu era aceeaşi rochie şi nu erau aceiaşi oameni cu care fuseseră la a doua sau a treia întâlnire când el şi-a vărsat vin pe cămaşă şi i-a hrănit bucăţi de prăjitură de crab scumpă cu furculiţa.
Şi acum, într-o ceainărie atât de departe de tot ce ştia, a simţit un mare val de tristeţe pentru tot ce avusese şi tot ce pierduse. Un scaun. Era doar un scaun şi, totuşi, nici nu putea să facă asta corect. Nu era o surpriză că o eşuase pe Naomi.
— Vrei să te uiţi la asta, îl auzi pe Nelson spunând încet.
A deschis ochii.
Ţinea scaunul în mâini. Simţea boabele lemnului pe degete. A fost atât de surprins, încât a scăpat. A izbucnit de podea, dar nu a căzut. Se uită la Nelson cu ochii mari. "Am facut!"
Nelson zâmbi, arătându-şi dinţii rămaşi. "Vedea? Avea nevoie doar de puţină răbdare. Încearcă din nou."
El a facut.
Numai că de data asta, când a întins mâna spre scaun, s-a auzit un trosnet ciudat în clipa înainte de a putea să se apuce de el. Aplicele de pe pereţi s-au aprins pentru scurt timp, iar scaunul s-a răsculat în cameră, lovindu-se de peretele îndepărtat. A căzut pe o parte pe podea, cu unul dintre picioare rupt.
Wallace rămase cu gura căscată după el. „Eu... nu am vrut să fac asta?”
Chiar şi Nelson părea şocat. "Ce naiba?"
Apollo a început să latre când tavanul de deasupra lor scârţâia. O clipă mai târziu, Hugo şi Mei au coborât în grabă scările, amândoi privind în jur sălbatic. Mei era în pantaloni scurţi şi o cămaşă veche, gulerul întins peste umăr, părul ei dezordonat în jurul feţei.
Hugo era într-o pereche de pantaloni scurţi de somn şi nimic altceva. Existau kilometri de piele maro intens la vedere, iar Wallace a găsit ceva foarte interesant de privit în direcţia opusă, care nu era un piept subţire şi un stomac gros.
"Ce s-a întâmplat?" întrebă Mei. „Suntem atacaţi? Încearcă cineva să intre? O să dau *atât de mult în fund, că* nici măcar nu ştii.”
— Wallace a aruncat un scaun, spuse Nelson cu blândeţe.
Mei şi Hugo se uitară la Wallace.
— Trădător, mormăi Wallace. Apoi, „Nu l-am *aruncat* . L-am aruncat prin cameră cu puterea gândirii pozitive? S-a încruntat. "Pot fi."
Mei se apropie de scaun, aplecându-se lângă el, împingând piciorul rupt cu degetul. „Huh”, a spus ea.
Hugo nu se uita la scaun.
Încă se uita la Wallace.
"Ce?" întrebă Wallace, încercând să se facă mai mic.
Hugo clătină încet din cap. „Mulţime.” Ca şi cum asta ar explica ceva. Se uită la Nelson. „Poate să nu-i înveţi pe oameni să-mi distrugă scaunele.”
— Bah, spuse Nelson, fluturând mâna. „Un scaun este un scaun este un scaun. Abia *a atins*-o, Hugo. Mi-au luat săptămâni până să pot simţi asta.” Părea ciudat de mândru şi Wallace

era tot ce putea face pentru a nu-şi umfla pieptul. „Se descurcă destul de bine cu toată chestia asta cu fantomele, dacă mă întrebi pe mine.”
— Omorându-mi mobila, spuse Hugo ironic. „Orice ai plănui, îţi scoţi asta din cap chiar acum.”
„Nu am idee despre ce vorbeşti”, a spus Nelson. „Nu plănuiesc absolut nimic.”
Nici măcar Wallace nu l-a crezut. Nu voia să ştie ce-i trecea prin capul lui Nelson pentru a-i provoca expresia totală de viclenie pe care o purta.
Mei ridică scaunul. Piciorul a căzut pe podea. — Are un fel de idee, Hugo. Aţi văzut vreodată pe cineva făcând asta doar după câteva zile?”
Hugo clătină din cap, uitându-se în continuare la Wallace. "Nu. Presupun că nu am. Curios, nu?” Apoi, „Cum ai făcut-o?”
„Mi-am… mi-am amintit ceva. De când eram mai mic. O amintire."
A aşteptat ca Hugo să întrebe ce amintire era. În schimb, a spus: „A fost unul bun?”
Era. Pentru tot ce a venit mai târziu, pentru toate greşelile pe care le-a făcut, a scoate scaunul lui Naomi era ceva la care nu se gândise de ani de zile, dar se pare că nu uitase. "Aşa cred."
Hugo a zâmbit. „Încearcă să-mi ţii scaunele dintr-o singură bucată, dacă poţi.”
— Fără promisiuni, spuse Nelson. „Abia aştept să văd ce mai poate face. Dacă trebuie să sacrificăm câteva scaune în acest proces, atunci aşa să fie. Nu îndrăzni să te gândeşti să ne înăbuşi, Hugo. Nu o voi avea.”
Hugo oftă. "Desigur că nu."

Toate au căzut într-un fel de program. Sau, mai degrabă, l-au adăugat pe Wallace celui pe care îl urmăreau deja. Mei şi Hugo s-au ridicat înaintea soarelui, clipind încet în timp ce căscau şi coborau scările, gata să înceapă o altă zi la Charon's Crossing Tea and Treats. La început, Wallace nu era sigur cum au procedat, deoarece ceainăria nu avea niciodată o zi liberă, nici măcar în weekend, şi nu erau alţi angajaţi. Mei şi Hugo conduceau totul, Mei se ocupa în principal de bucătărie în timpul zilei, în timp ce Hugo conducea registrul şi făcea ceaiul. Erau o echipă, care se mişcau unul în jurul celuilalt de parcă ar dansa şi el simţi cârligul trăgându-i uşor în piept la vederea lui.
Acele primele zile, Wallace a rămas în bucătărie, ascultând muzica groaznică a lui Mei, urmărindu-l pe Hugo prin hublouri. Hugo i-a salutat pe toţi pe nume, întrebându-şi prietenii, familiile şi locurile de muncă, în timp ce bătea în cheile străvechi ale registrului. A râs împreună cu ei, dând din cap cu răbdare chiar şi cu cei mai lungi dintre clienţi. Din când în când, arunca o privire înapoi la uşile bucătăriei, văzându-l pe Wallace privind afară. Ar fi aruncat un mic zâmbet înainte de a se întoarce pentru a saluta următoarea persoană din rând.
În cea de-a opta zi în ceainărie, Wallace a luat o decizie. Îşi petrecuse o bună parte a dimineţii lucrând la nervi, nesigur de ce îi lua atât de mult. Oamenii din ceainărie nu l-ar putea vedea. Ei nu ar şti niciodată că este acolo.
Mei îi povestea despre cum încercase să facă ceai, dar cumva ajunsese aproape să ardă bucătăria şi, prin urmare, nu i s-a permis să atingă nici măcar cea mai mică dintre frunze de ceai. „Hugo a fost îngrozit”, a spus ea, aplecându-se să se uite la un lot de prăjituri în cuptor.

— Ai fi crezut că l-am înjunghiat în spate. Cred că astea ard. Sau poate ar trebui să arate așa."
— Uh-huh, spuse Wallace, distras. "Ies afara."
"Dreapta? Adică, nu a fost *chiar așa* de rău. Doar daune de fum, dar... aşteptaţi. Ce?"
— Ies afară, spuse el din nou. Și apoi a intrat pe uși și a ieșit în ceainărie, fără să aștepte un răspuns.
O parte din el încă se aștepta ca toată lumea să se oprească la mijlocul propoziției și să se întoarcă încet să se uite la el. Deși reușise să mute un scaun (doar rupând încă două, deși unul lăsase găuri în tavan când Wallace lovi din greșeală cât de tare putea), încă nu-și dăduse seama cum să-și schimbe hainele. Șlapii lui s-au pocnit de podea și se simțea ciudat de vulnerabil în cămașa veche și transpirația lui.
Dar nimeni nu l-a băgat în seamă. Au continuat de parcă el nu ar fi fost deloc acolo.
Nu știa dacă era ușurat sau dezamăgit.
Înainte de a se putea hotărî, a simțit ochii pe el și s-a uitat la tejghea. O micuță femeie în vârstă a vorbit despre cum nu ar putea fi nuci în brioșa ei, nici măcar nu se putea *atinge* o nucă de orice fel sau gâtul i s-ar strânge și ar muri de o moarte groaznică, *Hugo, știu că ți-am mai spus asta, dar e* grav.
— Desigur, spuse Hugo, dar nu se uita la ea.
Îl urmărea pe Wallace, cu acel zâmbet liniștit pe față.
— Nu transforma asta într-o mare problemă, mormăi Wallace.
„Nu aș face niciodată", a spus Hugo.
— Mulțumesc, spuse bătrâna. „Limba mea se umflă și fața mea se ridică și arăt ca o groază. Fără alune, Hugo! Fara nuci."
Și după aceea, Wallace și-a petrecut majoritatea zilelor în fața ceainăriei.
Nelson era încântat. „Puteți auzi unele dintre cele mai ciudate lucruri", i-a spus el lui Wallace în timp ce mergeau printre mese. „Oamenii nu sunt foarte atenți cu secretele lor, chiar și atunci când sunt în public. Și nu e cu urechea, nu chiar."
„Da, nu cred că este adevărat. Deloc."
Nelson a ridicat din umeri. „Trebuie să ne luăm loviturile de undeva. Atâta timp cât nu intervenim, Hugo nu pare să-l deranjeze."
„Mă deranjează mult", a mormăit Hugo în timp ce trecea pe lângă ei, ducând o tavă de ceai unui cuplu care stătea lângă fereastră.
— El spune asta, dar nu vorbește serios, șopti Nelson. "Oh, uite. Doamna Benson este aici cu prietenele ei. Ei vorbesc despre funduri tot timpul. Să mergem să ascultăm."
Ei *chiar au* vorbit despre fund. Inclusiv a lui Hugo. Chicotiră între ei în timp ce îl priveau, bătându-și din gene când se opri lângă masa lor să întrebe dacă mai aveau nevoie de ceva.
„Oh, lucrurile pe care l-aș lăsa să-mi facă", a respirat una dintre femei, în timp ce Hugo s-a întins spre tablă de deasupra tejghelei pentru a scrie o nouă specială a zilei: ceaiul cu melisa. „Atât de frumoase mâini."
Una dintre celelalte femei a spus: „Mama le-ar fi numit mâini de pian".
— Cu siguranță l-aș lăsa să cânte la pian, murmură doamna Benson, răsucindu-și verigheta strălucitoare. „Și la pian, vreau să spun..."
„Oh, te rog", a spus o a treia femeie. „Este unul dintre acei gay. Îți lipsesc câteva piese importante care te-ar face vreodată să afli ce ar putea face degetele lui."

„Uită-te la asta”, şopti Nelson, dându-i lui Wallace un cot în stomac. Apoi, a ridicat vocea la un strigăt. „Hei, Hugo! *Hugo.* Vorbesc din nou despre degetele tale într-un mod nepotrivit şi îl face pe Wallace să roşească!”
Creta din mâna lui Hugo s-a prăbuşit în timp ce acesta s-a smucit înapoi de pe tablă, zăngănind ceşti de ceai pe blat.
Nelson chicoti în timp ce nepotul lui îi privea pe amândoi, ignorând felul în care alţii din ceainărie îl priveau curioşi. — Îmi pare rău, spuse el. „A alunecat puţin.”
„Nu mă *înroşesc”,* a mârâit Wallace la Nelson.
— Un pic, spuse Nelson. „Nici nu ştiam că mai poţi face asta. Huh. Ar trebui să spun altceva ca să văd cât de departe poate merge acel fard?”
Wallace ar fi trebuit să rămână în bucătărie.

Femeia s-a întors. Nu era în fiecare zi, iar uneori era dimineaţa, iar alteori era după-amiaza târziu, când soarele începea să se scufunde pe cer.
A fost mereu la fel. S-a aşezat la masa de lângă fereastră. Mei ieşea în faţă să lucreze cu registrul, iar Hugo ducea o tavă de ceai cu o singură ceaşcă şi o punea pe masă. El stătea vizavi de ea, cu mâinile încrucişate pe masă şi aştepta.
Femeia — Nancy — abia i-a recunoscut prezenţa, dar Wallace a putut vedea strângerea din jurul ochilor ei când Hugo a tras scaunul şi s-a aşezat.
În unele zile, părea să fie plină de furie, cu ochii strălucind, pielea întinzându-se pe obrajii scobiţi. În alte zile, umerii îi erau căzuţi şi abia şi-a ridicat capul. Dar arăta mereu epuizată, de parcă şi ea ar fi fost o fantomă şi nu mai putea dormi. I-a provocat o întorsătură ciudată în stomacul lui Wallace, iar el nu ştia cum putea să suporte Hugo.
A stat departe. Nelson a făcut-o şi el.
Nelson a privit cum femeia stătea în picioare, cu scaunul zgâriindu-se de podea.
Nancy sa oprit când Hugo a spus: „Voi fi aici. Mereu. De câte ori eşti gata, voi fi aici.” Era acelaşi lucru pe care îl spunea de fiecare dată când ea pleca. Şi de fiecare dată, se opri de parcă l-ar fi auzit de fapt.
Dar ea nu a vorbit niciodată.
În majoritatea zilelor, Hugo ofta şi strângea tava de ceai înainte de a o duce înapoi în bucătărie. Ar rămâne acolo puţin timp, Mei privind uşile cu o privire îngrijorată pe chip. În cele din urmă, s-a întors şi a fost ca şi cum nu s-ar fi întâmplat deloc.
Dar astăzi a fost diferit.
Astăzi, uşa s-a închis trântind, zdrăngănind în toc.
Hugo se uită pe fereastră după ea, privind cum mergea pe drum, cu umerii cocoşaţi, trăgându-şi haina mai strânsă împotriva aerului rece.
S-a ridicat în picioare când ea a dispărut din vedere, dar nu a ridicat tava. S-a dus în spatele tejghelei, săpat într-un sertar până a scos un set de chei. „Mă întorc”, i-a spus el lui Mei.
Ea a dat din cap. "Nu vă grăbiţi. Vom ţine fortul. Vă voi anunţa dacă se întâmplă ceva.”
„Mulţumesc, Mei.”
Wallace s-a alarmat ciudat când Hugo a părăsit magazinul fără nici un cuvânt. Stătea la fereastră şi l-a privit cum Hugo mergea la scuter. Ridică un picior în sus şi peste, înainte de a se aşeza pe scaun. Motorul a bubuit, iar el s-a îndepărtat, praful ridicându-se în spatele cauciucurilor.

Wallace se întrebă cum ar fi să călărească cu el, cu spatele lui Hugo protejându-l de vânt, cu mâinile prinzându-l de talie. Era melancolic, acest gând, deşi a fost pierdut într-o ciudată panică în creştere.
„El pleacă?" întrebă Wallace, cu voce ridicată şi zgârietură. Cablul s-a întins şi s-a întins când Hugo a dispărut după colţ. „Nu credeam că poate..." El înghiţi în sec, rezistând cu greu impulsului de a-l urmări pe Hugo. Se aştepta ca cablul să se rupă. Nu a făcut-o.
„Nu merge departe", a spus Nelson de pe scaun. „Niciodată. Doar ca să-şi limpezească capul. Se va întoarce, Wallace. El nu ar pleca."
— Pentru că nu poate, spuse Wallace, plictisitor.
— Pentru că nu vrea, spuse Nelson. „Există o diferenţă."
Neavând nimic mai bun de făcut, Wallace a aşteptat la fereastră. El a ignorat-o pe Mei când ea a întors semnul către ÎNCHIS , când ultimul client a părăsit Charon's Crossing. L-a ignorat pe Apollo care i-a adulmecat degetele. Îl ignoră pe Nelson care stătea în faţa şemineului.
Era întuneric când s-a întors Hugo.
Wallace l-a întâlnit la uşă.
— Hei, spuse el.
— Bună, spuse Hugo. "Îmi pare rău pentru asta. eu..."
Wallace clătină din cap. „Nu trebuie să explici." Simţindu-se ciudat de vulnerabil, îşi coborî privirea la picioare. „Ai voie să mergi unde vrei." A tresărit, pentru că nu era chiar adevărat, nu-i aşa?
O bătaie de tăcere. Apoi Hugo a spus: „Haide. Hai să mergem afară."
Nu au vorbit în noaptea aceea. În schimb, stăteau aproape umăr la umăr. De fiecare dată când Wallace deschidea gura să spună ceva, *orice* , se opri. Totul a părut... banal. Neimportant. Şi aşa nu spuse deloc, întrebându-se de ce simţea nevoia constantă de a umple liniştea.
În schimb, îl privi pe Hugo cu coada ochiului, sperând împotriva speranţei că era de ajuns.
Înainte să se întoarcă înăuntru pentru noapte, Hugo a spus: „Mulţumesc, Wallace. Aveam nevoie de aia." Îşi bătu degetele de balustrada punţii înainte de a intra înăuntru.
Wallace se uită după el, cu un nod în gât.

CAPITOL

11

În a treisprezecea zi a şederii lui Wallace Price la Charon's Crossing, s-au întâmplat două lucruri de remarcat.
Primul a fost neaşteptat.
A doua a fost la fel, deşi haosul care a urmat putea fi plasat ferm asupra lui Mei şi nimeni nu l-a putut convinge pe Wallace de altfel, chiar dacă era în mare parte vina lui.

Dimineata devreme. Ceasurile deşteptătoare aveau să se stingă în curând, iar o altă zi începea la ceainărie. Hugo şi Mei dormeau.
Şi Wallace şi-ar fi dorit să fie oriunde, în afară de unde era.
„Vrei să încetezi să mă *loveşti* ?" mârâi el, frecându-şi braţul acolo unde fusese lovit cu bastonul pentru ceea ce părea a suta oară.
„Nu faci bine", a spus Nelson. „Nu pari un bărbat căruia îi place să eşueze, aşa că de ce eşti atât de bun la asta?"
Apollo pleacă liniştit ca şi cum ar fi fost de acord, privindu-l pe Wallace înclinat spre cap, cu urechile înclinate.
„O să-mi fac un baston şi apoi o să *te lovesc* cu el. Vezi cum iti place."
„Oh, sunt atât de speriat", a spus Nelson. "Daţi-i drumul. Faceţi un baston din nimic. Cu siguranţă ar fi mai bine decât să stai aici să aştepţi să-ţi dai seama cum să-ţi schimbi hainele. Cel puţin s-ar întâmpla *ceva* aşa." Oftă dramatic. "Asa o risipa. Şi aici mă gândeam că vei fi diferit. Presupun că scaunul a fost doar o întâmplare."
Wallace muşcă o replică ascuţită când picioarele începu să-i furnice. S-a uitat în jos. Şlapii dispăruseră.
— Uau, şopti el. „Cum am făcut...?"
— Se pare că reacţionezi la furie mai mult decât orice altceva, spuse Nelson vesel. „Ciudat, asta, dar cine sunt eu să judec? Te pot lovi din nou dacă crezi că te-ar ajuta."
Wallace a spus: „Nu, nu. Doar... stai un minut." S-a încruntat la picioare. Simţea podeaua pe călcâie. Între degetele de la picioare avea o firimitură de prăjitură. Şi-a imaginat perechea lui de Berluti Scritto, cele din piele care au costat mai mult decât au făcut mulţi oameni într-o lună.
Nu au apărut.
În schimb, purta brusc papuci de balet.
— Hă, spuse Nelson, uitându-se de asemenea la picioarele lui Wallace. „Asta cu siguranţă este... diferit. Nu ştiam că eşti dansator." Îşi ridică privirea, strâmbându-şi ochii spre Wallace. — Cred că ai picioare pentru asta.
„Ce este cu voi şi cu *picioarele mele* ?" se răsti Wallace. Apoi, fără să aştept un răspuns, „Nu ştiu ce s-a întâmplat".
"Dreapta. La fel cum nu ştii cum s-a întâmplat bikiniul. Te cred complet."

Wallace a mârâit la el, dar apoi papucii de balet au dispărut, înlocuiţi cu o pereche de adidaşi vechi. Şi apoi papuci. Şi apoi flip-flops din nou. Şi apoi cizme de cowboy, cu pinteni. Şi apoi, spre groaza lui, sandale maro cu şosete albastre.
A început să intre în panică, ţopăind de pe un picior pe altul, în timp ce Apollo dansa în jurul lui, ţipând entuziasmat. „O, Doamne, cum fac să se oprească? *De ce nu se opreşte?* ”
Nelson s-a încruntat la picioarele sale exact în momentul în care sandalele şi şosetele au făcut loc unor tocuri înalte mai potrivite pentru un dansator exotic de pe scenă, făcând să plouă. S-a urcat în sus de patru centimetri, apoi a căzut înapoi în timp ce călcâiele au fost înlocuite cu cizme galbene de cauciuc cu raţe în lateral. — Aici, spuse Nelson. "Lasă-mă să te ajut."
Îi izbi tibiei lui Wallace cu bastonul.
— *Vai* , strigă Wallace, aplecându-se să-şi frece picioarele. „Nu trebuia să...”
— Am oprit, nu-i aşa?
El a avut. Wallace purta acum... ghete de fotbal? Nu jucase fotbal în viaţa lui şi, prin urmare, nu mai purtase încălţăminte. Desigur, nu a purtat niciodată tocuri stiletto sau bikini, dar totuşi. A fost o alegere ciudată, deşi Wallace nu era sigur că *alegerea* era cuvântul potrivit.
„Este ridicol”, mormăi Wallace în timp ce Apollo adulmeca crampurile înainte de a strănuta în mod odios.
— Este, a fost de acord Nelson. „Cine ştia că eşti atât de eclectic. Poate că acestea sunt pur şi simplu manifestări ale a ceea ce inima ta doreşte cu adevărat.”
„Mă îndoiesc enorm de asta.” Wallace făcu un pas de încercare, clemele necunoscute. A aşteptat să dispară, să se schimbe în ceva diferit. Nu au făcut-o. A răsuflat uşurat când a închis ochii. „Cred că s-a terminat.”
— Hm, spuse Nelson. „Despre asta.”
Asta nu suna bine. Wallace deschise din nou ochii.
Transpiraţiile dispăruseră.
Cămaşa Rolling Stones dispăruse.
Oh, clemele erau încă acolo, aşa că putea să fie recunoscător pentru micile favoruri, dar acum purta o salopetă din spandex care nu lăsa absolut nimic imaginaţiei. Pentru a înrăutăţi lucrurile, nu era o salopetă obişnuită din spandex; nu, pentru că viaţa de apoi a lui Wallace a fost aparent o farsă absolută, salopeta era imprimată cu conturul unui schelet, ca un costum de Halloween, deşi era sfârşitul lunii martie.
Atunci Wallace şi-a dat seama că totul era groaznic. Îi spuse la fel de multe lui Nelson, părând trist în timp ce trăgea de spandex, privind cum se întinde. L-a alungat pe Apollo când câinele a încercat să se apuce de material şi să-l smulgă.
„Ar putea fi şi mai rău”, a spus Nelson, privindu-l în sus şi în jos într-un mod care Wallace era sigur că era ilegal în cel puţin cincisprezece state. „Totuşi, voi spune felicitări pentru afacerea ta de jos. Mărimea nu contează, desigur, dar nu se pare că trebuie să vă faceţi griji pentru asta.”
— Mulţumesc, spuse Wallace distras, în timp ce Apollo încerca să-şi strecoare picioarele, cu limba înclinată, cu o expresie prostească de bucurie pe chipul lui. Apoi, „Stai, ce?”
Când Hugo şi Mei au coborât, Wallace era într-o stare de panică, văzând că acum purta doar slip viu colorat şi cizme din piele până la coapse. Nelson îşi pierdea încet stăpânirea în timp ce Wallace se împiedica, făcând promisiuni oricui ar asculta că nu se va mai plânge niciodată de transpiraţii şi şlapi. S-a oprit când i-a văzut pe noii sosiţi holbându-se la el.

— Pot să explic, spuse Wallace, acoperindu-se cât a putut de bine. Se pare că Apollo a decis că nu ar fi bine, muşcându-i uşor mâna lui Wallace şi trăgând.
— E prea devreme pentru asta, mormăi Mei, dar asta nu părea să o împiedice să se uite în timp ce se îndrepta spre bucătărie.
— Ai avut o noapte plină, spuse Hugo cu blândeţe.
Wallace se uită la el. „Nu este aşa cum arată."
Hugo a ridicat din umeri în timp ce Apollo îşi înconjura picioarele. „Aşa e corect, având în vedere că nu ştiu cum ar trebui să arate în primul rând."
— Îmi face de ruşine costumul de Paşte, spuse Nelson ştergându-se la ochi.
Wallace se albi când Hugo se apropie de el, cu degetele zvâcnindu-i în lateral. A aşteptat ca Hugo să-şi bată joc de el, dar nu a venit niciodată.
— O să înţelegi, spuse el. „Nu este uşor, sau aşa mi s-a spus, dar cred că o să-ţi dai seama."
S-a încruntat în timp ce îşi înclina capul. A început să se întindă spre Wallace, dar s-a oprit. „În funcţie de cât timp mai eşti aici, adică." El a zâmbit strâns.
Acolo era. Acest lucru pe care Wallace îl evitase cu atenţie. În afară de primele zile în care fusese aici, nu se mai discutase despre treceri sau uşi sau despre ce se afla dincolo de viaţa de înjumătăţire pe care o trăia Wallace în ceainărie. Fusese recunoscător, deşi precaut, sigur că Hugo avea de gând să împingă. Nu făcuse, iar Wallace aproape că se convinsese că uitase. Desigur, Hugo nu a făcut-o. Era treaba lui. Asta nu a fost permanent. Nu a fost niciodată, iar Wallace a fost nebun să gândească altfel.
Nu ştia ce să spună. Îi era frică de ce avea să facă Hugo în continuare.
Hugo spuse: „Mai bine te apuci de treabă", vocea lui ciudat de burlană. Se întoarse spre bucătărie, Apollo făcându-se în picioare în timp ce îl urmărea pe Hugo prin uşi.
— O, dragă, spuse Nelson.
"Ce?" întrebă Wallace, uitându-se după Hugo, cârligul din piept simţindu-se mai greu decât fusese vreodată.
Nelson ezită înainte să scuture din cap. „Eu... nu e nimic. Nu vă faceţi griji."
„Pentru că a spune să nu-mi fac griji pentru ceva mă face întotdeauna *să nu*- mi fac griji."
Nelson oftă. „Concentrează-te. Dacă nu eşti bun cu ceea ce porţi, adică."
Şi aşa au început din nou când soarele a răsărit, lumină rece întinzându-se de-a lungul podelei şi peretelui.

Când a avut loc cel de-al doilea eveniment remarcabil, în cea de-a treisprezecea zi a lui Wallace în ceainărie, el reuşise să se îmbrace în blugi şi un pulover supradimensionat, cu mânecile prea lungi şi căzute peste mâini. Cizmele dispăruseră. În locul lor era o pereche de mocasini. Se gândise să încerce unul dintre costumele lui, dar respingese ideea după ce se gândise o clipă îndelungată. Costumul potrivit a fost făcut pentru a arăta putere. Dacă este purtat corect, ar putea tăia o siluetă intimidantă, făcând un punct foarte specific că purtătorul era important şi ştia despre ce vorbesc, chiar şi atunci când nu. Dar iată, acum, ce scop ar servi?
Nimic, gândi Wallace. De aici blugii şi puloverul.
Zgomotul magazinului era puternic în jurul lor – nu era chiar amiază, deşi mulţimea de prânz se formase deja – dar Wallace era prea impresionat de el însuşi ca să-l observe. Nu-i venea să creadă că un lucru atât de mic ca o ţinută nouă i-ar aduce atâta pace. — Iată, spuse

el, după ce a aşteptat zece minute pentru a se asigura că nu a fost o întâmplare. "Asa e mai bine. Dreapta?"
— Depinde de cine întrebi, mormăi Nelson.
Wallace îi miji ochii. "Ce?"
„Unor oameni s-ar fi putut bucura de ceea ce purtaţi mai mult decât alţii."
Wallace nu ştia ce să facă cu asta. „Oh, uh. Mulţumesc? Sunt flatat, dar nu cred că tu şi cu mine suntem...
Nelson pufni. „Da, sună cam corect. Nu vezi întotdeauna ce e în faţa ta, nu-i aşa, domnule consilier?"
Wallace clipi. „Ce este chiar în faţa mea?"
Nelson se lăsă pe spate în scaun, înclinând capul spre tavan. „Ce întrebare profundă şi semnificativă. Te întrebi atât de des?"
— Nu, spuse Wallace.
Nelson a râs. „Înviorător. Frustrant, dar revigorant. Cum merg discuţiile tale cu Hugo?
Biciul conversaţional l-a dezechilibrat pe Wallace, făcându-l să se întrebe dacă Nelson a înţeles unul dintre trucurile sale profesionale. „Ei... pleacă." S-ar putea să fi fost o subestimare. În ultimele nopţi, nu vorbiseră nimic în special. Noaptea trecută, s-au certat timp de aproape o oră asupra faptului că înşelarea la Scrabble era acceptabilă în anumite circumstanţe, mai ales când jucau împotriva unui poliglot. Wallace nu putea fi sigur *cum* se terminase conversaţia lor acolo, dar era sigur că Hugo greşise. Era *întotdeauna* acceptabil să trişezi la Scrabble împotriva unui poliglot.
„Ajută ei?"
— Nu sunt sigur, a recunoscut Wallace. „Nu ştiu ce ar trebui să fac."
Nelson nu părea surprins. „Vei şti când va fi momentul potrivit."
— Nenorocit criptic, mormăi Wallace. „Ce crezi că sunt..."
Nu a avut niciodată şansa să termine.
Ceva îi gâdilă în fundul minţii.
Se încruntă, ridicând capul să privească în jur.
Totul arăta ca întotdeauna. Oamenii stăteau la mese, cu mâinile înfăşurate în jurul cănilor aburinde de ceai şi cafea. Râdeau şi vorbeau, sunetele răsunând plat în jurul magazinului. La tejghea se formase o linie mică, iar Hugo punea produse de patiserie într-o pungă de hârtie pentru un tânăr în uniformă de mecanic, cu vârfurile degetelor pătate de ulei. Wallace auzea radioul prin uşile bucătăriei. O zări pe Mei prin ferestrele hubloului, mişcându-se înainte şi înapoi între tejghele.
"Ce este?" întrebă Nelson.
"Nu ştiu. Simţi asta?"
Nelson se aplecă înainte. „Simţi ce?"
Wallace nu era sigur. „Parcă..." Se uită spre uşa din faţă. „Se apropie ceva."
Uşa din faţă s-a deschis.
Doi bărbaţi au intrat. Purtau costume negre, pantofii lustruiţi. Unul era ghemuit, de parcă ar fi atins un plafon invizibil în timpul anilor de formare şi s-ar fi extins mai degrabă în exterior decât în sus. Fruntea îi avea o strălucire de sudoare pe ea, cu ochii plini de mărgele şi zbârnind prin magazin.

Celălalt bărbat nu ar fi putut fi mai diferit. Deşi era îmbrăcat la fel, era slab ca o şoaptă şi aproape la fel de înalt ca Wallace. Costumul îi atârna lejer de cadru. Părea să nu fie făcut decât din piele şi oase. Ţinea în mână o servietă veche, cu părţile laterale uzate şi ciobite.
Bărbaţii s-au mutat de fiecare parte a uşii, stând nemişcaţi.
Sunetele ceainăriei s-au oprit la amiază când toată lumea s-a întors să se uite la noii sosiţi.
— Oh, nu, mormăi Nelson. "Nu din nou. Lui Mei nu o să-i placă asta."
Înainte ca Wallace să poată întreba, o a treia persoană a apărut în prag. Era o viziune ciudată. Părea tânără, probabil în jurul vârstei lui Hugo, sau chiar mai tânără. Era micuţă, vârful capului abia ajungea la umerii bărbatului ghemuit. Ea se mişca cu încredere, cu ochii strălucitori, părul creţ, nefiresc de roşu sub un fedora de modă veche, cu o pană de corb ieşită din bandă. Restul ţinutei ei fusese probabil *în vogă* la începutul secolului al XIX-lea. Purta botine cu şireturi groase peste ciorapi negri. Rochia ei era lungă până la gambe şi părea grea, ţesătura neagră şi roşie. Era strâns strâns în talie şi tăiat jos pe piept, sânul ei palid şi generos. Mănuşile ei albe se potriveau cu şalul de pashmina din jurul umerilor ei.
Toată lumea se uita la ea.
Ea i-a ignorat. Ridică o mână în cealaltă şi începu să smulgă mănuşa câte un deget. — Da, spuse ea, cu o voce mai profundă decât se aştepta Wallace. Părea de parcă ar fi fumat cel puţin două pachete pe zi de când învăţase să meargă. „Astăzi se simte... diferit."
— Sunt de acord, spuse Squat Man.
— Absolut, spuse Omul Subţire.
Şi-a scos mănuşa de la mâna stângă înainte de a ţine mâna în faţa ei, cu palma îndreptată spre tavan. Degetele i s-au clătinat. "Destul de diferit. Cred că vom găsi ceea ce căutăm astăzi." Ea îşi coborî mâna în timp ce se îndrepta spre tejghea, scândurăle scârţâind la fiecare pas pe care făcea.
Clienţii din magazin au început să şoptească în timp ce bărbaţii căzeau cu pas în spatele ei. Trecură pe lângă Wallace şi Nelson fără nici măcar să arunce o privire în direcţia lor. Oricine ar fi această femeie, ea nu era managerul de care Wallace se temea. Doar dacă ea nu-l ignora intenţionat pentru a-i evalua reacţia. Wallace îşi păstră expresia neutră, deşi pielea i se târâse.
Hugo, la rândul său, nu părea atât de tulburat pe cât se simţea Wallace. Dacă ceva, era demisionat. Clienţii de la ghişeu s-au împrăştiat când femeia se apropia. „Întors atât de curând?" întrebă Hugo, cu voce uniformă.
„Hugo", a spus femeia în semn de salut. — Mă aştept să nu-mi îngreunezi lucrurile, nu?
Hugo a ridicat din umeri. „Ştii că eşti întotdeauna binevenită, doamnă Tripplethorne. Traversarea lui Charon este deschisă tuturor."
„Oh", respiră ea. „Nu eşti drăguţ, flirt prost. Deschis pentru *toţi* , zici? Ce ai putea să spui cu asta?"
"Ştii ce vreau să spun."
Ea se aplecă înainte. Wallace i-a amintit de un documentar despre natură pe care îl văzuse odată despre obiceiurile de împerechere ale păsărilor de paradis , penajul lor la vedere. Era evident conştientă de trăsăturile ei mai... substanţiale. "Fac. Şi ştii ce *vreau* să spun, dragule. Să nu crezi că m-ai păcălit. Lucrurile pe care le-am văzut peste tot în lume ar fi suficiente pentru a insufla frica în inima ta." Şi-a tras degetul pe dosul mâinii lui Hugo pe blat.
— Nu am nicio îndoială, spuse Hugo. „Atâta timp cât nu-i deranjaţi pe ceilalţi clienţi ai mei şi nu rămâneţi în..."

„Oh , *la naiba* , nu", mârâi o voce. Uşile din spatele tejghelei s-au deschis, lovindu-se de perete şi zdrănnind borcanele pline cu ceai în timp ce Mei ieşea din bucătărie, cu un prosop mic în mâini.
— Pe calea lui Mei, vom fi bine, a terminat Hugo.
„Mei", a spus femeia cu un dispreţ nu mic.
— Desdemona, mârâi Mei.
„Încă în bucătărie, văd. Bravo ţie."
Hugo a reuşit să o reţină pe Mei înainte ca ea să se lanseze peste tejghea.
Femeia – Desdemona Tripplethorne, o gură dacă a fost vreodată – a rămas neafectată. Şi-a plesnit mănuşile de mână în timp ce o privi pe Mei cu dispreţ. „Ar trebui să lucrezi la acele probleme de furie, Petal. Sunt nepotriviţi pentru o doamnă, chiar şi una ca tine. Hugo, îmi iau ceaiul la masa mea obişnuită. Fă-o repede. Spiritele sunt neliniştite aici astăzi şi nu îmi voi rata ocazia."
Mei nu o avea. „Poţi să iei ceaiul şi să-l bagi în sus..." Dar orice ameninţare ar fi vrut ea să o facă a fost lăsată pe seama imaginaţiei, când Hugo a tras-o înapoi în bucătărie.
Desdemona se întoarse şi îi privi pe toţi cei din magazin care se uitau la ea. Buza ei s-a încreţit într-o aproximaţie a unui rânjet. „Continuă", a spus ea. „Acestea sunt chestiuni dincolo de înţelegerea voastră pământească. Tut-tut."
Toată lumea s-a întors aproape imediat, şoaptele ajungând la un nivel de febră.
Nelson îl apucă pe Wallace de mână, împingându-l spre bucătărie. Se uită înapoi înainte ca ei să treacă prin uşi şi să -i vadă pe femeie şi pe cei doi bărbaţi îndreptându-se spre o masă de lângă peretele îndepărtat, sub posterul înrămat al piramidelor. Şi-a frecat degetul de-a lungul mesei înainte de a da din cap.
„—şi dacă mă laşi, îi voi pune puţin *otravă* în ceai", îi spunea Mei lui Hugo când intrau în bucătărie. Apollo stătea lângă ea, cu urechea răsturnată, în timp ce se uita între ei doi. „Nu suficient pentru a o ucide, dar totuşi suficient pentru a fi considerat o infracţiune pentru care voi accepta absolut închisoarea. Este o situaţie de câştig-câştig."
Hugo părea îngrozit. „Nu poţi strica aşa ceai. Fiecare ceaşcă este specială şi dacă puneţi otravă în ea ar strica aroma."
— Nu, dacă este fără gust, răspunse Mei. „Sunt destul de sigur că am citit că arsenicul nu are gust." Ea făcu o pauză. „Nu că ştiu de unde să iau arsenic chiar în această secundă. La naiba. Ar fi trebuit să mă uit la asta după ultima dată."
„Nu ucidem oameni", a spus Hugo, şi nu părea că era prima dată când îi spunea asta.
— Aşadar, schilodică.
„Nici noi nu facem asta", a spus Hugo.
Ea şi-a încrucişat braţele şi a făcut bofă. „Nimic nu ne opreşte. Mi-ai spus că ar trebui să încercăm mereu să ne realizăm visele."
— Nu m-am gândit la crimă când ţi-am spus asta, spuse Hugo sec.
„Asta pentru că crezi prea mic. Du-te mare sau du-te acasă." Ea aruncă o privire spre Wallace. "Spune-i. Eşti de partea mea, nu? Şi cunoşti legea mai bine decât oricare dintre noi aici. Ce spune despre uciderea pe cineva care o merită?"
„Este ilegal", a spus Wallace.
„Dar nu, cum ar fi, *complet* ilegal, nu? Omuciderea justificată este un lucru. Cred că."
„Vreau să spun, întotdeauna există o pledoarie de nevinovat din cauza nebuniei, dar asta e greu de realizat..."

Mei dădu din cap furioasă. "Asta este. Asta va fi apărarea mea. Sunt atât de nebun încât nu știam ce fac când i-am pus arsenic în ceai."
Wallace a ridicat din umeri. „Nu este ca și cum aș putea depune mărturie împotriva ta arătând premeditare."
— Nu ajută, spuse Hugo.
Probabil că nu, dar nu credea că Mei *chiar va* ucide pe cineva. Sau așa spera el. „Ce e în neregulă cu acea femeie? Cine este ea? Ce a făcut ea în afară de a avea un nume groaznic?"
„Se numește medium", a scuipat Mei. „Un psihic. *Și* e îndrăgostită de Hugo."
Hugo oftă. "Ea nu."
— Corect, spuse Nelson. „Pentru că majoritatea oamenilor își pun sânii pe blat, așa cum face ea. Perfect natural."
— E inofensivă, spuse Hugo, de parcă ar fi încercat să-l convingă pe Wallace. „Ea vine aici la fiecare câteva luni și încearcă să conducă o ședință de spiritism. Dar nimic nu se întâmplă niciodată și așa că ea pleacă. Nu este niciodată pentru foarte mult timp și nu rănește pe nimeni."
„Te *auzi* singur?" a exclamat Mei.
Wallace era încă blocat pe cuvântul *zdrobire* . L-a făcut să se încremenească mai mult decât se aștepta. „Am crezut că ești gay."
Hugo clipi. "Eu sunt?"
— Atunci de ce flirtează cu tine?
"Nu știu?"
— Pentru că e îngrozitoare, spuse Mei. „Literal, cea mai rea persoană din existență." Ea a început să se plimbe. „Le dă oamenilor ca mine un nume prost. Ea îi convinge pe alții fără bani, spunându-le că îi va ajuta să comunice cu cei dragi. E încurcat. Tot ce face ea este să le dea speranțe false, spunându-le ce cred că vor să audă. Habar nu are prin ce a trebuit să trec și, chiar dacă ar fi *făcut-o* , mă îndoiesc că ar fi oprit-o. Ea valsează aici de parcă ar fi proprietara locului și își bate joc de tot ceea ce facem."
Hugo oftă. — Nu putem să o dăm afară, Mei.
„ *Putem* ", a replicat Mei. "Este foarte usor. Uită-te, o voi face chiar acum."
El a oprit-o înainte ca ea să poată năvăli prin uși.
Pentru o clipă, Wallace a crezut că totul era pentru spectacol. Că Mei era prea dramatică, jucând un rol. Dar era o întorsătură în gura ei pe care nu o mai văzuse până acum și o strălucire a ochilor ei care nu fusese acolo cu o clipă în urmă. Ea și-a roade buza de jos în timp ce clipi rapid. Își amintea ce îi spusese ea despre cum fusese pentru ea când era mai mică, când nimeni nu o asculta când încerca să le spună că ceva nu era în regulă.
"Ce face ea?" el a intrebat.
„Placă Ouija", a spus Nelson. „Ea a spus că l-a găsit într-un magazin de antichități și că a aparținut cândva sataniștilor în anii 1800. Există un autocolant în partea de jos care spune că a fost făcut de Hasbro în 2004."
— Pentru că e plină de rahat, se răsti Mei.
— Destul de mult, spuse Nelson. „De asemenea, înregistrează totul și îl pune online. Mei a căutat o dată. Ea are un canal YouTube numit Desdemona Tripplethorne's Sexy Seances." A făcut o față. „Nu tocmai conținut de calitate, dacă mă întrebați pe mine, dar ce știu."
— Dar... Wallace ezită. Apoi, „Dacă le spune oamenilor ceea ce vor să audă, ce doare?"

Ochii lui Mei străluciră. „Pentru că ea îi minte. Chiar dacă îi face să se simtă mai bine, ea încă minte. Ea nu știe nimic despre ceea ce facem sau ce urmează. Ai vrea să fii mințit?"
Nu, nu credea că o va face. Dar o vedea și din cealaltă parte, iar dacă oamenii voiau să-i dea bani doar pentru a avea asigurare, atunci nu era treaba lor? — Ea taxează pentru asta?
Mei dădu din cap. Hugo și-a cuprins un braț în jurul umărului, dar ea l-a dat din umeri. „După ce i-a făcut lui Nancy, chiar am crezut că vei vedea prin ea. Dar iată-ne."
Hugo s-a dezumflat. „Eu..." El și-a frecat o mână pe față. — A fost alegerea ei, Mei.
— Ce i-a făcut Nancy? întrebă Wallace.
Toată lumea se uita la el, tăcerea asurzitoare. Wallace se întrebă în ce iad proaspăt păşise acum.
— A găsit-o pe Nancy, spuse în cele din urmă Mei. — Sau Nancy a găsit-o. Nu știu care, dar nu contează. Ceea ce contează este că Desdemona i-a umplut capul lui Nancy cu tot felul de prostii despre spirite și capacitatea ei de a le contacta. I-a dat lui Nancy false speranțe și a fost cel mai crud lucru pe care l-ar fi putut face. Nancy *a crezut* -o când Desdemona a spus că poate ajuta. Și apoi a venit aici arătând mai vie decât a avut vreodată de când a sosit prima dată. Nu s-a intamplat nimic. Nancy a fost devastată, dar Desdemona și-a încasat încă onorariul." Când a terminat, obrajii lui Mei erau pete, scuipat pe buză.
Înainte ca Wallace să poată întreba ce i s-a întâmplat cu Nancy pentru ca ea să vorbească cu cineva ca Desdemona, Hugo a spus: „Nu e... Nu încerc să... uite, Mei. Înțeleg ce spui. Dar a fost alegerea lui Nancy. Întinde mâna spre orice poate pentru..."
Atunci Wallace Price a luat o decizie. Și-a spus că era pentru că nu suporta să vadă expresia de pe chipul lui Mei și că, cu siguranță, nu avea nicio legătură cu faptul că Hugo era flirtat cu el.
Era timpul să ia lucrurile în propriile mâini.
S-a întors și a trecut prin uși, ignorând ceilalți care-i chemau după el.
Desdemona Tripplethorne luase loc la o masă. Omul ghemuit și Omul subțire stăteau lângă ea. Servieta fusese deschisă. Pe masă erau lumânări aprinse, parfumul neplăcut și stânjenitor, ca și cum cineva ar fi mâncat un coș de mere și apoi le-ar fi vărsat și a acoperit rămășițele cu scorțișoară. Majoritatea celorlalți clienți plecaseră, deși câțiva încă o urmăreau cu prudență.
Tabla Ouija fusese așezată pe masă, deasupra unei pânze negre care nu mai fusese acolo până atunci. Teatralitatea tuturor l-a făcut pe Wallace să se strâmbească. Pe tablă stătea o planșetă de lemn, deși Desdemona nu o atingea. Lângă tabla Ouija stătea un pix cu pene, sprijinit deasupra unor foi de hârtie libere.
Desdemona stătea drept pe scaunul ei, uitându-se la o cameră care fusese așezată lângă masă pe un trepied. O mică lumină roșie a clipit în partea de sus. Fără să i se spună, Squat Man făcu un pas înainte, luând șalul de pe umeri și împăturindu-l cu grijă. Omul Subțire scoase o fiolă cu lichid din servietă împreună cu un picurător de sticlă. L-a scufundat în flacon și a stors partea superioară a picătorului, aspirând lichid. O ținu peste mâinile Desdemonei, câte două picături pe fiecare, înainte de a o lăsa deoparte. I-a frecat picăturile în dosul mâinilor ei. Mirosea a lavandă.
— Da, a respirat ea când Omul Subțire a terminat. "Îl simt. E cineva aici. O prezenta. Ia cutia de spirit. Repede." Ea a zâmbit în cameră. „După cum știu adepții mei, placa Ouija este alegerea mea preferată de comunicare, dar aș vrea să încerc ceva nou, dacă spiritele mi-ar permite." Ea a tras un deget de-a lungul penei de pene. „Scrierea automată. Dacă spiritele

sunt dispuse, le dau permisiunea deplină ca să preia controlul asupra mâinilor mele şi să scrie orice mesaj pe care îl consideră potrivit. Nu este asta incitant?”
Squat Man băgă mâna în servietă şi scoase un dispozitiv diferit de orice văzuse Wallace vreodată. Avea dimensiunea şi forma unei telecomenzi, deşi comparaţia s-a încheiat aici. În partea de sus au ieşit fire rigide, fiecare sfârşit într-un bec mic. Squat Man a răsucit un comutator pe lateral, iar dispozitivul a luat viaţă, luminile luminând verde intermitent. A scârţâit, o mizerie ascuţită plină de statică. Squat Man se uită în jos la el cu ochii mari. Îl bătu în palmă. Târâitul s-a stins, iar luminile s-au stins.
— Ciudat, mormăi el. „Niciodată nu a făcut asta înainte.”
— Distrugi atmosfera, şuieră Desdemona din o parte a gurii, fără să se uite niciodată de la cameră . — Ai încărcat blestemul?
Omul ghemuit şi-a şters transpiraţia de pe frunte. „M-am asigurat de asta. Bateria este plină.” O legăna înainte şi înapoi în jurul lui. Wallace a ieşit din drum. Abia a clipit când a venit la câţiva centimetri de el.
"Ce faci?" şopti o voce lângă el. „Orice ar fi, contează-mă pe mine, mai ales dacă provoacă probleme.”
S-a uitat în sus şi l-a văzut pe Nelson rânjind odios. Wallace nu s-a putut abţine să nu zâmbească înapoi. „O să mă încurc cu ea.”
„Ooh”, a spus Nelson. "Sunt de acord."
Omul Subţire se încruntă. „Ai auzit ceva?”
„Doar sunetul vocii tale, pe care îl *dispreţuiesc* ”, a spus Desdemona. Se uită cu privirea la câţiva clienţi rămaşi până când şi ei s-au ridicat şi au plecat. „Mai puţin vorbit, mai multă concentrare.”
Omul Subţire închise gura în timp ce Omul Squat stătea pe un scaun, ridicând dispozitivul spre tavan.
„Spirite!” spuse Desdemona strident. „Îţi poruncesc să vorbeşti cu mine! Ştiu că eşti aici.” Şi-a pus mâinile pe planşetă. „Acest consiliu ne va permite să comunicăm între noi. Înţelegi? Nu este nimic de care să te temi. Vreau doar să vorbesc cu tine. Nu-ţi voi face rău. Dacă preferaţi pixul şi hârtia, faceţi-vă cunoscute intenţiile. Intră în mine. Dă-mi voie să fiu vocea ta.”
Nu s-a intamplat nimic.
Desdemona se încruntă. "Nu vă grăbiţi."
Nimic.
„Tot timpul tu... ai înceta să *plutești* ! Îl strici!”
Omul Subţire s-a ridicat repede şi s-a îndepărtat.
— Ciudat, mormăi Squat Man în timp ce se opri lângă şemineu. Dispozitivul ţipă din nou când îl aruncă peste scaunul lui Nelson. „Parcă ar fi ceva aici. Sau a fost. Sau ar putea fi. Sau nu a fost deloc.”
— Bineînţeles că a fost, spuse Desdemona. „Dacă ai fi studiat dosarul pe care ţi l-am dat, ai şti că bunicul lui Hugo a locuit aici înainte de a muri. Cel mai probabil este spiritul lui pe care îl simt astăzi. Sau poate că acest loc a aparţinut cândva unui criminal în serie, iar victimele lui se întind de dincolo de mormânt după ce au fost îngrozitor de mutilate şi apoi ucise.” S-a uitat în camera de filmat, mişcându-şi umerii, pieptul ridicându-se şi coborând. Wallace nu ştia de ce nu observase cât de violent îi era rujul de buze. „La fel ca atunci când am fost la Hering House anul trecut. Acele sărace, sărace suflete.”

— Hă, spuse Nelson. „Poate că poate simți ceva până la urmă.”
— Întoarce-te în bucătărie, mormăi Hugo în timp ce trecea pe lângă ei, ducând o tavă cu ceai. Wallace aruncă o privire înapoi spre bucătărie și o văzu pe Mei aruncându-le cu pumnalul prin hublouri.
"Ce a fost asta?" întrebă Desdemona. — Ai spus ceva, Hugo? S-a uitat din nou în cameră. „Utilizatorii canalului meu își vor aminti de Hugo din ultima noastră vizită. Știu că este foarte popular cu unii dintre voi.” Ea chicoti în timp ce Hugo punea jos tava lângă tabla Ouija. Wallace a vrut să-și scoată ochii. „Un bărbat drag, este.” Ea trecu un deget de-a lungul brațului lui Hugo înainte ca acesta să se poată îndepărta. „Ți-ar plăcea să stai și să participi la ceea ce va fi cu siguranță evenimentul paranormal al deceniului? Ai putea sta chiar lângă mine. nu m-ar deranja. Am putea chiar să împărțim un scaun, dacă doriți.”
Hugo clătină din cap. "Nu de data asta. Mai pot să vă aduc ceva, doamnă Tripplethorne?
— Oh, există, spuse ea. „Dar copiii îmi urmăresc videoclipurile și nu vreau să le corup mințile prețioase.”
— Doamne, spuse Wallace. „Cum este ea o *persoană* ?”
Hugo tuși brusc. "Asta e." S-a dat înapoi. „Dacă nu pot obține nimic altceva pentru tine, mă voi îndepărta din calea ta. De fapt, dacă mai rămâne cineva în cameră în afară de voi trei, le-aș spune același lucru. Ieși din calea."
Wallace pufni. "Oh da. Voi face exact asta. Ceas. Hugo. Te uiti? Uite cât de mult mă scot din drum.”
Hugo îi aruncă o privire.
Wallace l-a dat jos.
Nelson chicoti înainte să facă la fel.
Hugo nu era mulțumit. S-a întors înapoi în jurul tejghelei, a scos o cârpă și a început să o șteargă în timp ce se uita cu atenție la Wallace și Nelson. Când Desdemona și lacacii ei au fost distrași, el și-a arătat ochii cu două degete și apoi i-a întors spre Wallace. *Oprește-te* , a spus el.
"Ce a fost asta?" spuse Wallace, ridicând vocea. "Nu te pot auzi!"
Hugo oftă oftat obosit al îmbrăcămintei și șterse cu furie blatul în timp ce mormăia pe sub răsuflarea lui. Probabil că nu a ajutat faptul că Mei era încă la fereastră, dar acum avea un cuțit mare de măcelar pe care se prefăcea că îl trage peste gât, cu ochii întoarse înapoi, cu limba atârnându-i pe gură.
În timp ce Squat Man își continua drumeția prin ceainărie (să fie de acord destul de repede că nu ar trebui să treacă în spatele tejghelei când Hugo se uită la el), Thin Man scoase din servietă un alt bloc de hârtie și un stilou. Stătea lângă Desdemona, gata să ia notițe. Nu era conștient de Apollo lângă el, câinele ridicându-și piciorul, pișindu-se pe pantofii lui Thin Man. Wallace fu momentan distras de fluxul de urină de care Omul Subțire nu părea să fie conștient, dar apoi Desdemona și-a pus mâinile înapoi pe planșetă și și-a dres glasul.
„Spirite!” spuse ea din nou. „Nu sunt decât vasul tău. Vorbește prin mine și spune-mi secretele morților. Nu-ți fie teamă, căci eu sunt aici doar ca să te ajut.” Ea și-a clătinat umerii, degetele flectându-se pe planșetă.
Wallace pufni. Și-a rostogolit gâtul dintr-o parte în alta și și-a pocnit degetele. "Bine. Să-i oferim experiența fantomatică pe care și-o dorește cu atâta disperare.”
— Ooh, respiră Desdemona. "O pot simți." Își suge buza de jos între dinți. „Este cald și furnică. Ca o mângâiere pe pielea mea. Ooh. *Ooh* .”

Wallace trase adânc aer în piept, dându-şi mâinile înainte de a le aşeza pe partea opusă a planşetei, ignorând pană de pene. La început, degetele i-au trecut prin ea şi s-a încruntat. „Neașteptat”, şopti el. „Neașteptat.”
Plancheta deveni solidă lângă mâinile lui. Se smuci surprins, trântind uşor plancheta în lateral.
Desdemona gâfâi, trăgându-şi repede mâinile înapoi. „Ai... ai văzut asta?”
Omul Subţire dădu din cap, cu ochii mari. "Ce s-a întâmplat?"
"Nu ştiu." Se aplecă înainte, cu faţa la câţiva centimetri de placa Ouija. Apoi a părut să-şi amintească că a fost înregistrată în timp ce a privit înapoi la cameră şi a spus: „Începe. Spiritele au ales să vorbească.” Îşi puse mâinile înapoi pe planşetă. „O, cu drag plecat. Foloseste-ma. Foloseşte-mă cât poţi de tare. Dă-mi mesajul tău şi îl voi dezvălui lumii.”
Wallace nu era un fan al Desdemonei Tripplethorne. Se împinse de planchetă, încercând să o mişte, dar Desdemona o strânse ferm. „Se mişcă”, mormăi ea cu colţul gurii. "Pregateste-te. Asta ne va aduce patru milioane de vizualizări şi o afacere TV, jur pe Dumnezeu.”
Omul Subţire a dat din cap şi a mâzgălit pe blocul de hârtie.
„Ce ar trebui să spunem?” l-a întrebat Wallace pe Nelson.
Faţa lui Nelson s-a încreţit înainte de a se netezi, o sclipire răutăcioasă în ochi. „Ceva terifiant. Sari peste da sau nu de pe tablă. E plictisitor. Prefă-te că eşti un demon şi vrei să-i culegi atât sufletul, cât şi laringele.
„ *Fără* cules de suflete”, spuse Hugo cu voce tare.
Desdemona, Omul Subţire şi Omul Squat s-au întors toţi să se uite la el. "Ce a fost asta?" întrebă Desdemona.
Hugo se albi. „Am spus... mă gândesc să ofer boluri de burrito?”
„Nu în ceainăria *mea nu vei face!”* strigă Mei din bucătărie. Ea găsise cumva un al doilea cuţit şi era mai mare decât primul. Ea a privit destul de speriat prin hublo. Wallace a fost impresionat.
— Are dreptate, îi spuse Desdemona lui Hugo. „Asta nu s-ar potrivi cu meniul tău. Sincer, Hugo, cunoaşte-ţi baza de consumatori.” Se întoarse înapoi spre tablă, cu vârfurile degetelor apăsate ferm pe planşetă. „Spirite! Umple-mă cu ectoplasma ta fantomatică! Nu lăsa nimic la voia întâmplării. Lasă-mă să fiu vocea ta incredibil de senzuală. Spune-mi secretele tale. *Oooh* .”
— Ai înţeles, doamnă, spuse Wallace şi începu să mişte planşeta. A fost nevoie de mai multă concentrare decât se aştepta. Hainele erau un singur lucru; mutarea scaunelor era alta. Era *mic* şi totuşi era mai dificil decât credea el că va fi. A mormăit şi dacă mai era capabil să transpire, era sigur că i-ar picura pe frunte. Desdemona gâfâi când plancheta se mişca dintr-o parte în alta înainte de a începe să se rotească în cercuri lente.
„De fapt, trebuie să te opreşti asupra literelor individuale”, a spus Nelson.
— Încerc , se răsti Wallace. „Este mai greu decât pare.” Şi-a încruntat sprânceana concentrat, limba ieşind între dinţi. S-a mişcat mai încet şi i-au mai durat doar câteva clipe până să înţeleagă.
— H, şopti Desdemona.
— H, repetă Omul Subţire, notând-o pe bloc.
„Eu.”
„Eu.”
Wallace se opri.

Desdemona se încruntă. „Asta e... asta e?” Ea ridică privirea la Omul Subțire. "Ce a spus?"
Omul Subțire păli când întoarse tamponul spre ea, cu mâinile tremurând.
Desdemona îi miji ochii înainte de a se întoarce. "Bună. Se spune *salut* . Oh, Doamne. E real. Este cu adevărat real.” Ea tuși brusc. „Vreau să spun, desigur *că* este real. Am știut că. Evident." Ea a zâmbit la cameră, deși mai strâns decât înainte. „Spiriturile ne vorbesc.” Și-a dres glasul încă o dată. „Bună, spirite. Am primit mesajul tau. Cine ești tu? Ce vrei? Ai murit îngrozitor, poate că ai fost lovit până la moarte cu un ciocan într-o crimă pasională și ai avut o treabă neterminată cu care doar eu, Desdemona Tripplethorne din Sesiunile sexy ale Desdemona Tripplethorne (marca înregistrată în așteptare), te pot ajuta? Cine este ucigașul tău? Este cineva în camera asta?”
te ucid direct !” strigă Mei din bucătărie.
— Da, spuse Desdomona după ce Wallace a mutat planșeta peste același cuvânt de pe tablă. „Ai *fost* ucisă. Știam eu! Spune-mi, mare spirit. Spune-mi cine te-a ucis. Voi căuta dreptate în numele tău și, când voi avea propria mea afacere TV, promit că nu te voi uita niciodată. Dă-mi un *nume* .”
Plancheta se mișcă din nou.
„D”, șopti ea. „ESDEMO N—”
Omul Subțire scoase un zgomot sugrumat. „Asta vrăjește *demon* .”
„Într-adevăr răzuiesc fundul butoiului cu ăștia doi”, a spus Nelson, privindu-l pe Squat Man în timp ce stătea pe un scaun, ținându-și dispozitivul spre tavan.
— A, spuse Desdemona în timp ce plancheta nu se mai mișca. „Nu e demon. Are prea multe litere. Ai primit totul?”
Omul Subțire dădu încet din cap.
"Bine?" a cerut ea. "Ce spune."
I-a arătat din nou blocul de hârtie.
Cu litere blocate, pagina scria: DESDEMONA .
S-a uitat la el, apoi la tabla Ouija, apoi înapoi la blocul de hârtie în timp ce Omul Subțire se întoarse și îndrepta cuvântul spre cameră. "Asta e numele meu." Sângele i se scurgea de pe față în timp ce își trase mâinile de pe planșetă. „Tu... spui că te -*am* ucis?” Ea a râs inconfortabil. "Asta e imposibil. Nu am mai ucis pe nimeni până acum.”
Omul Subțire și Desdemona au înghețat când planșeta a început să se miște fără ca ea să o atingă. Ea zdrăngăni scrisorile asupra cărora Wallace se opri, iar Omul Subțire le-a notat.
„M-ai omorât total”, citi Desdemona de pe hârtie înainte de a clipi. "Ce? *nu* am făcut- o . Cine ești tu? Este un fel de glumă?” Se aplecă peste partea de jos a mesei înainte de a se ridica. „Fără magneți. Hugo. *Hugo* . faci asta? Nu-mi place să fiu păcălit.”
— Te încurci cu forțe pe care nici măcar nu poți începe să le înțelegi, spuse Hugo solemn.
Plancheta se mișcă din nou.
„Ha, ha”, a citit Omul Subțire cu voce tare în timp ce nota scrisorile. "Ești naspa."
„Ce ești, zece?” întrebă Nelson, deși părea să lupte cu un zâmbet. „Trebuie să fii mai înfricoșător. Spune-i că ești Satan și o să-i mănânci ficatul.”
„Acesta este Satan”, a spus Omul Subțire în timp ce plancheta se mișca. „O să-ți mănânc scafandru”.
— Ficat, spuse Nelson. „ *Ficat* ”.
— Încerc , spuse Wallace, strâns din dinți. „Este alunecos!”

— Scafandrul meu? întrebă Desdemona, părând confuză. „Nu am făcut scufundări în viaţa mea."
Plancheta se mişcă din nou. „Îmi pare rău", a citit Thin Man în timp ce nota noul mesaj. „Prostie de corectare automată. Mă refeream la ficat."
Hugo şi-a pus faţa în mâini şi a gemut.
Desdemona se ridică brusc, cu scaunul zgâriindu-se de podea. Ea se uită sălbatică în jur. Omul Subţire strângea blocul de hârtie de pieptul său, iar Omul Squat li se alăturase, ţinând dispozitivul peste tabla Ouija. A ţipăit din nou, mai tare decât fusese înainte, becurile de deasupra luminoase.
„Ne amestecăm", a respirat Desdemona, „în lucruri pe care nu le înţelegem". Şi-a pus dosul mâinii pe frunte în timp ce sânul ei se ridică şi s-a uitat în cameră. „Ai văzut-o primul aici. Satana este aici şi vrea să-mi mănânce ficatul. Dar *nu* voi fi intimidat." Ea a lăsat mâna jos. „Fii tu Satan sau vreun alt demon, nu eşti binevenit aici! Acesta este un loc de linişte şi de cofetărie prea scumpe."
"Hei!" se răsti Hugo.
Wallace mişcă planşeta mai repede. „Tu eşti cel care nu e binevenit aici", a spus el pe sub răsuflarea, chiar dacă Omul Subţire spunea acelaşi lucru cu voce tare. „Părăsiţi acest loc. Să nu te întorci niciodată." Făcu o pauză, gândindu-se. Apoi, „De asemenea, fii mai drăguţ cu Mei sau îţi voi mânca şi eu creierul."
— Uite, spuse Squat Man, arătând cu un deget tremurător.
Wallace şi-a întors capul să-l vadă pe Nelson stând lângă aplicele de pe perete. Şi-a apăsat mâinile de ele, iar becurile din interior au început să pâlpâie. Wallace zâmbi când Nelson îi făcu cu ochiul. Becurile zdrăngăneau.
— Pleacă, spuse Wallace, mişcând planşeta mai repede. "Părăsi. Părăsi. Părăsi." Când a terminat, a împins cât a putut de tare, lovind plancheta prin cameră. A aterizat în şemineu şi a început să ardă. Tabla Ouija a zburat de pe masă, zdârâind pe podea.
„ *Nu m* -am înscris pentru rahatul ăsta", a spus Squat Man, dându-se înapoi încet. A tipat când s-a izbit de un scaun, învârtindu-se.
Nelson a lăsat aplicele şi s-a dus la cameră. A studiat-o atent înainte de a da din cap în sinea lui. „Asta pare scump." Şi apoi l-a răsturnat. S-a prăbuşit la pământ, lentila trosnind. „Hopa."
Hugo a oftat încă o dată când Wallace a spus: „Da, Nelson. *Da* ."
— Trebuie să plecăm de aici, şopti Omul Subţire cu febrilitate. Se îndreptă spre uşă, dar Wallace dădu un scaun spre el. A alunecat pe podea, lovindu-se în tibiei lui Thin Man. A ţipat şi aproape că a căzut, blocul de hârtie lovind pământul.
„Nu voi avea asta!" exclamă Desdemona. „Nu ne vom lăsa intimidaţi de cei ca tine! Eu sunt Desdemona Tripplethorne. Am cincizeci de mii de adepţi şi îţi *ordon* să..."
Dar orice ar fi cerut Desdemona s-a pierdut când Mei a izbucnit prin uşi, cu ambele cuţite ridicate deasupra capului ei, ţipând: „Eu sunt Satana! Eu sunt Satan!"
Ultimul pe care Wallace i-a văzut pe Desdemona, Thin Man şi Squat Man era spatele lor, în timp ce fugeau de Charon's Crossing Tea and Treats. Omul Subţire şi Omul ghemuit au încercat să treacă pe uşă în acelaşi timp şi au rămas blocaţi până când Desdemona s-a izbit de ei, trântându-i pe veranda din faţă. Au strigat când ea le-a călcat pe spate şi pe braţe pentru a trece peste ei, rochia i s-a ridicat aproape obscen. A sărit de pe trepte şi a dărâmat drumul fără nici măcar să arunce o privire înapoi la magazin, Omul Subţire şi Omul Squat reuşind să se ridice, alergând după ea.

Tăcerea s-a lăsat în Traversarea lui Charon.
Dar nu a durat mult.
Nelson a început să chicotească, la început încet, apoi din ce în ce mai tare. Mei făcu la fel, o tuse sughiţoasă care s-a transformat într-un pufnit umed înainte ca ea să chicotească în timp ce îşi coborî cuţitele.
Şi apoi un alt sunet a umplut colţurile şi colţurile ceainăriei, unul niciodată auzit până acum. Acest sunet ia făcut pe Nelson şi pe Mei să tacă, iar Hugo să se plimbe încet în jurul tejghelei.
Wallace râdea. Râdea la fel de tare ca vreodată, cu un braţ înfăşurat în jurul stomacului, mâna liberă lovindu-i genunchiul. „Ai *văzut* asta?" el a plâns. „Aţi văzut expresiile de pe feţele lor? Doamne, a fost *incredibil.* "
Şi totuşi râdea. Ceva s-a slăbit în piept, ceva de care nici măcar nu-şi dădea seama că fusese înnodat şi încurcat. Se simţea mai uşor, cumva. Mai liber. Umerii i-au tremurat în timp ce se apleca, gâfâind după aer de care nu avea nevoie. Chiar dacă râsul s-a dizolvat în chicoteli blânde, acea lejeritate nu a dispărut. Dacă ceva, ardea mai puternic, iar cârligul, acel lucru blestemat care nu înceta să fie, în cele din urmă nu se simţea ca o cătuşă, prinzându-l în loc. Credea că, poate pentru prima dată în viaţa lui, a făcut ceva bun fără să aştepte nimic în schimb. Cum ar fi putut niciodată să se gândească la asta înainte?
Şi-a şters ochii în timp ce stătea în picioare.
Nelson avea o privire de uimire pe chip. Se potrivea cu a nepotului său.
Mei a fost cea care a vorbit prima. „Voi îmbrăţişa prostiile din tine."
Asta l-a uimit, mai ales când şi-a amintit ce îi spusese Mei despre afecţiunea fizică. „Numai tu poţi face ca asta să sune ca o ameninţare."
A pus cuţitele pe cea mai apropiată masă înainte de a-şi bate degetele pe palmă. Era un puls mic în aer în jurul lor, apoi Mei era pe el. Aproape că s-a prăbuşit când ea şi-a cuprins spatele cu braţele, ţinându-se strâns. A rămas uluit în inacţiune, dar numai pentru o clipă. Era fragil, asta, iar Wallace nu-şi putea aminti ultima dată când cineva îl îmbrăţişase. Şi-a tras braţele în sus cu grijă, mâinile mergând spre partea mică a spatelui lui Mei.
— Strânge mai tare, îi spuse ea în gât. „Nu am de gând să rup."
Ochii îi ardeau. Nu ştia de ce. Dar el a făcut cum a cerut ea. A strâns cât a putut de tare.
Când a deschis ochii, l-a găsit pe Hugo privindu-l, cu o expresie ciudată pe chip. S-au privit îndelung.

CAPITOL

12

În acea noapte, Wallace a urmat cablul pentru a-l găsi pe Hugo în spate, sprijinit de balustrada punții. Era înnorat, stelele ascunse. Se opri în prag, nesigur de bun venit. Un sentiment ciudat de vinovăție îl cuprinse, deși nu-i permitea să crească mai mult. A meritat să văd zâmbetul de pe chipul lui Mei.
Înainte de a putea să se întoarcă și să intre înăuntru, Hugo a spus: „Bună”.
Wallace se scarpină pe ceafă. „Bună, Hugo.”
"În regulă?"
"Așa cred. Vrei... să fii lăsat în pace? Nu vreau să mă amestec sau altceva.”
Hugo clătină din cap fără să se întoarcă. "Nu, este in regula. Eu nu mă supăr."
Wallace se duse la balustradă, păstrând puțină distanță între Hugo și el însuși. Își făcea griji că Hugo era supărat pe el, deși nu credea că Hugo ar trebui să fie supărat din cauza unui lucru atât de banal, cum ar fi folosirea unei plăci Ouija pentru a speria un escroc. Totuși, nu era locul lui să-i spună lui Hugo ce putea sau nu simți, mai ales că acesta era magazinul lui. Casa lui.
Hugo a spus: „Te gândești să-ți ceri scuze, nu-i așa?”
Wallace oftă. „Atât de evident, nu?”
"Puțin. Nu.”
„Nu-ți cere scuze?”
Hugo dădu din cap, aruncându-i o privire înainte de a privi grădina de ceai. „Ai făcut ceea ce trebuie.”
„I-am spus unei femei că sunt Satan și că aveam de gând să-și canibalizeze scafandrul.” Se strâmbă. „Nu este ceva ce am crezut vreodată să spun cu voce tare.”
„Prima dată pentru tot”, a spus Hugo. "Pot să vă pun o întrebare?"
"Bine."
"De ce ai făcut-o?"
Wallace se încruntă când își încrucișa brațele. — Să te pui așa cu ei?
"Da."
„Pentru că aș putea.”
"Asta este?"
Ei bine, nu. Dar că nu-i plăcuse felul în care Desdemona cochetase cu el nu era ceva ce Wallace ar recunoaște *vreodată* . Îl făcea să pară ridicol, chiar dacă exista un sâmbure de adevăr în asta. Nu se putea face nimic în privința asta, iar Wallace nu avea de gând să spună ceva care să pară că ar fi fost îndrăgostit. Însăși ideea îl cuprinse un val de jenă și simți că fața i se încălzește. A fost o prostie, într-adevăr. N-ar ieși nimic din asta. Era mort. Hugo nu era.
Așa că a spus că primul lucru de care s-a prins și care nu l-a făcut să pară că era pe cale să leșine. „Mei.” Și cu acel cuvânt, a știut că era adevărul, spre consternarea lui.
"Ce zici despre ea?"

Wallace oftă. „Eu... Era supărată. Nu mi-a plăcut felul în care Desdemona i-a vorbit. Ca şi cum Mei era sub ea. Nimeni nu ar trebui să se simtă aşa.” Şi pentru că încă era Wallace, a adăugat: „Vreau să spun, Mei a vrut să comită o infracţiune, sigur, dar e în regulă, cred.”
„Este o susţinere destul de sunet.”
"Ştii ce vreau să spun."
A fost surprins când Hugo a spus: „Cred că da. Ai văzut că se întâmplă ceva cu cineva pe care îl consideri un prieten şi ai simţit nevoia să intervini.”
„Nu aş numi-o *prietenă* ...”
„Wallace.”
El gemu. "Amenda. Tot ceea ce. Noi suntem prieteni." Nu a fost atât de greu de spus cu voce tare pe cât credea el că va fi. Se întrebă dacă îşi făcuse întotdeauna lucrurile atât de dificile.
„De ce ai lăsat să se întâmple?”
Hugo părea surprins. "Ce vrei să spui?"
„Nu este prima dată când vine aici. Desdemona.”
— Nu, spuse Hugo încet. "Nu este."
„Şi ştii că lui Mei nu o place. Mai ales când a implicat-o pe Nancy.”
„Da.”
„Atunci de ce nu i-ai oprit?” Avea grijă să nu pună nicio cenzură în voce. Nu era *supărat* , exact, nu pe Hugo, dar nu înţelegea. Sincer, se aştepta la mai mult. Nu ştia când începuse asta, dar tot la fel era acolo. „Mei este şi prietenul tău. Nu ai văzut cât de mult a supărat-o?”
— Nu atât de mult pe cât ar fi trebuit, spuse Hugo. Se uită fix în întunericul pădurilor din jurul lor.
— Îi cunoşti istoria, spuse Wallace, nesigur de ce pretindea asta. Tot ce ştia era că se simţea important. "Ce s-a intamplat cu ea. Inainte de."
„Ea ţi-a spus.”
"Ea a facut. Nu aş dori asta nimănui. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să nu te asculte nimeni când eşti…” Se opri, amintindu-şi cum ţipăse să-l audă cineva după ce s-a prăbuşit în biroul lui. Cum încercase să facă pe cineva, *pe oricine* să-l vadă. Se simţise invizibil. "Nu este corect."
— Nu, spuse Hugo. „Presupun că nu este.” Maxilarul i s-a strâns. „Şi pentru cât valorează, mi-am cerut scuze lui Mei. Nu ar fi trebuit să-l las să ajungă atât de departe cum a ajuns.” A scuturat din cap. „Cred că o parte din mine a vrut să vadă ce vei face, chiar şi după ce ţi-am spus că nu.”
"De ce?"
— Să vezi de ce eşti capabil, spuse Hugo încet. — Nu eşti în viaţă, Wallace. Dar tu încă mai existi. Nu cred că ţi-ai dat seama de asta până astăzi.”
Aproape că îi venea să creadă asta, venind de la Hugo. „Totuşi nu ar fi trebuit să-i facă asta. Sau lăsaţi-o pe Desdemona să se amestece cu Nancy aşa cum a făcut-o.
„Da. Pot să văd asta acum. Nu sunt perfect. Nu am pretins niciodată că sunt. Încă greşesc ca toţi ceilalţi, deşi fac tot posibilul. A fi ferryman nu mă absolvă de a fi om. Dacă ceva, nu face decât să îngreuneze lucrurile. Dacă greşesc, oamenii pot fi răniţi. Tot ce pot face este să promit să fac mai bine şi să nu las aşa ceva să se întâmple din nou.” El a zâmbit trist. „Nu că cred că Desdemona se va întoarce. Cel puţin nu pentru mult timp de acum încolo. Tu te-ai ocupat de asta.”
— La naiba, a spus Wallace, umflându-şi pieptul. „Le-ai dat vechiul pentru ce”.

„Chiar trebuie să încetezi să mai ieşi cu bunicul.”
„Eh. E bine. Nu-i spune că am spus asta, totuşi. Nu m-a lăsat niciodată să aud sfârşitul.” Wallace întinse mâna să atingă mâna lui Hugo până când îşi aminti că nu poate. Şi-a tras braţul repede. Hugo, la rândul său, nu a reacţionat. Wallace a fost recunoscător pentru asta, chiar dacă îşi amintea felul în care se simţise când Mei îl îmbrăţişează cât de tare putea. Nu ştia când devenise atât de disperat de contact.
Se lupta cu ceva de spus, ceva care să le distragă atenţia pe amândoi. „Şi eu am făcut greşeli. Inainte de." El s-a oprit. „Nu, nu e chiar corect. Încă *mai* fac greşeli.”
"De ce?" întrebă Hugo.
De ce, într-adevăr. „A greşi este uman, cred. Totuşi, nu eram ca tine. Nu am lăsat să mă afecteze. Ar fi trebuit, dar pur şi simplu... nu ştiu. Întotdeauna i-am dat vina pe alţii şi mi-am spus să învăţ din greşelile *lor* , şi nu neapărat pe ale mele.”
„Ce crezi că înseamnă asta?”
Era un adevăr greu de înfruntat şi pentru care încă nu era sigur că era pregătit. „Nu ştiu dacă am fost o persoană bună.” Lăsă cuvintele să plutească între ei pentru o clipă, oricât de amare ar fi fost.
„Ce face un om bun?” întrebă Hugo. „Acţiuni? Motivaţii? Altruism?"
— Poate că toate, spuse Wallace. „Sau poate nimic din toate acestea. Ai spus că nu ştii ce e de cealaltă parte a acelei uşi, deşi le vezi expresiile de pe feţele lor când trec. De unde ştii că nu există Rai sau Iad? Ce se întâmplă dacă trec pe uşa aceea şi sunt judecat pentru fiecare greşeală pe care am făcut-o şi depăşeşte toate celelalte? Aş merita să fiu în acelaşi loc cu cineva care şi-a dedicat viaţa... orice? Ca, nu ştiu. O călugăriţă sau aşa ceva.”
— O călugăriţă, repetă Hugo, luptându-se împotriva râsului. „Te compari cu o călugăriţă.”
— Taci, mormăi Wallace. "Ştii ce vreau să spun."
— Da, spuse el, cu o voce uşoară şi tachinatoare. — Totuşi, ar da aproape orice să te văd în obiceiul unei călugăriţe.
Wallace oftă. „Destul de sigur că este o blasfemie.”
Hugo pufni înainte de a se trezi. Părea că gândeşte ceva în mintea lui. Wallace aşteptă, nevrând să împingă. În cele din urmă, Hugo a spus: „Pot să-ţi spun ceva?”
„Da. Desigur. Orice."
— Nu este întotdeauna aşa, spuse Hugo, cu vocea tăcută. „Aş putea să-ţi spun că sunt ferm în convingerile mele, dar asta nu ar fi în întregime adevărat. Este... ca locul acesta. Ceainăria. Este robust, fundaţia este setată, dar nu cred că ar fi nevoie de mult pentru a vedea că totul se prăbuşeşte. Un tremur. Un cutremur. Pereţii s-ar prăbuşi, podeaua s-ar crăpa şi tot ce ar mai rămâne este moloz şi praf.”
— Ai avut un cutremur, spuse Wallace.
"Eu am. Doi, de fapt.”
Nu voia să ştie. Voia să schimbe subiectul, să vorbească despre orice altceva, pentru ca Hugo să nu arate la fel de mizerabil ca el. Dar până la urmă nu a spus nimic. Nu ştia care era mai laş.
Hugo a spus: „Cameron a fost... tulburat când a venit la mine. Am putut vedea asta în momentul în care a intrat pe uşă, urmărind-o pe Reaper-ul meu.
„Nu Mei.”
A scuturat din cap. "Nu. Asta a fost înaintea ei.” Se încruntă. „Acest Reaper nu era... ca ea. Am lucrat împreună, dar ne-am ciocnit de cele mai multe ori. Dar am crezut că ştie ce face.

El a fost un Reaper de mult mai mult decât fusesem eu un ferryman şi mi-am spus că ştie mai multe decât aş putea eu vreodată, mai ales având în vedere că eram nou în toate astea. Nu am vrut să provoc necazuri şi, atâta timp cât îmi ţineam capul în jos, m-am gândit că o putem face să funcţioneze.
„El l-a adus pe Cameron. Nu voia să fie aici. A refuzat să creadă că era mort. Era supărat, atât de supărat încât aproape că am simţit gust. Este de aşteptat, desigur. Este greu să accepţi o nouă realitate când singura viaţă pe care ai cunoscut-o a dispărut pentru totdeauna. Nu voia să audă nimic din ce am avut de spus. Mi-a spus că locul ăsta nu era decât o închisoare, că el a fost prins aici, iar eu nu eram altceva decât răpitorul lui."
Era vinovăţia pe care Wallace încerca să o evite. Îi gheare în piept. "Nu eu am…"
— Ştiu, spuse Hugo. „Nu este... nu eşti ca el. Nu ai fost niciodată. Ştiam că tot ce trebuie să fac era să-ţi dau timp şi vei vedea. Chiar dacă nu ai fi de acord, chiar dacă nu ţi-ar plăcea, ai înţelege. Şi nu cred că ai ajuns încă acolo, dar vei fi."
"Cum?" întrebă Wallace. „De unde ai ştiut asta?"
— Ceai de mentă, spuse Hugo. „A fost atât de puternic, mai puternic decât aproape orice ceai pe care l-am făcut pentru cineva ca tine înainte. Nu ai fost supărat. Ai fost speriat şi *te-ai comportat* supărat. Există o diferenţă."
Wallace s-a gândit la mama lui în bucătărie, la bastoanele de bomboane în cuptor. „Ce s-a întâmplat cu Cameron?"
— A plecat, spuse Hugo. „Şi nimic din ce aş putea face sau să spun nu l-ar opri." Vocea i se întări. „Secerătorul mi-a spus să-i dau drumul. Că îşi va învăţa lecţia şi va reveni alergând în momentul în care va vedea că pielea începe să se descuameze. Şi pentru că nu ştiam ce altceva să fac, l-am ascultat pe Secerătorul."
Wallace îşi simţi propriul tremur, vibrând prin piele. „Nu s-a întors."
Hugo a fost lovit. Wallace o putea vedea clar pe chipul lui. Îl făcea să pară incredibil de tânăr. "Nu. El nu a făcut-o. Am fost avertizat, înainte, ce s-ar putea întâmpla dacă cineva ca tine pleacă. Ce ar putea deveni acei oameni. Dar nu credeam că se poate întâmpla atât de repede. Am vrut să-i dau spaţiu, să-i permit să ia singur decizia de a reveni. Secerătorul mi-a spus că îmi pierd timpul. Singurul motiv pentru care am mers pe primul loc a fost legătura dintre noi doar... ruptă. Secerătorul avea dreptate, în felul lui. Când l-am găsit, era deja prea târziu." El a ezitat. Apoi, „Le numim Husks".
Wallace se încruntă. „Coji? Ce înseamnă asta?"
Hugo şi-a plecat capul. „Este... potrivit. Pentru ceea ce este el. O coajă goală a cine a fost. Umanitatea lui a dispărut. Tot ceea ce l-a făcut cine este, fiecare amintire, fiecare sentiment, pur şi simplu... a dispărut. Şi nu pot face nimic să-l aduc înapoi. Acesta a fost primul meu cutremur ca ferryman. Am eşuat pe cineva."
Wallace întinse mâna spre el – pentru a oferi mângâiere? – dar se opri când îşi aminti că nu-l putea atinge pe Hugo. Şi-a ondulat degetele în timp ce îşi lăsa mâna să cadă. „Dar nu te-ai oprit."
— Nu, spuse Hugo. „Cum aş putea? Mi-am spus că am făcut o greşeală şi, deşi a fost una groaznică, nu puteam permite să i se întâmple nimănui. A venit managerul. Mi-a spus că face parte din slujbă şi că nu puteam face nimic pentru a-l ajuta pe Cameron. El si-a facut alegerea. Managerul a spus că a fost regretabil şi că trebuie să fac tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că nu se va mai întâmpla. Şi l-am crezut. Abia după câteva luni, când Secerătorul a adus o fetiţă, mi-am dat seama cât de puţine ştiu."

O fetiță.
Wallace închise ochii. Nancy era acolo, în întuneric, cu ochii obosiți, ridurile de pe față pronunțate.
„Era vibrantă”, a spus Hugo, iar Wallace și-ar fi dorit să se oprească. „Părul ei era dezordonat, dar cred că a fost întotdeauna așa. Ea vorbea, vorbea, vorbea, punea întrebare după întrebare. 'Cine ești tu? Unde sunt? Ce este asta? Când pot să mă duc acasă?'” I s-a rupt vocea. „'Unde este mama mea?' Secerătorul nu i-a răspuns. Nu era ca Mei. Mei are această... bunătate înnăscută în ea. Ea poate fi puțin aspră pe margini, dar există o reverență la ea. Ea înțelege cât de importantă este această muncă. Nu vrem să provocăm traume suplimentare. Trebuie să oferim bunătate, pentru că nu există niciodată un moment în viață sau moarte când cineva este mai vulnerabil.”
„Cum a murit?” șopti Wallace.
„Sarcomul Ewing. Tumori în oase. Ea a luptat până la capăt. Au crezut că ea se îmbunătățește. Și poate că a fost, cel puțin pentru puțin timp. Dar s-a dovedit a fi prea mult pentru ea.” Wallace deschise ochii la timp pentru a-l vedea pe Hugo ștergându-și fața în timp ce adulmeca. „Ea a fost aici șase zile. Ceaiul ei avea gust de turtă dulce. Ea a spus că a fost pentru că mama ei a făcut cele mai frumoase case și castele de turtă dulce. Uși Gumdrop și turnuri de prăjituri. Șanțuri din glazură albastră. Ea a fost... minunată. Niciodată supărat, doar curios. Copiii nu sunt întotdeauna la fel de speriați ca adulții. Nu de moarte.”
„Cum era numele ei?”
„Lea.”
"Asta e dragut."
— Este, a fost de acord Hugo. „Ea a râs mult. Bunicul îi plăcea de ea. Toți am făcut-o.”
Și deși nu a vrut să știe, a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu ea?”
Hugo lăsă capul. „Copiii sunt diferiți. Legăturile lor cu viața sunt mai puternice. Ei iubesc din toată inima pentru că nu știu cum să fie altfel. Trupul Leei fusese devastat de ani de zile. Spre sfârșit, ea nu a văzut niciodată exteriorul camerei ei de spital. Mi-a povestit despre o vrabie care venea la fereastră aproape în fiecare dimineață. Ar rămâne acolo, privind-o. S-a întors mereu. Se întrebă dacă va avea aripi unde mergea. I-am spus că va avea orice își dorește. Și s-a uitat la mine, Wallace. S-a uitat la mine și a spus: „Nu totul. Nu încă.' Și am știut ce a vrut să spună.”
"Mama ei."
Hugo a spus: „O parte dintre ele persistă pentru că ard atât de puternic într-un timp atât de scurt. În timp ce dormeam, Lea s-a gândit la mama ei. Și s-a manifestat cumva lui Nancy. Era la sute de mile depărtare.” Cuvintele lui au luat o întorsătură amară. „Nu știu prea bine cum ne-a găsit. Dar ea a venit aici, în acest loc, cerând să-i dăm înapoi fiica ei.” Părea lovit când a adăugat: „A chemat poliția”.
"Oh nu."
Hugo părea că se sufoca. „Nu au găsit nimic, desigur. Și când au aflat ce sa întâmplat cu fiica ei, au crezut că era... bine. Că tocmai se rupsese. Și cine ar putea-o învinovăți pentru asta? Niciunul dintre ei nu știa că Lea era *chiar acolo,* că țipa după mama ei, că *țipa* . Luminile s-au spart. Ceștile de ceai s-au spart. Ea a spus că vrea să meargă acasă. Am încercat să-l opresc. Spintecatorul. Am încercat să-l opresc când a apucat-o de mână. Am încercat să-l

opresc când a târât-o pe scări. Am încercat să-l opresc în timp ce el o forța să treacă pe ușă. Ea nu a vrut să meargă. Ea implora. „Te rog, nu mă face să dispar."
Pielea lui Wallace s-a transformat în gheață.
— Secerătoarea i-a făcut cruce, spuse Hugo, cu amărăciunea lui un lucru palpabil. „Ușa s-a închis înainte ca eu să ajung la ea. Și când am încercat să-l deschid din nou, nu s-a clintit. Își îndeplinise scopul și nu avea niciun motiv să se deschidă din nou. Și o, Wallace, am fost atât de *furios.* Secerătorul mi-a spus că este ceea ce trebuie făcut, că dacă l-am lăsa să continue, atunci riscăm să-i rănim mai mult pe amândoi. Și mai mult decât atât, era ceea ce și-ar dori Managerul, ceea ce ne-a spus că trebuie să facem. Dar nu l-am crezut. Cum as putea? Nu trebuie să forțăm pe cineva înainte de a fi gata. Asta nu este treaba noastră. Suntem aici pentru a ne asigura că înțeleg că viața nu este întotdeauna despre a trăi. Există multe părți și continuă, chiar și după moarte. E frumos, chiar și atunci când doare. Lea ar fi ajuns acolo, cred. Ea ar fi înțeles."
"Ce s-a intamplat cu el?" întrebă Wallace plictisitor. "Spintecatorul."
Chipul lui Hugo se întări. „A încurcat. Nu avusese niciodată temperamentul de care credeam că are nevoie un Reaper, dar ce naiba știam eu? A scuturat din cap. „El a spus că este singurul lucru care poate fi făcut și că, în final, voi vedea asta. Dar m-a înfuriat și mai tare. Și apoi a venit managerul."
Wallace putea vedea imaginea de ansamblu, formându-se încet în fața lui. "Ceea ce este el?"
— Un gardian al ușilor, spuse Hugo încet. „Un mic zeu. Una dintre cele mai vechi ființe existente. Alege. Orice va face. El spune că are ordine în haos. Este, de asemenea, un nenorocit căruia nu-i place când lucrurile îi deranjează ordinea. A venit la ceainărie. Secerătorul a încercat să scuze ce făcuse. — Spune-i, Hugo. Spune-i că ceea ce am făcut a fost corect, că a fost *necesar* ."
"Ai?" întrebă Wallace.
— Nu, spuse Hugo, cu voce la fel de rece pe cât o auzise vreodată Wallace. "Nu eu am. Pentru că, deși un Reaper ar trebui să ajute un ferryman, nu depinde de el să forțeze o persoană să facă ceva pentru care nu sunt pregătiți. Există ordine, da; Managerul se bucură de asta, dar știe și că aceste lucruri necesită timp. Într-o clipă, Secerătorul stătea lângă mine, implorând să fie auzit, și tot ce mă puteam gândi era cum suna exact ca Lea. Și apoi a plecat. Tocmai... a ieșit din ochi. Managerul nu a ridicat nici măcar un deget. Am fost socat. Îngrozit. Și *vinovăția* pe care am simțit-o atunci, Wallace. A fost copleșitor. Făcusem asta. A fost vina mea."
— Nu a fost, spuse Wallace, brusc furios, deși nu putea fi sigur de ce anume. „Ai făcut tot ce ai putut. Nu ai greșit, Hugo. El a facut."
„A primit ceea ce merita?"
Wallace se albi. „Eu…"
„Directorul a spus că a făcut-o. El a spus că e pentru bine. Moartea este un proces și orice subminează acel proces este doar un detriment."
— Nancy nu știe, nu-i așa?
— Nu, șopti Hugo. „Ea nu. Ea era nevăzută la toate. Ea a stat într-un hotel săptămâni întregi, venind aici în fiecare zi, deși vorbea din ce în ce mai puțin. Cred că o parte din ea știa că nu era așa cum fusese înainte. Orice simțise despre Lea dispăruse pentru că *Lea* dispăruse. Avea o finalitate pentru care ea nu era pregătită. Se convinsese că moartea fiicei ei a fost o întâmplare. Că cumva era încă aici. A avut dreptate, într-un fel, până nu a mai avut. Și acea

lumină din ochii ei, aceeaşi lumină pe care o văzusem în cei ai Leei, a început să pulverizeze şi să moară."
— E încă aici, spuse Wallace, deşi nu ştia ce înseamnă asta. Femeia pe care o văzuse părea să nu fie diferită de el: o fantomă.
— Este, spuse Hugo. „A plecat pentru câteva luni şi m-am gândit că acesta a fost sfârşitul, că va începe cumva să se vindece. Managerul l-a adus pe Mei şi mi-am spus că e mai bine. Eram ocupat să aflu despre noul meu Reaper, încercând să mă asigur că nu era ca predecesorul ei. Mi-a luat mult timp să am încredere în ea. Mei vă va spune că la început am fost un prost şi probabil că este adevărat. Mi-a fost greu să am încredere în cineva ca ea din nou."
"Dar tu ai facut."
Hugo a ridicat din umeri. „Ea a câştigat-o. Ea nu este ca oricine altcineva. Ea ştie importanţa a ceea ce facem şi nu o consideră de la sine înţeles. Dar, mai presus de orice, este amabilă. Nu ştiu dacă pot explica în mod adecvat cât de semnificativ este. Viaţa asta nu este una uşoară. Zi de zi, suntem înconjuraţi de moarte. Ori înveţi să trăieşti cu ea, ori laşi să te distrugă. Primul meu Reaper nu a înţeles asta. Şi oamenii au plătit preţul din cauza asta, oameni nevinovaţi care nu meritau ceea ce li s-a întâmplat." Se uită în jos la mâinile lui, cu ochii plictisiţi în întuneric. „Nancy s-a întors. Ea a închiriat un apartament în oraş şi, de cele mai multe ori, îşi găseşte drumul aici. Ea nu vorbeste. Ea stă la aceeaşi masă. Ea aşteaptă, cred."
"Pentru ce?"
— Orice, spuse Hugo. „Orice să-i arate că cei pe care îi iubim nu au dispărut niciodată cu adevărat. E pierdută şi tot ce pot face este să fiu acolo pentru ea când îşi va găsi din nou vocea. Îi datorez atât de mult. Nu o voi împinge niciodată. Nu o voi forţa niciodată să facă ceva pentru care nu este pregătită. Cum as putea? Am eşuat-o deja o dată. Nu vreau să se întâmple asta din nou."
„Nu ai fost tu. Nu ai..."
— A *fost* , se răsti Hugo la el, iar Wallace abia se putea împiedica să tresare. „Aş fi putut face mai mult. Ar *fi trebuit* să fac mai mult."
"Cum?" întrebă Wallace. „Ce ai fi putut face mai mult?" Înainte ca Hugo să poată replica, Wallace a continuat. „Nu ai forţat-o pe Lea să treacă pe uşă. Nu i-ai cauzat moartea. Ai fost aici când ea avea cea mai mare nevoie de tine, iar acum faci acelaşi lucru pentru mama ei. Ce mai poţi oferi, Hugo?"
Hugo s-a lăsat de balustradă. A deschis gura, dar nu a ieşit niciun sunet.
Fără să stea pe gânduri, Wallace întinse din nou mâna spre el, vrând să-l liniştească.
Mâna i-a trecut direct prin umărul lui Hugo.
S-a îndepărtat, cu faţa ciupită. „Nu sunt cu adevărat aici", şopti el.
— Eşti, Wallace.
Trei cuvinte, iar Wallace nu era sigur că auzise vreodată ceva mai profund. „Sunt?"
"Da."
"Ce înseamnă asta?"
— Nu pot să-ţi spun asta, spuse Hugo. "Aş vrea să pot. Tot ce pot face este să-ţi arăt calea înaintea ta şi să te ajut să iei propriile decizii."
„Dacă o fac pe cea greşită?"
— Atunci începem din nou, spuse Hugo. „Şi sper să fie mai bine."

Wallace pufni. „Există din nou chestia aia cu credința.”
Hugo râse, părând surprins în timp ce făcea asta. "Da, așa cred. Ești un om ciudat, Wallace Price.
Un fulger de memorie. De a o numi pe Mei ciudată. „Acesta ar putea fi cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.”
"Este? O sa tin minte asta." Zâmbetul i s-a stins. „Va fi greu. Cand pleci."
Wallace înghiți în sec. "De ce?"
— Pentru că ești prietenul meu, spuse Hugo, de parcă ar fi cel mai ușor lucru din lume. Nimeni nu i-a spus niciodată asta lui Wallace și a fost devastat de asta. Aici, la sfârșit, și-a găsit un prieten. "Tu…"
Își aminti ce îi spusese Nelson. "Potrivi."
— Da, spuse Hugo. "Va potriviti. Nu mă așteptam la asta.”
Și pentru că putea, a spus: „Ar fi trebuit să fii neașteptat”.
Hugo râse din nou și stăteau unul lângă celălalt, privind cum se legănau plantele de ceai înainte și înapoi.

Casa era liniștită.
Wallace stătea pe podea.
Se uită la jarul muribund din șemineu, cu capul lui Apollo în poală. A frecat urechile câinelui distrat, pierdut în gânduri.
Nu a fost conștient că va vorbi până nu a făcut-o. „Nu am ajuns niciodată să îmbătrânesc.”
— Nu, spuse Nelson de pe scaun. — Presupun că nu ai făcut-o. Și dacă vrei, pot să-ți spun că nu este atât de grozav, că toate durerile și durerile sunt groaznice și că nu aș dori asta nimănui, dar asta ar fi o minciună.”
„Nu mi-ar plăcea asta.”
„Nu credeam că ai face-o.” Nelson îl bătu pe umărul lui Wallace cu bastonul. „Ți-ai dori să ai?”
Și nu a fost asta o enigmă? „Nu așa cum am fost.”
"Cum ai fost?"
— Nu e bine, mormăi Wallace. Se uită în jos la mâinile lui în poală. „Am fost crudă și egoistă. Nu-mi păsa de nimic în afară de mine. E o prostie.”
"Ce este?"
— Asta, spuse Wallace, temperându-și frustrarea. „Văzând cum eram, știind că nu pot face nimic pentru a o schimba.”
„Ce ai face dacă ai putea?”
Și nu *asta a fost* cheia? O întrebare la care orice răspuns ar servi doar pentru a arăta că a eșuat în aproape fiecare aspect al vieții sale. Si pentru ce? Până la urmă, ce l-a adus? Costume de lux și un birou impresionant? Oameni care au făcut orice le-a spus în momentul în care a spus-o? *Sari* , spunea el, si chiar asta ar face. Nu din cauza vreunei loialitate față de el, ci din teama de represalii, de ceea ce ar face dacă l-ar *eșua* .
Le era frică de el. Și folosea acea frică împotriva lor, pentru că era mai ușor decât să se întoarcă asupra lui, luminând toate locurile lui întunecate. Frica era un motivator puternic și acum, acum, *acum* , el cunoștea frica. Îi era frică de atâtea lucruri, dar mai ales de necunoscut.

Acest gând l-a făcut pe Wallace să se ridice de pe podea, hotărât brusc. Mâinile îi tremurau, pielea înţepătură, dar nu s-a oprit.
Nelson îşi miji ochii spre el. "Ce faci?"
„Mă duc să văd uşa.”
Ochii lui Nelson se umflară în timp ce se străduia să se ridice de pe scaun. "Ce? Stai, Wallace, nu, nu vrei să faci asta. Nu până când Hugo va fi acolo cu tine.”
A scuturat din cap. „Nu trec prin. Vreau doar să-l văd.”
Asta nu l-a calmat pe Nelson. El a mormăit în timp ce stătea în picioare, folosind bastonul pentru a se ridica. — Nu asta e ideea, băiete. Trebuie să fii atent. Gândeşte-te, Wallace. Mai greu decât ai fost vreodată în viaţa ta.”
Se uită spre scări. "Eu sunt."

A urcat scările, Nelson mormăind în spatele lui. S-au oprit la etajul al doilea, cu pereţii de un galben pal, cu podelele din lemn tăcute sub picioarele lor, uitându-se cum Apollo mergea pe hol spre o uşă verde vibrantă închisă de la capăt. A intrat pe uşă, dând din coadă înainte ca aceasta să dispară.
— Camera lui Hugo, spuse Nelson.
Wallace ştia asta deja, deşi nu fusese înăuntru. La celălalt capăt al holului se afla camera lui Mei, uşa albă s-a închis şi ea, pe ea atârnând strâmb o pancartă pe care scria: ŢINE minte: FĂ O ZI MARE . Prima zi când se dusese acolo şi o trezise a fost singura dată când fusese la etajul doi.
Se gândi să se întoarcă jos, aşteptând să sune ceasurile deşteptătoare şi să înceapă încă o zi.
S-a transformat …
… şi am urcat scările până la etajul trei.
Cârligul din piept îi vibra pe măsură ce urca fiecare treaptă. Se simţea aproape fierbinte şi, dacă se concentra suficient de mult, i se păru că aude şoapte venind din aerul din jurul lui.
A înţeles, deci, că nu era de la Hugo aşa cum crezuse prima dată. Nu *doar* de la Hugo, cel puţin. Oh, Wallace era sigur că Hugo făcea parte din el, la fel ca şi Mei şi Nelson şi Apollo şi această casă ciudată. Dar era *mai mult* , ceva mult mai măreţ decât se aştepta el. Aerul din jurul lui s-a umplut de şoapte, aproape ca un cântec pe care nu-l putea desluşi. Îl chema, îl îndemna în sus. Clipi rapid împotriva înţepăturii din ochi, întrebându-se dacă Lea a reuşit să audă ceva din astea în timp ce a fost trasă spre uşă, luptând împotriva strângerii puternice din jurul încheieturii ei.
Gâfâi când ajunse la palierul de la etajul trei. În dreapta lui, o mansardă deschisă, lumina lunii pătrunde prin singura fereastră. Un şir de rafturi aliniau peretele, pline cu sute de cărţi. Plantele atârnau de tavan, cu florile lor aurii şi albastre şi galbene şi roz.
În stânga lui, un hol cu uşile închise. Poze atârnate pe pereţi: apusuri de soare pe plaje albe, zăpadă căzută în pâlcuri groase într-o pădure veche, o biserică acoperită cu muşchi cu un vitraliu încă intact.
„Aici am locuit”, a spus Nelson, strângându-şi cu mâinile strâns bastonul. „Camera mea este jos, la capătul holului.”
"Iti lipseste?"
"Camera?"
— Viaţă, spuse Wallace distras, cârligul trăgându-l mai departe.

"Unele zile. Dar am învăţat să mă adaptez."
— Pentru că încă eşti aici.
„Sunt", a spus Nelson. "Eu sunt."
„Tu simţi asta?" şopti el. Fără greutate, de parcă plutea, cântecul, şoaptele umplându-i urechile.
Nelson părea tulburat. „Da, dar nu este acelaşi lucru pentru mine. Nu mai. Nu cum a fost cândva."
Şi pentru prima dată, Wallace a crezut că Nelson minte.
A continuat să urce scările. Scara era mai îngustă şi ştia că urca spre turela ciudată pe care o zărise pentru prima dată la sosirea lui cu Mei. Fusese ceva dintr-un basm, despre regi şi regine, o prinţesă prinsă într-un turn. Desigur, aici ar fi fost uşa. Nu şi-o putea imagina în altă parte.
Făcea încet fiecare pas. — Ai încercat să-l opreşti?
"OMS?"
Wallace nu s-a uitat înapoi. "Spintecatorul. Cu Lea."
Nelson oftă. "El ţi-a spus."
"Da."
„Am făcut-o", a spus Nelson, dar suna departe, ca şi cum o mare distanţă îi despărţea. Un vis, marginile înceţoşate în jurul unei membrane subţiri. „Am încercat din toate puterile mele. Dar nu eram suficient de puternic. Secerătorul, el... nu a vrut să asculte. Am făcut tot ce am putut. A făcut şi Hugo."
Scările s-au curbat. Wallace se prinse de balustradă fără să se gândească. Lemnul era neted sub degetele lui. „De ce crezi că a făcut ceea ce a făcut?"
"Nu ştiu. Poate că a crezut că este lucrul corect de făcut."
"A fost?"
— Nu, spuse Nelson aspru. „Nu ar fi trebuit niciodată să pună mâna pe fata aceea. Şi-a făcut treaba aducând-o aici. Ar fi trebuit să lase lucrurile destul de bine în pace. Wallace, eşti sigur de asta? Am putea să ne întoarcem jos. Trezeşte-te pe Hugo. Nu l-ar deranja. Ar trebui să fie aici pentru asta."
Wallace nu era sigur de nimic. Nu mai. „Trebuie să-l văd."
Şi aşa a urcat.
Ferestre căptuşeau pereţii, ferestre pe care nu le văzuse în exteriorul casei. A râs când a văzut lumina soarelui curgând prin ei, deşi ştia că era miezul nopţii. Se opri la una dintre ferestre, privind prin ea. Ar fi trebuit să existe o întindere vastă de pădure de cealaltă parte, poate chiar o privire a unui oraş în depărtare, dar, în schimb, fereastra dădea spre o bucătărie familiară. Sunetele slabe ale muzicii de Crăciun s-au filtrat prin geamul ferestrei, iar o femeie a scos din cuptor bastoane de bomboane de casă.
El a continuat.
Nu ştia cât durează să ajungă în vârful scărilor. Păreau ore, deşi bănuia că era doar un minut sau două. Se întrebă dacă era aşa pentru toţi cei care veniseră înaintea lui şi aproape că şi-a dorit ca Hugo să fie acolo, conducându-l de mână. Un gând atât de amuzant, gândi el în sinea lui. Cât de mult i-a plăcut ideea de a-l ţine de mână pe Hugo. Nu minţise când îi spusese lui Hugo că şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut înainte. El a crezut că lucrurile ar fi putut fi altfel, cumva.
A ajuns la etajul patru.

Era înconjurat de ferestre, deşi draperiile fuseseră trase. Un scaun mic stătea lângă o măsuţă. Deasupra mesei era un set de ceai: o oală şi două căni. Lângă cupe fusese pusă o vază, plină cu flori roşii.
Dar fără uşă.
S-a uitat în jur. „Nu… Unde este?"
Nelson ridică un deget, arătând în sus. Wallace ridică capul. Şi acolo, deasupra lor, era o uşă în tavan.
Nu a fost aşa cum se aşteptase. În frica lui, o crease în mintea lui, o chestie de metal grozavă, cu o încuietoare grea, prevestitoare. Ar fi negru şi de rău augur şi nu şi-ar fi făcut niciodată curajul să treacă prin el.
Nu a fost aşa.
Era doar o uşă. În tavan, da, dar tot era doar o uşă. Era din lemn, rama din jurul lui vopsită în alb. Clanta usii era un cristal limpede cu un centru verde in forma unei frunze de ceai. Şoaptele care îl urmaseră pe scări dispăruseră. Strângerea insistentă de cârligul din piept se domolise. O linişte căzuse în casa în jurul lor de parcă şi-ar fi ţinut chiar respiraţia.
El a spus: „Nu este mult, nu?"
— Nu, spuse Nelson. „Nu pare, dar aparenţele înşală."
„De ce este în tavan? E un loc ciudat pentru asta. A fost acolo dintotdeauna?" Casa în sine era ciudată, aşa că nu ar fi surprins dacă ar fi făcut parte din construcţia originală, deşi nu ştia la ce ar putea duce în afară de acoperiş.
„Aşa a spus managerul când l-a ales pe Hugo ca ferryman", a spus Nelson. „Hugo deschide uşa şi ne ridicăm la orice urmează."
„Ce s-ar întâmpla dacă l-aş deschide?" întrebă Wallace, uitându-se în continuare la uşă.
Nelson părea alarmat. "Vă rog. Lasă-mă să-l iau pe Hugo."
Şi-a smuls privirea, privind înapoi peste umăr. Nelson era îngrijorat, cu sprânceana încruntată, dar Wallace nu putea face nimic în privinţa asta acum. Abia se putea mişca. "Poti sa-l simti?"
Nu avea nevoie să explice. Nelson ştia ce vrea să spună. „Nu întotdeauna şi nici la fel de puternic ca înainte. Se estompează în timp. Este mereu acolo, în fundul minţii mele, dar am învăţat să-l ignor."
Wallace a vrut să atingă uşa. Voia să-şi înfăşoare degetele în jurul clanţei uşii, să simtă frunza de ceai apăsată de palmă. Îşi vedea clar în mintea lui: întoarse frunza de ceai până când zăvorul dădea clic, apoi...
Ce?
El nu ştia şi a nu şti era cel mai înfricoşător lucru dintre toate.
Se dădu înapoi, lovindu-se de Nelson, care îl apucă de braţ. "Esti in regula?"
— Nu ştiu, spuse Wallace. A înghiţit dincolo de nodul din gât. „Cred că mi-ar plăcea să mă întorc jos acum."
Nelson l-a dus departe.
Ferestrele erau întunecate când coborau scările. Afară, pădurea era ca întotdeauna.
Înainte să ajungă la palierul de la etajul al treilea, se uită pe ultima fereastră către drumul lung de pământ care ducea la ceainărie şi, în mod ciudat, îi trecu prin cap o amintire, una care nu se simţea ca a lui. De a fi afară, faţa întoarsă către soarele cald şi cald.
Amintirea s-a stins, noaptea s-a întors şi a văzut pe cineva stând pe drumul de pământ.

Cameron, privind direct la Wallace. Îşi întinse braţul, cu palma spre cer, degetele deschizându-se şi închizându-se, deschizându-se şi închizându-se.
"Ce este?" l-a întrebat Nelson.
— Nimic, spuse Wallace, întorcându-se de la fereastră. "Nimic."

CAPITOL

13

La începutul celei de-a douăzeci și doua zile de la Charon's Crossing, un dosar a apărut pe ghișeul de lângă casa de marcat. Ceainăria nu se deschisese încă, iar Mei și Hugo erau în bucătărie, pregătindu-se pentru a începe ziua.

Nelson stătea pe scaun în fața șemineului, Apollo la picioarele lui.

Wallace se mișcă prin magazin, trăgând scaunele de pe mese și vârându-le dedesubt. Era din ce în ce mai ușor pentru el și era cel puțin pe care putea să-l ajute. Nu s-a gândit niciodată că va găsi bucurie într-o muncă atât de modestă, dar acestea erau zile ciudate.

Era pierdut în gânduri, trăgând scaunele în jos, când camera părea să se miște ușor. Aerul a devenit gros și a stagnat. Ceasul de pe perete, ticând secundele, se bâlbâi. El a ridicat privirea pentru a vedea mâna a doua avansând o dată, de două ori, de trei ori înainte de a se muta *înapoi* . Se zvâcni înainte și înapoi în timp ce firele de păr de pe brațele lui Wallace se ridicau pe cap.

"Ce naiba?" mormăi el. „Nelson, ai văzut...”

A fost tăiat când folderul cu fișiere a apărut lângă casa de marcat cu un *pop comic* ! Fumuri de fum se ridicau în jurul lui în timp ce se așeză pe tejghea. Era subțire, de parcă ar ține înăuntru doar câteva bucăți de hârtie.

„Oh, băiete”, a spus Nelson. "Iar începem."

Înainte ca Wallace să-și dea seama ce înseamnă *asta* , Hugo și Mei au intrat pe ușă, Apollo urmând după ei. Hugo se încruntă în timp ce ridica privirea la ceas, cu acțiunările înghețate.

— La naiba, spuse Mei. „Bineînțeles că vine când fac brioșe.” Ea mormăi în timp ce se îndrepta spre scări, desfăcându-și șorțul înainte de a-l trage în sus și peste cap. „Nu-i lăsa să ardă”, strigă ea. „Voi fi foarte supărat.”

— Desigur, spuse Hugo, privind în jos la dosar. A atins-o cu un singur deget, trasând de-a lungul marginilor.

"Ce este asta?" întrebă Wallace, ducându-se la tejghea.

— Vom avea un nou oaspete, spuse Nelson, ridicându-se de pe scaun. S-a îndreptat șchiopătând spre Hugo și Wallace, bătând cu bastonul de podea. „Dublarea. Nu am mai făcut asta de ceva vreme.”

— Un alt oaspete? întrebă Wallace.

„Cineva ca noi”, a răspuns Nelson. Se opri lângă nepotul său, uitându-se la dosar cu un interes abia ascuns.

— Da, spuse Hugo, atingând dosarul aproape cu evlavie. „Mei le va recupera și le va aduce înapoi aici.”

Wallace nu era sigur ce simțea despre asta. Se obișnuise să aibă atenția neîmpărțită a lui Hugo, iar gândul că o altă fantomă i-o luase a provocat o răsucire ciudată în cârligul din piept. Și-a spus că a fost prost. Hugo avea o treabă de făcut. Au fost multe înainte de Wallace și vor fi și mai multe după ce el va fi plecat. A fost temporar. Toate acestea au fost temporare.

A usturat mai mult decât se aștepta el.

"Pentru ce este aia?" întrebă el frecându-și pieptul cu o grimasă. "Fisierul."
Hugo ridică privirea spre el. "În regulă?"
— Sunt bine, spuse Wallace, lăsând mâna jos.
Hugo l-a urmărit prea mult timp înainte de a da din cap. „Asta îmi spune cine vine. Nu este complet, desigur. O viață nu poate fi împărțită în puncte și nu poate fi cuprinzătoare. Gândește-te la asta ca la un fel de Cliff's Notes."
„Cliff's Notes", repetă Wallace. „Îmi spui că ori de câte ori cineva moare, primești notele lui Cliff despre viața lui."
— Uh-oh, spuse Nelson, uitându-se între ei doi. Apollo s-a scâncit, cu urechile lipite de craniu.
— Da, spuse Hugo. „Asta vă spun".
Wallace era neîncrezător. — Și nu te-ai gândit să spui nimic despre asta înainte?
"De ce?" întrebă Hugo. „Nu e ca și cum aș putea să-ți arăt ce e aici. Nu este destinat pentru..."
„Nu-mi pasă de *asta* ", se răsti Wallace, deși nu era tot adevărul. „Ai unul pe mine?"
Hugo a ridicat din umeri. A fost enervant. "Am facut."
"Ce a spus? Unde este? Vreau să-l văd." Și nici *acesta* nu era chiar adevărul. Dacă ar fi fost rău? Ce-ar fi dacă în partea de sus, scrisă cu litere aldine (și în Comic Sans!) ar fi o rezumare a vieții lui Wallace Price care nu a fost mai puțin măgulitoare? **NU A FACUT MULT, DAR ARE COSTURME FRUME!** sau, mai rau, **NU ATAT DE MARE, DACA SUNT CINST!**
— A dispărut, spuse Hugo, uitându-se înapoi la dosarul de pe tejghea. „Odată ce îl revizuiesc, dispare din nou."
Wallace era înfuriat. „Oh, da, nu-i așa? Pur și simplu dispare înapoi de oriunde a venit."
"Asta e corect."
„Și nu vezi problema cu asta."
"Nu?" spuse Hugo. Sau intrebat. Wallace nu era sigur.
Wallace își ridică mâinile exasperat. „Cine o trimite? De unde vine? Cine o scrie? Sunt obiective sau sunt pline de nimic altceva decât de prostii cu opinie menită să defăimeze? Asta e *calomnie.* Există *legi* împotriva ei. Vă cer să-mi spuneți ce s-a spus despre mine."
— Of, spuse Nelson. „Sunt prea bătrân și prea mort pentru asta." Se îndepărtă de tejghea spre scaunul său. „Anunță-mă când sosește noul nostru oaspete. Îmi voi pune tot ce-i mai bun duminica."
Wallace se uită cu privirea după el. „Tu purtai pijamale când am ajuns aici."
„Abilitățile tale de observație sunt de neegalat. Bravo ție."
Wallace se gândi să arunce un scaun în el. Până la urmă, s-a hotărât să nu facă asta. Nu ar vrea să intre într-un *dosar.*
— Te gândești prea mult, spuse Hugo, mustrându-l cu blândețe. „Nu există o listă cu argumente pro și contra, sau cu fiecare acțiune pe care cineva le-a întreprins, fie bune, fie rele. Sunt doar... note."
Wallace strânse din dinți. „Ce spuneau notele mele?"
Hugo îi miji ochii. "Conteaza?"
"Da."
"De ce?"
„Pentru că dacă cineva a scris ceva despre mine, aș vrea să știu."
Hugo rânji. „Ai căutat recenzii despre firma ta când erai în viață?"

În fiecare marți dimineața la nouă. — Nu, spuse Wallace. Apoi, „Dacă nu a fost scris asta în dosarul meu. Și dacă era, aveam un motiv foarte bun. Am enervat multă lume, iar toată lumea știe că dacă vrei să te plângi de ceva, o scrii pe internet, chiar dacă ești un mincinos care nu știe despre ce vorbește."
„Se pare că e o poveste acolo."
Wallace se încruntă la el.
— Sau nu, spuse Hugo. Și-a frecat bărbia gânditor. „Sigur vrei să știi?"
Wallace a refuzat. "Este rau? Îți place *foarte* rău? Minciuni! Sunt numai minciuni! Eram în mare parte o persoană competentă." S-a încremenit în interior. Cândva, s-ar fi putut lupta cu dinți și unghii pentru a se ridica, dar acum, nu a mai putut. M-am simțit... bine. Ridicul a fost probabil cel mai bun mod de a-l spune. Ridicol și fără rost.
Nelson pufni de pe scaun. „Tu trage pentru acele stele."
Wallace l-a ignorat. "Nu face nimic. Nu vreau să știu. Stai acolo pur și simplu comportându-te înmulțumit, așa cum faci întotdeauna."
— M-ai rănit, spuse Hugo.
Wallace adulmecă. „Mă îndoiesc foarte mult de asta. nici măcar nu-mi pasă. Uite. Uite cât de mult nu-mi pasă." Și cu asta, Wallace s-a întors pe călcâie, revenind la sarcina în cauză. A reușit să dea jos încă două scaune înainte să cedeze. Hugo s-a amuzat în timp ce se întorcea la tejghea. — Taci, mormăi Wallace. "Doar spune-mi."
— Ai rezistat un minut întreg, spuse Hugo. „Mai mult decât am crezut că vei face. Sunt impresionat."
„Te bucuri prea mult de asta."
Hugo a ridicat din umeri. — Trebuie să-mi iau loviturile de undeva, nu, bunicule?
— Exact, spuse Nelson în timp ce Wallace își dădea ochii peste cap.
Hugo aruncă o privire spre Wallace. „Dar nu e ca și cum te gândești. Nu am mințit când am spus că nu este menit să fie un dezamăgit împotriva ta. Gândiți-vă la asta mai degrabă ca la un... un contur."
Asta cu siguranță nu l-a făcut să se simtă mai bine. „Scris de cine? Și nu spune niște prostii ezoterice precum universul sau orice altceva."
— Managerul, spuse Hugo.
Asta l -a oprit pe Wallace. "Managerul. Ființa de care vă este frică cu toții care ia decizii la nivel cosmic."
„Nu mi-e *frică* de..."
„De unde știe el despre mine?" întrebă Wallace. „M-a *spionat* ?" Se uită sălbatic în jur în timp ce-și lăsa vocea în jos. „Ascultă tot ce spun acum?"
— Probabil, spuse Nelson. „Este un fel de voyeur ca ăsta."
Hugo oftă. "Bunic."
"Ce? Omul trebuie să știe că o ființă superioară l-a privit făcând caca sau aruncând mâncare pe podea, apoi o ridică și o mănâncă." Nelson se uită în jurul scaunului său. „Ți-ai luat nasul? A văzut și asta. Nu e nimic în neregulă, presupun. Oamenii sunt groaznici așa. Este în natura noastră."
— Nu a făcut-o, spuse Hugo cu voce tare. „Nu așa funcționează."
— Bine, spuse Wallace. „Atunci voi vedea singur." A fost surprins când Hugo nu a încercat să-l împiedice să ridice dosarul. Surprins, adică până când a descoperit că *nu poate* să-l

ridice. Mâna lui a trecut chiar prin dosar până la tejgheaua de dedesubt. Şi-a dat mâna înapoi înainte de a încerca din nou. Şi din nou. Şi din nou.
— Anunţă-mă când ai terminat, spuse Hugo. „Mai ales că sunt singurul care îl poate ridica şi poate vedea ce este înăuntru."
— Sigur că eşti, mormăi Wallace. S-a lăsat, cu mâinile lipite de blat.
Hugo se întinse din nou spre el. Se întâmpla din ce în ce mai mult, de parcă uita că el şi Wallace nu se puteau atinge de fapt. Făcu o pauză, cu o mână deasupra lui Wallace. Wallace se întrebă cum ar fi pielea lui. A crezut că va fi cald şi moale. Dar nu avea să afle niciodată. În schimb, Hugo şi-a sprijinit mâna între cea a lui Wallace, bătându-şi degetul arătător. Degetele lui Wallace tremurară. Doi centimetri i-au despărţit. — E în regulă, spuse Hugo. "Iţi promit. Nimic rau. Dosarul tău spunea că eşti hotărât. Muncitor. Că nu ai acceptat un nu ca răspuns."
Acum o lună, asta i-ar fi plăcut lui Wallace.
Acum, nu era atât de sigur.
— Sunt mai mult decât atât, spuse el plictisitor.
— Mă bucur să te aud spunând asta, spuse Hugo. "Si eu cred la fel." Luă dosarul de pe tejghea, deschizând-o. Wallace a încercat să se aplece cu nonşalanţă, dar a ajuns să cadă prin tejghea. Hugo îl privi deasupra vârfului dosarului. Până şi ochii lui zâmbeau.
— Nu-mi place enorm de mult, spuse Wallace, simţindu-se destul de petulant în timp ce se ridica în picioare.
„Nu cred asta."
"Ar trebui."
"O sa tin minte asta."
„Iisuse Hristoase", mormăi Nelson. „Din toate obtuzele..." Orice altceva ar fi avut de spus s-a terminat în mormăi pe sub răsuflarea lui.
Mei apăru pe scări, îmbrăcată elegant în acelaşi costum pe care îl purtase la înmormântarea lui Wallace. Şi-a dat părul de pe faţă. — Vreau să spun despre brioşele alea, omule. Dacă mă întorc şi descopăr că au ars, va fi un iad de plătit. Pe cine avem acum?" Smulse dosarul de la Hugo şi începu să citească, cu ochii aruncându-se înainte şi înapoi. „Huh. Oh. *Oh.* Bine. Înţeleg. Interesant." Sprânceana i s-a încruntat. „Acest lucru... nu va fi uşor."
Wallace se uită cu privirea la Hugo. „Ai spus că eşti singurul care o poate atinge."
„Am făcut-o?" întrebă Hugo. "Greşeala mea. Şi Mei poate."
Ea îi zâmbi lui Wallace. „L-am văzut pe al tău. O mulţime de lucruri bune acolo. Întrebare: De ce ai crezut că a purta pantaloni de paraşută era grozav în 2003?"
— Sunteţi cu toţii nişte oameni groaznici, anunţă Wallace măreţ. — Şi nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. Şi cu asta, s-a întors să tragă scaunele, refuzând măcar să arunce o privire în direcţia lor.
— Oh, nu, spuse Mei. "Te rog nu. Orice în afară de asta." Ea a împins dosarul înapoi în mâinile lui Hugo. "În regulă. Numărul doi, iată-ne."
„Asigură-te că nu ajungi cu trei zile întârziere", a spus Wallace. „Doamne fereşte să-ţi faci treaba corect."
— O, spuse Mei. „Îţi *pasă* . Sunt impresionat." S-a ridicat în vârful picioarelor şi l-a sărutat pe obrazul lui Hugo. „Nu uita de..."
„ Brioşele. Ştiu. Nu voi." El îi cuprinse umerii cu un braţ, strângând-o strâns în braţe. Wallace nu era gelos. Deloc. "Atenţie. Acesta nu va fi ca ceilalţi."

Lui Wallace nu-i plăcea cât de îngrijorat părea să fie.
— O voi face, spuse Mei, îmbrăţişându-l înapoi. „Mă voi întoarce cât de curând voi putea."
Wallace s-a întors să-i spună că numărul de oameni care s-au prezentat la o înmormântare nu *indica* valoarea unei persoane, dar Mei era deja plecată.
Ceasul de pe perete şi-a reluat ritmul normal, secundele trecând.
„Nu voi înţelege niciodată cum funcţionează toate astea", a spus Wallace.
Singurul răspuns al lui Hugo a fost să râdă în timp ce se întoarse şi trecea prin uşile bucătăriei.

Ceainăria a fost ocupată toată ziua. De când era în jos, Mei, Hugo nu s-a oprit niciodată din mişcare, abia având timp să-l recunoască pe Wallace, cu atât mai puţin să răspundă la mai multe întrebări despre ce era în dosarul lui. L-a iritat, deşi, dacă era apăsat, nu ar fi putut explica de ce.
Nelson a fost cel care a tăiat miezul problemei, spre consternarea lui Wallace. Wallace era pierdut în gânduri, stând pe podea lângă scaunul lui Nelson. „Nu va uita de tine doar pentru că cineva nou este aici."
Wallace hotărât nu se uită la el. S-a uitat în şemineu, flăcările spărgând şi izbucnind. „Nu sunt deloc îngrijorat de asta."
— Corect, spuse Nelson încet. „Desigur că nu eşti. Ar fi pur şi simplu absurd."
— Exact, spuse Wallace.
Au stat în tăcere încă cel puţin zece minute. Apoi, „Dar *dacă* de asta eşti îngrijorat, nu. Hugo e inteligent. Concentrat. El ştie cât de important este acest lucru. Cel puţin, cred că o face."
Wallace ridică privirea spre el. Nelson zâmbea, dar Wallace nu ştia ce anume. — Persoana nouă care vine aici?
— Sigur, spuse Nelson. "Şi asta."
"Ce vrei sa spui?"
Nelson flutură mâna dispreţuitor. — Doar divagare, presupun. El a ezitat. „Ţi-ai iubit soţia?"
Wallace clipi. "Ce?"
"Sotia ta."
Wallace se uită înapoi la foc. "Am facut. Dar nu a fost suficient."
„Te-ai străduit din greu?"
Voia să spună da, că făcuse tot ce îi stătea în putere pentru a se asigura că Naomi ştia că este cea mai importantă persoană din întreaga sa lume. "Nu. Nu eu am."
„De ce crezi că a fost?" Nu era nicio cenzură în vocea lui, nici o judecată. Wallace a fost absurd de recunoscător pentru asta.
— Nu ştiu, spuse Wallace, strângând o sfoară de pe blugi. Nu purtase nimic apropiat de costum de când putea să-şi schimbe hainele. Îl făcea să se simtă mai bine, de parcă ar fi vărsat o carcasă exterioară pe care nu-şi dădea seama că o poartă. „Lucrurile s-au pus în cale."
„Mi-am iubit soţia", a spus Nelson şi orice altceva avea de spus Wallace i-a murit pe limbă. „Era... vibrantă. Un foc. Nu era nimeni ca ea în toată lumea şi, din anumite motive, ea m-a ales pe mine. Ea m-a iubit." El a zâmbit, deşi Wallace a crezut că era mai mult pentru el decât orice altceva. „A avut acest obicei. M-a dus pe perete. Venea acasă de la serviciu şi primul lucru pe care îl făcea era să-şi scoată pantofii şi să-i lase lângă uşă. Urmau şosetele

ei, doar aşezate pe podea. A rămas acolo o dâră de haine, aşteptând să le iau. Am întrebat-o de ce pur şi simplu nu le-a pus în coş ca o persoană normală. Ştii ce a spus ea?"
"Ce?" întrebă Wallace.
„Ea a spus că viaţa este mai mult decât şosete murdare."
Wallace se uită la el. „Asta... nu înseamnă nimic."
Zâmbetul lui Nelson se lărgi. "Dreapta? Dar avea sens perfect pentru ea." Zâmbetul îi tremura. „Am venit acasă într-o zi. Am întârziat. Am deschis uşa şi nu erau pantofi chiar înăuntru. Fără şosete pe podea. Fără urmă de haine. M-am gândit odată că a luat-o după ea însăşi. Am fost usurat? Eram obosită şi nu voiam să trebuiască să-i curăţ mizeria. Am sunat după ea. Ea nu a răspuns. Am trecut prin casă, cameră cu cameră, dar ea nu era acolo. Târziu, mi-am spus. S-a întâmplat. Şi apoi a sunat telefonul. A fost ziua în care am aflat că soţia mea a murit pe neaşteptate. Şi e amuzant, într-adevăr. Pentru că, deşi mi-au spus că a plecat, că a fost rapid şi nu a suferit, tot ce mă puteam gândi era cum aş da orice ca să-i am pantofii la uşă. Ciorapii ei murdari pe podea. O dâră de haine care duce spre dormitor."
— Îmi pare rău, spuse Wallace încet.
„Nu trebuie să fii", a spus Nelson. „Am avut o viaţă bună. Ea mă iubea şi m-am asigurat că ea ştie în fiecare zi că o iubesc, chiar dacă trebuia să o iau după ea. Este ceea ce faci."
„Nu ţi-e dor de ea?" întrebă Wallace fără să se gândească. El tresări. „La naiba. Asta nu a ieşit aşa cum am vrut. Bineînţeles că faci."
— Da, a fost de acord Nelson. „Cu fiecare fibră a fiinţei mele."
„Dar încă eşti aici."
„Sunt", a spus Nelson. „Şi ştiu că atunci când voi fi gata să părăsesc acest loc, ea mă va aştepta. Dar mi-am promis că îl voi veghea pe Hugo atâta timp cât voi putea. Ea va înţelege. Ce sunt câţiva ani în faţa eternităţii?"
„Ce va fi nevoie?" întrebă Wallace. „Pentru ca tu să traversezi." Îşi aminti ce îi spusese Nelson când stătuseră sub uşă. "A creste."
— Ah, spuse Nelson. „Aceasta este întrebarea, nu-i aşa? Ce va fi nevoie?" Se aplecă înainte, bătându-şi uşor bastonul de piciorul lui Wallace. „Să ştii că este pe mâini bune. Că viaţa lui este plină de bucurie chiar şi în faţa morţii. Nu este vorba neapărat de ceea ce are *nevoie* , pentru că asta ar putea însemna că îi lipseşte ceva. Este vorba despre ce *vrea el* . Există o diferenţă. Cred că uităm asta, uneori."
"Ce vrea?" întrebă Wallace.
În loc să răspundă, Nelson a spus: „Zâmbeşte mai mult acum. Stiai asta?"
"El face?" Credea că Hugo era genul care zâmbea mereu.
„Mă întreb de ce", a spus Nelson. S-a asezat pe spate in scaun. „Abia aştept să-mi dau seama."
Wallace aruncă o privire către Hugo din spatele tejghelei. Trebuie să fi simţit pe Wallace privindu-l, pentru că se uită în sus şi zâmbi.
Wallace a şoptit: „Este uşor să te laşi în spirală şi să cazi".
— Este, a fost de acord Nelson. „Dar ceea ce faci pentru a te scăpa de asta contează cel mai mult."

Secundul de pe ceas a început să se bâlbâie la o jumătate de oră după ce Traversarea lui Charon s-a închis pentru seară. Hugo a pus un semn familiar în fereastră: ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT . I-a spus lui Wallace că a fost doar o măsură de precauţie.
— Nu suntem aici, spuse Hugo. "Nu chiar. Când ceasul începe să încetinească, lumea merge mai departe în jurul nostru. Dacă cineva ar veni la magazin într-o perioadă ca aceasta, ar vedea doar o casă întunecată cu semnul în fereastră."
Wallace îl urmă în bucătărie. Pielea îi mâncărime, iar cârligul din piept îi era inconfortabil. „A încercat cineva să intre vreodată?"
Hugo clătină din cap. "Nu din cate stiu eu. Nu e chiar magie, nu cred. Mai mult o iluzie decât orice."
„Pentru cineva care este ferryman, sunt multe pe care nu le ştii."
Hugo chicoti. „Nu este grozav? Mi-ar plăcea să ştiu totul. Nu ar mai rămâne niciun mister. Care ar fi rostul?"
„Dar ai şti la ce să te aştepţi." Şi-a dat seama cum suna în momentul în care a spus-o. „De aceea *nu ne* aşteptăm."
— Exact, spuse Hugo, de parcă ar avea vreun sens. Wallace învăţa că este mai uşor să meargă cu asta. I-a păstrat sănătatea mintală în cea mai mare parte intactă. Hugo se duse la cămară, încruntându-se la conţinut, în timp ce stătea în faţa ei. Wallace se uită peste umăr. Mai multe borcane stăteau pe rafturi, fiecare cu un fel diferit de ceai înăuntru. Spre deosebire de cele din spatele tejghelei din faţa magazinului, acestea nu erau etichetate. Majoritatea erau sub formă de pulbere.
„Matcha?" mormăi Hugo pentru sine. "Nu. Nu este in regula. Yaupon? Nu. Nici asta nu este, deşi cred că este aproape."
"Ce faci?"
„Încercăm să găsim ce ceai se va potrivi cel mai bine oaspeţilor noştri", a spus Hugo.
„Ai făcut asta cu mine?"
Dădu din cap în timp ce arătă spre o pulbere întunecată spre partea de sus a raftului. „Ai fost uşor. Mai uşor decât aproape oricine am avut-o până acum."
— Uau, spuse Wallace. „Prima dată când cineva a spus asta despre mine. Nu ştiu ce simt despre asta."
Hugo tresări în râs. „Asta nu este... oh, ştii ce am vrut să spun."
„Tu ai spus-o, nu eu."
„Este o artă", a spus Hugo. „Sau cel puţin asta îmi spun. Alegerea ceaiului perfect pentru o persoană. Nu întotdeauna înţeleg bine, dar devin din ce în ce mai bun la asta." Întinse mâna după un borcan, atingând paharul înainte de a-şi trage mâna înapoi. „Nici asta nu este. Ce ar putea... ah. Într-adevăr? Acesta este... un gust dobândit." A luat de pe raft un borcan, umplut cu frunze răsucite, înnegrite. „Nici unul de-al meu. Nu cred că l-aş putea creşte aici. Dacă asta ar fi importat."
"Ce este?" întrebă Wallace, privind borcanul. Frunzele păreau moarte.
— Kuding cha, spuse Hugo, întorcându-se spre tejgheaua opusă pentru a pregăti ceaiul. „Este o infuzie chinezească. Traducerea literală este ceai amar de unghii. De obicei, este făcut dintr-un tip de copac de ceară şi ilfin. Gustul nu este pentru toată lumea. Este foarte amar, deşi se spune că este medicinal. Ar trebui să ajute la curăţarea capului şi a ochilor. Rezolvă toxinele."

— Și asta o să-i dai? întrebă Wallace, privind cum Hugo scotea o frunză răsucită din borcan. Mirosul pământesc era înțepător, făcându-l pe Wallace să strănute.
— Cred că da, spuse Hugo. „Este neobișnuit. Nu am avut pe cineva să ia acest ceai până acum." Se uită la frunză înainte de a clătina din cap. „Probabil nimic. Ceas."
Wallace stătea lângă el în timp ce Hugo turna apă fierbinte în același set de cești de ceai pe care îl folosise când Mei îl adusese pe Wallace în prima noapte. Aburul se ridică în timp ce punea ceainicul jos. El ținea frunza între două degete în timp ce o cobora ușor în apă. Odată scufundată, frunza s-a desfășurat ca o floare înflorită. Apa a început să se întunece la o nuanță ciudată de maro, chiar dacă frunza s-a deschis la culoare până la un verde deschis.
„Ce miroși?" întrebă Hugo.
Wallace se aplecă înainte și inhală aburul. I-a înfundat nările și el și-a clătinat nasul în timp ce se trase înapoi. "Iarbă?"
Hugo dădu din cap, evident mulțumit. "Exact. Sub amărăciune, are o notă de plante cu un postgust care este ca mierea persistentă. Totuși, trebuie să treci peste amar pentru a-l găsi."
Wallace oftă. „Unul dintre acele lucruri în care spui un lucru, dar vrei să spui altceva."
Hugo a zâmbit. „Sau este doar ceai. Nu trebuie să însemne ceva când este deja atât de complex. Incearca-l. Cred că s-ar putea să fii surprins. Probabil că trebuie să se abrupte mai mult, dar vă va da o idee bună."
Se gândi înapoi la proverbul agățat în ceainărie. Hugo trebuie să fi gândit același lucru când i-a întins paharul lui Wallace și i-a spus: „Este secundul tău".
Oaspete de onoare.
Wallace înghiți în sec când lua ceașca de la Hugo. Nu a fost pierdut pentru el că acesta era cel mai aproape pe care l-au putut vreodată să se atingă. Simți privirea lui Hugo asupra lui în timp ce amândoi țineau ceașca mai mult decât era necesar. În cele din urmă, Hugo a lăsat mâna jos.
Apa era încă limpede, deși nuanța maro cedase loc unui verde mai apropiat de culoarea frunzei. Îl duse la buze și sorbi.
El a căzut, ceaiul alunecându-i pe gât și înflorindu-i fierbinte în stomac. Era amar, da, iar apoi a lovit iarba și a avut gust de parcă ar fi mâncat jumătate de gazon. După-nota de miere era acolo, dar dulceața s-a pierdut prin faptul că Wallace ura totul despre ea. — Sfinte rahat, spuse el, ștergându-și gura în timp ce Hugo lua ceașca de ceai înapoi. "Asta e teribil. Cine naiba ar bea așa de bună voie?"
A privit cum Hugo își ducea ceașca la propriile buze. S-a strâmbat în timp ce gâtul i-a lucrat.
— Da, spuse el, trăgând ceașca. „Doar pentru că iubesc ceaiul nu înseamnă că iubesc orice fel de ceai." Își plesni buzele. "Ah. Acolo este mierea. Aproape merită."
„Te-ai greșit vreodată alegând un ceai?"
„Pentru oamenii care vin aici vii? Da."
„Dar nu morții."
— Nu morții, aprobă Hugo.
„Este... remarcabil. Bizar, dar remarcabil."
— A fost un alt compliment, Wallace?
„Uh, sigur?" spuse Wallace, brusc inconfortabil. Stătea mai aproape de Hugo decât își dădea seama. Și-a dres glasul în timp ce făcu un pas înapoi. „Omule, gustul ăsta nu pleacă."
Hugo chicoti. „Rămâne cu tine. Al tău mi-a plăcut mult mai mult."
Asta nu ar fi trebuit să-l facă pe Wallace la fel de fericit. — A fost un compliment, Hugo?

— A fost, spuse simplu Hugo.
Wallace luă acele două cuvinte şi le ţinu aproape, amărăciunea pe care o simţea nepotrivită cu dulceaţa gustului.
Hugo a scos mai multe frunze din borcan, aşezându-le pe o farfurie lângă ceainic şi ceşti. "Acolo. Cum arata?"
„De parcă ai ieşit afară şi ai luat primul lucru pe care l-ai găsit pe pământ."
— Perfect, spuse Hugo vesel. „Asta înseamnă că noi..."
În faţa magazinului, ceasul s-a bâlbâit zgomotos şi apoi s-a oprit, trecându-se acea secundă.
— Sunt aici, spuse Hugo.
Wallace nu era sigur ce trebuia să facă. „Ar trebui să..." El flutură mâna în semn de explicaţie.
— Poţi să vii cu mine dacă vrei, spuse Hugo, ridicând tava. „Totuşi, vă rog să mă lăsaţi să mă ocup de el sau de orice întrebări pe care le-ar putea avea. Dacă vorbeşte cu tine, poţi răspunde, dar fă-o uniform şi calm. Nu vrem ca el să fie mai agitat decât ar putea fi deja."
— Eşti îngrijorat, spuse Wallace. Nu ştia cum îi ratase strângerea din jurul ochilor lui Hugo, felul în care mâinile lui strângeau tava. "De ce?"
Hugo a ezitat. Apoi, „Moartea nu este întotdeauna rapidă. Ştiu că nu crezi, dar ai avut noroc. Nu este aşa pentru toată lumea. Uneori, este violent şi şocant şi te urmăreşte. Unii sunt devastaţi, alţii sunt furioşi, iar alţii... alţii lasă să devină tot ce ştiu. Primim astfel de oameni mai mult decât ai crede, dacă poţi crede asta."
Ar putea. Credea că ştie ce presupunea Hugo, dar nu se putea gândi să întrebe. Lumea putea fi frumoasă – şi se vedea pe pereţii ceainăriei cu piramidele şi castelele şi cascadele care păreau să coboare de la cele mai mari înălţimi – dar era şi brutală şi întunecată.
Hugo se uită spre uşile bucătăriei. „Ei vin pe drum. Ai incredere in mine?"
— Da, spuse Wallace imediat şi a trebuit să lupte cu dorinţa de a-l împiedica pe Hugo să părăsească bucătărie. Nu ştia ce urma, dar nu-i plăcea sunetul.
— Bine, spuse Hugo. "Ceas. Asculta. Contez pe tine, Wallace."
A trecut prin uşi, lăsându-l pe Wallace să se uite după el.

CAPITOL

14

Wallace se opri în prag, încruntat. Luminile erau aprinse normal, dar păreau... mai slabe, ca şi cum becurile ar fi fost schimbate. Apollo se văita, cu urechile căzute în timp ce Nelson îşi freca capul liniştitor. — E în regulă, spuse Nelson încet. „Va fi bine."

Hugo pusese ceaiul pe una dintre mesele înalte, deşi nu era aceeaşi pe care o folosise la sosirea lui Wallace. Wallace s-a apropiat de Nelson şi Apollo, lăsându-l pe Hugo să stea lângă masă, cu mâinile împreunate în spatele lui.

Era diferit acum, chiar şi doar stătea acolo. A fost subtil şi dacă Wallace nu l-ar fi urmărit pe Hugo de când a sosit, poate că nu l-ar fi observat. Dar a făcut-o şi a catalogat toate micile schimbări. Era în ansamblul umerilor lui Hugo, felul în care expresia lui era cu grijă goală, deşi nu dezinteresată. Wallace se gândi la propria lui sosire, întrebându-se dacă aşa fusese Hugo atunci.

Şi-a smuls privirea, uitându-se în jurul camerei, încercând să se concentreze pe ceva, orice, care i-ar distrage atenţia. „Ce e în neregulă cu luminile?" l-a întrebat pe Nelson. Aruncă o privire spre uşă. „Le-ai refuzat?"

Nelson clătină din cap. „Acesta va fi unul dur."

Lui Wallace nu-i plăcea sunetul asta. "Stare brută?"

— Majoritatea oamenilor nu vor să fie morţi, mormăi Nelson, trecând cu degetul pe botul lui Apollo. „Dar ei învaţă cum să o accepte. Uneori vine cu timpul, ca tine. Dar sunt unii care refuză măcar să ia în considerare asta. „Aceste desfătări violente au scopuri violente şi în triumful lor mor, ca focul şi pulberea."

— Shakespeare, spuse Wallace, aruncând o privire către Hugo, care nu-şi îndepărtase privirea de la uşă.

— Evident, spuse Nelson. Întinse mâna şi apucă mâna lui Wallace, strângând-o strâns. Wallace nu a încercat să se retragă. Şi-a spus că bătrânul avea nevoie de el. A fost cel puţin ce putea face.

Pridvorul scârţâi când cineva urca scările. Wallace se strădui să audă voci, dar nimeni nu vorbea. A găsit asta ciudat. Împreună cu el, Mei vorbise tot drumul, chiar dacă fusese din cauza nenumăratelor întrebări ale lui Wallace. Faptul că nimeni nu vorbea îl neliniştea.

Trei bătăi pe uşă. ciocănitorul. O bătaie de nimic, apoi uşa s-a deschis.

Mei a intrat prima, cu un zâmbet sumbru fixat pe chipul ei, care nu i-a ajuns la ochi. Era mai palidă decât în mod normal, cu buzele o tăietură subţire cu o notă de dinţi albi. Ea a intrat în cameră, începând cu Hugo, apoi Nelson, Wallace şi Apollo. Câinele a încercat să se ridice pentru a merge la ea, dar ea a clătinat din cap, iar el a scâncit în timp ce se aşeza pe spate. Nelson îi strânse din nou mâna lui Wallace.

Dacă ar fi fost întrebat, Wallace nu ar fi fost sigur pe cine se aştepta să intre după ea. Ceaiul îi dăduse un indiciu, dar era unul mic şi nu găsea o modalitate de a-l face să se potrivească în imaginea mai mare. Amărăciunea, aspră şi muşcătoare, urmată de iarbă ca un câmp, şi finalul de miere, atât de îngâmfat încât i s-a înfipt în gât.

Poate cineva supărat, mai mult decât fusese el. Cineva strigând, plin de furie pentru nedreptatea tuturor. Wallace putea înțelege cu siguranță asta. Nu făcuse și el la fel? El a crezut că face parte din proces, fiind ferm plantat în negare și furie.
Orice ar fi crezut, bărbatul care a intrat în Traversarea lui Charon în această noapte nu era ceea ce se aștepta. Era mai tânăr, pentru unul, probabil începutul de douăzeci de ani. Purta o cămașă neagră largi peste blugi, cu genunchii rupti. Părul lui blond era lung, dezordonat de pe frunte, ca și cum și-ar fi trecut încontinuu mâinile prin el. Ochii lui erau întunecați și strălucitori, fața lui era o mască întinsă strâns peste os. Bărbatul era tulburător când intra în camera dinaintea lui, lumina slabă, privirea așezându-se doar pentru scurt timp asupra lui Nelson și Apollo. Se uită lung la Wallace. Buzele i s-au zvâcnit de parcă s-ar fi luptat împotriva unui zâmbet teribil. Mâna i-a frecat pieptul, iar Wallace a tresărit când și-a dat seama că nu putea vedea cârligul din piept, cablul care ar fi trebuit să se întindă până la Hugo. Nu știa de ce nu se gândise la asta înainte. Nelson avea unul? Apollo? Mei?
Mei închise ușa. zăvorul a declanșat din nou și a existat o finalitate care nu-i plăcea lui Wallace. Ea a spus: „Acesta este Hugo. Ferrymanul, cel despre care ți-am spus. El este aici să te ajute.” Îi dădu bărbatului o pană largă în timp ce se îndrepta spre Hugo. Expresia ei nu scădea niciodată și nu se uită la Wallace și Nelson. Se opri lângă Hugo. Ea nu a încercat să-l atingă.
Bărbatul a rămas lângă ușă.
Hugo a spus: „Bună”.
Bărbatul tresări. "Buna ziua. Am auzit lucruri despre tine.” Vocea lui era mai ușoară decât credea Wallace că va fi, deși avea un curent subtire palpabil de ceva mai întunecat, mai greu.
"Ai?" întrebă Hugo ușor. „Nimic rău, sper.”
Bărbatul clătină încet din cap. "Oh nu. A fost bun." Și-a înclinat capul. „Totul a fost bun. Prea bine, dacă sunt sinceră.”
„Mei mă vorbește”, a spus Hugo. „Am încercat să o fac să rupă acest obicei, dar ea nu ascultă.”
„Nu, ea nu,” a spus bărbatul, și a *apărut* zâmbetul. Masca se întindea mai strâns, oasele pometților ascuțite. L-a înfrigurat pe Wallace. "Deloc. Asculti?"
— Încerc, spuse Hugo, cu mâinile încă strânse la spate. „Știu că este dificil. Învățați ceea ce ați învățat. Să știi cum lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Venind aici, într-un loc în care nu ai mai fost niciodată cu oameni pe care nu îi cunoști. Dar îți promit că sunt aici să te ajut cât pot de bine.”
— Și dacă nu vreau ajutorul tău?
Hugo a ridicat din umeri. "Veți. Și nu mă refer la asta lasăr. Ești într-o călătorie acum, una diferită de orice ai fost vreodată înainte. Aceasta este doar o oprire în această călătorie.”
Bărbatul se uită din nou în jur. „Ea a spus că acesta este o ceainărie.”
"Este."
"A ta?"
"Da."
Își smuci capul spre Nelson și Wallace. "Sunt?"
„Bunicul meu, Nelson. Prietenul meu Wallace.”
„Sunt...” El închise ochii pentru scurt timp înainte de a-i deschide din nou. "Ca si tine? Sau ca mine?”

Wallace a respins o replică. Nu semănau nimic cu el. Din el emana o răceală. A pătruns în cameră, făcându-i pe Wallace să tremure.
— La fel ca tine, într-un fel, spuse Hugo. „Au propria lor călătorie de făcut.”
Bărbatul a spus: „Îmi știi numele?”
„Alan Flynn.”
Pielea de sub ochiul drept al lui Alan se zvâcni. „Ea a spus că sunt mort”.
— Ești, spuse Hugo, mișcându-se pentru prima dată. Își scoase mâinile de la spate, așezându-le pe masa din fața lui. Ceștile de ceai zdrăngănau pe tavă în timp ce masa se mișca ușor. „Și îmi pare rău pentru asta.”
Alan se uită spre tavan. — Îmi pare rău, spuse el, părând amuzat. „Îți pare rău. Pentru ce iti pare rau? Nu mi-ai făcut asta.”
— Nu, spuse Hugo. "Nu eu am. Dar totuși, îmi pare rău. Știu cum trebuie să pară pentru tine. Nu mă voi preface că înțeleg tot prin ce treci...”
— Bine, spuse bărbatul tăios. „Pentru că habar n-ai.”
Hugo dădu din cap. "Doriți niște ceai?"
Alan se strâmbă. „Niciodată nu am fost unul pentru ceai. Este fad.” Se frecă din nou la piept. „Și plictisitor.”
— Nu este, spuse Hugo. „Poți avea încredere în mine pentru asta.”
Alan nu părea convins, dar făcu un pas atent spre masă. Luminile din aplice pâlpâiau cu un zumzet electric scăzut. „Ești aici să mă ajuți.” A mai făcut un pas. "Asta este ce ai spus." Inca un pas.
— Sunt, spuse Hugo. „Nu trebuie să fie astăzi. Nu trebuie să fie mâine. Dar în curând, când vei fi gata, voi răspunde la fiecare întrebare pe care o pot. Nu știu totul. Nu mă prefac. Sunt un ghid, Alan.”
"Un ghid?" întrebă Alan, cu vocea căpătând o notă sardonică. „Și unde ar trebui să mă ghidezi?”
„La ce urmează.”
Alan ajunse la masă. A încercat să pună mâinile pe el, dar au trecut direct prin el. Gura i s-a răsucit în jos când și-a îndepărtat mâinile. "Iad? Purgatoriu? Această femeie nu avea chef să ofere detalii.” Disprețul din vocea lui era clar și mușcător.
„Nu iadul”, a spus Hugo în timp ce Mei își miji ochii. „Nu Purgatoriu. Nu undeva la mijloc.”
"Atunci ce este?" întrebă Alan.
„Ceva pe care va trebui să-l descoperi singur. Nu am acele răspunsuri, Alan. Mi-aș fi dorit, dar nu o fac. Nu te-aș minți în privința asta sau în orice altceva. Îți promit asta și că voi face tot ce pot pentru a te ajuta. Dar mai întâi, ai vrea o ceașcă de ceai?”
Alan se uită în jos la tava de pe masă. Întinse mâna să atingă borcanul cu frunze, dar degetele i s-au zvâcnit și a lăsat din nou brațul. „Acele frunze. Nu am mai văzut niciodată un ceai ca acesta. Credeam că vine în pungi cu sfori mici. Tatăl meu, el... El clătină din cap. "Nu contează."
„Ceaiul vine în toate formele și formele”, a spus Hugo. „Există multe feluri, mai multe decât ți-ai putea imagina.”
— Și crezi că o să-ți beau ceaiul?
— Nu trebuie, spuse Hugo. „Este o ofertă de bun venit la ceainăria mea. Când oamenii împart ceaiul, am observat că are puterea să-i apropie.”

Alan pufni batjocoritor. "Mă îndoiesc." Respiră adânc, înclinând capul dintr-o parte în alta. „Am sângerat. Stiai asta? Am sângerat pe o alee. Auzeam oameni trecând pe lângă doar câţiva metri distanţă. I-am sunat. M-au ignorat." Privirea lui a devenit neconcentrată. Luminile pâlpâia din nou. „Am cerut ajutor. Am *implorat* ajutor. Ai mai fost înjunghiat vreodată?"
— Nu, spuse Hugo încet.
— Am, spuse Alan. Şi-a ridicat mâna lângă el. "Aici." Şi-a mutat mâna la piept, cu degetele ondulate. "Aici." În lateralul gâtului. "Aici. Eu... îi datoram bani pe care nu îi aveam. Am încercat să-i explic asta, dar el... a aruncat cuţitul şi i-am spus că îl voi primi. Aş. Am fost bun pentru asta. Dar i-am spus asta înainte, din nou şi din nou, şi... Ochii i se mijiră. „Am întins mâna după portofel pentru a-i oferi câţiva dolari pe care îi aveam asupra mea. Ştiam că nu va fi suficient, dar trebuia să încerc. Probabil că a crezut că mă duc să iau o armă pentru că doar... m-a înjunghiat. Nu ştiam ce se întâmplă. La început nu a durut. Nu e ciudat? Am văzut cuţitul intrând în mine, dar nu m-a durut. Chiar şi cu tot sângele, nu era real. Şi apoi picioarele mi-au cedat şi am căzut într-un morman de gunoi. Aveam un ambalaj de fast-food pe faţa mea. Mirosea îngrozitor."
— Nu meritai asta, spuse Hugo.
„Are cineva?" Apoi, fără să aştepte un răspuns: „A scăpat cu şapte dolari şi un card de debit pentru care nu are PIN-ul. Am încercat să mă târesc, dar picioarele nu mi-au funcţionat. Braţele mele nu au funcţionat. Iar oamenii de pe trotuar au continuat... să meargă. Nu e corect."
— Nu, spuse Hugo. „Nu este niciodată."
— Ajută-mă, spuse Alan. "Ajutaţi-mă."
"Eu voi. Promit că voi face tot ce pot."
Alan dădu din cap, aproape uşurat. "Bun. Trebuie să-l găsim. Nu ştiu unde locuieşte, dar dacă ne-am întoarce, pot găsi...
— Ţi-am spus, spuse Mei. „Nu ne putem întoarce." Ea părea tulburată. Wallace se întrebă ce s-a întâmplat să o facă să pară atât de speriată. „Poţi doar să mergi înainte."
Alan nu i-a plăcut asta. Se uită cu privirea la Mei, cu dinţii descoperiţi. „ *Ai* spus asta, da. Dar să lăsăm în seama şefului tău aici, nu? Ai spus deja destule. Nu-mi place când vorbeşti. Nu-mi spune ce vreau să aud."
Hugo ridică ceainicul şi începu să toarne apă fierbinte în ceştile de pe tavă. Aburul se umfla. Îşi arcui o sprânceană spre Wallace şi Nelson. Nelson clătină din cap. Hugo a umplut trei căni înainte de a pune vasul înapoi jos. "Ce ai face?" întrebă el în timp ce ridica frunze de ceai din borcan. A pus o singură frunză în fiecare dintre cupe. „Dacă l-ai putea găsi? Dacă ai şti unde este?"
Alan tresări, sprâncenele încruntate. Mâinile i s-au încremenit în pumni. „L-aş răni aşa cum m-a rănit pe mine."
"De ce?"
„Pentru că o merită pentru ceea ce mi-a făcut."
„Şi asta te-ar face să te simţi mai bine?"
"Da."
"Ochi pentru ochi."
"Da."

„Acest ceai se numește kuding cha”, a spus Hugo. „Este diferit de orice ceai pe care îl am aici la magazinul meu. Nu-mi amintesc ultima dată când am făcut-o. Nu este pentru toată lumea. Se spune că are proprietăți medicinale, iar unii oameni jură pe el.”
„Ți-am spus că nu vreau ceai.”
— Știu, spuse Hugo. „Și chiar dacă ai face-o, nu ți-aș putea da încă. Are nevoie de timp să se abrupte, vezi. Ceaiul bun este răbdare. Nu este vorba de mulțumiri instantanee, nu ca pungile cu sfori mici. Acestea pot fi trecătoare, aici și plecate din nou înainte să-ți dai seama. Un astfel de ceai te face să apreciezi efortul pe care îl depui. Cu cât se înmoaie mai mult, cu atât gustul este mai puternic.”
— Ceasul, spuse Alan. „Nu se mișcă.”
— Nu, spuse Hugo. „S-a oprit pentru a ne acorda atât timp cât aveți nevoie.” Luă o ceașcă de ceai și o apropie de Alan. „Acordă-i încă un moment, apoi încearcă și spune-mi ce crezi.”
O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Alan. „Nu asculți.”
— Sunt, spuse Hugo. "Mai mult decât știi. Nu voi ști niciodată cum a fost pentru tine pe aleea aceea. Nimeni nu ar trebui să se simtă niciodată singur așa.”
„Nu asculți . Se întoarse spre ușă.
„Nu poți să pleci”, a spus Mei. Făcu un pas spre el, dar Hugo o reținu. *Stai,* îi spuse el. Ea oftă, umerii lăsați.
— Pot, spuse Alan. „Ușa este chiar acolo.”
„Dacă pleci”, a spus Hugo, „te vei desprinde, ceva care se va înrăutăți cu cât mergi mai departe. În afara acestor ziduri este lumea vie, o lume căreia nu-ți mai aparții. Alan, îmi pare atât de rău pentru asta. Știu că s-ar putea să nu mă crezi, dar sunt. Nu te-aș minți, mai ales despre ceva atât de important ca acesta. Plecarea de aici nu va face decât să înrăutățească lucrurile. Vei pierde tot ce ești.”
— *Am făcut-o deja,* se răsti Alan.
— Nu ai făcut-o, spuse Hugo. "Tu esti inca aici. Încă ești tu. Și te pot ajuta. Pot să-ți arăt calea și să te ajut să traversezi.”
Alan se întoarse. — Și dacă nu vreau această traversare?
— O vei face, spuse Hugo. "În cele din urmă. Dar nu e nicio grabă. Avem timp."
— Timp, repetă Alan. Se uită în jos la ceașca de ceai. "Este gata?"
"Este." Hugo părea ușurat, dar Wallace era încă precaut.
„Și pot atinge ceașca?”
"Puteți. Cu grijă, însă. Va fi cald.”
Alan dădu din cap. Mâna îi tremura când întinse mâna spre ceașcă. Mei și Hugo au făcut același lucru. Wallace s-a gândit la felul în care fusese pentru el, la parfumul de mentă din aer, la felul în care mintea lui năvălise, încercând să găsească o cale de a ieși din asta. Știa că Alan va fi la fel.
Hugo și Mei au așteptat până când Alan bea prima înghițitură. A înghițit cu o grimasă.
Hugo a băut din propriul lui ceai.
Și lui Mei, și dacă nu-i plăcea gustul, nu și-l arăta pe față.
— Sunt mort, spuse Alan, privind în jos în ceașcă. L-a învârtit. Ceaiul a stropit pe masă.
— Da, spuse Hugo.
„Am fost ucis.”
"Da."
A pus ceașca de ceai pe tavă. Și-a îndoit mâinile. A inspirat adânc, lăsând-o să iasă încet.

Apoi, Alan îşi trecu braţul peste blatul mesei, lovind ceainic. A căzut pe podea şi s-a spulberat, s-a vărsat lichid. Făcu un pas înapoi, cu pieptul umflat. Şi-a ridicat mâinile pe o parte a capului, strângându-şi craniul înainte de a se apleca şi a ţipa. Wallace nu auzise niciodată un asemenea sunet înainte. Ardea de parcă apa fierbinte de ceai i-ar fi opărit propria piele. A continuat şi a continuat, vocea lui Alan nu s-a rupt niciodată. Luminile din aplice au aprins puternic înainte de a se stinge, aruncând ceainăria în întuneric. Apollo mârâi, stând în faţa lui Nelson şi Wallace, cu mânerele ridicate, coada dreptă.
Alan încercă să răstoarne mesele, scaunele, orice pe care putea să pună mâna. S-a înfuriat şi mai mult când scaunele abia se mişcau, mesele deloc. A dat cu piciorul în ei, dar nu a fost de folos. Se plimba prin cameră. a mârâit Apollo când s-a apropiat prea mult de ei. Wallace se ridică repede, punându-se între Nelson şi Alan, dar Alan îi ignoră, cu ochii strălucitori în timp ce încerca să distrugă cât de mult putea fără niciun rezultat.
S-a obosit, în cele din urmă, cu părul atârnându-i în jurul capului când se apleca, cu mâinile pe genunchi, cu ochii bombaţi. „Asta nu este real", mormăi el. „Acesta nu este real. *Asta nu este real. "*
Hugo a făcut un pas înainte. Wallace a încercat să-l oprească, dar Nelson l-a prins de braţ, reţinându-l. „Nu," şopti el la urechea lui Wallace. „El ştie ce face. Ai încredere în el."
Hugo se opri la câţiva metri distanţă de Alan, privindu-l în jos cu o expresie îndurerată. S-a ghemuit în faţa lui Alan, care s-a lăsat în genunchi, cu mâinile aşezate pe podea, legănându-se înainte şi înapoi. — Este real, şopti Hugo. "Îţi promit. Şi ai dreptate: nu e corect. Nu este niciodată cu adevărat. Nu te condamn că te gândeşti la asta. Dar dacă mă laşi, voi face tot ce pot pentru a-ţi arăta că în această lume există mai mult decât ai crezut vreodată că este posibil."
Bărbatul se aşeză din nou în genunchi, înclinându-şi capul înapoi spre tavan. A ţipat din nou, corzile de la gât ieşindu-i în uşurare ascuţită.
Părea că nu se termina niciodată.

Wallace a încercat să se certe când Hugo le-a cerut să plece, spunându-le că Alan are nevoie de spaţiu. Nu-i plăcea ideea ca Hugo să fie lăsat singur cu el. Ştia în adâncul sufletului că Hugo era mai mult decât capabil, dar privirea sălbatică din ochii lui Alan era aproape sălbatică. Mei l-a oprit înainte de a-i putea spune lui Hugo în termeni siguri că *nu* pleacă. Ea şi-a smucit capul spre spatele casei.
— E în regulă, spuse Nelson, deşi şi el părea îngrijorat. „Hugo se poate descurca cu el."
Apollo a refuzat să se clinteze. Indiferent ce a făcut sau a spus Mei, nu s-ar mişca. Hugo clătină din cap. "E în regulă. El poate rămâne. Te voi anunţa dacă am nevoie de tine." El şi Mei au schimbat o privire pe care Wallace nu a putut să o analizeze. Alan mârâi pe podea, cu pete de scuipat pe buze.
Ultimul lucru pe care l-a văzut Wallace a fost Hugo stând cu picioarele încrucişate în faţa lui Alan, cu mâinile pe genunchi.
Îl urmă pe Nelson în timp ce se târâia după Mei. Au mers pe hol spre uşa din spate. Aerul era mai rece decât fusese în ultimele nopţi, de parcă primăvara şi-ar fi pierdut momentan strânsoarea. Wallace a fost consternat când şi-a dat seama că nu ştia data. El a crezut că era miercuri şi trebuia să fie aprilie până acum. Timpul aluneca aici. Nu observase, aşa că era implicat să trăiască viaţa în care s-a trezit. Era în Charon's Crossing de aproape patru

săptămâni. Mei spusese că cel mai mult timp a stat cineva la ceainărie a fost două săptămâni. Şi totuşi nimeni nu-l împinsese spre uşă. Nimeni nici măcar nu pomenise asta din primele zile.
"Esti bine?" o întrebă Nelson pe Mei în timp ce se plimba înainte şi înapoi pe punte. Întinse mâna şi o luă de încheietură. „Trebuia să fie dificil."
Ea a oftat. "Era. Ştiam că ar putea fi aşa. Managerul mi-a arătat la fel de multe. Nu este prima persoană cu care am avut de-a face care a fost ucisă."
— Dar este prima dată când eşti singur, spuse Nelson încet.
"Mă descurc."
"Stiu ca poti. Nu m-am îndoit de asta nici măcar o secundă. Dar e în regulă să nu fii bine." Ea se prăbuşi lângă el, cu capul pe umărul lui. "Ai facut bine. Sunt mandru de tine."
— Mulţumesc, mormăi ea. „Eram pe jumătate convins că va asculta. Cel puţin la început."
„Unde l-ai găsit?" întrebă Wallace, privind spre grădina de ceai de dedesubt. Nimeni nu se gândise să aprindă luminile, iar luna era ascunsă în spatele norilor. Plantele de ceai păreau moarte în întuneric.
„Lângă locul unde a fost ucis", a spus ea. „El... ţipa. Încercarea de a atrage atenţia cuiva. Părea atât de uşurat când ştia că l-am auzit."
Dacă Alan ar fi fost ceva asemănător lui Wallace, ar fi fost doar temporar. "Ştiaţi?"
"Stii ce?"
Nu s-a uitat înapoi la ei. Era un fir pe care îl tragea în minte, unul pe care ştia că ar trebui să-l lase în pace, dar era insistent. Îşi făcu griji în timp ce îşi alegea cuvintele cu grijă. — Era deja mort când a venit dosarul?
Se auzi un ritm de tăcere. Apoi: „Da, Wallace. Bineînţeles că era. Altfel nu ne-ar fi fost trimis."
Dădu strâns din cap, cu mâinile apucându-se de balustrada punţii. „Şi tu... ce? Ia-o pe credinţă?"
"Ce vrei sa spui?" întrebă Nelson.
Nu era sigur. A tras de fir. „Ţi se trimit fişierele. Fişierele *noastre* . Dar numai după ce murim."
— Da, spuse Mei.
„De ce nu l-ai putut obţine mai devreme?" a întrebat el în noapte. „Ce îl împiedică pe manager sau pe oricine să-l trimită *înainte* să se întâmple?"
Ştia că se uitau la el. Simţea privirea lor plictisindu-i în spate, dar nu se putea întoarce. Se zbătea şi nu voia să-i vadă asta pe faţă.
— Nu aşa funcţionează, spuse Mei încet. — Nu putem... Wallace. Nu s-ar fi putut face nimic pentru a-l salva pe tine."
— Corect, spuse Wallace cu amărăciune. „Pentru că a fost soarta lui în viaţă să moară sângerând pe o alee."
„Aşa stau lucrurile", a spus Nelson.
„E încurcat dacă mă întrebi pe mine."
„Moartea *este* încurcată", a spus Mei. Se îndreptă spre el, puntea scârţâind la fiecare pas pe care îl făcea. — Nu mă vei auzi încercând să argumentez altfel, omule. Nu este... există o ordine în lucrurile. Un proces prin care trebuie să trecem cu toţii. Moartea nu este ceva cu care să fie interferat..."

se batjocoră Wallace. "Ordin. Îmi spui că omul face parte dintr-un ordin. Omul acela care a suferit şi nimeni nu s-a oprit să-l ajute. În *asta* crezi. Aceasta este credinţa ta. Asta e ordinul tău."
„Ce ai vrea să fac?" a cerut ea. Ea s-a sprijinit de balustrada de lângă el. „Nu putem opri moartea. Nimeni nu poate. Nu este ceva de cucerit. Toţi mor, Wallace. Tu. Nelson. Alan. Pe mine. Hugo. Noi toti. Nimic nu ţine la nesfârşit."
— Rahat, se răsti Wallace, înfuriat brusc. „Managerul ar fi putut să o oprească dacă ar fi vrut. Ar fi putut să-ţi spună ce avea să se întâmple cu Alan. El ar fi putut să te avertizeze, iar tu ai fi putut...
— Niciodată, spuse Mei, părând şocată. „Nu interferăm cu moartea. *Nu putem* . "
"De ce nu?"
„Pentru că este *mereu acolo.* Indiferent ce faci, indiferent ce fel de viaţă trăieşti, bună sau rea sau undeva la mijloc, te va aştepta mereu. Din momentul în care te naşti, mori."
Oftă obosit. „Trebuie să ştii cât de sumbru sună."
— Da, spuse ea. „Pentru că este adevărul. Ai prefera să te mint?"
"Nu. Eu doar... ce rost are, atunci? La toate astea? La oricare dintre ele? Dacă nimic din ce facem nu contează, atunci de ce ar trebui să încercăm deloc?" Era în spirală, ştia el. zdrăngănit şi în spirală. Pielea îi era ca gheaţa şi nu avea nimic de-a face cu aerul din jurul lui. Îşi strânse maxilarul pentru a nu-şi clănţăneşte dinţii.
— Pentru că este viaţa *ta* , spuse Nelson, venind de cealaltă parte a lui. „Este ceea ce faci din asta. Nu, nu este întotdeauna corect. Nu, nu este întotdeauna bine. Arde şi lacrimă şi sunt momente când te zdrobeşte dincolo de recunoaştere. Unii oameni luptă împotriva ei. Alţii... nu pot, deşi nu cred că pot fi acuzaţi pentru asta. Renunţarea este uşor. Să te ridici nu este. Dar trebuie să credem că dacă o facem, putem face un alt pas. Putem-"
"Mergi mai departe?" a replicat Wallace. „Pentru că nu ai făcut-o. Încă eşti aici, aşa că nu încerca să faci aceleaşi prostii. Poţi să spui tot ce vrei, dar eşti un ipocrit cu cei mai buni dintre ei."
„Şi asta este diferenţa dintre tine şi mine", a spus Nelson. „Pentru că nu am pretins niciodată că nu sunt."
Wallace s-a dezumflat. — La naiba, mormăi el. „Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău. Nu ai meritat-o. Nici unul dintre voi nu o face. Eu... Se uită la Mei. "Sunt mandru de tine. N-am mai spus asta până acum şi asta ţine de mine, dar sunt. Nu-mi pot imagina că faci ceea ce faci, impactul pe care trebuie să-l ia pentru tine. Şi să ai de-a face cu oameni ca el." A înghiţit în sec. „Ca *mine* ..." El clătină din cap. „Am nevoie de un moment, bine?"
I-a lăsat în urmă, cu gândurile învolburându-se într-o furtună masivă.
Mergea în sus şi în jos pe rândurile grădinii, lăsându-şi degetele să treacă uşor peste vârfurile plantelor, cu grijă să evite frunzele delicate. S-a uitat dincolo, în pădure. Se întrebă cât de departe ar putea ajunge înainte ca pielea să înceapă să se descuameze. Ce s-ar simţi să cedezi? Să se lase în derivă? Ar fi trebuit să-l sperie mai mult decât a făcut-o. Din ceea ce văzuse, era gol şi întuneric, o coajă goală a unei vieţi trăite cândva.
Şi totuşi se mai gândea la asta. M-am gândit să găsească o modalitate de a smulge cârligul din piept şi să se ridice, să se ridice, să se ridice printre nori în stele. Sau alergând, alergând până nu mai putea alerga. A fost trecător, asta, pentru că dacă făcea tocmai asta, se putea pierde, transformându-se în singurul lucru de care Hugo se temea cel mai mult. O Husk. Ce

i-ar face asta, văzându-l pe Wallace cu ochii morți și vacant? Vina l-ar fi consumat, iar Wallace nu putea face asta. Nu acum. Niciodata.
Hugo era important. Nu pentru că ar fi fost ferryman, ci pentru că era Hugo.
Wallace începu să se întoarcă spre punte, cu încă o scuză pe vârful limbii. A înghețat când a auzit un oftat, un sunet lung și răsuflat ca vântul prin frunzele moarte. Umbrele din jurul lui deveneau mai groase, ca și cum ar fi simțitoare, stelele stingându-se până când nu era decât negru.
Mișcare, la dreapta lui.
Wallace se uită în sus, coloana vertebrală transformându-se într-un bloc de gheață.
Cameron stătea printre plantele de ceai. La doar câțiva metri distanță. Îmbrăcat așa cum fusese înainte. Pantaloni murdari. Tenisi zgâriați. Fără cămașă, pielea lui bolnăvicioasă și cenușie. Gură deschisă, limba groasă, dinții negri.
Wallace nu a avut timp să reacționeze, nu a avut timp să scoată un sunet. Cameron se repezi înainte, cu mâinile întinse ca ghearele. L-a apucat de braț pe Wallace și de tot ceea ce l-a făcut pe Wallace să fie albit pe măsură ce degetele înfipte, pielea era pielea și rece.
Wallace a șoptit: „Nu, te rog, nu", în timp ce Mei țipa după Hugo.
Cameron se aplecă în față, cu fața la câțiva centimetri de cea a lui Wallace, cu ochii plini de negru. Își dezveli dinții, un mârâit scăzut ieșindu-i din gât.
Culorile întunecate ale lumii noaptea au început să sângereze în jurul lui Wallace, topindu-se ca ceara. Se gândi să se retragă, dar a fost un impuls îndepărtat, aproape neglijabil. Era o plantă de ceai, cu rădăcini adânci în pământ, frunze care așteptau să fie smulse.
Străluciri mari de lumină i-au străbătut viziunea, cele mai strălucitoare stele străpungând toată întunericul. În fiecare dintre aceste stele, o privire, un ecou. L-a văzut pe Cameron și apoi a *fost* Cameron. A fost discordant, dur și dur. A fost genial, amorțitor și teribil. Era-
Cameron a râs. Un bărbat stătea vizavi de el și era ca soarele. La periferia înceţoşată, se mișca un violonist, muzica din coarde dulce și caldă. Cameron nu și-ar fi dorit altundeva să fie. L-a iubit pe acest om, l-a iubit cu fiecare bucată și parte din el.
Bărbatul a spus: „Pentru ce este acel zâmbet?"
Și Cameron a spus: „Te iubesc, asta e tot."
O altă stea. Vioara s-a stins. Era tânăr. *mai* tânăr . Îl durea. În fața lui stăteau două persoane, un bărbat și o femeie, ambii severi. Femeia a spus: „Ești atât de dezamăgită", iar bărbatul a spus: „De ce ești așa? De ce ești atât de nerecunoscător? Nu știi ce am făcut pentru tine? Și așa alegi să ne răsplătești?"
Și *oh* , cât de zdrobitor a fost asta, cât l-a *devastat* . Era dureros de inimă și greață, dorind să le spună că ar putea fi mai bine, că ar putea fi cine voiau ei să fie, nu știa cum, el...
O a treia stea. Bărbatul și femeia dispăruseră, dar dispreţul lor a rămas ca o infecție care curge prin sânge și oase.
Omul ca soarele a răsărit din nou, doar că lumina se stingea. Se luptau. Nu conta ce, doar că vocile lor erau ridicate și se zgâriau și se zgâriau, fiecare cuvânt ca un pumn în intestin. Nu voia asta. Îi pare rău, atât de rău, nu știa ce era în neregulă cu el, încerca: „Jur că încerc, Zach, nu pot..."
— Știu, spuse Zach. Oftă în timp ce se dezumfla. „Încerc să fiu puternic aici. Chiar sunt. Trebuie să vorbești cu mine, bine? Lasă-mă să intru. Nu mă lăsa să ghicesc. Nu putem continua așa. Ne omoară."
„Ne omoară", a șoptit Cameron în timp ce stelele ploua în jurul lor.

Wallace a văzut fragmente dintr-o viaţă care nu era a lui. Au fost prieteni şi râsete, zile întunecate în care Cameron abia se putea scoate din pat, un sentiment omniprezent de acrimonie în timp ce stătea lângă mama sa, privindu-şi tatăl cum îşi respira ultimele din patul de spital. L-a urât şi l-a iubit şi a aşteptat, a aşteptat, *a aşteptat* ca pieptul să nu se mai ridice, iar când a făcut-o, durerea i-a fost temperată de o uşurare sălbatică.
Ani. Wallace a văzut *anii* trecând cu fulgerare, acolo unde Cameron era singur, unde nu era singur, unde se uita la sine în oglindă, întrebându-se dacă va fi vreodată mai uşor, când cercurile întunecate de sub ochi înfloreau ca vânătăile. Era un copil care mergea cu bicicleta în căldura verii. Avea paisprezece ani şi bâjbâia pe bancheta din spate a unei maşini cu o fată al cărei nume nu-şi amintea. Avea şaptesprezece ani când a sărutat un băiat pentru prima dată, zgârietura miriştii băiatului ca fulgerul pe pielea lui. Avea patru şi şase, nouăsprezece şi douăzeci şi patru şi apoi Zach, Zach, Zach era acolo, omul strălucitor, şi oh, *cum* inima i-a sărit o bătaie la vederea lui prin cameră. Nu ştia ce era la el, ce l-a atras atât de repede, dar sunetele petrecerii se stingeau în jurul lui când se îndrepta spre el, cu inima împiedicându-se. Cameron era stânjenit şi cu limba, dar a reuşit să-şi spună numele când a întrebat omul soarelui şi a zâmbit, *oh* , Doamne, a *zâmbit* şi a spus: „Bună, Cameron, eu sunt Zach. Nu te-am văzut până acum. Ce zici de asta?"
A fost bun. A fost al naibii de bine.
Până la urmă, au avut trei ani. Trei ani buni, fericiţi, înspăimântători, cu suişuri şi coborâşuri şi clipind încet în lumina dimineţii, când s-au trezit unul lângă celălalt, cu pielea de somn caldă, când se întindeau unul spre celălalt. Trei ani de lupte şi pasiune şi excursii la munţi în zăpadă şi la ocean unde apa era ceruleană şi caldă.
Spre sfârşitul celui de-al treilea an, Zach a spus: „Nu mă simt bine". A încercat să zâmbească, dar s-a împărţit într-o grimasă. Şi apoi ochii i s-au dat înapoi în cap şi s-a prăbuşit.
Într-o clipă, totul a fost bine.
Următoarea, Zach dispăruse.
Distrugerea care a urmat a fost catastrofală. Tot ceea ce construiseră a fost distrus până la temelie, lăsându-l pe Cameron să ţipe în dărâmături. A urlat şi s-a înfuriat de nedreptatea tuturor, şi nimic, *nimic nu* l-a putut scoate din asta. S-a stins, s-a stins până când a devenit o umbră care se mişcă prin lume prin forţa pură a obiceiului.
Wallace a spus: „Oh, nu, te rog nu", dar era prea târziu, era deja prea târziu pentru că asta era în trecut, asta se întâmplase deja, era deja făcut .
O altă stea în depărtare, dar nu a fost a lui Cameron.
A aparţinut lui Wallace.
Cât a fost cel mai mult timp cineva aici?
De ce? Te gândeşti să pui rădăcini?
Nu, doar întreb.
Ah. Dreapta. Ştiu că Hugo a avut pe cineva care a stat două săptămâni. Acesta a fost... un caz greu. Decesele prin sinucidere sunt de obicei.
El a spus: „Cameron, îmi pare atât de rău".
Şi Cameron a spus: „Sunt încă aici. *Sunt încă aici. "*
Stelele au explodat, iar el a fost tras departe, departe, departe.
Wallace smuci din cap. El era în grădina de ceai, mâna lui Mei s-a înfăşurat în jurul braţului lui, iar ea a spus: „Wallace? *Wallace.* Uită-te la mine. Eşti bine. Te-am prins."

S-a luptat împotriva ei. „Nu, nu, nu înțelegi...” S-a uitat peste umăr pentru a-l vedea pe Hugo stând în fața lui Cameron printre plantele de ceai, lângă cea de care fusese atât de mândru, cea care avea zece ani. . Cameronul pe care-l văzuse în stele dispăruse, înlocuit de carapacea oribilă. Dinții lui negri erau descoperiți, ochii lui plate și animale.
— Cameron, spuse Hugo în șoaptă.
Degetele lui Cameron se zvâcniră în lateral. Niciun sunet nu ieșea din gura lui deschisă.
În timp ce Mei îl trase pe Wallace pe punte, Apollo lătrând furios, cu ochii lui Nelson mari, Cameron se întoarse și se îndreptă încet spre copaci.
Ultimul pe care l-a văzut Wallace a fost spatele lui când a dispărut în pădure.
Hugo se întoarse spre casă. Părea devastat.
Wallace nu a vrut să-l mai vadă așa.
În timp ce norii alunecau departe de lună, se priveau unul pe altul în acest mic colț de lume.

CAPITOL

15

Alan a încercat să plece.
Nu a ajuns foarte departe înainte ca pielea să înceapă să se descuameze.
Se întoarse cu o expresie furtunoasă.
„Ce se întâmplă cu mine?” el a cerut. "Ce-ai făcut?" Se gheare la piept. „Nu vreau asta, orice ar fi. Este un lanț. Nu vezi că este un lanț?”
Hugo oftă. „Voi explica cât pot de bine.”
Wallace nu credea că ar fi suficient de bun.

Charon's Crossing Tea and Treats a fost deschis normal a doua zi, luminos și devreme.
Oamenii au venit ca întotdeauna. Au zâmbit, au râs și au băut ceaiul și au mâncat scones și brioșe. S-au așezat pe scaune, trezindu-se încet, gata să înceapă o altă zi în acest oraș din munți.
Nu-l puteau vedea pe bărbatul furios trecând prin ceainărie, oprindu-se să țipe la fiecare dintre ei. O femeie și-a șters gura cu delicatețe, fără să știe că Alan îi strigă la ureche. Un copil avea frișcă pe vârful nasului, fără să știe că Alan stătea în spatele lui, cu fața răsucită de furie.
— Poate că ar trebui să închizi magazinul, mormăi Wallace, privind pe ferestrele hubloului.
Mei avea cearcăne sub ochi. Ea și Hugo nu dormiseră, ținuți treji de Alan, provocând o vâlvă pe tot parcursul nopții. — Nu poate răni pe nimeni, spuse ea încet. „Care ar fi rostul?”
„Pot muta scaune. Pot sparge becurile. Și nu eram pe jumătate la fel de supărat ca el. Chiar vrei să profiti de această șansă?”
Ea a oftat. „Hugo știe ce face. Nu va lăsa să se întâmple asta.”
Hugo stătea în spatele tejghelei, cu un zâmbet forțat pe față. Îi saluta pe fiecare client ca și cum ar fi fost un prieten de mult pierdut, dar era ceva neregulat, deși cei mai mulți păreau să nu observe. În cel mai bun caz, grupul de femei în vârstă i-a spus că trebuie să aibă mai multă grijă de sine. „Odihnește-te puțin”, l-au certat ei. „Arăți epuizat.”
— O voi face, spuse Hugo, aruncând o privire către Alan care încerca să răstoarne o masă fără succes.
Abia când Alan a pornit spre Nelson, Wallace a ieșit pentru prima dată în ceainăria în acea dimineață.
— Hei, spuse el. „Hei, Alan.”
Alan se învârti, cu ochii strălucitori. "Ce? Ce naiba vrei?"
El nu știa. Dorea să-l țină pe Alan departe de Nelson. Nu credea că Alan l-ar putea răni, nu chiar, dar nu voia să-și asume această șansă. Hugo se îndreptă spre ei, dar Wallace clătină din cap, implorând în tăcere pe Hugo să stea înapoi. Nu suporta gândul că Hugo se punea în pericol, nu din nou.
Wallace se întoarse spre Alan. „Dă-i drumul”.
Asta l-a tresărit pe Alan, o parte din furia lui dispărând ușor. "Ce?"

— Dă-i drumul, repetă Wallace ferm. „Nu știu ce crezi că faci, dar îți ajută cu adevărat situația?"
„Ce naiba știi?" Alan a început să se întoarcă.
„Sunt ca tine", a spus el repede, deși mi s-a părut o minciună. „Sunt mort, așa că știu despre ce vorbesc." Nu a crezut asta o clipă, dar dacă *Alan* a crezut, atunci așa să fie.
Alan se opri și își miji ochii în timp ce se uită înapoi. „Atunci ajută-mă să fac ceva în privința asta. Nu știu ce a fost asta noaptea trecută, dar nu putem fi prinși aici. Eu vreau sa merg acasa. Am o viață. Trebuie să-"
„Ai două opțiuni. Poți fie să stai chiar aici, în casa asta. Sau poți să-l lași pe Hugo să te ducă la etaj și să treacă prin ușă.
„Mi se pare că există o a treia opțiune. Află cum să ieși de aici. Continuă să te miști până mă eliberez de toate astea."
Wallace a ezitat. Apoi: „Nimeni de aici nu vrea să te rănească. Nu au avut niciodată. Nu despre asta este vorba. Este o stație de drum. O oprire pe drumul pe care mergem cu toții."
Alan clătină din cap. „Vrei să stai aici? Amenda. Nu-mi pasă ce faci. Dacă bătrânul ticălos de acolo vrea să facă la fel? Bine pentru el. Nu vreau asta. Nu am *cerut* ..."
— Niciunul dintre noi nu a făcut-o, se răsti Wallace. „Crezi că acest lucru este ușor pentru oricare dintre noi? Ai murit. Nici nu pot începe să-mi imaginez cum trebuie să fi simțit pentru tine. Dar asta nu înseamnă că poți să te comporți ca un nemernic în privința asta."
Oh, ipocrizia. Wallace se încremeni în interior, amintindu-și tot ce îi spusese și făcuse lui Hugo, lui Mei, lui Nelson, trei oameni care încercau doar să-l ajute. Le datora totul și le aruncase totul în față, totul pentru că îi era frică. Unde a scăpat el l-a certat pe Alan când se comportase la fel? Ura comparația, dar era adevărul, nu-i așa? "Vrei să mergi? Atunci dute. Vezi cât de departe ajungi. Poate vei ajunge mai departe decât mine, dar nu va conta. Te vei transforma in nimic. Nu vei *fi* nimic. Asta vrei cu adevărat?" Alan a început să vorbească, dar Wallace l-a depășit. „Nu cred că este. Și în adâncul sufletului, cred că știi asta. Pentru o dată în viață, folosește-ți capul blestemat."
Și cu asta, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, lăsându-l pe Alan în urmă.
— A mers bine, murmură Nelson când Wallace și-a pus mâna pe spătarul scaunului.
Wallace oftă. „Nu știu dacă am avut dreptul să-i spun ceva din astea."
"Ce vrei să spui?"
„Eu doar... el sunt eu." Cuvintele erau mai ușoare decât se aștepta. „Într-un fel nu-mi place să privesc pentru că îmi arată cine am fost. La naiba, cine *sunt.* Nu știu. Totul este amestecat în capul meu. Cum să- i spun că nu poate fi un nenorocit în privința tuturor astea când am procedat exact la fel?
— Ai făcut-o, spuse Nelson uniform.
— N-ar fi trebuit să fac asta, șopti Wallace, rușinat. „Mi-a fost frică, mai mult decât am fost vreodată în viața mea, dar asta nu scuză modul în care v-am tratat pe toți." A scuturat din cap. „Mei a spus ceva în prima noapte în care m-a adus aici. Că trebuia să mă gândesc la ceea ce spuneam. Eu nu am făcut asta." Umilit, se uită la Nelson. „Îmi pare rău pentru cum te-am tratat. Nu mă aștept să mă ierți, dar, indiferent, este ceva ce trebuia să spun."
Nelson l-a privit o clipă lungă. Deși Wallace a vrut să-și îndepărteze privirea, nu a făcut-o. În cele din urmă, Nelson a spus: „Bine. Apreciez asta. Mei are dreptate. De obicei este, dar cu asta a lovit cuiul la cap. Și dacă există speranță pentru tine, același lucru s-ar putea spune despre Alan.

„Nu știu dacă va fi suficient”, a recunoscut el.
"Poate. Dar poate va fi. Hugo va face tot ce poate. Asta e tot ce poate cere oricine. Mă bucur că ești aici, totuși. Și știu că nu sunt singurul.”
Wallace aruncă o privire către Hugo. Îi întindea unui client o cană plină cu ceai, același zâmbet fix pe față.
Dar părea să aibă ochi doar pentru Wallace.

Restul zilei a fost mai liniștit decât începuse. Alan rămase lângă fereastră, ignorând pe toți ceilalți. Umerii îi erau înțepeni și, din când în când, își ridica mâna și își atingea stomacul sau pieptul sau gâtul. Wallace se întrebă dacă acolo era un fel de durere fantomă. El a sperat că nu. Nu-și putea imagina cum s-ar simți.
Când ultimul client plecase pentru ziua respectivă, Hugo închise ușa în urma lor, schimbând semnul din fereastră de la DESCHIS la ÎNCHIS . Mei făcea curățenie în bucătărie, muzica ei teribilă răsunând tare.
— Wallace, spuse Hugo. „Pot să vorbesc cu tine o secundă?”
Wallace se uită precaut la Alan, încă stând lângă fereastră.
„Este în regulă”, a spus Nelson. „Ma descurc cu el dacă este nevoie. S-ar putea să arăt bătrân, dar pot să dau în fund și să iau nume cu cei mai buni dintre ei.”
Wallace l-a crezut.
Îl urmă pe Hugo pe hol, spre ușa din spate. Credea că vor ieși pe punte, așa cum făceau în majoritatea nopților, dar Hugo se opri aproape de capătul holului. S-a rezemat de perete, frecându-și mâinile pe față. Bandana lui — portocaliu strălucitor azi — stătea oblic pe capul lui. Wallace și-ar fi dorit să-l poată repara. Se trezi dintr-o dată că își dorește multe lucruri imposibile.
Hugo a vorbit primul. „Va fi puțin diferit în următoarele zile.” Părea scuzat.
"Ce vrei să spui?"
„Alan. Trebuie să-l ajut. Pune-l să încerce să vorbească, dacă pot.” El a oftat. „Ceea ce înseamnă că nu vom putea vorbi așa cum facem în mod normal noaptea, decât dacă o putem face după...”
— Oh, hei, nu, spuse Wallace, chiar dacă o mică sclipire de gelozie aprinse în el. "Înțeleg. El este... Trebuie să faci ceea ce faci. Nu-ți face griji pentru mine. Știu ce este important aici.”
Hugo părea frustrat. "Tu esti. La fel de mult ca el.”
Wallace clipi. "Mulțumesc?"
Hugo dădu din cap cu furie, privind în jos la podeaua dintre ei. „Nu vreau să crezi că nu ești. Îmi place când vorbim. Este una dintre părțile mele preferate ale zilei.”
— Oh, spuse Wallace. Fața i se simțea caldă. Și-a dres glasul. „Eu, uh. Și mie îmi place când vorbim.”
"Tu faci?"
„Da.”
"Bun."
— Bine, spuse Wallace. Nu știa ce să mai spună.
Hugo își roade buza de jos. „Mă comport de parcă știu ce fac. Și îmi place să cred că sunt bun la asta, chiar și atunci când sunt în afara profunzimii mele. E diferit. Fiecare persoană

este diferită. Este greu, dar moartea va fi mereu. Uneori primim oameni ca tine, iar alteori..."
— Primești un Alan.
— Da, spuse el, părând ușurat. „Și trebuie să muncesc mai mult la asta, dar merită dacă pot ajunge la ei. Nu vreau ca cineva care vine aici să se întoarcă și să facă ceea ce a făcut Cameron. Să cred că nu există speranță. Că nu mai au nimic."
„El este..." Ce? Wallace nu era sigur ce încerca să spună. Se simțea prea mare. A trecut prin ea la adevăr. „Și-a luat viața."
Hugo clipi. "Ce? De unde ai știut asta?"
Nu avuseseră timp să vorbească despre ceea ce se întâmplase în grădina de ceai. Tot ce văzuse. Tot ce simțise. Tot ce îi arătase Cameron. „Am văzut-o când Cameron m-a atins. Aceste stele, aceste bucăți din el. Clipește. Amintiri. I-am simțit fericirea și tristețea și tot ce se afla între ele. Și a fost o parte din el care știa că pot să văd."
Hugo s-a lăsat de perete de parcă picioarele i-ar fi cedat. "Oh Doamne. Asta nu e... Managerul a spus... El lăsă capul. "M-a mințit?"
— Nu știu, spuse Wallace repede. „Nu știu de ce ți-a spus lucrurile pe care ți le-a făcut, dar..." Se strădui să găsească cuvintele potrivite. „Dar dacă nu sunt atât de plecați pe cât crezi? Dacă o parte din ele mai există?"
„Atunci asta ar însemna... nu știu ce ar însemna asta." Hugo și-a ridicat capul, cu ochii triști, cu gura în jos. „Am încercat atât de mult să ajung la el, să-l fac să vadă că nu era definit de finalul lui. Că, deși nu vedea altă opțiune, acum s-a terminat și nu putea fi rănit din nou."
— A pierdut pe cineva, șopti Wallace. Omul soarelui.
"Știu. Și indiferent ce am spus, nu l-am putut convinge că se vor regăsi." Se uită spre ușa care dădea în grădină.
„S-a întors cineva vreodată de la Husk?"
Hugo clătină din cap. „Nu că am auzit. Sunt rare." Gura i-a luat o întorsătură amară. „Cel puțin așa mi-a spus managerul."
— Bine, spuse Wallace. „Dar chiar dacă este cazul, de ce nu sunt sute? Mii? El nu poate fi primul. De ce nu am văzut niciunul în oraș după ce am murit?"
— Nu știu, spuse Hugo. „Directorul a spus că... nu contează ce a spus, nu acum. Nu dacă... *Wallace* . Stii ce inseamna?" S-a împins de pe perete.
„Uh. Nu?"
„Trebuie să mă gândesc la asta. Nu pot... capul meu este prea plin acum. Dar mulțumesc."
"Pentru ce?"
„Fiind cine ești."
— Nu e mult, spuse Wallace, deodată inconfortabil. „Nu am fost atât de grozav pentru început, după cum știi."
Hugo părea că avea de gând să se certe. În schimb, a chemat-o pe Mei.
Muzica a crescut pentru scurt timp în timp ce ea a intrat pe uși, grăbindu-se pe hol. "Ce? Ce este? Suntem atacați? Al cui fund trebuie să dau cu piciorul?"
Și fără să-și îndepărteze privirea de la Wallace, Hugo a spus: „Vreau să-mi faci o favoare".
Ea aruncă o privire curioasă între ei. "Bine. Ce?"
„Am nevoie să-l îmbrățișezi pe Wallace pentru mine."
murmură Wallace.

— Uau, spuse Mei. „Sunt atât de bucuros că am fugit aici pentru asta.” Își bătu degetele pe palmă. Puțină lumină a izbucnit înainte de a se estompa la fel de repede cum a apărut. — Vreun motiv anume?
— Pentru că nu pot, spuse Hugo. "Si vreau sa."
Mei a ezitat, dar doar pentru o clipă. Și apoi Wallace s-a împiedicat de perete în timp ce se prinse de el, cu brațele în jurul taliei lui, cu capul întins pe pieptul lui.
— Îmbrățișează-mă înapoi, a cerut ea. „Este ciudat dacă nu o faci. Ceea ce vrea șeful, șeful primește.”
„Este deja ciudat”, mormăi Wallace, dar făcu așa cum a cerut. M-am simțit bine, având asta. Mai mult decât se aștepta. Nu era ca și cum a fost după Desdemona. A fost... mai mult.
— Acesta este de la Hugo, îi spuse ea, inutil.
— Știu, șopti el.

Alan părea că avea de gând să se certe. Se încruntă, brațele încrucișate în apărare, ira limpede. Dar părea să asculte.
„Va ajunge la el”, a spus Nelson, privindu-și nepotul și noul lor oaspete.
Wallace nu era atât de sigur. Credea în Hugo, dar nu știa ce va face Alan ca răspuns. Nu era deloc de acord cu ideea ca ei să plece singuri, chiar dacă era doar în curtea din spate. „Dacă nu o face?”
— Atunci nu o face, spuse Nelson. „Și, deși nu va fi din vina lui, el va purta vinovăția cu el, așa cum a făcut-o pentru Cameron și Lea. Îți amintești ce ți-am spus? Empatic cu o greșeală. Acesta este Hugo al nostru.”
„Nu a intrat azi.”
Nelson știa la cine se referea. „Se va întoarce. Nancy poate avea nevoie de o zi sau trei, dar se întoarce întotdeauna.
„Va veni ea?”
"Nu știu. Aș vrea să cred că o va face, dar există... Tușise în dosul mâinii. „Există ceva în pierderea unui copil care distruge o persoană.”
Wallace se simțea ca un idiot. Desigur, Nelson ar înțelege. Hugo își pierduse părinții, ceea ce însemna și că Nelson pierduse un copil. Vinovația îl trase pe el pe care nu se gândise niciodată să-l întrebe. "Care?"
„Fiul meu”, a spus Nelson. „Un om bun. Incapatanat, dar bun. Un băiețel atât de serios, dar a învățat să zâmbească în timpul său. Mama lui Hugo s-a ocupat de asta. Erau două mazăre într-o păstaie. Îmi amintesc prima dată când ne-a vorbit despre ea. Avea stele în ochi. Am știut atunci că era pierdut pentru ea, deși nici nu o cunoscusem. Nu trebuia să-mi fac griji. Era o femeie minunată, atât de plină de speranță și bucurie. Dar, mai presus de orice, a fost răbdătoare și bună. Și au luat cele mai bune părți din ei înșiși și le-au pus în Hugo. Îi văd în el, mereu.”
— Mi-aș fi dorit să-i fi întâlnit, spuse Wallace, privind cum Alan mergea după Hugo pe holul lung spre puntea din spate, Apollo lătrând deja de afară.
— Le-ar fi plăcut de tine, spuse Nelson. „Ți-ar fi dat un rahat, desigur, dar ai fi fost în glumă cu ei.” El a zâmbit pentru sine. „Abia aștept să-i văd din nou, să țin fața fiului meu în mâini și să-i spun cât de mândru sunt de el. Credem că avem timp pentru astfel de lucruri, dar nu

este niciodată suficient pentru tot ce ar fi trebuit să spunem." Privirea lui era vicleană. „Ai face bine să-ți amintești asta."
„Nu am idee despre ce vorbești."
Nelson chicoti. — Pun pariu că nu faci. S-a trezit. „Ai spune ceva cuiva lăsat în urmă dacă ai putea?"
„Nimeni nu ar asculta."
Nelson clătină încet din cap. „Nu cred asta pentru o clipă."

Alan s-a întors primul înăuntru. Părea nedumerit. Speriat. Ceainăria părea mai grea cu prezența lui și mai mică, de parcă pereții începuseră să se închidă. Wallace nu știa dacă acesta era el proiectat sau dacă venea de la însuși Alan. Alan, pentru care Wallace aproape i-a părut rău, când a răsturnat un alt scaun și l-a așezat pe masă. Toată chestia asta cu empatia nu a fost tot ce s-a crezut să fie.
Mei făcu o pauză, cu mătura în mână. "În regulă?" întrebă ea uitându-se la Alan.
Alan a ignorat-o. Se uită fix la Wallace, cu falca căzută. Lui Wallace nu i-a plăcut. "Ce?"
— Scaunul, spuse Alan. „Cum faci asta?"
Wallace clipi. „Oh, uh. Practică, cred? Nu este atât de greu pe cât pare, odată ce înțelegi. Este nevoie doar de timp să înveți cum să te concentrezi..."
„Trebuie să-mi arăți cum să o fac."
Asta cu siguranță nu părea o idee bună. Viziuni de haos umplură capul lui Wallace, clienții țipând în timp ce scaunele erau aruncate în jurul lor de o mână nevăzută. „A durat mult, probabil mai mult decât vei..."
„Pot învăța", a insistat Alan. „Cât de greu poate fi?"
Mei așeză mătura pe tejghea, aruncându-le o privire înainte de a se îndrepta pe hol spre puntea din spate.
— Ei bine, spuse Wallace. „Eu... nu știu exact cum să încep."
— Da, spuse Nelson de pe scaun. „L-a învățat tot ce știe."
Alan nu a fost impresionat. "Tu? Într-adevăr. *Tu* ."
— Într-adevăr, spuse Nelson sec. „Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. De fapt, nu trebuie să luați niciun cuvânt cu această atitudine."
— Nu am nevoie de tine, spuse Alan. „Wallace aici îmi poate arăta. Nu-i așa, Wallace?"
Wallace clătină din cap. "Nu. Nelson este expertul. Dacă vrei să știi ceva, treci prin el."
„E prea bătrân pentru a..."
Nelson a dispărut de pe scaun.
Alan s-a înecat cu limba.
Și apoi a fost doborât din picioare când Nelson a apărut în spatele lui, măturandu-și picioarele de sub el cu bastonul. Alan ateriza brusc pe spate, luminile din aplice aprinse pentru scurt timp.
— Nu prea bătrân pentru a-ți arăta un truc sau trei, copil insolent, spuse Nelson cu răceală. „Și dacă știi ce este bine pentru tine, îți vei mușca limba înainte să-ți arăt ce pot face *cu adevărat* ." Se întoarse spre scaun, dar nu înainte de a-i făcu cu ochiul lui Wallace uluit.
— Nu, stai, spuse Alan, ridicându-se de pe podea în timp ce magazinul se așeza în jurul lor. „Eu..." Strânse din dinți. "Voi asculta."

Nelson îl privi critic. „O să cred când o voi vedea. Prima ta sarcină este să stai acolo fără să vorbești. Dacă aud cât de cât o privire de la tine înainte să-ți spun să vorbești din nou, nu te voi învăța nimic."
"Dar-"
"Stop. *Vorbind* ."
Alan închise gura, deși părea furios din cauza asta.
„Du-te și verifică-i", îi spuse Nelson lui Wallace, în timp ce se așeza din nou. „Mă ocup eu de lucrurile aici."
Wallace a crezut asta. Știa cât de mult doare bastonul.
Se uită înapoi doar o dată când se grăbea pe hol.
Alan nu se mișcase.
Poate că ar asculta până la urmă.

„— și nu trebuie să iei genul ăsta de abuz," spunea Mei cu fierbinte în timp ce Wallace intra pe ușă în aerul răcoros al serii. „Nu-mi pasă *cine* crede că este, nimeni nu poate să-ți vorbească așa. La naiba cu tipul ăla. Dă-l dracului în fața lui prostească."
Hugo a zâmbit ironic. „Mulțumesc, Mei. Arătat ca întotdeauna."
„Doar pentru că este furios și speriat nu îi dă dreptul să fie un prost. Spune-i, Wallace.
— Da, spuse Wallace. „Probabil că nu sunt cea mai bună persoană, văzând cum eram un prost."
Mei pufni. „Obișnuia să fie. E foarte drăguț." Apoi, „L-ai lăsat pe Nelson singur cu el?"
Își ridică mâinile. „Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta. Nelson l-a pus deja în locul lui. Sunt mai îngrijorat pentru Alan decât pentru orice altceva."
Hugo gemu. „Ce a făcut bunicul?"
„Ca... karate fantomă?"
Mei a râs. „Oh, omule, și am *ratat*- o? Trebuie să mă duc să văd dacă o va face din nou. Ai asta, Wallace, nu? Ea nu a așteptat un răspuns. S-a ridicat în vârful picioarelor, sărutându-l pe Hugo pe obraz înainte de a se întoarce înăuntru. Wallace a auzit-o strigând după Nelson înainte să închidă ușa.
— Durere în fund, mormăi Hugo.
Wallace se îndreptă spre el. "OMS? Nelson sau Mei?"
— Da, spuse Hugo înainte de a căsca, cu maxilarul trosnind audibil.
— Ar trebui să te culci, spuse Wallace. "Odihneste-te. Cred că va fi mai tăcut în seara asta."
Dacă ar fi avut noroc, Nelson l-ar convinge să-și țină gura cel puțin câteva ore.
"Eu voi. Doar... trebuia să-mi limpezesc capul pentru o clipă."
"Cum a mers?"
Hugo a început să ridice din umeri, dar s-a oprit la jumătate. "A fost."
„Atât de bine, nu?"
„E supărat. Înțeleg. Eu într-adevăr. Și oricât de mult vreau, nu pot să-i iau asta. Este a lui. Cel mai bun lucru pe care pot face este să mă asigur că știe că nu trebuie să-l țină pentru totdeauna."
Wallace era în cel mai bun caz îndoielnic. — Crezi că te va asculta?

"Aşa sper." Hugo zâmbi obosit. „Este prea devreme să spun. Dar dacă începe să scape de sub control... O expresie complicată îi străbătu chipul. „Ei bine, să spunem că este mai bine să evitaţi asta dacă este posibil."
"Managerul."
„Da."
„Nu-ţi place de el."
Hugo privi în întuneric. „Nu este genul de fiinţă *care să* fie plăcută. Atâta timp cât treaba se face, nimic altceva nu contează. Nu sunt chiar ambivalent, dar..."
— Te sperie, spuse Wallace, deodată sigur.
— Este o fiinţă cosmică care supraveghează moartea, spuse Hugo sec. „Desigur că mă sperie. Îi sperie pe toată lumea. Cam asta e ideea."
„Încă l-ai ascultat când ţi-a oferit un loc de muncă."
Hugo clătină din cap. „Nu are nimic de-a face cu asta. Am luat postul pentru că am *vrut* . Cum aş putea să nu? Să ajuți oamenii atunci când au cea mai mare nevoie, când cred că totul este pierdut? Bineînţeles că aş fi de acord cu asta."
— Ca Isus, spuse Wallace solemn. „Am găsit complexul ăla salvator jos."
Hugo izbucni în râs. "Da da. Punct luat, Wallace. S-a trezit uşor. „Şi apoi mai este faptul că ar putea fi un mincinos, având în vedere ceea ce a spus despre Husks, iar asta mă sperie şi mai tare. Mă face să mă întreb ce altceva mi-a ascuns."
— Să faci ceva progres cu asta?
"Nu încă. Inca ma gandesc. Voi ajunge acolo. Doar că nu încă."
Au căzut liniştiţi, rezemaţi de balustradă.
— Cred că o să asculte, spuse în cele din urmă Hugo. „Alan. Trebuie să fiu atent cu el. E fragil acum. Dar ştiu că pot ajunge la el. Are nevoie doar de timp să treacă peste asta. Şi odată ce va fi mai bine şi îi pot arăta cum să traverseze, putem reveni la normal." Întinse mâna spre Wallace, doar ca să se oprească şi să-şi încurce degetele.
— Da, spuse Wallace. "Normal."
„Asta nu este... tot uit." Sprânceana i s-a încruntat deasupra unei expresii ciupite în timp ce respira greu pe nas. „Că eşti…"
— Ştiu, spuse Wallace.
Faţa lui Hugo se mototoli. „Îmi pierd concentrarea. Eu tot cred că eşti... El clătină din cap. Se îndreptă spre uşă, fluierând pe Apollo care lătră din grădina de ceai.
Şi înainte de a putea trece pe uşa deschisă, Wallace a spus: „Hugo".
S-a oprit, dar nu s-a întors.
Wallace ridică privirea spre stele.
Există ceva ce ai spune cuiva lăsat în urmă dacă ai putea?
El a spus: „Dacă lucrurile ar fi altfel, dacă eu aş fi şi tu ai fi... crezi că m-ai vedea vreodată ca pe cineva pe care ai putea..."
Nu credea că Hugo avea să răspundă. Trebuia pe uşă fără un cuvânt, lăsându-l pe Wallace singur şi simţindu-se prost.
El nu a făcut-o.
El a spus da." Şi apoi a intrat înăuntru.
Wallace se uită după el, arzând ca soarele.

CAPITOL

16

"Esti sigur de asta?" murmură Wallace, privindu-l cu atenţie pe Alan. Era a treia zi cu noul lor oaspete, iar Wallace încă nu ştia ce să creadă cu el. De când Nelson îl întinsese pe spate, el... ei bine, nu *se schimbase,* nu tocmai. Începuse să le urmărească fiecare mişcare şi, deşi nu punea multe întrebări, Wallace avea senzaţia că preia totul, nu un animal încolţit care aştepta să lovească, ci aproape. Cu siguranţă nu a ajutat că nu şi-a îndepărtat niciodată privirea de la Wallace când a început să dea jos scaunele în fiecare dimineaţă, pregătind ceainăria pentru încă o zi. De fiecare dată când Wallace apuca un alt scaun, simţea privirea lui Alan asupra lui. I-a făcut pielea să se târască.

„Nu îmi pot imagina cum este pentru el", a spus Nelson, cu vocea joasă, în cazul în care Alan ar fi încercat să asculte. „Ştiu că este puţin aspru..."

„Este în regulă să fii hiperbolic. Într-adevăr. Jur. Nu te abţine."

„—dar victimelor crimei le este mai greu să înţeleagă că viaţa pe care o cunoşteau s-a terminat." Nelson clătină din cap. „El a murit nu din cauza propriei alegeri sau pentru că trupul lui a cedat asupra lui, ci pentru că altcineva i-a luat viaţa de la el. Este o încălcare. Trebuie să călcăm cu grijă, Hugo mai mult decât noi ceilalţi.

Wallace era neliniştit în timp ce aşeză ultimul scaun, auzind-o pe Mei cântând în bucătărie cu toată plămânii ei. Aruncă o privire prin ferestrele hubloului şi îl zări pe Hugo mişcându-se înainte şi înapoi. Nu avuseseră şansa să vorbească mai mult de la ultima lor noapte pe punte, deşi Wallace nu era sigur ce se mai putea spune. Hugo trebuia să se concentreze pe Alan, iar Wallace era mort. Nimic nu avea să schimbe asta. Era ridicol să gândeşti altfel, sau aşa şi-a spus Wallace. Declaraţiile erau lipsite de sens în faţa vieţii şi a morţii.

Wallace nu fusese niciodată un fan al ce *ar fi dacă* .

Problema cu asta era că Wallace era, de asemenea, un mincinos, pentru că era din ce în ce mai greu să te gândeşti la altceva *decât* la ce se întâmplă dacă.

Şi era periculos, asta. Pentru că Wallace stătuse în faţa focului cu o seară înainte, abia ascultând când Nelson vorbea cu Alan, spunându-i că înainte de a se putea gândi să facă ceea ce el şi Wallace puteau face, trebuia să-şi limpezească capul, trebuia să se concentreze . . Wallace era departe, departe. A fost o zi insorita. S-a trezit într-un orăşel mic. Era pierdut. Trebuia să se oprească şi să ceară indicaţii. A găsit un mic panou curios lângă un drum de pământ în care se reclamă CEAAIUL ŞI BOLȚĂRII LUI CHRON . A întors drumul. Uneori era într-o maşină. Alteori mergea. Oricum, destinaţia lui nu s-a schimbat niciodată. Ajunse la casa de la capătul drumului de pământ, minunându-se de cum putea exista aşa ceva fără să se prăbuşească. A intrat pe uşă.

Şi acolo, în spatele tejghelei, era un bărbat cu o bandană strălucitoare în jurul capului, cu un zâmbet liniştit pe faţă.

Ceea ce s-a întâmplat apoi a variat, deşi inima bătând era aceeaşi. Uneori, bărbatul din spatele tejghelei îi zâmbea şi îi spunea: „Bună. Te-am asteptat. Numele meu este Hugo, care este al tău?" Alteori, Hugo îşi ştia deja numele (cum, nu conta; mici vise ca acestea nu aveau

nevoie de logică) şi spunea: „Wallace, sunt atât de fericit că eşti aici. Arăţi de parcă ai putea folosi nişte ceai de mentă."
„Da", ar răspunde Wallace. "Asta suna minunat. Mulţumesc."
Şi Hugo i-a turnat o ceaşcă şi apoi una pentru el. L-au dus pe puntea din spate, sprijinindu-se de balustradă. Au existat versiuni ale acestei fantezii în care nu vorbeau deloc. Şi-au sorbit din ceai şi doar... au existat unul lângă celălalt.
Au existat şi alte versiuni, totuşi.
Hugo spunea: „Cât timp stai?"
Şi Wallace răspundea: „Nu ştiu. Chiar nu m-am gândit la asta. Nici nu ştiu cum am ajuns aici. Eram pierdut. Nu este amuzant?"
"Este." Hugo îi aruncă o privire, zâmbind liniştit. „Poate că este soarta. Poate că aici ar trebui să fii."
Wallace nu ar şti niciodată ce să-i spună acestei versiuni a lui, acestui Hugo care nu avea greutatea morţii pe umeri şi unui Wallace care îi curgea sânge prin vene. Faţa i se încălzeşte şi îşi privea ceaiul, mormăind pe sub răsuflare că nu crede cu adevărat în soartă.
Hugo a râs. "Este în regulă. Voi crede suficient în asta pentru amândoi. Bea-ţi ceaiul înainte să se răcească."
A tresărit când Nelson şi-a pocnit degetele la câţiva centimetri de faţă. "Ce?"
Nelson părea amuzat. "Unde te duci?"
— Nicăieri, spuse Wallace, cu faţa fierbinte.
„Oh, băiete", a spus Nelson. — Ceva în mintea ta despre care ai vrea să discuti?
„Nu am idee despre ce vorbeşti."
Nelson oftă. „Nu ştiu ce este mai rău. Indiferent dacă crezi asta sau nu şi oricum ai spus-o."
"Nu contează."
Nelson a zâmbit trist. „Nu, presupun că nu o face."

Ziua a continuat ca întotdeauna, chiar dacă ceainăria se simţea puţin mai încărcată decât în mod normal. Nu era ca şi cum Alan i-ar fi ameninţat pe vreunul dintre ei. El nu era. De fapt, abia vorbea deloc. Se plimba prin ceainărie la fel ca cu o zi înainte, ascultând conversaţiile, studiind clienţii. Au fost momente în care se apleca în faţa lor, cu vârful nasului la câţiva centimetri de al lor. Nimeni nu ştia că ceva nu era în neregulă şi, în loc să devină din ce în ce mai supărat, Alan părea încântat şi nu într-un mod care părea să fie terifiant sau ameninţător. Era o bucurie aproape de copil, zâmbetul lui părând autentic pentru prima dată de când ajunsese la ceainărie. Wallace l-a putut vedea pe omul care ar fi putut fi înainte ca deciziile lui să-l conducă pe acea alee.
„Este ca şi când eram copil", i-a spus Alan lui Nelson. „Ştii când te gândeşti să vrei să fii un super-erou? Ca laserele din ochii tăi sau capacitatea de a zbura. Întotdeauna mi-am dorit ca puterea să devină invizibilă."
"De ce?" întrebă Nelson.
Alan a ridicat din umeri. „Pentru că dacă oamenii nu te pot vedea, ei nu ştiu ce faci şi poţi scăpa cu orice."
Şi în a treia zi după sosirea lui Alan, Nancy s-a întors la Traversarea lui Charon.

A intrat pe uşă ca întotdeauna, cu gura strânsă, cercurile de sub ochi ca nişte vânătăi. S-a dus la masa ei obişnuită şi s-a aşezat fără să vorbească cu nimeni, deşi câţiva dintre clienţii din ceainărie au dat din cap spre ea.
Hugo s-a întors în bucătărie şi, înainte ca uşile să aibă şansa să nu mai bată, s-au deschis din nou când Mei a ieşit, stând la casetă.
— Săracul dragă, murmură Nelson de pe scaun. „Încă nu dorm. Nu ştiu cât mai poate rezista. Mi-aş dori să putem face mai multe pentru ea."
— Atâta timp cât nu are nicio legătură cu Desdemona, spuse Wallace. „Nu pot să cred că ea..."
"Cine e?"
S-au întors să se uite la Alan. Stătea în mijlocul ceainăriei, lângă o masă plină de oameni de vârsta lui. Îi înconjura de când sosiseră. Era oprit acum, cu privirea îndreptată spre masa de lângă fereastră şi pe femeia care stătea acolo.
A început să facă un pas spre ea. Wallace sa mişcat chiar înainte să-şi dea seama. Alan clipi când Wallace apăru în faţa lui, cu o mână apăsată pe pieptul lui. Se uită în jos, încruntat, iar Wallace îşi trase mâna înapoi. "Ce faci?"
— Lasă-o în pace, spuse Wallace ţeapăn. „Nu îmi pasă de ceea ce faci cuiva altcuiva de aici, dar stai departe de ea."
Ochii lui Alan se îngustară. "De ce?" Aruncă o privire peste umărul lui Wallace înainte de a se uita înapoi la el. „Nu e ca şi cum ea mă poate vedea. Cui îi pasă?" A început să se mişte în jurul lui Wallace, dar s-a oprit când Wallace l-a prins de încheietura mâinii.
„Este interzisă."
Alan şi-a smucit braţul. „Poţi simţi asta, nu-i aşa? E ca... un far. Ea ia foc. Îl pot gusta. Ce e în neregulă cu ea?"
Wallace aproape că se răsti că nu-l priveşte. A corectat cursul în ultimul moment, chiar dacă ideea de a juca cu umanitatea lui Alan părea atât de farsă, încât era ridicolă. „Este îndurerată. Şi-a pierdut fiica de boală. A fost rau. Detaliile nu contează. Ea vine aici pentru că nu ştie unde să meargă. Hugo stă cu ea şi îi lăsăm în pace."
A fost plăcut surprins când Alan dădu încet din cap. „Ea s-a pierdut."
— Da, spuse Wallace. „Şi dacă îşi va găsi sau nu calea nu depinde de noi. Nu-mi pasă de cine altcineva te apropii, dar lasă-l pe Nancy în pace. Chiar dacă niciunul dintre ei nu ne poate auzi, nu vreţi să riscaţi să înrăutăţiţi lucrurile pentru ea."
— Mai rău, repetă Alan. „Crezi că *eu sunt* cel care ar putea înrăutăţi lucrurile." Şi-a înclinat capul. „I-a spus Hugo despre toate astea? De aceea vine aici, pentru că ştie că Hugo şi-a ajutat fiica să treacă?"
— Nu, spuse Wallace. „Nu a făcut-o. Nu are voie. Face parte din a fi ferryman."
„Dar el *a* ajutat-o pe fetiţa ei să traverseze", a spus Alan. „Şi cumva, o parte din ea ştie asta, altfel nu ar fi aici. Ce îl face pe Hugo dacă o minte? Şi dacă o parte din ea *ştie* , înseamnă că nu este ca toţi ceilalţi. Poate ne poate vedea. Poate mă poate vedea . "
Wallace a păşit din nou în faţa lui Alan, încercând să treacă. „Ea nu poate. Şi chiar dacă ar putea, nu poţi să o pui prin asta. Nu ştiu cum e să fii tu. Nu voi înţelege niciodată ce s-a întâmplat cu tine sau cum trebuie să fi simţit. Dar nu o poţi folosi pentru a încerca să te simţi mai bine."
Alan deschise gura ca să riposteze, dar se opri când Hugo intră pe uşile bucătăriei. Zgomotul ceainăriei continua în jurul lor, dar Hugo se uita la Wallace şi Alan, cu o tavă de

ceai în mâini. Mei se ridică în vârful picioarelor şi îi şopti ceva la ureche. El nu a reacţionat. Ea le aruncă o privire şi, dacă Wallace nu o cunoştea, nu i-ar fi gândit nimic la expresia ei goală. Dar el o *cunoştea* şi ea nu era fericită.
Hugo ocoli tejgheaua, fixându-şi un zâmbet pe buze. A dat din cap către toţi cei care l-au salutat. Când trecu pe lângă Wallace şi Alan, vorbea din colţul gurii. „Te rog stai departe de ea."
A continuat fără să se oprească.
Nancy se uită pe fereastră în timp ce Hugo punea tava de ceai pe masă. Ea nu a reacţionat când el a turnat ceaiul în ceaşcă. Puse ceaşca în faţa ei înainte de a se aşeza în faţa ei, încrucişându-şi mâinile pe masă, aşa cum făcea întotdeauna.
Alan îi urmărea, aşteptând.
Când nu sa întâmplat nimic, el a întrebat: „Ce face?"
— Fiind acolo pentru ea, spuse Wallace, dorindu-şi Alan să-i dea drumul. „Aştept să fie gata să vorbească. Uneori, cel mai bun mod de a ajuta pe cineva este să nu spui nimic."
— Prostii, mormăi Alan. Îşi încrucişă braţele şi se uită cu privirea la Hugo. „A greşit sau aşa ceva? Are vină scrisă peste tot. Ce a făcut?"
„Dacă vrea să-ţi spună, o va face. Lasă-o în pace."
Şi mirarea tuturor minunilor, Alan părea să asculte în felul lui. Şi-a ridicat mâinile înainte de a se îndrepta spre partea opusă a camerei, spre o masă unde stătea un grup mic de femei.
Wallace oftă uşurat în timp ce se uită înapoi la Mei.
Ea dădu din cap spre el înainte de a-şi da ochii peste cap.
— Corect, spuse el. "Copiii din ziua de azi."
Ea a tuşit în mână, dar el i-a văzut curba zâmbetului.
Şi asta ar fi trebuit să fie. Acesta ar fi trebuit să fie sfârşitul.
Nancy stă acolo, fără să vorbească. Hugo aşteaptă, nu împinge niciodată. Ceaşca de ceai din faţa ei, nerecunoscută. După o oră (sau poate două), ea stătea în picioare, cu scaunul zgâriindu-se de podea, Hugo spunându-i că va fi acolo, întotdeauna, ori de câte ori era gata.
Şi apoi ar pleca. Poate că s-ar fi întors mâine şi a doua zi şi a doua zi, sau poate că ar fi dispărut pentru o zi sau două.
Nancy se aşeză pe scaunul ei. Hugo stătea vizavi de ea. După o oră, ea s-a ridicat.
Hugo a spus: „Voi fi aici. Mereu. De câte ori eşti gata, voi fi aici."
Ea se îndreptă spre uşă.
Sfârşitul.
Numai că Alan a strigat: „ *Nancy!* "
Becurile din aplice s-au aprins. Nancy se opri, cu mâna pe clanţă.
„ *Nancy!* strigă Alan din nou, uimindu-l pe Wallace în imobilitate.
Nancy se întoarse spre sunetul vocii lui în timp ce se încruntă.
Alan sări în sus şi în jos în centrul ceainăriei, fluturându-şi căldura sălbatic, ţipând numele ei iar şi iar. Mesele de pe ambele părţi ale lui s-au deplasat de parcă cineva s-ar fi ciocnit de ele, stropind ceaiul şi răsturnând brioşe.
"Ce naiba?" întrebă un bărbat, privind în jos la masă. „Ai simţit asta?"
„Da", a spus însoţitoarea lui, o tânără cu luciu de buze din bubblegum roz. „S-a cutremurat, nu? Aproape ca-"
Mesele săriră din nou când Alan făcu un pas spre Nancy.

Nancy, a cărei strângere s-a strâns pe clanţa uşii până când degetele ei au devenit albe. "Cine e acolo?" întrebă ea, cu voce purtătoare, făcându-i pe toţi să se întoarcă şi să se uite la ea.
— Da, gâfâi Alan. "Da. Sunt aici. Doamne, sunt *aici.* Ascultă-mă, trebuie să..."
Wallace nu s-a gândit.
Într-o clipă, era o plantă de ceai, nemişcat. Următoarea, stătea din nou în faţa lui Alan, cu mâna peste gură, cu dinţii zgâriindu-şi palma. — Încetează, şuieră el.
Alan s-a luptat împotriva lui, încercând să-l alunge. Dar Wallace era mai mare decât el şi, deşi era subţire, a ţinut ferm. Ochii lui Alan străluceau de furie deasupra mâinii lui Wallace.
„Ești bine, scumpo?" a întrebat-o o femeie pe Nancy, întorcându-se în scaun pentru a ridica privirea la ea.
Nancy nu aruncă nici măcar o privire la ea. Ea a continuat să se uite în direcţia lui Wallace şi Alan, dar dacă i-a văzut, nu a reacţionat. Ea deschise gura de parcă ar fi vrut să vorbească din nou, dar clătină din cap înainte de a trece pe uşă, trântind-o în urma ei.
Alan ţipă în mâna care îi acoperea gura înainte de a-l împinge pe Wallace cât a putut de tare. Wallace se împletici înapoi, lovind un scaun în spatele lui. Bărbatul care stătea pe scaun se uită sălbatic în jur în timp ce picioarele se zgâriau pe podea.
— M-a auzit, mârâi Alan. „Ea m -*a auzit* . Ea poate... Nu a terminat niciodată. Se grăbi spre uşă.
Hugo a spus: „Dacă ieşi pe uşa aceea, te vei pierde pe tine însuţi. Şi nu ştiu cum să te aduc înapoi."
Alan se opri, cu pieptul umflat.
Tăcerea a umplut colţurile şi colţurile Traversării lui Charon. Toată lumea s-a întors încet să se uite la Hugo. Nelson gemu, cu faţa în mâini, în timp ce Apollo mârâia la Alan.
"Dreapta!" spuse Mei strălucitor. „Pentru că dacă nu ţi-ai terminat ceaşca de ceai înainte de a pleca, îţi vei petrece restul zilei îngrijorându-te de ceea ce ai pierdut. Şi nu ştim cum să-l aducem înapoi, pentru că ceaiul reîncălzit este cel *mai rău.* Nu-i aşa, Hugo?"
Hugo nu a răspuns. Se uită la Alan, fără să clipească.
— Pentru dragostea pentru tot ce este sfânt, ascultă-l, spuse Nelson iritat. „Ştiu că nu ai un pic de bun simţ, dar nu fi idiot. Ţi s-a spus ce se va întâmpla cu tine dacă pleci. Vrei aia? Amenda. Merge. Dar nu te aştepta ca vreunul dintre noi să vină în fugă să te salveze dacă o faci."
Umerii lui Alan erau o linie rigidă. Gâtul îi trecu în timp ce înghiţi, cu ochii umezi şi rătăciţi. „M-a auzit", şopti el.
"Oh, uite!" spuse Mei cu voce tare. „Tocmai mi-am dat seama că astăzi este Ziua Naţională Gratuită a Ceaiului şi Scone. Trebuie să sărbătorim. Dacă cineva doreşte o ceaşcă de ceai sau un scone gratuit, vino aici şi te voi conecta."
Majoritatea tuturor s-au îndreptat spre tejghea, scaunele zgâriind de-a lungul podelei. La urma urmei, a fost fie să continui să te uiţi la ciudatul proprietar al Charon's Crossing, fie să obţii ceva gratis. Părea a fi o alegere uşoară.
În cele din urmă, Alan s-a retras, deşi Wallace încă mai simţea furia şi disperarea emanând din el. Se întoarse şi se duse în colţul îndepărtat al ceainăriei, sprijinindu-şi fruntea de perete în timp ce tremura.
— Lasă-l în pace, spuse Nelson încet. „Cred că învaţă ce înseamnă toate acestea. Dă-i timp. El va veni. doar o ştiu."

Restul zilei a trecut neclar.
Alan nu s-a mişcat din colţ. Nu a vorbit. Wallace l-a lăsat în pace.
Mei stătea în spatele registrului, cu braţele încrucişate, privind, mereu privind. Ea zâmbea ori de câte ori venea cineva la tejghea să-şi plaseze comanda, dar era forţată, subţire.
Nelson a rămas pe scaun, cu bastonul în poală, cu ochii închişi, cu capul înclinat pe spate.
Hugo dispăruse în bucătărie, Apollo urmărindu-l după el, scâncindu-se umil. Wallace a vrut să-i urmeze, dar s-a trezit îngheţat pe loc, cu gândurile năvălindu-i.
M-a auzit. M - a auzit *.* Asta spusese Alan.
Şi avusese dreptate. Wallace o văzuse cu ochii lui.
Nu ştia ce să facă cu acea informaţie, dacă nu era deloc.
A contat măcar?
Ura cât de mult se concentra asupra ei, cât de *plin de speranţă* aproape că îl făcea să se simtă. Mei îi spusese că Nancy se aseamănă un pic cu ea, deşi nici pe departe la fel de puternică. Nu ştia dacă avea de-a face cu moartea fiicei ei – durerea ei manifestându-se în ceva extraordinar – sau dacă ea fusese întotdeauna aşa. O parte întunecată din el s-a întrebat dacă ar putea folosi asta, cumva, să-l folosească pentru a fi văzut şi auzit şi...
Se întrerupse, îngrozit.
Nu.
Nu era... nu putea niciodată să facă aşa ceva. Nu era ca Alan. Nu mai.
Dreapta?
Se întoarse spre bucătărie.
Mei a urmărit fiecare pas pe care a făcut-o în timp ce suna un cuplu tânăr, cu feţele roşite, în timp ce bărbatul îi zâmbea prietenei sale. „Este a doua noastră întâlnire", a spus bărbatul şi părea atât de *uimit* de asta.
— Al treilea nostru, spuse femeia, lovindu-l de umăr. „Acea perioadă la magazin a contat."
„Oh", a spus bărbatul şi a zâmbit. „A treia, atunci."
Wallace trecu prin uşile duble către o bucătărie goală.
S-a încruntat. Unde plecaseră? Nu auzise scuterul pornind, aşa că nu credea că Hugo plecase şi nu era de parcă Apollo l-ar putea urma chiar dacă ar fi făcut-o. Trebuiau să fie pe aici undeva.
Wallace se duse la uşă, privind pe puntea din spate. Aerul de primăvară încă mai avea ceva, deşi plantele de ceai şi pădurea din spatele magazinului erau mai vibrante decât fuseseră vreodată de la sosirea lui Wallace. Cum arăta acest loc în miezul verii? Verde, se aştepta el, atât de verde încât va putea să guste, ceva ce nu ştia până în acest moment şi dorea cu disperare să-l vadă. Lumea din afara Traversării lui Charon a mărşăluit mereu.
Acolo, aşezat lângă balustradă, era Hugo.
Apollo stătea la picioarele lui, cu labele încrucişate una peste alta. Urechile îi erau înclinate şi zvâcnind, capul ridicat în timp ce clipi încet la Hugo.
Hugo, care arăta călcat de sudoare, cu respiraţia zdrenţuită.
Alarmat, Wallace trecu grăbit pe uşă.

Hugo nu a deschis ochii când Wallace se apropie încet, păstrându-şi distanţa. Arăta de parcă ar fi încercat să se stăpânească, inspirând pe nas şi scoţând gura. Bandana lui – mov azi, cu mici stele galbene – stătea strâmbă pe capul lui.
Apollo întoarse capul, uitându-se la Wallace. S-a plâns din nou.
— E în regulă, îi spuse Wallace. "Totul e bine."
A păstrat distanţa, oprindu-se în mijlocul punţii. A lăsat scaunele în pace, hotărând să stea acolo unde stătea.
El a aşteptat.
A durat mult, dar Wallace nu a împins. El nu ar fi făcut-o. Nu când Hugo era aşa. Nu ar ajuta. Aşa că stătea acolo, cu capul plecat, bătând cu degetul pe scândurile de sub el, un sunet mic pentru a-l face pe Hugo să ştie că era acolo. Atingeţi. Atingeţi. Atingeţi. Silenţios, moale, dar o conexiune, un memento. Atinge, atinge, atinge. *Nu esti singur. Sunt aici. A respira. A respira.* El ştia ce este asta. O mai văzuse.
Hugo trase respiraţii zdrenţuite, cu pieptul zdruncinat, cu faţa încreţită, cu ochii neconcentraţi, năuciţi. Şi Wallace nu sa mişcat, nu a încercat să vorbească cu el. A continuat să bată pe punte, păstrând ritmul, ca un metronom.
Wallace trebuie să fi bătut cu degetul de o sută de ori înainte ca Hugo să vorbească. — Sunt bine, spuse el cu vocea răguşită.
— Bine, spuse Wallace cu uşurinţă. „Dar e în regulă dacă nu eşti şi tu.” El a ezitat. „Atacurile de panică nu sunt o glumă.”
Hugo deschise ochii, sticloşi şi umezi. Şi-a frecat o mână pe faţă, gemând în linişte. „Este o subestimare. De unde ai ştiut să... Îi făcu un semn cu mâna către Wallace şi la distanţa dintre ei.
„Naomi le-a avut când era mai mică.”
"Sotia ta?"
— Fosta soţie, spuse automat Wallace. „Ea... nu le-am înţeles sau ce le-ar putea declanşa. Ea mi-a explicat, dar nu ştiu că am ascultat foarte bine. Erau puţini, dar când loveau, erau sălbatici. Am încercat să o ajut, am încercat să-i spun doar să respire prin ea, iar ea... El clătină din cap. „Ea mi-a spus că parcă o duzină de mâini s-ar gheare la ea, sufocând-o. Strângându-şi plămânii. Erau iraţionali, a spus ea. Haotic. De parcă trupul ei se lupta cu ea. Şi totuşi tot credeam că ar putea trece prin ele dacă ar vrea cu adevărat.”
„Dacă aşa a funcţionat.”
— Ştiu, spuse simplu Wallace. Apoi, „Apollo ajută”.
Apollo bătu din coadă la auzul numelui său.
— Da, spuse Hugo. Părea epuizat. „Chiar dacă a renunţat la dresajul câinilor de serviciu, încă ştie. A fost mai rău pentru mine, după... ei bine. După toate. Nu ştiam cum să-i opresc. Nu ştiam cum să mă lupt cu ei. Nici măcar nu am găsit cuvintele pentru a explica cum s-au simţit. Chaotic este destul de aproape, cred. Anxietatea este... o trădare, creierul şi corpul meu lucrând împotriva mea.” El a zâmbit slab. „Apollo este un băiat bun. El ştie exact ce să facă.”
— Pot să mă întorc înăuntru, spuse Wallace. „Dacă vrei să fii lăsat în pace. Unii o fac, dar lui Naomi îi plăcea să mă aibă lângă. Nu atingând-o, dar aproape ca să ştie că nu era singură. Bateam de perete sau de podea, doar ca să-i spun că sunt încă acolo fără să vorbesc. Părea că o ajută, aşa că am riscat să fie la fel şi cu tine.
"Apreciez asta." Hugo închise din nou ochii. "Este greu."

"Ce?"
Hugo a ridicat din umeri. "Acest. Tot."
„Asta e…”
"Vag?"
„Voiam să spun atotcuprinzător.”
Hugo pufni. "Presupun."
„Nu știam că te-a afectat atât de mult”, a recunoscut Wallace.
— Este moartea, Wallace. Bineînțeles că da.”
„Nu, știu. Nu am vrut să spun așa.” Făcu o pauză, gândindu-se. „Cred că am crezut că te-ai obișnuit.”
Hugo deschise din nou ochii. Erau mai clare decât fuseseră înainte. „Nu știu că voi fi vreodată.” El a mormăit în timp ce se muta într-o poziție mai confortabilă. „Nu vreau să mă afecteze așa cum mă face, dar nu o pot opri întotdeauna. Știu ce ar trebui să fac, știu că meseria mea este importantă. Dar ceea ce vreau și ceea ce face corpul meu sunt uneori două lucruri diferite.”
— Ești uman, șopti Wallace.
— Sunt, a fost de acord Hugo. „Și tot ce vine cu el. Doar pentru că sunt un ferryman nu înseamnă că toate celelalte părți ale mele nu vor mai fi acolo, negi și tot. Apoi, „Ce vrei?”
Wallace clipi. „Pentru a fi sigur că ești...”
Hugo clătină din cap. "Nu aia. Ce vrei, Wallace? Din timpul tău aici. In afara de mine. Acest loc."
"Nu știu?" Cuvintele lui l-au derutat. Erau multe, multe lucruri pe care le dorea, dar fiecare suna mai banal decât ultimul. Și asta a fost problema, nu-i așa? O viață construită pe lucruri fără importanță, devenite importante pur și simplu pentru că el dorea să fie.
Hugo nu părea dezamăgit. Dacă ceva, răspunsul lui Wallace părea să-l calmeze și mai mult. „Este în regulă să nu știi. Într-un fel, face lucrurile mai ușoare.”
"Cum?"
Hugo își puse mâinile în poală. Apollo și-a coborât botul până la labe, deși își păstră privirea ațintită asupra lui Hugo, clipind încet, cu coada încolăcită în jurul coapselor. „Pentru că este mai greu să convingi pe cineva de ceea ce are nevoie față de ceea ce își dorește. Adesea ignorăm adevărul pentru că nu ne place ceea ce ne arată.”
„Alan.”
— Încerc, spuse Hugo. "Chiar sunt. Dar nu știu dacă ajung la el. Au trecut doar câteva zile, dar se simte mai departe decât o făcea când a sosit prima dată.” Gura i se răsuci în jos. „Este ca și cum Cameron din nou, doar mai rău pentru că nimeni nu încearcă să-mi submineze munca.”
Wallace tresări. „Nu sunt vina ta.”
„Nu-i așa? Au venit la mine pentru că eu sunt cel care ar trebui să-i ajut. Dar indiferent ce spun, indiferent ce fac, ei nu pot asculta. Și nu îi condamn pentru asta. Este ca un atac de panică. Pot să încerc să îți explic, dar dacă nu ai avut vreodată unul, nu vei înțelege niciodată cât de dure pot fi. Și, deși sunt înconjurat de moarte, nu pot înțelege niciodată ce face cu o persoană pentru că nu am murit niciodată.”
— Ești mai bun decât majoritatea, spuse Wallace.
Hugo îi miji ochii. — Încă un compliment, Wallace?
— Da, spuse Wallace, luându-și capetele uzate ale blugilor.

"Ah. Mulţumesc."
„Nu aş putea fi niciodată tu."
— Sigur că nu, spuse Hugo. „Pentru că tu eşti şi asta ar trebui să fii."
"Nu asta am vrut sa spun. Tu faci ceea ce faci şi nici nu pot să încep să-mi imaginez preţul pe care îl ia. Acest dar pe care îl ai... mă depăşeşte. Nu cred că aş putea fi vreodată suficient de puternic pentru a fi ferryman."
„Te subestimezi pe tine."
— Sau îmi cunosc limitele, răspunse Wallace. „De ce sunt capabil, chiar dacă ar fi trebuit să ghicesc unele dintre deciziile pe care le-am luat." El s-a oprit. „Bine, poate multe dintre deciziile pe care le-am luat."
Hugo îşi dădu încet capul pe spate de balustradă. „Dar nu-i aşa viaţa? Găsim totul pentru că este în natura noastră. Oamenii cu anxietate şi depresie tind să o facă mai mult."
— Poate că acesta este Alan, spuse Wallace. „Nu mă voi preface că înţeleg totul despre el. Eu nu. Dar lumea pe care o cunoaşte a dispărut. Totul s-a schimbat. El te va vedea aşa cum eşti, în cele din urmă. Este nevoie doar de timp."
"De unde stii ca?"
— Pentru că am încredere în tine, spuse Wallace, simţindu-se fragil şi expus. „Şi tot ceea ce eşti. Nu este nimeni ca tine. Nu ştiu dacă aş fi ajuns atât de departe fără tine. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost cu un alt ferryman. Sau femeie. Feribotul?"
Hugo râse, părând surprins în timp ce făcea asta. „Ai încredere în mine."
Wallace dădu din cap în timp ce flutură stângaci mâna. „Dacă aceasta este o staţie de drum, dacă aceasta este doar o oprire într-o călătorie, eşti cea mai bună parte a ei." A tăcut o clipă. Apoi, „Hugo?"
„Da?"
„Si eu imi doresc lucruri."
"Precum ce?"
Onestitatea era o armă. Ar putea fi folosit pentru a înjunghia, a rupe şi a vărsa sânge pe pământ. Wallace ştia asta; din cauza asta avea parte de sânge pe mâini. Dar acum era diferit. Îl folosea asupra lui însuşi şi a fost jupuit din cauza ei, cu terminaţiile nervoase expuse.
Şi poate de aceea a spus: „Mi-aş fi dorit să te fi găsit înainte. Nu cineva ca tine. Dar tu."
Hugo inspiră brusc. Pentru o clipă, Wallace a crezut că a depăşit o linie, dar apoi Hugo a spus: „Şi eu îmi doresc asta".
„Este prost, nu?"
„Nu, nu cred că este."
"Ce facem acum?"
— Nu ştiu, spuse Hugo. „Orice putem, cred."
„Profita la maximum de timpul care ne-a rămas", şopti Wallace.
Şi Hugo a spus: „Asta este tot ce ne poate cere oricine".
Soarele plutea încet pe cer.

Ultimul client a plecat pentru a doua zi cu un val plin de bucurie. Mei era din nou în bucătărie, Nelson pe scaun. Apollo a rămas aproape de Hugo, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu va recidiva. Alan încă stătea în colţ, cu umerii înclinaţi în jurul urechilor. Îl

lăsaseră în pace, dar Wallace ştia că nu putea dura, mai ales când Nancy s-a întors. Trebuiau să-l facă să înţeleagă că era interzisă. Wallace nu aştepta cu nerăbdare.
Hugo răsturnă semnul pe fereastră.
Era pe cale să încuie uşa când a îngheţat.
„Oh, nu", respiră el. "Nu acum."
"Ce este?" întrebă Nelson. „Nu-mi spune că mai vine un oaspete. Devine puţin aglomerat aşa cum este." Se uită cu privirea la Alan.
— Nu este asta, spuse Hugo strâns.
În depărtare, Wallace auzi bubuitul unui motor de maşină care venea pe drum. S-a dus la o fereastră. Farurile se apropiau. "Cine e?"
— Inspectorul de sănătate, spuse Hugo.
Nelson a apărut brusc lângă Wallace, care a ţipat. Nelson l-a ignorat, uitându-se pe fereastră. „ *Din nou?* Dar a fost aici acum câteva luni. Îţi jur că bărbatul ăla are pentru tine, Hugo. Rapid! Stinge toate luminile şi încuie uşa. Poate că va pleca."
Hugo oftă. „Ştii că nu pot face asta. Tocmai s-ar fi întors mâine şi s-ar fi avut o dispoziţie mai proastă." Se uită la Nelson. „Lasă-l în pace de data asta."
„Nu am idee despre ce vorbeşti."
"Bunic."
— Bine, spuse Nelson iritat. „Voi avea cel mai bun comportament al meu." Îşi coborî vocea, astfel încât doar Wallace să poată auzi. „Dar ţine cont de cuvintele mele, dacă încearcă ceva, îi voi băga pixul în fund."
Wallace se strâmbă. "Poti sa faci asta?"
„La naiba, pot. Şi ar merita şi el. Pregăteşte-te să întâlneşti cea mai mare risipă de spaţiu pe care ai întâlnit-o vreodată în viaţa ta."
„Cunosc sute de avocaţi."
Nelson îşi dădu ochii peste cap. „Este mai rău."
Wallace nu era sigur pe cine se aştepta să coboare din maşină, dar cu siguranţă nu era pe cine a văzut. Bărbatul era mai tânăr, în jurul vârstei lui Hugo. Era la rece de chipeş, deşi mustaţa lui de pe ghidon l-a făcut pe Wallace să vrea să-l lovească în faţă. Purta un costum deştept – unul ar fi putut purta Wallace când era încă în viaţă, scump, croit perfect pe cadru, cravata în carouri completând aspectul – şi un râs îngrozitor. Wallace se uită când se întorcea în maşină, scoţând un clipboard. Scoase un stilou din buzunarul interior al jachetei de costum, apăsând vârful de limbă înainte de a începe să scriu notiţe.
„Ce scrie?" întrebă Wallace.
— Cine naiba ştie, spuse Nelson. „Probabil ceva rău. Întotdeauna caută fiecare lucru mic pe care îl poate găsi pentru a-l folosi împotriva lui Hugo. A încercat odată să spună că avem şobolani în pereţi. Iti poti imagina? *Şobolani* . Om odios."
„Şi a cui a fost vina?" întrebă Hugo, dându-se înapoi de la uşă fără să o încuie.
— Al meu, spuse Nelson uşor. „Dar încercam să-l sperii, să nu-l fac să creadă că avem rozătoare." A ridicat vocea. „Mei! *Mei* . Avem companie."
Mei a izbucnit prin uşă, cu o oală acoperită cu săpun de vase într-o mână şi un cuţit de măcelar în cealaltă. "OMS? Suntem atacaţi?"
— Da, spuse Nelson.
— *Nu* , spuse Hugo cu voce tare. "Nu au fost. inspector sanitar."

Mei gâfâi. "Din nou? Suntem *atacați* . Încuia ușa! Poate va crede că am plecat!" A fluturat cuțitul până când a aruncat o privire către Alan, care o privea cu prudență. A ascuns-o repede în spatele ei. „Nu am un cuțit. Vedeai lucruri."
„Picură apă pe podea", i-a spus Hugo. „Pe care îl va ține împotriva noastră."
Mei mârâi în timp ce se întoarse și se grăbi înapoi în bucătărie. „Reține-l cât poți de mult. Mă voi asigura că totul este bine aici înainte să vină el."
„Nu ar trebui să fie deja?" întrebă Wallace.
„Bineînțeles că este", a spus Nelson în timp ce inspectorul de sănătate trăgea un pic de vopsea decojită de-a lungul balustradei spre scări. „Dar el nu o va vedea așa. Ar fi trebuit să-i vezi expresia de pe chip când a venit aici pentru prima dată. Am crezut că va avea un atac de cord când l-a văzut pe Apollo. Se uită la Wallace. „Este încă prea devreme sau…?"
Wallace se uită la el. "Nu esti amuzant."
"Chiar sunt."
Wallace se uită înapoi pe fereastră. „Nu văd ce este atât de rău. Cu siguranță vrea doar să se asigure că ceainăria este curată, nu? De ce ar avea-o pentru Hugo? Un gând groaznic îi trecu prin minte. „Iisuse Hristoase, pentru că este negru? Dintre toate..."
— Oh, nu, spuse Nelson. „Nimic atât de dezgustător ca asta." Se aplecă înainte, scăzând vocea. „L-a rugat pe Hugo să iasă la întâlnire odată. Hugo a spus nu. Nu a fost mulțumit de asta și de atunci ne-a torturat pe toți."
Pielea de sub ochiul drept al lui Wallace tresări. "Ce?"
Nelson îl bătu pe umăr. „Știam că o vei vedea în felul meu."
„Mei!" strigă Wallace. „Aduceți cuțitul înapoi!"
Mei a izbucnit din nou prin uși, purtand acum un cuțit în fiecare mână.
„Fără cuțite!" lătră Hugo.
Ea s-a întors și s-a dus înapoi în bucătărie.
Ușa de la Charon's Crossing Tea and Treats se deschise.
„Hmm", a spus inspectorul de sănătate cu o grimasă în timp ce se uita în jur. — Nu am început cel mai bine, nu-i așa, Hugo? Părea de parcă ar fi afectat cel mai atroce accent britanic pe care îl auzise vreodată lumea. Wallace l-a disprețuit imediat, spunându-și că nu are nimic de-a face cu faptul că se pare că acest bărbat a vrut să se cațere pe Hugo ca pe un copac. Chiar dacă acest bărbat nu l-a putut vedea, Wallace avea să rămână profesionistul desăvârșit.
— Harvey, spuse Hugo calm.
— Harvey? a exclamat Wallace. „Numele lui este *Harvey* ? E ridicol!"
Hugo tuși brusc.
Harvey se uită la el.
Hugo ridică mâna. „Îmi pare rău. Ceva în gâtul meu."
— Văd asta, spuse Harvey. „Probabil tot praful care pare să acopere acest loc. Sper că ai făcut o încercare mai bună de a menține lucrurile mai curate de data asta." A adulmecat delicat. „Cel puțin nu trebuie să ne mai facem griji pentru ticălosul ăla. Fără de animale de companie în jurul mâncării? Nenorociți dacă mă întrebați pe mine.
Apollo a lătrat furios, scuipatul zburându-i de pe buze și aterizat pe podea.
— E din Seattle, șopti Nelson. „Am fost o dată la Londra acum câțiva ani și m-am întors vorbind așa. Nimeni nu știe de ce."
— Pentru că este ridicol, spuse Wallace. "Evident."

Hugo s-a ţinut împreună, în ciuda insultelor la adresa câinelui său. „Sunt sigur că vei descoperi că totul este aşa cum ar trebui să fie, aşa cum a fost când ai fost aici în februarie. Apropo, ce te aduce înapoi atât de curând?"
Harvey a mâzgălit furios pe clipboard. „Sunt inspector sanitar. eu inspectez. Şi voi fi judecătorul dacă totul este aşa cum trebuie. Este scopul inspecţiilor surpriză. Nu vă permite să acoperiţi orice... încălcări." Se îndreptă spre vitrine, fără să ştie că cele trei fantome (şi un câine fantomă) îl priveau cu diverse nuanţe de animozitate. Wallace nu era sigur de ce Alan părea atât de agravat, decât dacă acesta era setarea lui implicită.
Harvey se opri în faţa vitrinelor, aplecându-se pentru a le privi. Au fost imaculate ca întotdeauna, luminile moale şi calde pe restul de patiserie rămase de la zi, deşi puţine erau. „Mei în bucătărie, presupun? Spune-i să înceteze imediat toate activităţile. Mi-ar plăcea să cred că acoperă orice crime împotriva umanităţii, aşa cum obişnuieşte să facă."
Mei apăru într-unul dintre hublouri, cu o expresie de furie totală pe chip. „Infracţiuni? *Crime?* Vino aici şi spune-mi asta în faţă, tu...
— Ea face ceea ce face în mod normal la sfârşitul zilei, spuse Hugo cu blândeţe. „După cum bine ştiţi."
— Sunt sigur că este, mormăi Harvey. S-a ridicat în picioare, punând din nou pixul pe acest clipboard. „Nu sunt inamicul aici, Hugo. Nu mi-aş dori niciodată să văd acest loc închis. Mi-e teamă ce i-ar face Mei dacă ar fi forţată să iasă în stradă dacă ar trebui să-ţi închid ceainăria. E destul de... delicată."
Hugo a păşit în faţa uşilor duble la timp pentru a o împiedica pe Mei să pătrundă prin ele. A mormăit când uşile l-au lovit pe spate, dar în rest nu a reacţionat.
Harvey a arcuit o sprânceană.
Hugo a ridicat din umeri. „Este exuberantă astăzi."
"Exuberant? *Îţi* voi arăta exuberant, tu..."
Harvey oftă tare. "Calm. Deşi pot fi inspector de sănătate, îmi place să cred că poziţia îmi permite să comentez şi despre sănătatea mintală. Al ei pare să fie într-o situaţie dificilă. I-aş sugera să vadă asta după grabă."
„Cum de nu a fost lovit cu pumnul în faţă?" întrebă Wallace.
„Hugo a spus că nu putem", a spus Nelson.
— Exact aşa este, spuse Hugo pe un ton uniform.
"Este?" spuse Harvey, părând surprins. „De ce îţi mulţumesc, Hugo. Cred că este prima dată când eşti de acord cu mine." El a zâmbit, iar Wallace a simţit că i se târă pielea. "Iti vine bine." Se îndreptă spre tejghea. „La fel ca şi eu."
— Doamne, spuse Wallace cu voce tare. „Asta chiar funcţionează pe cineva? Hugo, dă-l cu piciorul în nuci.
— Nu ştiu dacă pot face asta, spuse Hugo, fără să-şi îndepărteze niciodată privirea de la Harvey.
"De ce nu?" întrebau Harvey şi Wallace în acelaşi timp.
— Ştii de ce, spuse Hugo.
Harvey oftă când Wallace ridică mâinile frustrat. — O să te epuizez încă, spuse Harvey. „Aşteptaţi şi vedeţi. Acum, revenim la afacerea în cauză. Trebuie să-mi înfig termometrul în multe lucruri." El dădu din sprâncene.
— Uau, spuse Wallace. „Asta este hărţuire sexuală. O să-l dăm în judecată. Îl vom da în judecată pentru tot ce merită, doar aşteaptă şi vezi. Voi întocmi actele imediat ce... oh.

Dreapta. Sunt mort. Fir-ar sa fie. Nu-l lăsa să-şi bage termometrul în produsele tale de copt!”
Sprâncenele lui Hugo se ridicară aproape până la bandana lui.
Harvey apăsă un deget pe blat, trăgându-l de-a lungul suprafeţei înainte de a-l trage şi de a inspecta vârful. — Fără pată, spuse el. "Asta e bine. Curăţenia este alături de evlavie, aşa cum spun mereu.”
Wallace s-a înecat când Apollo stătea lângă Harvey, ridicându-şi piciorul. Un flux de urină s-a pulverizat pe pantofii lui Harvey. Apollo părea mulţumit de el însuşi în timp ce se îndepărta, Harvey nu era mai înţelept.
„Băiat bun”, a guturat Nelson. "Da, sunteti. Da, *esti* . Ai făcut pipi peste omul rău ca un băiat foarte bun.”
Harvey spuse: „Să vedem ce este în bucătărie, da? Poate ai lua în considerare să-i spui lui Mei să se îndepărteze din locaţie. Doar pentru că ordinul meu de restricţie împotriva ei a fost respins din cauza unei lipse absolute de dovezi, nu înseamnă că ea poate să se afle la mai puţin de trei metri de mine. Nu după ce s-a întâmplat anul trecut.”
„A aruncat pe cap un castron întreg de cireaşă”, i-a spus Nelson lui Wallace. „A spus că a fost un accident. Nu a fost.”
Wallace îi plăcea absurd de Mei din motive care nu aveau nimic de-a face cu situaţia lor actuală. A început să-i urmeze spre bucătărie, în timp ce Hugo a împins uşa, dar s-a oprit când a auzit o respiraţie bâlbâită în spatele lui. Se întoarse şi îl văzu pe Alan ieşind din colţul lui, cu mâinile strânse în pumni, cu o expresie ciudat de goală pe faţă.
„Seamănă cu el”, a spus Alan nimănui, privindu-l pe Harvey. „Seamănă exact cu el.”
"OMS?" întrebă Wallace.
Dar Alan l-a ignorat.
Aplicele de pe perete s-au aprins cu un mârâit electric.
Harvey aruncă o privire peste umăr. "Ce a fost asta? Şobolanii îţi mestecă cablurile, Hugo? Ştii că asta e... nu... Se încruntă, frecându-şi pieptul. "Oh. E cald aici? Se simte-"
Orice altceva voia să spună s-a pierdut când clipboard-ul şi pixul i-au alunecat din mâini, zdârâind pe podea. Făcu un pas bâlbâit înapoi, sângele curgându-i de pe faţă.
Hugo făcu ochii mari. „Alan, *nu* .”
Prea târziu. Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, becurile de pe pereţi şi tavan s-au spulberat dintr-o dată, sticlă plouând în jurul lor. Harvey smuci de parcă ar fi fost o păpuşă cu sfori, cu capul legănat pe spate. Braţele i se ridicau de ambele părţi ale lui, mâinile flectate, degetele tremurând.
Alan strânse din dinţi în timp ce făcea încă un pas înainte.
Harvey se ridică la câţiva centimetri de pe podea, cu vârfurile pantofilor îndreptate în jos. Alan îşi ridică mâna spre el, cu palma spre tavan. Şi-a îndoit tot, cu excepţia degetului arătător şi, în timp ce Wallace îl privea, l-a mişcat înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi făcut semn.
Harvey pluti spre el chiar în timp ce Hugo striga după Mei.
Albul ochilor lui Harvey era strălucitor în lumina plictisitoare. S-a oprit, suspendat, în faţa lui Alan. — Arăţi exact ca el, şopti din nou Alan. "Omul. Pe alee. Aproape că ai putea fi tu.”
Hugo era în preajma tejghelei chiar şi în timp ce uşile bucătăriei s-au deschis, Mei alergând, bătându-şi degetele în palmă.

Alan a spus: „Stai în spate”, iar Wallace a strigat în timp ce Hugo şi Mei au fost aruncaţi de lângă el, fiecare dintre ei trântindu-se de pereţii opuşi, cu rame de tablouri din lemn crăpate. Apollo s-a aruncat spre Alan, cu dinţii descoperite şi a ţipat când Alan şi-a fluturat cealaltă mână. Apollo a aterizat brusc pe pământ lângă şemineu, părând uluit în timp ce îşi ridică capul.
Nelson a dispărut din locul său lângă Wallace, doar pentru a reapărea în spatele lui Alan. Şi-a ridicat bastonul deasupra capului cu un mormăit. Wallace a răcnit de furie când Alan şi-a dat braţul înapoi, dându-l pe Nelson în intestine, făcându-l să facă un pas greu înapoi, bastonul căzând pe podea.
Alan se întoarse spre Harvey, care încă stătea suspendat în faţa lui. „Acum , *aşa* mă aşteptam să fie o fantomă”, a spus el, aproape conversaţional. „Nu este atât de greu pe cât am crezut că ar fi. Ce pot face. Este furie. Asta e tot. Şi îl pot folosi pentru că sunt *supărat.* ”
Harvey se sufocă, scuipatul picurându-i din gură şi pe bărbie.
„Nu face asta”, a implorat Hugo, luptându-se împotriva a ceea ce îl ţinea pe perete. „Alan, nu-l poţi răni.”
— Oh, pot, spuse Alan. „Pot să-l rănesc destul de mult.”
„Nu este ucigaşul tău”, se răsti Mei. „Nu el a fost cel care te-a rănit. El nu ar fi niciodată...
— Nu contează, spuse Alan. „Mă va face să mă simt mai bine. Şi nu despre asta e vorba? Găsind pacea. Asta îmi va aduce pace.”
Wallace Price nu fusese niciodată ceea ce majoritatea ar considera a fi un om curajos. Odată, văzuse pe cineva jefuit pe o peron de metrou şi se îndepărtase, spunându-şi că nu vrea să se implice, că era sigur că totul va merge bine. Abia simţise un pic de vinovăţie. Tâlharul scăpase cu o poşetă, iar Wallace ştia că orice se afla înăuntru putea fi înlocuit cu uşurinţă.
Curajul însemna posibilitatea morţii. Şi nu a fost amuzant? Pentru că a fost nevoie de moarte pentru ca Wallace să fie în sfârşit curajos.
Hugo şi-a ţipat numele în timp ce se repezi înainte, dar Wallace l-a ignorat.
Wallace şi-a lăsat umărul în jos în timp ce încărca, pregătindu-se pentru impact. Era încă şocant când s-a ciocnit de partea lui Alan. Dinţii lui Wallace zdrăngăneau în gingii când aproape că îşi muşca limba în două. Alan abia a scos un sunet când a fost doborât de pe picioare. Wallace şi-a pierdut picioarele, aterizând deasupra lui Alan. Se mişcă cât de repede a putut, întorcându-se şi călare pe talia lui Alan. Harvey s-a prăbuşit la podea şi nu s-a mişcat. Hugo şi Mei au căzut şi ei la podea, strânsoarea lui Alan asupra lor s-a risipit.
Ochii lui Alan străluceau în întuneric în timp ce se uita la Wallace. „Nu ar fi trebuit să faci asta.”
Înainte ca Wallace să poată reacţiona (şi într-adevăr, nu se gândise atât de mult înainte; ce avea de gând să facă, să sufoce viaţa unui mort?), aerul s-a schimbat în jurul lui şi a fost aruncat înapoi. Gâfâi când micul spatelui lovi una dintre vitrine, sticla trosnind sub el.
Alan se ridică încet în picioare, arătând cu degetul spre Wallace. „ *Chiar* nu ar fi trebuit...”
Şi apoi s-a oprit.
Wallace clipi.
A aşteptat ca Alan să-şi termine ameninţarea.
El nu a făcut-o.
Părea... îngheţat pe loc.
— Hm, spuse Wallace. "Ce s-a întâmplat?"

Nimeni nu i-a răspuns.
Şi-a întors capul la stânga.
Mei fusese în proces de a se ridica de la pământ, cu părul atârnându-i pe faţă.
Ea nu se mişca.
Wallace se uită cu nerăbdare. Nelson începuse să se sprijine cu bastonul său, dar a reuşit doar la jumătatea drumului, înainte ca şi el să... se oprească.
Wallace întoarse capul la dreapta.
Apollo stătea în faţa lui Hugo, cu dinţii descoperiţi într-un mârâit tăcut. Hugo însuşi se sprijinea de perete, cu o expresie de furie amestecată cu disperare pe chipul lui.
Wallace s-a împins de pe vitrină, surprins când a făcut-o fără împotrivire.
"Baieti?" spuse el, cu vocea răsunând plat în ceainăria întunecată. "Ce se întâmplă?"
Nimeni nu i-a răspuns.
Abia atunci şi-a dat seama că ceasul secund al ceasului nu se mişcă. Nici măcar nu *tremura* .
S-a oprit.
Totul se oprise.
— Oh, nu, şopti Wallace.
Nu ştia ce se întâmplă. Singura dată când ceasul s-a oprit a fost când o nouă fantomă a sosit la Traversarea lui Charon, dar timpul nu se oprise *în interiorul* ceainăriei.
„Hugo?” şopti el, făcând un pas spre el. "Tu esti-"
Şi-a ridicat mâna pentru a-şi proteja ochii în timp ce o lumină albastră strălucitoare fulgeră din afara ceainăriei. Umplea ferestrele strălucit, aruncând umbre care se întindeau lung. Lumina pulsa din nou şi din nou. Făcu un pas spre faţa magazinului, doar ca să-şi ducă o mână la piept.
Carligul. Cablul.
Se simţeau morţi.
Erau *morţi* .
"Ce este asta?" şopti el.
Ajunse la cea mai apropiată fereastră, privind în faţa ceainăriei, strâmbându-se la lumina strălucitoare care lumina pădurea, umbrele dansând.
O formă vagă ieşea în evidenţă pe drumul de pământ. Pe măsură ce lumina s-a stins, forma s-a completat, iar Wallace a văzut-o aşa cum era.
Îşi aminti scurta privire pe care o văzuse în pădure în noaptea în care încercase să scape. Conturul unei fiare ciudate de care reuşise s-o convingă era doar un truc al umbrei.
Nu un truc.
A fost real.
Şi a fost aici.
Acolo, pe drum, era un cerb.

CAPITOL

17

Era mai mare decât orice cerb pe care Wallace îl văzuse vreodată în imagini. Chiar şi de la distanţă, creatura arăta ca şi cum ar urma să se ridice deasupra tuturor. Îşi ţinea capul sus, multele vârfuri ale coarnelor sale ca o coroană osoasă. Pe măsură ce cerbul se apropia de ceainărie, Wallace văzu flori atârnând de coarne, cu rădăcinile lor înfipte în catifea, flori în nuanţe de ocru şi fucsia, cerulean şi stacojiu, canar şi magenta. La vârfurile coarnelor sale erau nişte luminiţe albe minuscule, ca şi cum oasele ar fi fost pline de stele.
Wallace nu se putea mişca, un sunet căzând din gură ca şi cum ar fi fost lovit în intestin.
Nările cerbului s-au fulgerat, ochii lui ca nişte găuri negre în timp ce îşi înfipsea copitele în pământ. Părul era castaniu, cu pete albe de-a lungul spatelui şi pieptul considerabil. Coada îi zvâcnea înainte şi înapoi. În timp ce cerbul şi-a lăsat capul în jos, petalele de flori au coborât pe pământ.
Wallace a spus: „Oh. Oh. Oh."
Cerbul îşi ridică capul înapoi de parcă l-ar fi auzit. A behăit încet, un strigăt lung şi jalnic care a făcut să se formeze un nod în gâtul lui Wallace.
El a spus: „Hugo. Hugo, vezi asta?"
Hugo nu răspunse.
Cerbul s-a oprit la câţiva metri de scările spre ceainărie. Florile care creşteau din coarnele lui s-au îndoit în sine ca şi cum s-ar fi închis în timpul nopţii. Cerbul se ridică pe picioarele din spate. Pântecul îi era complet alb.
Şi apoi cerbul a dispărut, o bâlbâială a ratei cadrelor, o eroare în realitate. Cerbul era acolo şi apoi nu era.
În locul lui stătea un copil.
Un baiat.
Era tânăr, poate nouă sau zece ani, cu pielea maro-aurie, cu ochii de o nuanţă ciudată de violet. Părul lung, zdruncinat, încreţit în jurul urechilor, maro cu dungi de flori albe, desfăşurate, ţesute în şuviţe. Purta un tricou peste blugi. Wallace i-a luat o clipă să deslușească cuvintele de pe cămaşă în întuneric.

DOAR UN COPII DIN TOPEKA

Picioarele băiatului erau goale. Şi-a îndoit degetele de la mâini şi de la picioare, înclinând capul dintr-o parte în alta, înainte de a se uita din nou la fereastră, direct spre Wallace. Băiatul dădu din cap şi Wallace simţi că i se închide gâtul.
Băiatul a început să urce scările.
Wallace se împletici înapoi de la fereastră. A reuşit să se menţină drept, deşi era aproape. Se uită sălbatic în jur, pentru ca cineva, oricine să vadă ce vedea. Hugo şi Mei erau aşa cum fuseseră. Apollo şi Nelson de asemenea. Alan, la fel.
Era singur.
Băiatul a bătut la uşă.
O singura data.
De două ori.

De trei ori.
— Pleacă, strigă Wallace. „Te rog, pleacă.”
— Nu pot face asta, Wallace, spuse băiatul, cu vocea uşoară, cuvintele aproape ca nişte note muzicale. Nu prea cânta, dar nu era nici un discurs normal. Era o greutate pentru el, o prezenţă pe care Wallace o simţea chiar şi prin uşă, grea şi eterică. „Este timpul să avem o mică discuţie.”
"Cine eşti tu?" şopti Wallace.
„Ştii cine sunt”, a spus băiatul cu vocea înăbuşită. „Nu am de gând să te rănesc. Nu aş face niciodată asta."
"Eu nu te cred."
"De inteles. Nu mă cunoşti. Să schimbăm asta, da?”
Clanta usii s-a intors.
Uşa s-a deschis.
Băiatul a păşit în Traversarea lui Charon. Podelele din lemn scârţâiau sub picioarele lui. În timp ce închise încet uşa în urma lui, pereţii ceainăriei au început să se undă ca o briză care sufla pe suprafaţa unui iaz. Wallace se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să le atingă, dacă s-ar scufunda în pereţi şi s-ar îneca.
Băiatul dădu din cap spre Wallace înainte de a privi prin cameră. Îşi înclină capul spre Alan, încruntându-se sprâncenele. „Supărat, nu-i aşa? E ciudat, într-adevăr. Universul este mai mare decât îţi poţi imagina, un adevăr dincolo de înţelegere, şi totuşi tot ceea ce ştie este furia şi rănirea. Durere şi suferinţă." Oftă, clătinând din cap. „Nu voi înţelege niciodată, oricât m-aş strădui. Este ilogic.”
"Ce vrei?" întrebă Wallace. Spatele îi era lipit de tejghea. S-a gândit să alerge, dar nu a crezut că va ajunge prea departe. Şi nu era pe cale să-i părăsească pe Hugo şi Mei şi Nelson şi Apollo. Nu în timp ce ei nu se puteau apăra.
„Nu o să-i rănesc”, a spus băiatul, iar pentru un moment îngrozitor, Wallace s-a întrebat dacă copilul îi poate citi gândurile. „Nu am mai rănit pe nimeni până acum.”
— Nu te cred, spuse Wallace din nou.
"Tu nu?" Băiatul îşi strânse faţa. "De ce?"
„Din cauza a ceea ce eşti.”
„Ce sunt eu, Wallace?”
Şi cu ultimele puteri, Wallace a şoptit: „Tu eşti managerul”.
Băiatul părea mulţumit de răspunsul lui. "Eu sunt. Titlu prostesc, dar se potriveşte, presupun. Numele meu adevărat este mult mai complicat şi mă îndoiesc că limba ta umană ar putea să-l pronunţe. Ţi-ar transforma gura în zâmbet dacă ai încerca.” Întinse mâna şi îşi smulse o floare din cap, băgându-i-o în gură. Ochii i s-au închis în timp ce sugea petalele. "Ah. Asa e mai bine. Îmi este greu să iau această formă şi să o păstrez mult timp. Florile ajută.” Ridică privirea la una dintre plantele în ghiveci atârnate de tavan. „Ai udat astea.”
— Este treaba mea, spuse Wallace încet.
"Este?" A înfipt un deget de jardinieră. Au crescut frunzele. Vinile s-au lungit. Pământul s-a prelingut pe podea, mici noci de praf şi murdărie prind lumina de la focul pe moarte din şemineu. „Ştii care este meseria mea?”
Wallace clătină din cap, cu limba groasă în gură.
— Totul, spuse băiatul. „Meseria mea este totul.”
„Tu eşti Dumnezeu?” Wallace se sufocă.

Băiatul a râs. Părea că cânta. "Nu. Desigur că nu. Nu există Dumnezeu, cel puţin nu aşa cum crezi tu. Este o construcţie umană, una capabilă de mare pace şi furie violentă. Este o dihotomie care se găseşte doar în mintea umană, aşa că, desigur, ar fi făcut după imaginea ta. Dar mă tem că nu este altceva decât un basm într-o carte de ficţiune. Adevărul este infinit mai complicat decât atât. Spune-mi, Wallace. Ce faci aici?"
Și-a păstrat distanţa, lucru pentru care Wallace a fost recunoscător. "Eu locuiesc aici."
"Tu?" întrebă băiatul. "Cum vă imaginaţi?"
„Am fost adus aici."
Băiatul dădu din cap. „Ai fost. Mei, sunt oameni buni. Puţin încăpăţânat, dar un Reaper trebuie să fie pentru tot ce au de-a face. Nu există nimeni ca ea în toată lumea. Acelaşi lucru s-ar putea spune despre Hugo. Şi Nelson. Apollo. Chiar şi tu şi Alan, deşi nu chiar în acelaşi mod. Se duse la una dintre mese şi apucă un scaun. El a mormăit când a tras-o în jos. Era mai mare decât el şi Wallace a crezut că avea să i se prăbuşească în cap. Nu a făcut-o şi l-a pus pe podea înainte de a se urca pe el şi de a se aşeza. Picioarele îi atârnau în timp ce le bătea înainte şi înapoi. Îşi încrucişă mâinile în poală, răsucindu-şi degetele mari. „Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit, Wallace. Ştiu atât de multe despre tine, dar mă bucur să te văd faţă în faţă."
Un nou val de groază îl cuprinse. "De ce esti aici?"
Băiatul a ridicat din umeri. „De ce este vreunul dintre noi aici?"
Wallace miji ochii. „Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu o întrebare?"
Băiatul a râs din nou. "Îmi placi. Întotdeauna am făcut-o, chiar şi când erai... ştii. Un nenorocit."
Wallace clipi. "Scuzaţi-mă?"
— Un nenorocit, repetă băiatul. „A fost nevoie să mori pentru a-ţi găsi umanitatea. Este isteric dacă te gândeşti la asta."
Un foc de furie a ars în pieptul lui Wallace. „Oh, mă bucur atât de mult că toate acestea sunt o asemenea revoltă pentru tine."
„Nu este nevoie de asta. Nu sunt faţios. Nu eşti aşa cum ai fost cândva. De ce crezi că este?"
Wallace a spus: „Nu ştiu".
„Este în regulă să nu ştii." Băiatul îşi înclină capul spre spătarul scaunului, privind în sus la tavan. Şi el strălucea ca pereţii, ca şi cum ar fi lichid în loc de solid. „De fapt, s-ar putea face un argument, e mai bine aşa. Totuşi... eşti o curiozitate. Şi asta înseamnă că ai atenţia mea."
„Le-ai făcut asta?" întrebă Wallace. „Dacă îi răniţi, eu voi..."
„Vei ce?" întrebă băiatul.
Wallace nu spuse nimic.
Băiatul dădu din cap. „Ţi-am spus că n-o să te rănesc pe tine sau pe ei. Ei dorm, într-un fel. Când vom termina, ei se vor trezi şi lucrurile vor fi aşa cum au fost şi vor fi întotdeauna. Iti place aici?"
"Da."
Băiatul se uită în jur, mişcarea ciudat de rigidă, de parcă oasele gâtului lui ar fi topite. „Nu pare mare lucru din exterior, nu-i aşa? O casă ciudată formată din multe idei diferite. Ar trebui să se ciocnească. Ar trebui să se prăbuşească până la fundaţie. Nu ar trebui să stea aşa cum sta, şi totuşi nu îţi este teamă că tavanul se prăbuşeşte pe capul tău." Apoi, „De ce ai intervenit să-i protejezi? Wallace Price al lumii vii nu ar fi ridicat un deget dacă nu ar fi fost de folos.

„Sunt prietenii mei”, a spus Wallace, inundat de irealitate. Camera din jurul lui se simțea încețoșată și dezactivată, doar Managerul era limpede, un punct focal, centrul tuturor.
"Sunt?" întrebă băiatul. „Nu ai avut multe dintre acestea.” S-a încruntat. „ *Orice* dintre acestea.”
Wallace își întoarse privirea. "Știu."
„Atunci ai murit”, a spus băiatul. „Și am venit aici. Spre acest loc. Spre această... stație de drum. O oprire într-o călătorie mult mai mare. Și tocmai asta ai făcut, nu-i așa? Te-ai oprit.”
— Nu vreau să trec pe ușă, spuse Wallace, cu vocea ridicată și trosnind chiar în mijloc. „Nu mă poți obliga.”
„Aș putea”, a spus băiatul. „Ar fi ușor. Nici un efort din partea mea. Vrei să-ți arăt?”
Frica, strălucitoare și sticloasă. Și-a înfășurat mâinile în jurul coastelor lui Wallace, cu degetele înfipte.
— Nu o voi face, spuse băiatul. „Pentru că nu de asta ai nevoie.” Îi aruncă o privire lui Hugo, cu expresia înmuiată. — Este un ferryman bun, Hugo, deși inima îi stă deseori în cale. Când l-am găsit, era furios și confuz. în derivă. Nu înțelegea felul lucrurilor și totuși avea în el această lumină, aprigă, dar în pericol să se stingă. L-am învățat cum să-l folosească. Oamenii ca el, sunt rari. Există frumusețe în haos, dacă știi unde să o cauți. Dar ai știi despre asta, nu-i așa? O vezi și tu.”
Wallace înghiți în sec. „El este diferit.”
„Acesta este cu siguranță un mod de a spune.” Băiatul a lovit din nou cu piciorul în picioare când se așeza pe spate pe scaun, cu mâinile pe burtă. „Dar da, el este.”
Furia s-a întors, ardând frica. „Și i-ai făcut asta.”
Băiatul își arcui o sprânceană. "Scuzați-mă?"
Mâinile lui Wallace se strânseră în pumni. „Am auzit de tine.”
„Oh, băiete”, a spus el. „Acest lucru ar trebui să fie bun. Dați-i drumul. Spune-mi ce ai auzit.”
„Voi faceți feribotul... oameni.”
„Da”, a spus băiatul, „deși nu vreau să crezi că le aleg fără rimă sau motiv. Unii oameni... bine. Ele strălucesc puternic. Hugo s-a întâmplat să fie unul dintre ei.”
Wallace își încleștă maxilarul. „Trebuie să fii asta... *chestia asta* ...”
"Nepoliticos."
„— acest lucru măreț care supraveghează viața și moartea, delegând responsabilitățile altora—”
"Ei bine, da. Eu sunt Managerul. Mă descurc."
„—și ai pus greutatea morții pe cineva ca Hugo. Îl faci să vadă și să facă lucruri care...
— Uau, spuse băiatul ridicându-se repede. "Stai putin. Nu fac pe nimeni să facă *nimic* . Doamne, Wallace, ce ți-au spus despre mine?
— Ești insensibil, scuipă Wallace. „Și crud. Cum te-ai putea gândi vreodată să pui așa ceva unui bărbat care tocmai și-a pierdut familia este ceea ce trebuie făcut?”
— Hmm, spuse băiatul. „Cred că ne-am încrucișat firele undeva. Nu este deloc cazul. Este o alegere, Wallace. Totul se rezumă la alegere. Nu l-am *forțat* pe Hugo să facă nimic. Am expus doar opțiunile înaintea lui și l-am lăsat să se hotărască.”
Wallace își trânti mâinile de tejghea. „Părinții lui tocmai *muriseră.* El suferea. Era *îndurerat.* Și ai deschis o ușă pentru a-i arăta că există ceva dincolo de ceea ce știa el. Bineînțeles că ar accepta ceea ce ai oferit. L-ai pradă atunci când era cel mai slab, știind foarte bine că nu era în mintea sa.” Wallace gâfâia când a terminat, cu palmele usturate.

— Uau, spuse băiatul. Își miji ochii spre Wallace. „Ești protector cu el.”
Wallace se albi. „Eu…”
Băiatul dădu din cap de parcă acesta ar fi fost suficient răspuns. „Nu mă așteptam la asta. Nu știu de ce. Dar cu tot ce am văzut, cel mai minunat lucru este că încă pot fi surprins de unul ca tine. Îți pasă foarte mult de el.”
— Toate, spuse Wallace. „Îmi pasă de toți.”
„Pentru că sunt prietenii tăi.”
"Da."
— Atunci de ce nu ai suficientă încredere în Hugo pentru a lua singur decizii?
— Da, spuse Wallace slab.
"Tu? Pentru că se pare că ai ghicit alegerile lui. Aș sper că poți face diferența dintre a fi protector și a te îndoi de cineva pe care îl numești prieten.”
Wallace nu spuse nimic. Oricât de mult îi ura să recunoască asta, managerul avea rost. Nu ar trebui să aibă încredere în Hugo pentru a ști ce este potrivit pentru el însuși?
Băiatul dădu din cap de parcă tăcerea lui Wallace ar fi fost un acord tacit. A alunecat de pe scaun înainte să se întoarcă și să-l ridice. L-a răsturnat și l-a pus înapoi pe masă, ștergându-și mâinile pe blugi după ce a terminat. Aruncă o privire către inspectorul de sănătate și oftă. „Oamenii sunt atât de ciudați. Tocmai când cred că v-am înțeles pe toți, mergeți și faceți o mizerie.” În mod absurd, părea aproape îndrăgostit.
Se întoarse spre Wallace, bătând din palme. "Bine. Să trecem mai departe. Timpul e scurt. Ei bine, nu pentru mine, ci pentru voi ceilalți. Urmează-mă, dacă vrei.”
"Unde mergem?"
„Ca să-ți arăt adevărul”, a spus băiatul. Se duse la Alan, ridicând privirea spre el și zâmbind trist. Întinse mâna și atinse șoldul lui Alan, clătinând din cap. "Oh. Da. Aceasta. Îmi pare rău pentru ceea ce ai trecut. Voi face tot posibilul să o fac mai bună.”
Și apoi, înainte ca Wallace să poată face ceva pentru a-l opri, și-a încrețit buzele și a suflat un curent subțire de aer către Alan, cu obrajii bombați. Wallace clipi când un cârlig s-a materializat în pieptul lui Alan, un cablu care creștea și se întindea între el și Hugo. Managerul și-a încolăcit degetele în jurul cârligului și a smucit. S-a eliberat. Cablul care lega Alan de Hugo s-a tocit. Managerul a scăpat cârligul și, când a lovit podeaua, acesta și cablul s-au transformat în praf. — Acolo, spuse el. "Asa e mai bine." Se întoarse și se îndreptă mai departe în casă.
Wallace se uită în jos la propriul său cablu, încă îl conectează cu Hugo. Cablul fulgeră slab, cârligul tremurând în piept. Era pe cale să o atingă, să-și permită să-și amintească că era acolo, era *real* , când Alan se ridică la câțiva centimetri de pe podea, plutind, deși încă înghețat. Băiatul se uită înapoi la Wallace de la intrare până pe hol. — Vii, Wallace?
„Dacă spun nu?”
Băiatul a ridicat din umeri. „Atunci o faci. Dar mi-aș dori să nu o faci.”
Wallace se împletici înapoi când Alan începu să se ridice spre tavan. „Unde îl duci?”
— Acasă, spuse simplu băiatul. A dispărut pe hol. Wallace se uită la Alan la timp pentru a-i vedea picioarele dispărând *prin* tavan, cercuri concentrice ondulandu-se spre exterior.
A făcut singurul lucru pe care a putut.
L-a urmat pe manager.
Știa încotro se duceau și, deși nu fusese niciodată mai înspăimântat în viața lui, totuși a urcat scările, cu fiecare pas mai greu decât precedentul.

A trecut pe lângă etajul doi. Al treilea. Toate ferestrele erau negre, ca şi cum toată lumina ar fi dispărut din lume.
Se opri lângă palierul de la etajul al patrulea, uitându-se prin balustradă. Managerul stătea sub uşă. Alan pluti prin podea, oprindu-se lângă el, suspendat în aer.
— Nu te voi forţa să treci pe uşă, spuse băiatul cu blândeţe. „Dacă la asta te gândeşti."
— Şi Alan? întrebă Wallace, urcând ultimele scări.
„Alan este un caz diferit. Voi face ce trebuie pentru el."
"De ce?"
Băiatul a râs. "Atat de multe intrebari. De ce de ce de ce. Eşti amuzant, Wallace. Pentru că devine periculos. Evident."
„O să-l faci să treacă pe uşă".
Băiatul se uită înapoi la el peste umăr. "Da."
„Cum e *corect* ?"
Băiatul părea confuz. "Moarte? Cum nu este? Te-ai născut, da. Trăieşti şi respiri şi dansezi şi te doare, dar mori. Toată lumea moare. Fiecare *lucru* moare. Moartea este curăţire. Durerea vieţii unui muritor a dispărut."
— Spune-i asta lui Alan, mârâi Wallace. „Îl doare. E plin de furie..."
Băiatul se întoarse, încruntat. „Pentru că e încă blocat aici. El nu vede cum ar trebui să fie lucrurile. Nu toată lumea se poate adapta la fel de bine ca tine." Îşi roade buza de jos. „Sau Nelson sau Apollo. Si mie imi place de ei. Ei nu ar fi aici dacă nu aş fi făcut-o."
— Şi Lea? se răsti Wallace. "Ce zici despre ea? Unde erai când avea nevoie de tine? Când Hugo avea nevoie de tine?" L-a lovit un gând, îngrozitor şi aspru. — Sau te-a ţinut departe ceea ce s-a întâmplat cu Cameron?
Umerii băiatului s-au prăbuşit. „Nu am pretins niciodată că sunt perfect, Wallace. Perfecţiunea este un defect în sine. Lea a fost... nu ar fi trebuit să se întâmple aşa cum sa întâmplat. Secerătorul nu era în regulă şi a plătit-o scump." A scuturat din cap. — Mă descurc, Wallace. Dar nici măcar eu nu îi pot gestiona pe toată lumea tot timpul. Liberul arbitru este primordial, deşi poate deveni puţin dezordonat uneori. Nu mă amestec decât dacă nu există altă cale."
„Şi aşa ar trebui să sufere din cauza a ceea ce tu nu poţi face?"
Băiatul a oftat. „Văd de unde vii. Mulţumesc pentru feedback, Wallace. O voi lua în considerare în continuare."
„ *Feedback?* " a spus Wallace, revoltat. „Aşa îi spui?"
— Ori asta e, ori îmi spui ce pot şi ce nu pot face. Îţi ofer beneficiul îndoielii, pentru că aleg să cred că nu poţi fi *atât de* prost." Îşi întoarse faţa în sus spre uşă. A vibrat în cadrul său, frunzele şi florile sculptate în lemn izbucnind la viaţă. Frunza de cristal din clanţa uşii strălucea.
„Îmi place de tine", a spus din nou băiatul fără să se uite la el. Ridică mâna spre uşă, încreţindu-şi degetele. „De aceea am să vă spun cum vor decurge lucrurile." Şi-a răsucit mâna brusc.
Clanta de pe tavan deasupra lor s-a intors.
Încuietoarea se auzi un clic, frunza de cristal sclipind puternic.
Uşa se deschise încet, coborând spre ei.
Hugo îi spusese ce văzuse când uşa se deschise, cum îl simţise. Şi totuşi, Wallace nu era pregătit pentru ceea ce a urmat. Lumina s-a revărsat atât de puternic încât a trebuit să se

uite în altă parte. I s-a părut că aude păsări cântând de cealaltă parte, dar şoaptele de la uşă erau prea tare pentru a fi sigur. Şi-a ridicat capul la timp pentru a-l vedea pe Manager împingând uşor picioarele lui Alan. Înainte ca Wallace să poată deschide gura, Alan se ridică repede, trecând prin prag. Lumina pulsa înainte să se estompeze. Uşa s-a închis trântit. A durat doar câteva secunde.
— Îşi va găsi pacea, spuse băiatul. „Cu timpul, se va regăsi." Se întoarse şi se lăsă pe podea, cu picioarele încrucişate în faţa lui. Îşi ridică privirea spre Wallace care stătea încă lângă scări.
"Ce-ai făcut?" şopti Wallace.
„L-a ajutat pe parcursul călătoriei sale", a spus băiatul. „Găsesc că uneori oamenii au nevoie de un mic impuls în direcţia corectă."
„Ce s-a întâmplat cu liberul arbitru?"
Băiatul zâmbi. L-a înfrigurat pe Wallace până în oase. „Eşti mai deştept decât ţi-am dat credit. Distracţie! Gândeşte-te la asta ca... hmm. Ah. Gândiţi-vă la asta ca la un ghiont uşor în direcţia corectă. Nu pot să se transforme într-un Husk. Nu-mi place să mă gândesc ce i-ar face asta lui Hugo. Nu din nou. A luat-o atât de greu prima dată. De aceea i-am permis lui Nelson şi Apollo să rămână atâta timp cât au, pentru a-l împiedica să-şi abandoneze chemarea."
„Deci avem liber arbitru până la... ce? interferează cu comanda dumneavoastră?"
Managerul chicoti. "Exact! Bine pentru tine, Wallace. Ordinea este absolut primordială. Fără el, ne-am poticni în întuneric. Ceea ce mă aduce la tine. Eşti aici de mult timp, mult mai mult decât oricare altul în afară de Nelson şi Apollo. Si pentru ce? macar stii? Care e scopul tău?"
Wallace a simţit că ar fi în flăcări. „Eu…"
— Da, spuse managerul. „M-am gândit la fel de mult. Lasă-mă să te ajut să răspunzi. Fiind aici, te distrag atenţia în moduri în care Nelson şi Apollo nu sunt. Un ferryman distras este cel care va face greşeli. Hugo are o treabă de făcut, una care este mult mai importantă decât *sentimentele lui. "* S-a strâmbat. „Lucruri groaznice, alea. Am urmărit şi am aşteptat, permiţând ca această farsă a unei căsuţe fericite să se desfăşoare, dar este timpul să trec lucrurile pentru a ne asigura că Hugo face ceea ce a fost angajat să facă." El a zâmbit. „De aceea am să vă spun ce se va întâmpla în continuare."
Lui Wallace nu-i plăcea sunetul asta. "Ce?"
Băiatul înclină capul în timp ce îl studia pe Wallace. „Cum să spui asta în moduri pe care le poţi înţelege. Cum... să... pun—Ah!" A bătut din palme. „Eşti avocat." Buzele lui s-au înclinat. „Ei bine, ai *fost.* Sunt ca tine, într-un fel. Moartea, dragul meu, este legea, iar eu sunt judecătorul. Există reguli şi reglementări. Sigur, birocraţia poate fi puţin obositoare, iar monotonia este ucigaşă, dar avem nevoie de statul de drept pentru a şti cum să fim, cum să acţionăm." Zâmbetul i-a alunecat de pe chip. „Şi totuşi, acesta este întotdeauna *motivul.* De ce de ce de ce. Urăsc această întrebare mai presus de toate celelalte." Şi apoi vocea i s-a schimbat, devenind a unei femei speriate. „De ce trebuie să plec?" Vocea i s-a schimbat din nou, devenind a unui bărbat, bătrân şi firav. „De ce nu pot avea mai mult timp?" Din nou, de data aceasta un copil. „De ce nu pot rămâne?"
— Opreşte-te, spuse Wallace răguşit. "Te rog opreştete."
Când managerul a vorbit din nou, vocea lui a revenit la normal. „Am auzit totul." S-a încruntat. „ *Urăsc* asta. Dar niciodată mai mult decât fac acum, pentru că mă trec *să* mă întreb de ce. De ce Wallace Price este încă aici? De ce nu merge mai departe?" El clătină din

cap ca dezamăgit. „Asta *mă face* să mă întreb de ce ar trebui să-mi pese deloc. Vrei să știi ce mi-am dat seama?”
— Nu, șopti Wallace.
„Mi-am dat seama că ești o aberație. Un defect în sistem care a funcționat atât de bine. Și ce face cineva cu defectele ca cineva responsabil, Wallace? Pentru a menține lucrurile să meargă așa cum ar trebui?”
Concedați-i. Scoateți-le din ecuație. Înlocuiți piesa astfel încât mașina să poată funcționa fără probleme. De departe, Wallace se gândi la Patricia Ryan, care stătea vizavi de el în biroul lui.
— Exact, spuse managerul de parcă Wallace ar fi vorbit cu voce tare. Își bătu degetele pe genunchi. Partea picioarelor lui era murdară. „Motiv pentru care am luat o decizie executivă.” Zâmbi, violetul ochilor mișcându-se ca lichidul. "O saptamana. Îți mai dau o săptămână pentru a-ți pune treburile în ordine. Acest lucru nu este menit să fie pentru totdeauna, Wallace. O stație de drum ca aceasta există pentru a vă permite să vă regrupați, să acceptați inevitabilul. Te-ai schimbat în săptămânile de la sosirea ta. Atât de diferit de omul pe care l-am văzut fugind în toiul nopții.”
"Dar-"
Băiatul ridică mâna. „Nu am terminat. Te rog nu mă întrerupe din nou. Nu-mi place să fiu întrerupt.” Când l-a văzut pe Wallace închizându-și gura, a continuat. „Ți s-a dat timp mai mult decât suficient pentru a-ți procesa viața petrecută pe acest Pământ. N-ai fost un om bun, Wallace, sau chiar unul simplu. Ai fost egoist și răutăcios. Nu chiar atât de crud pe cât susține că sunt, dar a fost aproape. Nu recunosc acel om din tine. Nu mai. Moartea ți-a deschis ochii. Văd ce este bine în tine acum și ce ești dispus să faci pentru cei la care îți pasă. Pentru că îți pasă de ei, nu-i așa?
— Da, spuse Wallace cu hotărâre.
"M-am gândit că. Și într-adevăr, înțeleg de ce. Sunt cu siguranță... unici.”
„Știu că sunt. Nu există nimeni ca ei.”
Băiatul a râs din nou. „Mă bucur că putem măcar să fim de acord cu asta.” S-a trezit. „O săptămână, dragă Wallace. Îți mai dau o săptămână. În șapte zile, mă voi întoarce. Te voi aduce la ușa asta. Te voi urmari pentru că așa ar trebui să fie.”
„Și dacă refuz?”
Băiatul a ridicat din umeri. „Atunci o faci. Sper că nu vei face asta, dar nu pot să promit că asta va dura mult mai mult. Nu ești menită să fii aici. Nu asa. Poate că într-o altă viață, ai fi putut să-ți găsești drumul către acest loc și să profiți la maximum de el.”
— Nu vreau să plec, spuse Wallace. "Nu sunt pregătit."
— Știu asta, spuse băiatul, părând pentru prima dată iritat. „De aceea, îți ofer o săptămână în loc să te fac să pleci acum.” Fața i s-a întunecat. „Nu confunda oferta mea cu nimic în afară de ceea ce este. Nu există nicio lacună, nicio dovadă de ultimă oră pe care să o poți arunca în sala de judecată pentru a-ți demonstra priceperea juridică. Te pot face să faci lucruri, Wallace. Nu vreau, dar pot.”
Uimit, Wallace spuse: „Eu... poate că ar fi diferit. M-am schimbat. Ai spus la fel de multe. eu...”
— Nu, spuse băiatul, clătinând din cap. "Nu este la fel. Nu ești Nelson, bunicul care l-a ghidat pe Hugo după pierderea părinților săi. Nu ești Apollo, care l-a ajutat pe Hugo să respire când plămânii i s-au prăbușit în piept. Ești un outsider, o anomalie. Opțiunile pe

care ţi le-am propus – să treci prin uşă sau să rişti să pierzi tot ce ai câştigat – sunt *singurele tale* opţiuni. Eşti o perturbare, Wallace, şi deşi am permis anumite... concesii în spiritul mărinimităţii, nu face greşeala de a crede că voi căuta în altă parte pentru tine. Acest lucru a fost întotdeauna temporar."
— Şi cum rămâne cu Cameron? întrebă Wallace. — Şi toţi ceilalţi ca el?
Băiatul părea surprins. „Husks? De ce iti pasa?"
Sunt încă aici. Sunt încă aici.
— Nu a plecat, spuse Wallace. „El este încă acolo. O parte din el încă mai există. Ajută-l şi voi face tot ce vrei."
Băiatul clătină încet din cap. — Nu sunt aici să mă târguiesc cu tine, Wallace. Am crezut că ai trecut deja de această etapă. Eşti în legendarul ţinut al acceptării, sau cel puţin ai fost. Nu mă întoarce acum."
— Nu este *pentru* mine, se răsti Wallace. „Este pentru el."
— Ah, spuse băiatul. "Este? Ce ai vrea să fac? Să-l vindeci? A ştiut riscurile când a ales să părăsească terenul." Se ridică, ştergându-şi mâinile de pe partea din faţă a blugilor. „Mă bucur că am avut această discuţie. A fost o plăcere să vă cunosc şi credeţi-mă, nu este ceva ce spun des." Se strâmbă. „Oamenii sunt neîngrijiţi. Prefer să păstrez distanţa dacă se poate. Este mai uşor când ei sunt de acord cu mine, aşa cum ai făcut şi tu."
„Nu am fost de acord cu nimic!" a plâns Wallace.
Băiatul făcu bofă. „Aw. Ei bine, sunt sigur că vei ajunge la asta. O săptămână, Wallace. Ce vei face cu timpul care ţi-a rămas? Abia aştept să aflu. Spune-le celorlalţi, sau nu. Nu mă priveşte nici pe mine. Şi nu vă faceţi griji pentru inspectorul de sănătate. Nu îşi va aminti nimic." Băiatul îi dădu lui Wallace un salut plin de bucurie. "Pe curând."
Şi apoi a dispărut.
Genunchii lui Wallace se simţeau slăbiţi, slăbiţi şi s-a apucat de balustradă pentru a se ţine sus, când a auzit ţipete venind de la etajul de sub el. A închis ochii când Hugo a început să-şi strige numele frenetic. — Aici, şopti el. "Sunt încă aici."

CAPITOL

18

Hugo a spus: „Alan. Wallace, unde e Alan?
Wallace se uită la uşa din tavan. „E încrucişat."
Hugo era nedumerit. "Ce? Pe cont propriu? Cum?"
Wallace clătină din cap. "Nu ştiu. Dar el a plecat. Şi-a găsit drumul şi a plecat."
Hugo se uită la el. „Nu... eşti bine?"
Wallace zâmbi, dar greutatea era grea. "Desigur."

Înapoi jos, Harvey a spus: „Cred că m-am pierdut pentru puţin timp. Scuză-mă, nu-i aşa? Eu trebuie sa plec acasa. Mă doare capul groaznic." Era palid când se îndrepta spre uşă. — Păstrează acest loc la cod, Hugo. Nu îţi va plăcea ce se va întâmpla dacă nu îţi place."
A intrat pe uşă, închizând-o în linişte în urma lui.
"Ce naiba?" mormăi Mei. "Ce s-a întâmplat?"
— Nu ştiu, spuse Nelson, frecându-şi fruntea cu mâinile. „Am impresia că tocmai m-am trezit. Nu este ciudat?"
Hugo nu scoase un cuvânt. Privirea lui nu l-a părăsit niciodată pe Wallace.
Şi Wallace şi-a întors privirea.

Sapte zile.
Ce vei face cu timpul care ţi-a rămas?
Wallace s-a gândit la asta în timp ce soarele a răsărit în prima zi.
El nu ştia.
Nu se simţise niciodată mai pierdut în viaţa lui.

Wallace ştia că durerea avea puterea de a consuma, de a mânca până când nu mai rămânea nimic decât oase scobite. Oh, forma persoanei a rămas aşa cum era, chiar dacă obrajii s-au înălţat şi s-au format cearcăne sub ochi. Scobiţi şi lăsaţi în stare brută, ei erau încă oameni recunoscuti. A venit în etape, unele mai mici decât altele, dar de netăgăduit.
Acestea au fost etapele lui Wallace Price:
În prima dintre zilele rămase, el a fost în negare.
Magazinul s-a deschis ca întotdeauna, luminos şi devreme. Scones-urile şi brioşele au fost puse în vitrină, cu parfumul lor cald şi gros. Ceaiul a fost preparat şi înmuiat, turnat în ceşti şi sorbit încet. Oamenii au râs. Oamenii au zâmbit. S-au îmbrăţişat de parcă nu s-ar fi văzut de ani de zile, bătând pe spate şi strângându-se de umeri.
Îi urmărea pe toţi prin hublourile din bucătărie, împovărat de ştirea că puteau părăsi acest loc oricând doreau. Amărăciunea pe care o simţea era surprinzătoare, trăgându-i din spate mintea. L-a ţinut pe loc, nepermiţându-i să urle înainte, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit.
„Nu este real", mormăi el pentru sine. „Nimic din toate acestea nu este real."
"Ce a fost asta?"

El aruncă o privire peste umăr. Mei stătea lângă chiuvetă, cu o expresie îngrijorată pe chip.
A scuturat din cap. "Nimic."
Ea nu l-a crezut. "Ce s-a întâmplat?"
A râs sălbatic. "Nimic. Sunt mort. Ce ar putea fi în neregulă?"
Ea a ezitat. "S-a întâmplat ceva? Cu Alan, sau...?"
"Ti-am spus deja. A trecut prin ușă. nu stiu cum. Nu știu de ce. Nici nu știu cum a ajuns acolo. Dar a plecat."
„Așa ai spus. Eu doar..." Ea clătină din cap. „Știi că poți vorbi cu noi, nu? Orice ai nevoie."
A lăsat-o în bucătărie, ieșind pe ușa din spate.
Se plimba printre plantele de ceai, cu degetele trăgând de-a lungul frunzelor.

Prima noapte a fost furie.
Oh, dar era furios.
Se răsti la Nelson. La Apollo. Ele pluteau. Nelson își ridică mâinile în timp ce Apollo își punea coada între picioare. „Ce te-a pătruns?" întrebă Nelson.
— Nu e treaba ta, mârâi Wallace. „Lasă-mă în pace pentru o secundă."
Nelson a fost rănit, cu umerii înțepeni, când l-a tras pe Apollo. "Ar trebui să mergi la doctor."
Wallace clipi. "Ce? De ce?"
„Pentru a-ți scoate bățul acela din fund."
Înainte să poată replica, Hugo era în fața lui, cu sprâncenele încruntate. "In afara."
Wallace se uită la el. „Nu vreau să ies afară."
"Acum." Se întoarse și se îndreptă pe hol, fără să se uite înapoi să vadă dacă Wallace îl va urma.
S-a gândit să rămână exact acolo unde era.
Până la urmă, nu a făcut-o.
Hugo stătea pe punte, cu fața întoarsă spre cer.
"Ce vrei?" Wallace mormăi, rămânând lângă ușă.
— Țipă, spuse Hugo. „Vreau să țipi."
Asta l-a tresărit pe Wallace. "Ce?"
Hugo nu s-a uitat la el. "Strigăt. Țipăt. Furie. Cât de tare poți. Scoate totul afară. Va ajuta. Aveți încredere în mine. Cu cât stă mai mult în tine, cu atât ești mai otrăvit. Cel mai bine este să-l scoți cât poți."
„Nu am de gând să țip..."
Hugo trase adânc aer în piept și țipă. Era adânc, sunetul rostogolindu-se prin pădurea din jurul lor. Parcă toți copacii țipau. Glasul i s-a spart aproape de sfârșit și, când vocea i-a murit, pieptul i s-a urcat. Și-a șters scuipatul de pe buze cu dosul mâinii. "Randul tau."
„A fost o prostie."
"Ai incredere in mine?"
Wallace s-a lăsat. „Știi că da."
"Atunci fă-o. Nu știu ce s-a întâmplat pentru a provoca această regresie, dar nu-mi place."
„Și crezi că să țip în nimic mă va face să mă simt mai bine."
Hugo a ridicat din umeri. „Ce ar putea să doară?"

Wallace oftă înainte să se alăture lui Hugo la balustradă. Simţi privirea lui Hugo asupra lui în timp ce ridica privirea spre stele. Nu se simţise niciodată mai mic decât se simţea în acel moment. Îl durea mai mult decât îi plăcea să recunoască.
— Fă-o, spuse Hugo încet. "Lasă-mă să te aud."
Se întrebă când fusese trecut pragul că nu-i putea refuza nimic lui Hugo.
Aşa că a ţipat cât a putut de tare.
A pus în ea tot ce avea. Părinţii lui, spunându-i că este o jenă. Mama lui, trăgând ultimele respiraţii, tatăl său lângă el, deşi se simţea ca un străin. Când a murit doi ani mai târziu, Wallace nu a vărsat nicio lacrimă. Şi-a spus că plânsese destul de mult pentru ele.
Şi Naomi. O iubise. Chiar a avut. Nu fusese de ajuns, iar ea nu merita în ce se transformase el. Se gândi la ultimele zile bune pe care le-au avut, când aproape că se putea convinge că o vor face să meargă. Ar fi fost o prostie să gândesc aşa. Suna deja clopoţelul morţii, pur şi simplu o ignoraseră atâta timp cât fuseseră în stare, în speranţa că nu era sfârşitul. Au mers pe coastă, doar ei doi, la câteva zile distanţă de tot. S-au ţinut de mână pe drumul de acolo şi era aproape ca şi când fusese. Au ras. Au cântat împreună cu radioul. Închiriase o decapotabilă, iar vântul le biciuia părul, soarele strălucind. Nu au vorbit despre muncă sau copii sau bani sau certuri din trecut. În adâncul sufletului, ştia că asta era, ultima şansă.
Nu fusese de ajuns.
Reuşiseră cu o singură zi înainte de a se lupta din nou. Rănile pe care le credea mult timp că au fost cicatrice s-au redeschis şi au sângerat din nou.
Drumul înapoi cu maşina era tăcut, cu braţele încrucişate defensiv. El ignoră lacrima care i se prelingea pe obraz de sub ochelarii de soare.
O săptămână mai târziu, ea i-a înmânat actele de divorţ. El nu s-a luptat. A fost mai uşor aşa. Ar fi mai bine. Era ceea ce îşi doreau amândoi.
Se înecase, fără să ştie că s-a strecurat sub suprafaţă.
Şi iată, acum, a ţipat cât a putut de tare. Lacrimile i-au înţepat ochii şi aproape că a reuşit să se convingă că provin din efort. Spit a zburat din gură. Îl durea gâtul.
Când nu mai putea să ţipe, şi-a pus faţa în mâini, umerii tremurând.
Hugo spuse: „Este viaţa, Wallace. Chiar şi atunci când eşti mort, e încă viaţă. Existi. Eşti real. Eşti puternic şi curajos şi sunt atât de fericit să te cunosc. Acum, spune-mi ce sa întâmplat cu Alan. Totul. Nu lăsa nimic afară."
Wallace i-a spus totul.

A treia etapă a durerii a fost negocierea şi a venit şi în prima noapte.
Dar nu Wallace a fost cel care s-a târguit.
Era Hugo.
Se târgui strigând, cerând Managerului să se arate pentru a explica ce dracu a vrut să spună. Mei rămase fără cuvinte. Nu scosese un cuvânt de când Hugo îi spusese ei şi lui Nelson adevărul. Gura lui Nelson era încă deschisă, cu mâinile strânse în jurul bastonului.
— Te sun, se răsti Hugo în timp ce se plimba prin camera principală a ceainăriei, ridicând privirea spre tavan. "Eu am nevoie să vorbesc cu tine. Ştiu că eşti acolo. Tu eşti mereu acolo. Îmi datorezi asta. Nu cer niciodată nimic, dar îţi cer să fii aici acum. Voi asculta. Jur că o să ascult."

Apollo a mers după el, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, cu urechile alerte, în timp ce îşi asculta stăpânul devenind din ce în ce mai furios.
Wallace a încercat să-l oprească pe Hugo, a încercat să-i spună că e în regulă, că e în regulă, că a ştiut întotdeauna că se va ajunge la asta. „Acesta nu este pentru totdeauna", a spus el. "Tu stii asta. Mi-ai spus asta. Este o oprire, Hugo. O oprire într-o călătorie."
Dar Hugo nu a ascultat.
"Administrator!" el a plâns. "Arata-te!"
Managerul nu a venit.
Pe măsură ce ceasul se îndrepta spre miezul nopţii, Mei l-a convins pe Hugo că trebuie să doarmă. S-a certat cu amărăciune, dar în cele din urmă a fost de acord. „Ne vom da seama mâine", i-a spus el lui Wallace. „Mă voi gândi la ceva. Nu ştiu ce, dar o să-mi dau seama. Nu mergi nicăieri dacă nu vrei."
Wallace dădu din cap. "Se culcă. Ziua începe devreme."
Hugo clătină din cap. Mormăind pe sub răsuflare, urcă scările, Apollo urmându-l.
Mei a aşteptat până când uşa s-a închis deasupra lor înainte să se întoarcă spre Wallace. — Va face ce poate, spuse ea încet.
— Ştiu, spuse Wallace. „Dar nu ştiu dacă ar trebui."
Ea miji ochii. "Ce?"
Oftă în timp ce îşi întoarse privirea. „El are o treabă de făcut. Nimic nu este mai important decât atât. Nu poate să-l arunce din cauza mea."
— Nu aruncă nimic, spuse ea tăios. „Se luptă să-ţi acorde timpul pe care îl meriti, să-ţi faci propria alegere când eşti gata. Nu vezi asta?"
"Conteaza?"
„Ce naiba ar trebui să însemne *asta* ?"
„Sunt mort", a spus el. „Nu există cale de întoarcere de la asta. Un râu se mişcă într-o singură direcţie."
"Dar-"
"Este ceea ce este. M-aţi învăţat cu toţii asta. Nu am ascultat la început, dar am învăţat. Şi m-a făcut mai bun din cauza asta. Nu asta e rostul?"
Ea a adulmecat. „Oh, Wallace. Acum este mai mult decât atât."
— Poate, spuse el. „Poate că dacă lucrurile ar fi altfel, am..." Nu putu termina. „Încă mai este timp. Cel mai bun lucru pe care îl pot face este să profit la maxim."
Curând după aceea, s-a culcat.
Ceasul a bifat, a bifat, a bifat secundele, minutele şi orele distanţă.
Nelson a spus: „Mă bucur că eşti aici".
Wallace ridică capul. "Ce?"
Nelson a zâmbit trist. „Când ai sosit prima dată, am crezut că eşti doar un alt vizitator. Stai puţin şi apoi vedeai lumina." El a chicotit. „Iertaţi expresia. Clişeat, ştiu. Hugo ar face ceea ce face, iar tu ai merge mai departe fără zgomot sau agitaţie, deşi erai neclintit că nu o faci. Ai fi ca toţi ceilalţi care au venit înaintea ta."
"Eu sunt."
— Poate, a permis Nelson. „Dar asta nu reduce ceea ce ai făcut în timpul tău aici. Munca pe care ai depus-o pentru a te face o persoană mai bună." Se târâi spre Wallace, aşezând bastonul de masa pe care se sprijinea Wallace. Wallace nu tresări când Nelson întinse mâna

şi îşi luă faţa. Mâinile îi erau calde. — Fii mândru de ceea ce ai realizat, Wallace. Ţi-ai câştigat acest drept."
„Mi-e frică", şopti Wallace. „Nu vreau să fiu, dar sunt."
„Ştiu că eşti", a spus Nelson. "Si eu sunt. Dar atâta timp cât suntem împreună, ne putem ajuta unul pe altul până la sfârşit. Puterea noastră va fi puterea ta. Nu te vom duce pentru că nu ai nevoie de noi. Dar noi vom fi alături de tine." Apoi, „Pot să te întreb ceva?"
Wallace dădu din cap când Nelson îşi lăsa mâinile în jos.
„Dacă lucrurile ar fi altfel şi ai fi încă... aici. nu stiu cum. Să zicem că ai făcut o excursie pe cont propriu şi ai ajuns în orăşelul nostru. Ţi-ai găsit drumul către această ceainărie, iar Hugo era aşa cum era şi tu erai aşa cum erai. Ce ai face?"
Wallace râse umed. „Probabil aş face o mizerie de lucruri."
„Desigur că ai face-o. Dar asta e frumuseţea, nu crezi? Viaţa este dezordonată şi teribilă şi minunată, toate în acelaşi timp. Ce ai face dacă Hugo ar fi în faţa ta şi nimic nu te-ar opri? Viaţă sau moarte sau orice altceva. Ce ai face?"
Wallace închise ochii. "Tot."

Depresia a lovit în a doua dimineaţă, oricât de scurtă a fost. Wallace şi-a permis tristeţea care se agita în el, amintindu-şi cum Hugo îi spusese că durerea nu era doar pentru cei vii. Stătea pe puntea din spate, privind răsăritul. Îi auzea pe Hugo şi pe Mei mişcându-se în bucătărie. Hugo dorise să închidă magazinul pentru acea zi, dar Wallace i-a spus să meargă mai departe, aşa cum făcea întotdeauna. O avea pe Mei de partea lui, iar Hugo a cedat în cele din urmă, deşi nu era mulţumit de asta.
Lumina soarelui s-a filtrat prin copaci, topind stratul subţire de ger de pe pământ. S-a prins de balustradă în timp ce lumina se întindea spre el. I-a atins mai întâi mâinile. Şi apoi încheieturile, braţele şi în cele din urmă faţa. L-a încălzit. L-a liniştit. Spera oriunde s-ar duce că vor mai fi soarele, luna şi stelele. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii cu capul în jos. Părea cinstit că eternitatea îi va permite să-şi ridice faţa spre cer.
Tristeţea s-a retras, deşi nu a plecat complet. Încă a clocotit sub suprafaţă, dar el a plutit deasupra ei acum. Acesta era un alt fel de durere, ştia el, dar era totuşi a lui la fel.
A acceptat asta.
Ce vei face cu timpul care ţi-a rămas?
Şi atunci a ştiut.

— Ai ieşit din *minţi* ? se răsti Mei la el. Ea stătea în bucătărie, uitându-se la el, de parcă Wallace ar fi fost cea mai proastă persoană pe care a văzut-o vreodată. Hugo a condus registrul în faţă, magazinul ocupat.
El a ridicat din umeri. "Probabil? Dar cred că este lucrul corect de făcut."
Ea şi-a aruncat mâinile în sus. „Nimic care să implice Desdemona Tripplethorne nu este ceea ce trebuie făcut. E o persoană groaznică şi când în sfârşit o muşcă pe cea mare, o să..."
„S-o ajuţi ca şi cum ai ajutat pe toţi ceilalţi dacă ea este repartizată la tine?"
Mei s-a dezumflat. "Bineinteles ca o sa. Dar omule, nu îmi va plăcea. Şi nu mă poţi face."
„Nu aş visa la asta. Ştiu că nu-ţi pasă de ea, Mei. Şi ai motive foarte bune să nu o faci. Dar ai spus că Nancy are încredere în ea, indiferent de motiv. Dacă a venit de la tine sau de la Hugo, s-ar putea să nu asculte. Cel puţin cu Desdemona, am avea o şansă. Şi dacă ceea ce am

în minte funcţionează, ea nu va fi aici foarte mult timp." A scuturat din cap. „Nu voi face asta, totuşi, fără acordul tău."
"De ce?"
Chiar avea să-l facă să spună asta, nu-i aşa? „Pentru că contezi."
Ea tresări, un zâmbet lent înflorind pe chipul ei. „Contează?"
El gemu. "Taci."
Ea şi-a întors privirea, deşi el şi-a dat seama că era mulţumită. „Hugo nu va fi fericit de asta."
"Ştiu. Dar scopul tuturor acestor lucruri este să ajuţi cât mai mulţi oameni, nu? Şi Nancy are nevoie de ajutor, Mei. E blocată şi o omoară. Poate că nu va funcţiona şi nu va face nimic mai bun. Dar dacă se întâmplă? Nu îi datorăm ei să încerce?"
Mei şi-a şters ochii. „Cred că mi-ai plăcut mai mult când erai un nemernic."
El a râs. — Şi mie îmi place de tine, Mei.
El şi-a cuprins braţele în jurul ei când ea s-a aruncat asupra lui, ţinând-o aproape.

— Nu, spuse Hugo.
"Dar-"
"Nu."
— Ţi-am spus, mormăi Mei în timp ce îşi făcea drum prin uşile duble. „Voi urmări registrul."
— Are nevoie de asta, Hugo, spuse Wallace în timp ce uşile se închideau. „Ceva, orice care să-i arate că nu totul este pierdut, deşi poate părea aşa."
— E fragilă, spuse Hugo. „Casabil. Dacă a mers prost, nu vreau să mă gândesc ce i-ar face asta."
„Îi datorăm ei să încerce", a spus Wallace. Îşi ridică mâna când Hugo începu să răspundă. — Nu doar tu, Hugo. Noi toti. Ce sa întâmplat cu ea şi Lea nu este vina ta. Ştiu că tu crezi că este şi ştiu că crezi că ar fi trebuit să faci mai mult, dar ceea ce a făcut celălalt Reaper este asupra lui, nu asupra ta. Totuşi, este greu. Jale. Ştii asta mai bine decât oricine. Te va zdrobi dacă o laşi. Şi e zdrobită. Dacă aş fi acolo unde este ea acum, aş sper că cineva ar face acelaşi lucru pentru mine. Nu ai vrea?"
— S-ar putea să nu fie de acord, mormăi Hugo, refuzând să se uite la Wallace. Era încruntat, sprâncenele împletite, umerii cocoşi. „Nu s-a întâmplat nimic prima dată."
— Ştiu, spuse Wallace. „Dar de data asta va fi diferit. Ai cunoscut-o pe Lea, cel puţin pentru puţin timp. Ai vorbit cu ea. Ai avut grijă de ea."
Wallace credea că Hugo va refuza în continuare. În schimb, el a spus: „Ce vom face?"

În a treia seară, Hugo a schimbat semnul de pe fereastră la ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT .
"Esti sigur de asta?" şopti Nelson, privindu-şi nepotul mişcându-se prin ceainărie, pregătindu-se pentru oaspeţii lor.
— Cât de mult pot fi, şopti Wallace înapoi.
„O chestiune delicată necesită mâini delicate."
„Nu crezi că putem face asta?"
"Nu asta am vrut sa spun. Eşti contondent şi ascuţit, dar ai învăţat un pic de graţie, Wallace. Bunătate şi har."
— Din cauza ta, spuse Wallace. „Tu şi Mei şi Hugo."

Nelson îi zâmbi. "Asa crezi?"
El a facut. "Mi-aș dori-"
Dar orice și-a dorit Wallace a rămas în el în timp ce luminile umpleau ferestrele.
— Sunt aici, spuse Mei în timp ce Hugo se întorcea în bucătărie. — Vorbești serios în privința asta?
— Ca un atac de cord, spuse Wallace, Nelson chicotind lângă el.
A auzit ușile mașinilor deschizându-se și închizându-se, iar Desdemona vorbind cu voce tare, deși nu putea desluși cuvintele. El știa cu cine vorbea. Dacă ar fi făcut ceea ce le ceruse Hugo, ar fi condus separat. Era acum sau niciodată.
Omul ghemuit deschise ușa. Desdemona a intrat prima, cu capul sus, îmbrăcată la fel de ridicol ca înainte. Pălăria ei falnică era neagră și acoperită cu dantelă, cu părul ei roșu și creț legat la spate într-o împletitură groasă care atârna peste un umăr. Rochia ei era în dungi alb-negru, cu tivul chiar sub genunchi. Picioarele ei erau învelite în ciorapi roșii, iar cizmele ei arătau ca și cum ar fi fost strălucite recent.
— Da, respiră ea în timp ce aproape intră în ceainărie, scoțându-și mănușile. "O pot simți. Parcă ar fi fost ultima dată. Spiritele sunt active." Ea întoarse încet capul, intrând în cameră. Privirea ei alunecă asupra lui Nelson și Wallace fără să se oprească. „Cred că vom ajunge undeva. Mei, ce frumos să văd că ești încă în viață."
Mei s-a uitat la ea. „Jefuirea de morminte este ilegală."
Desdemona clipi. "Pardon?"
„Orice mormânt ai profanat pentru a obține rochia aceea va..."
Nancy apăru în prag. Squat Man și Thin Man se înghesuiau în spatele ei, arătând de parcă ar prefera să fie în altă parte. Nancy își strânse strâns cureaua poșetei, cu expresia ciupită, cu respirația ușoară și iute. Părea epuizată, dar hotărâtă în moduri pe care Wallace nu le văzuse înainte. Ea a intrat încet în ceainărie, mușcându-și buza de parcă era nervoasă.
Hugo a intrat pe uși, cu o tavă cu ceai în mâini.
— Hugo, spuse Desdemona, privindu-l în sus și în jos. „Am fost surprins să primesc invitația ta, mai ales după ce mi-ai returnat tabla Ouija fără nici măcar o notă atașată postării. E timpul să începi să apreciezi munca mea. Există mai mult în această lume decât putem vedea. Este încurajator să știi că începi să înțelegi asta."
— Desdemona, spuse Hugo în semn de salut, așezând tava pe o masă. „O să te cred pe cuvânt". Se întoarse spre Nancy. "Multumesc ca ati venit. Știu că este puțin mai târziu decât atunci când ești în mod normal aici, dar vreau doar să ajut."
Nancy aruncă o privire spre tava cu ceai înainte de a se uita înapoi la Hugo. „Așa spui." Vocea ei era aspră și gravă, de parcă nu ar fi fost obișnuită să vorbească. Wallace se durea la auzul lui. — Desdemona a spus că ne-ai invitat aici.
— Am făcut-o, spuse Hugo. „Nu pot să promit că va rezulta ceva din asta. Și chiar dacă nu, vreau să știi că ești întotdeauna binevenit. Orice ai nevoie."
Ea dădu din cap strâns, dar nu răspunse.
Squat Man și Thin Man au început să se instaleze. Thin Man a scos o cameră, un model mai nou, deoarece ultimul fusese stricat. L-a poziționat pe trepied, îndreptându-l spre locul unde avea să stea Desdemona. Squat Man avea același dispozitiv pe care îl avea înainte, pornindu-l. A țipat aproape imediat, luminile clipind puternic. S-a încruntat la el, lovindu-l de mână înainte să scuture din cap. „Nici măcar nu știu de ce folosesc chestia asta stupidă", a mormăit el înainte de a-l flutura prin cameră.

Omul Subțire a scos tabla Ouija din geantă, așezând-o pe masă împreună cu o nouă planșetă. Ultimul ardese în șemineu, devenind altceva decât cenușă și fum datorită lui Wallace. Lângă tabla Ouija, a pus jos pană de pene și foi de hârtie libere.
Desdemona scoase un scaun pentru Nancy. „Stai aici, dragă. În acest fel, vei fi în continuare în cadru, dar nu mă vei bloca."
„Oh, băiete", mormăi Nelson în timp ce Mei se batjocoră.
Nancy făcu așa cum i-a cerut, ținându-și poșeta în poală. Nu se uită la niciunul dintre ei, refuzând în liniște oferta de ceai de la Hugo, în timp ce Desdemona se așeza lângă ea.
Desdemona îi zâmbi. „Știu că nu am luat legătura ultima dată când tu și cu mine am fost aici. Dar asta nu înseamnă că nu se va întâmpla acum. Când am venit acum câteva săptămâni, spiritele erau... active. Nu cred că niciunul dintre ei a fost Lea, dar tu nu erai cu noi atunci. Te va ajuta să fii aici să te concentrezi. Am sentimentul că astăzi vă va aduce răspunsurile pe care le căutați." Ea se întinse și atinse cotul lui Nancy. „Dacă ai nevoie de o pauză sau vrei să te oprești complet, spune cuvântul."
Nancy dădu din cap. Se uită în jos la tabla Ouija. — Crezi că vom primi ceva de data asta?
— Sper, spuse Desdemona. „Fie prin tablă, fie prin scriere automată. Dar dacă nu o facem, vom încerca din nou. Îți amintești ce să faci, nu? Îndreptați-vă întrebările către mine, păstrându-le la răspunsuri da sau nu, dacă puteți. O să întreb orice vrei, iar dacă totul merge bine, energia spiritului va curge prin mine. Ai răbdare, mai ales dacă un alt spirit încearcă să vorbească primul."
— Bine, șopti Nancy în timp ce adulmeca.
Desdemona aruncă o privire spre Om Subțire. „Este totul gata?"
„Așa cum va fi vreodată", a bolborosit Thin Man în timp ce apăsa un buton al camerei. A auzit un bip și o lumină roșie a început să clipească. Scoase din geantă un bloc de hârtie și un stilou. Se uită nervos în jur, de parcă și-ar fi amintit ultima dată când fuseseră aici și haosul care urmase.
„Și așa cum am discutat", i-a spus Desdemona lui Nancy, „nu transmitem în direct la cererea ta. Vom posta videoclipul mai târziu, dar numai după ce ați văzut versiunea editată și ați fost de acord cu aceasta. Orice nu doriți să vi se arate, îl vom păstra pentru noi."
Nancy își strânse mai strâns poșeta.
„Ai întrebări înainte de a începe? Dacă o faci, e în regulă. Poți să mă întrebi orice vrei. Nu voi începe până când nu ești gata."
Ea clătină din cap.
Desdemona și-a clătinat umerii, inspirând pe nas și expirând pe gură. Și-a trosnit degetelor înainte de a-și așeza mâinile pe planșeta din mijlocul plăcii Ouija. „Spirite! Îți poruncesc să vorbești cu mine! Știu că ești acolo. Acest lucru ne va permite să comunicăm unul cu celălalt. Înțelegi? Nu este nimic de care să te temi. Nu suntem aici să-ți facem rău. Dacă preferați stiloul, dă-mi un semn."
Plancheta nu s-a mișcat. Nici stiloul.
— E în regulă, îi spuse Desdemona lui Nancy. „Este nevoie de puțin timp." Ea ridică din nou vocea. „Sunt aici cu Nancy Donovan. Ea crede că spiritul fiicei ei, Lea Donovan, locuiește în acest loc, din motive pe care încă nu sunt destul de clare, dar indiferent. Dacă Lea Donovan este aici, trebuie să auzim de la ea. Dacă există și alte spirite, vă rugăm să vă dați deoparte și să-i permiteți Leei momentul ei să spună ce trebuie."
"Esti sigur de asta?" întrebă Nelson încet.

— Da, spuse Wallace. "Aşteptăm."
Pentru următoarea oră, Desdemona a încercat tot felul de întrebări, unele dulci şi încurajatoare, altele mai puternice şi mai solicitante. Nimic nu s-a schimbat. Plancheta a rămas nemişcată.
Desdemona a devenit frustrată, Omul Subţire acoperind un căscat cu dosul mâinii, în timp ce Omul Squat transporta cutia de spirite prin cameră, maşina tăcută.
În cele din urmă, Desdemona se aşează pe spate în scaun oftând. „Îmi pare rău", a mormăit ea, privind în jos la tabla Ouija. „Chiar am crezut că se va întâmpla ceva." Ea forţa un zâmbet. „Nu funcţionează întotdeauna. Ele pot fi un lucru inconstant, spirite. Ei fac ce vor ei doar când vor."
Nancy dădu din cap, deşi Wallace îşi dădu seama cât de rănită era de asta. Îl durea durerea care iradia din ea, implorând-o în tăcere să mai ţină puţin.
Nancy nu s-a mişcat în timp ce Thin Man şi Squat Man au împachetat tabla Ouija şi camera. Desdemona îi vorbi în linişte lui Nancy, ţinându-se de mână, spunându-i că nu poate renunţa, că vor încerca din nou cât de curând vor putea. — Dă-i timp, spuse ea încet. „O să ne dăm seama."
Nancy încuviinţă din cap, cu expresia slăbită şi goală.
Se ridică de pe scaun în timp ce ceilalţi se îndreptau spre uşă, ţinându-şi poşeta la piept ca pe un scut. Omul subţire şi Omul ghemuit au plecat fără să se uite înapoi. Desdemona se opri în prag, aruncându-i o privire lui Hugo. „Ştii că e ceva aici."
Hugo nu a răspuns.
— Vino, dragă, îi spuse Desdemona lui Nancy. „Poţi să ne urmăreşti înapoi în oraş, ca să ştim că eşti în siguranţă."
Mei îşi înclină capul ca şi cum ar fi fost confuză, aruncând o privire înainte şi înapoi între Desdemona şi Nancy.
Hugo şi-a dres glasul. — Aş dori să vorbesc cu Nancy în privat, dacă îmi permite.
Desdemona miji ochii. „Orice vrei să-i spui, poţi spune cu mine prezent."
— Dacă asta vrea ea, spuse Hugo. „Dacă nu, dar vrea să împărtăşească ceea ce îi spun, atunci e în regulă şi asta."
— Nancy? întrebă Desdemona.
Nancy îl studie pe Hugo înainte de a da din cap. „Este... e bine. Merge. Nu voi întârzia mult."
Desdemona ezită, părând că avea de gând să se certe. În schimb, a oftat. "În regulă. Dacă eşti sigur."
— Eu sunt, spuse Nancy.
Desdemona şi-a strâns umărul şi a părăsit ceainăria.
S-a lăsat liniştea, toţi aşteptând până se aude zgomotul unei maşini, motorul bubuind. S-a stins, ceasul ticand, ticand.
"Bine?" întrebă Nancy, cu vocea tremurândă. "Ce vrei?"
Hugo inspiră adânc, lăsând-o să iasă încet. „Fiica ta nu este aici."
Nancy se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită. Lacrimi furioase i-au umplut ochii. "Ce?"
— Nu este aici, spuse Hugo cu blândeţe. „Ea a plecat într-un loc mai bun. Un loc în care nimic nu o poate răni din nou."
— Cum îndrăzneşti, şopti Nancy. „Ce dracu e în neregulă cu tine?" Făcu un pas înapoi spre uşă. „Credeam că vei..." Ea clătină din cap cu furie. „Nu am de gând să stau aici şi să te las să

fii atât de crud. Nu pot." Pieptul ei s-a strâns. "Nu voi." Cu o ultimă privire, se întoarse spre uşă.
Ea apucă clanţa uşii şi Wallace ştia că era acum sau niciodată. Alan — Alan speriat, condamnat — îi arătase calea. Nancy a ars ca focul, durerea ei un combustibil fără sfârşit. Oricare ar fi fost ea – ca Mei sau altceva – îl auzise când Alan îi strigase numele.
De aceea, Wallace a strigat: „ *Nancy!* ”
Ea încremeni, cu spatele înţepenit, cu umerii cocoşi lângă urechi.
„Nancy!”
Se întoarse încet, cu lacrimi revărsându-i pe obraji. „Ai... ai auzit asta?”
— Am făcut-o, spuse Hugo. Îşi ridică mâinile de parcă ar fi calmat un animal speriat. „Şi promit că nu este nimic de care să-ţi fie frică.”
Ea a scos un râs umed şi aspru. „Nu poţi să-mi spui ce eu...”
Gâfâi când Wallace apucă un scaun, ridicându-l de pe pământ. Sângele i s-a scurs de pe faţă, mâna ajungând la gât. Wallace nu i-a adus scaunul, nevrând să o sperie mai mult decât era deja.
În schimb, duse scaunul în spatele tejghelei spre tablă. — Ai grijă, Wallace, a avertizat Nelson. „Nu-i oferi mai mult decât este gata pentru care”.
— Ştiu, spuse Wallace printre dinţi strânşi, împingându-l pe Apollo din drum în timp ce sărea în jurul lui, încercând să-şi dea seama de ce purta Wallace un scaun. Părea că vrea să ajute, muşcând de unul dintre picioarele scaunului înainte de a fi distras de coadă.
Wallace aşeză scaunul pe podea înainte de a privi înapoi. Nancy nu se mişcase, cu maxilarul căzut la vederea unui scaun plutind prin aer. A mormăit când se urca pe scaun. „Îmi pare rău pentru asta”, mormăi el înainte de a-şi şterge mâna pe tablă. Cuvintele — oferte speciale, preţuri, de jur împrejurul citatului despre ceai şi familie — mânjite în alb.
— Doamne, şopti Nancy. "Ce este asta? Ce se întâmplă?"
Wallace ridică o bucată de cretă de la baza tablei. A scris un singur cuvânt.
VRABIE.
Nancy scoase un suspine sugrumat înainte de a se repezi înainte. „Lea? Doamne, *Lea* ?”
Sub SPRROW, Wallace a scris: NU. NU FIICA TA. NU AICI. MI-AS DOREA SA FIE. EA S-A MUSTAT ÎN UN LOC MAI BUN.
"Este asta o gluma?" întrebă Nancy, cu vocea groasă, cu ochii umezi. „De unde naiba ai ştiut despre vrabie? Este... în afara camerei ei de spital. Întotdeauna... cine eşti?”
Wallace a şters cuvintele înainte de a scrie din nou, zgâriind cu creta pe tablă.
AM MURIT. HUGO ARE GRIJĂ DE MINE.
— Atunci de ce vorbeşti cu mine? întrebă Nancy ştergându-şi faţa furioasă. „Nu eşti cine vreau.”
ŞTIU. DAR SPER CU AUZUL MINE, VEŢI ÎNŢELEGE CA ESTE CEVA MAI MULT dincolo de ceea ce ştii.
„Cum ar trebui să te cred?” a plâns Nancy. "Stop. Nu te mai juca cu mine. Doare. Nu vezi asta? Doare atât de tare.” Vocea i s-a rupt.
ARBORUL DĂRUTOR.
Nancy tresări. "Ce?"
— Hugo, şopti Wallace. "Nu pot. E prea mult. Acum depinde de tine.” A aruncat creta pe podea. S-a spart. Aproape că a căzut de pe scaun, dar Nelson era acolo, apucându-se de picioare, împiedicându-l să se prăbuşească. S-a aşezat brusc, forţele i se scurseră.

— Nu, şopti Nancy, făcând un pas bâlbâit înainte. „Nu, nu, întoarce-te. Întoarce- *te* !”
— Nancy, spuse ferrymanul.
Nancy se întoarse, albă.
— A fost cartea ei preferată, spuse Hugo încet, iar Wallace se aşeză drept, Nelson strângându-l strâns de mână. Apollo stătea lângă ei, cu coada zvâcnind înainte şi înapoi. Mei părea palidă, cu mâna la gât. „I-au plăcut vocile pe care le-ai făcut când i-ai citit-o. Chiar dacă a învăţat să citească singură, şi-a dorit întotdeauna să i-o citeşti. Era ceva în vocea ta, ceva cald şi frumos pe care ea şi-a dorit mereu să audă.”
— Nu poţi şti asta, spuse ea răguşită. „Am fost doar eu şi ea. Lucrul nostru." Părea de parcă se sufoca.
— Ea mi-a spus, spuse Hugo. „Era atât de fericită când a făcut-o. A vorbit despre culesul de mere toamna şi despre felul în care râdeai când mânca mai mult decât culegea.
Nancy şi-a acoperit gura cu mâna.
Hugo făcu un pas spre ea, încet şi deliberat. — Şi ea era tristă, pentru că i-a fost dor de tine. Vocea i s-a spart, dar a trecut prin ea. „Corpul ei era obosit. A luptat cât a putut, dar a fost prea mult pentru ea. A fost curajoasă din cauza ta. *Pentru* tine. Ai învăţat-o bucuria, dragostea şi focul. Ai fost la grădina zoologică pentru că a vrut să vadă urşi polari. Ai dus-o la muzeu pentru că a vrut să atingă oasele de dinozaur. Ai dansat în camera ta de zi. Muzica era tare şi ai dansat. Odată, ea a doborât o vază. I-ai spus că este doar un lucru mic şi că nu era nevoie să te superi când poate fi înlocuit.
Nancy începu să plângă. Se târa din pieptul ei, monstrul durerii, încercând să o târască în adâncuri.
— Luptă, şopti Wallace. „Oh, te rog, luptă-te.”
„Te-a iubit”, a continuat Hugo, „şi încă te iubeşte. Indiferent ce urmează, asta nu se va schimba niciodată. Într-o zi, o vei vedea din nou. Într-o zi, te vei uita la faţa ei. Nu va mai fi durere. Nu va mai fi întristare. Veţi cunoaşte pacea pentru că veţi fi împreună. Dar acea zi nu este astăzi.”
"De ce?" spuse Nancy, şi era un lucru atât de disperat încât Wallace şi-a plecat capul. „De ce nu pot să o am? De ce trebuie să doară atât de mult? De ce nu pot să respir?”
Hugo se opri în faţa ei. El ezită înainte să-i atingă dosul mâinii pentru scurt timp. Nancy nu a încercat să se retragă. „Ea nu a plecat. Nu chiar. Doar... a trecut mai departe.”
"Cine eşti tu?" ea a şoptit.
„Cineva căruia îi pasă”, a răspuns Hugo. "Te-am mintit. Inainte de. Când ai venit prima oară aici. Şi pentru asta, îmi pare mai rău decât ai putea şti. Nu am vrut să te rănesc. Nu am vrut să te fac să te simţi mai rău. Ajut oamenii. Ca ea. Îi ajut să treacă. Şi noi... El înghiţi în sec. „Şi eu... *am* făcut asta. I-am arătat calea de urmat. Vieţile nu se termină. Ei merg mai departe.”
El s-a oprit. — Îţi aminteşti ultimul lucru pe care i-ai spus?
Nancy s-a dezumflat, strângându-se pe ea însăşi. "Da."
„Ai spus să mergi. Mergeţi oriunde trebuie să mergeţi. Spre centrul pământului. Catre stele. Pentru...”
„Spre lună să văd dacă este făcută din brânză”, şopti ea.
Hugo a zâmbit. „Boala a dispărut”.
Nancy aruncă o privire spre tablă, împodobirea cuvintelor, înainte de a se întoarce spre Hugo. "Ai facut asta?"

A scuturat din cap. „Nu am fost eu. Dar a fost cineva foarte important pentru mine. Şi poţi să crezi fiecare cuvânt scris.”
L-a privit mult timp. "O să fiu aici. De câte ori eşti gata, voi fi aici. Asta îmi tot spui.”
El a dat din cap.
"De ce?" întrebă ea în timp ce tremura. „De ce îţi pasă atât de mult?”
„Pentru că nu ştiu cum să fiu altfel.”
Pentru o clipă, Wallace s-a gândit că ar fi prea mult pentru ea. Că au împins prea tare. Fu surprins când ea îşi îndreptă umerii. Se uită la Mei, care îi făcu semn cu un zâmbet mic. Apoi, către Hugo: „Aş dori o ceaşcă de ceai, dacă este în regulă.”
— Bine, spuse Hugo. „Întotdeauna am crezut că ceaiul este un loc bun de început. Şi ori de câte ori eşti gata, dacă eşti gata, vei şti unde să mă găseşti.” Făcu un semn din cap spre masa unde stătea tava de ceai. „Lapte sau zahăr?”
"Nu. Aşa cum este.”
Wallace se uită în timp ce Hugo turna ceaiul în două căni, una pentru ea şi una pentru el. Îi întinse lui Nancy o ceaşcă înainte de a o lua pe a lui. El o privi în timp ce aducea ceaşca de ceai spre faţa ei, inspirând adânc. Mâinile ei au început să-i tremure, deşi niciun ceai nu s-a vărsat. "Este asta…"
— Turtă dulce, spuse Hugo. "Preferatul ei."
O altă lacrimă alunecă pe obrazul lui Nancy. Ea a băut adânc, gâtul lucrând în timp ce înghiţi. Mai luă o înghiţitură înainte de a pune ceaşca înapoi pe tavă. Se îndepărtă la un pas de Hugo. „Aş vrea să plec acum. Am văzut destule pentru o zi.”
Mei s-a repezit înainte, luând-o pe Nancy de cot şi îndrumându-o spre uşă. Nancy se opri înainte ca Mei să-l deschidă pentru ea. Se uită înapoi la Hugo, culoarea revenindu-i încet pe faţă. "Ce eşti tu?"
„Sunt Hugo”, a spus el. „Conduc o ceainărie.”
"Asta e tot?"
— Nu, spuse el.
Nancy părea de parcă urma să vorbească din nou, dar clătină din cap când Mei îi deschise uşa. Ea coborî grăbită prin verandă, aruncând o singură privire înapoi. O clipă mai târziu, luminile de la maşina ei au luminat ceainăria, în timp ce aceasta a dat înapoi încet, întorcându-se înainte ca ea să plece.
Mei închise uşa, întorcându-se şi sprijinindu-se de ea. Ea şi-a şters ochii în timp ce adulmeca.
Hugo se repezi la Wallace. "Te simţi bine?" el a cerut. Întinse mâna spre Wallace şi părea lovit când mâinile i-au trecut chiar prin el. Wallace a simţit acelaşi lucru. "Tu-"
Wallace zâmbi slab. "Sunt bine. Este... Sunt bine. Într-adevăr. Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam. Ai făcut-o, totuşi. Ştiam că poţi. Crezi că a ajutat?”
Hugo rămase cu gura căscată la el. „Cred că a *ajutat* ?”
„Asta este... ceea ce am întrebat, da.”
Hugo clătină din cap. „Wallace, i-am dat speranţă. Ea... poate că are o şansă acum.” Wallace a fost uimit să vadă că ochii lui Hugo erau umezi. „Mei. Am nevoie ca tu să-"
— Nu, spuse Wallace înainte ca Mei să se poată muta. „Nu a fost vorba despre mine. Acesta este momentul tău, Hugo. Tu ai facut asta." Se uită la Mei. "Poti sami faci o favoare?"
— Da, spuse ea. "Da."

„Am nevoie să-l îmbrăţişezi pe Hugo pentru mine. Pentru că nu pot şi vreau mai mult decât orice.”
Ochii lui Hugo s-au mărit comic când Mei s-a lansat spre el, cu picioarele înfăşurate în jurul taliei lui, cu braţele ei în jurul gâtului lui. Hugo i-a luat o secundă, dar el şi-a ridicat braţele şi a ţinut-o strâns, cu faţa în gâtul lui, a lui în părul ei. Apollo şui entuziasmat, dansând în jurul lor, cu limba atârnându-i de gură. — Am făcut-o, şefu’, şopti Mei. „O, Doamne, am făcut-o.”
Wallace a privit cu mândrie înverşunată cum Nelson se îndrepta spre ei şi, deşi nu-i putea atinge, a făcut următorul lucru cel mai bun. Stătea alături de nepotul său şi de Mei.
Wallace a zâmbit şi a închis ochii.

CAPITOL

19

Acceptare.
A fost mai uşor decât se aşteptase Wallace.
Orice simţise înainte să-l întâlnească pe Manager, indiferent cu ce se resemnase, nu fusese aşa.
Capul îi era limpede.
Nu credea că simţea pacea, cel puţin nu încă. Era încă speriat. Bineînţeles că era. Necunoscutul aducea întotdeauna frică. Viaţa lui, ceea ce era din ea, fusese strict înregimentată. El s-a trezit. A făcut un duş. S-a îmbrăcat. A băut două căni de cafea groaznică. S-a dus la muncă. S-a întâlnit cu partenerii. S-a întâlnit cu clienţi. S-a dus la tribunal. Nu fusese niciodată unul pentru teatru. Doar faptele, doamnă. Se simţea confortabil în faţa unui judecător. În faţa opoziţiei. De cele mai multe ori a câştigat. Uneori nu o făcea. Au fost culmi şi coborâşuri, eşecuri şi victorii. Ziua ar fi dispărut de mult când va pleca acasă. Ar mânca o cină îngheţată în faţa televizorului. Dacă s-ar simţi deosebit de indulgent, ar bea un pahar de vin. Apoi mergea la biroul lui de acasă şi lucra până la miezul nopţii. Când a terminat, a mai făcut un duş înainte de a merge la culcare.
Zi după zi după zi.
Era viaţa pe care o cunoştea. Viaţa cu care se simţea confortabil, cea pe care şi-o făcuse pentru el. Chiar şi după ce Naomi a plecat şi a simţit că totul se prăbuşeşte, a ţinut totul împreună prin forţa voinţei. Era pierderea *ei* , îşi spusese el. A fost vina *ei* .
El acceptase.
„Eşti un bărbat alb", i-a spus asistentul lui la petrecerea de Crăciun de la birou, cu obrajii înroşiţi de la prea multe Manhattan. „Vei eşua. Mereu faci."
O tresărise când râsese zgomotos. El însuşi fusese puţin beat. Probabil că nu-l văzuse niciodată râzând.
Dacă ar putea să-l vadă acum.
Aici, în Charon's Crossing, cu trei zile până la întoarcerea managerului, Wallace a alergat prin curtea din spate, când noaptea făcea loc soarelui răsărit, Apollo urmărindu-l după el într-un fel de joc de etichetă, lătrând puternic. Wallace şi-a făcut griji pentru o clipă să deranjeze plantele de ceai, dar el şi Apollo erau morţi. Plantele nu ar fi deranjate dacă el nu ar fi vrut să fie.
— Te-am înţeles, spuse el, apăsându-şi degetele între urechile lui Apollo înainte de a decola din nou.
A râs când Apollo a sărit peste el, cu labele lovindu-l pe spate, doborându-l din picioare. A aterizat brusc pe pământ şi a reuşit să se rostogolească la timp pentru a-şi linga faţa spectaculos. „Uf!" el a plâns. „Respiraţia ta este îngrozitoare."
Apollo nu părea să-l deranjeze.
Wallace l-a lăsat să continue câteva momente înainte de a împinge câinele. Apollo se ghemui pe labele din faţă, cu urechile tresărind, gata să joace din nou.
„Ai avut vreodată un câine?" l-a întrebat Nelson de pe stanga lui de pe puntea din spate.

Wallace clătină din cap în timp ce se împinge de pe pământ. "Prea ocupat. Mi s-a părut puțin rău să obții unul, doar pentru a fi plecat aproape toată ziua. Mai ales în oraș."
„Când erai mai tânăr?"
„Tatăl meu era alergic. Aveam o pisică, dar era un nemernic."
„De obicei, pisicile sunt. Este un băiat bun. Mi-am făcut griji, când am știut că a venit vremea lui. Nu știam ce s-a întâmplat cu câinii când au trecut. Ei iau cu ei o bucată din sufletul nostru când pleacă. M-am gândit că... nu știam ce i-ar face lui Hugo." A dat din cap spre plantele de ceai. „Spre final, Apollo abia a putut să meargă. Hugo a trebuit să facă o alegere grea. Lasă-l să rămână așa cum a fost și să sufere sau fă-i darul suprem. A fost o decizie mai ușoară pentru el decât mă așteptam să fie. Veterinarul a venit aici și au întins o pătură în grădină. A fost rapid. Hugo și-a luat rămas bun. Apollo a zâmbit în felul în care o fac câinii, de parcă ar fi știut ce se întâmplă. A tras o respirație, apoi alta și apoi alta. Și apoi... nu a făcut-o. Ochii i s-au închis. Veterinarul a spus că s-a terminat. Dar el nu putea vedea ce puteam noi."
— Era încă aici, spuse Wallace în timp ce Apollo își apăsa capul de genunchi, încercând să-l facă să fugă din nou.
„A fost", a fost de acord Nelson. „Plin de entuziasm și vigoare, de parcă toate afecțiunile și capcanele vieții tocmai ar fi dispărut. Hugo a încercat să-l ducă până la ușă, dar Apollo a refuzat. Încăpățânat, el este."
„Sună ca cineva pe care îl cunosc."
Nelson a râs. — Presupun, deși același lucru s-ar putea spune despre tine. Zâmbetul i s-a stins. „Sau cel puțin a fost înainte. Wallace, nu trebuie să...
— Știu, spuse Wallace. „Dar ce alegere am?"
Nelson rămase tăcut pentru o clipă lungă, iar Wallace aproape că se convinse că conversația sa încheiat. Nu a fost. Nelson a zâmbit trist și a spus: „Nu este niciodată suficient, nu-i așa? Timp. Întotdeauna credem că avem atât de multe, dar când contează cu adevărat, nu avem destule deloc."
Wallace ridică din umeri în timp ce Apollo se ridică în jurul plantelor de ceai. „Atunci profităm la maximum".
Nelson nu a răspuns.

Și-a petrecut ziua în bucătărie cu Mei. Și-a revenit suficient de la ședința de spiritism cu Nancy încât a putut să scoată tăvi cu produse de patiserie din cuptor și să ridice ibricurile de pe aragaz. Dacă cineva s-ar fi uitat prin hublouri, ar fi văzut ustensile de bucătărie plutind prin aer cu cea mai mare ușurință.
„De ce nu încălzești apa în cuptorul cu microunde?" întrebă el, turnând apa într-un ceainic de ceramică.
— Doamne, spuse Mei. „Nu-l lăsa niciodată pe Hugo să te audă spunând asta. Nu, știi ce? M-am răzgândit. Spune-i, dar asigură-te că sunt acolo când o faci. Vreau să văd expresia feței lui."
„N-ar fi prea fericit, nu?"
"Afirmație modestă. Ceaiul este o treabă serioasă, Wallace. Nu încălzești apă pentru ceai în cuptorul cu microunde. Ai puțină clasă, omule." Luă tava la care lucrase Wallace și trecu

înapoi pe uși. „Dar totuși, spune-i. Vreau să-i înregistrez reacția.” Ușile s-au închis în spatele ei.
S-a dus la hublouri, uitându-se în ceainărie. Era la fel de ocupat ca de obicei. Mulțimea de la prânz sosise și majoritatea meselor erau pline. Mei s-a mișcat cu experiență în jurul oamenilor înainte de a așeza tava pe o masă. Aruncă o privire spre colțul îndepărtat. Masa lui Nancy era goală. Nu a fost surprins. El a crezut că se va întoarce, dar probabil că nu va fi până când el nu va fi plecat. Nu știa dacă ceea ce făcuseră fusese suficient. Nu era suficient de prost încât să creadă că i-a alinat durerea, dar spera ca ea să aibă măcar fundația pentru a începe să construiască din nou, dacă dorea.
Hugo stătea în spatele casetei, zâmbind, deși era la distanță. Fusese liniștit în acea dimineață, parcă pierdut în gânduri. Wallace nu a vrut să împingă. L-a lăsat pe Hugo să fie.
Ușa din față a ceainăriei s-a deschis și un cuplu tânăr a intrat, cu părul bătut de vânt, cu ochii strălucitori. Au mai fost aici, bărbatul spunând că era a doua lor întâlnire, când de fapt era a treia. El a ținut ușa deschisă pentru prietena lui, iar ea a râs când el s-a înclinat ușor. Chiar și deasupra zgomotului, Wallace îl auzea. — După tine, regina mea.
— Ești atât de ciudat, spuse ea cu drag.
„Numai ce este mai bun pentru tine.”
Ea îl apucă de mână, trăgându-l spre tejghea. El a sărutat-o pe obraz în timp ce ea le comandă pentru amândoi.
Și Wallace știa următorul lucru pe care trebuia să-l facă cu timpul rămas.

„Nu trebuie să faci asta”, a spus Hugo după ce ceainăria se închise pentru noapte. Wallace le ceruse lui Mei și Nelson să le acorde puțină intimitate. Aceștia fuseseră de acord, deși Nelson clătină din sprâncene cu gesturi în timp ce Mei îl trase în bucătărie, Apollo urmărind după ei.
"Pot fi. Dar cred că da. Dacă nu poți, o pot ruga pe Mei să...”
Hugo clătină din cap. "Nu. O să o fac. Ce vrei să spun?"
i-a spus Wallace. A fost scurt și simplu. Nu credea că este suficient. Nu știa ce să mai adauge. Dacă încă mai avea o inimă care bătea, se gândea că îi va fi în gât în timp ce Hugo punea telefonul pe difuzor după ce formase numărul pe care i-l dăduse Wallace. Nu știa dacă va răspunde cineva. Ar fi un număr ciudat să apară pe ecranul ei și probabil că va sfârși prin a-l ignora așa cum au făcut majoritatea oamenilor.
Ea nu a făcut-o.
"Buna ziua?"
Hugo a spus: „Pot să vorbesc cu Naomi Byrne?”
"Vorbitor. Cine sună te rog?" Ultimul cuvânt a fost mai liniștit, iar Wallace știa că scoase telefonul pentru a se uita la numărul, încruntat în timp ce făcea asta. O putea vedea limpede ca ziua în colțurile minții lui.
"Domnișoară. Byrne, numele meu este Hugo. Tu nu mă cunoști, dar eu îl cunosc pe soțul tău.”
O pauză lungă. — Fostul soț, spuse ea în cele din urmă. — Dacă vrei să spui Wallace.
"Fac."
„Ei bine, îmi pare rău că sunt cel care trebuie să-ți spun asta, dar Wallace a murit acum câteva luni.”

— Știu, spuse Hugo.
"Tu faci? Ai vorbit despre el la timpul prezent și am presupus că — nu contează. Ce pot face pentru tine, Hugo? Mi-e teamă că nu am mult. Am o cină la care să ajung."
— Nu-ți voi lua prea mult timp, spuse Hugo, ridicând privirea spre Wallace, care dădu din cap.
„Ai fost un client al lui? Dacă există o problemă legală, trebuie să sunați la firmă. Sunt sigur că ar fi bucuroși să asiste...
— Nu, spuse Hugo. „Nu am fost un client al lui. Cred că ai putea spune că este...
— *A fost* , șuieră Wallace. „ *A fost* ."
Hugo își dădu ochii peste cap. „A *fost* un client de-al meu, în felul lui."
O pauză mai lungă. „Tu ești terapeutul lui? Nu recunosc prefixul. De unde suni?" Apoi, „Și *de ce* suni?"
— Nu, spuse Hugo. „Nu sunt terapeut. Am o ceainărie."
Naomi a râs. „O ceainărie. Și spui că *Wallace* a fost un client al tău. Wallace Price."
"Da."
„Nu cred că l-am văzut vreodată bea o ceașcă de ceai în viața lui. Iartă-mă că sună dubios, dar nu era tocmai genul de ceai."
— Știu, spuse Hugo în timp ce Wallace gemea. „Dar cred că ai fi surprins să auzi că a învățat să se bucure de asta, indiferent."
"A făcut el? E ciudat. De ce ar face el — nu contează. Ce *vrei* , Hugo?"
„Era un client de-al meu. Dar era și prietenul meu. Imi pare rau pentru pierderea ta. Știu că trebuie să fi fost dificil."
— Mulțumesc, spuse Naomi țeapăn, iar Wallace *știa* că își zdrobește creierul, încercând să-și dea seama în ce unghi lucrează Hugo. „Dacă l-ai cunoaște, sunt sigur că știi că am divorțat."
— Știu, spuse Hugo.
Era din ce în ce mai iritată. „Are vreun rost această conversație? Sau asta a fost? Uite, apreciez că ai sunat, dar eu...
„Te iubea. Destul de puțin. Și știu că a devenit dur și că v-ați despărțit din motive întemeiate, dar nu a regretat nici un moment pe care l-a petrecut cu tine. El a vrut să știi asta. Spera că ai găsit din nou fericirea. Că ai avea o viață plină și că i-a părut atât de rău pentru ceea ce s-a întâmplat."
Naomi nu a vorbit. Wallace ar fi crezut că s-a deconectat, dar încă îi auzea respirația.
— Spune, șopti el. "Vă rog."
Hugo a spus: „Mi-a povestit despre ziua nunții tale. A spus că nu a fost niciodată cineva mai frumos decât ai fost tu în acel moment . S-a bucurat. Și, deși lucrurile s-au schimbat, nu a uitat niciodată felul în care îi zâmbeai în acea bisericuță." A râs liniștit. „A spus că a intrat în panică chiar înainte de ceremonie. Trebuia să vorbești cu el printr-o ușă pentru a încerca să-l faci să se calmeze."
Tăcere. Apoi, „El... a spus că nu-și poate pune cravata să lucreze. Că am putea la fel de bine să anulăm totul."
„Dar nu ai făcut-o."
Naomi a pufnit. "Nu. Nu am făcut-o, pentru că a fost doar ceva atât de Wallace încât eu... Hristos. A trebuit să suni și să-mi strici machiajul, nu-i așa?
Hugo chicoti. „Nu vreau."

„Nu, nu mă aştept să faci. De ce mă suni acum cu asta?”
— Pentru că a crezut că meriţi să auzi asta. Ştiu că nu ai vorbit de mult înainte de a muri, dar omul pe care-l cunosc, pe care îl ştiam, era diferit de bărbatul pe care-l aminteşti. A învăţat bunătatea.”
„Asta nu sună a Wallace deloc.”
— Ştiu, spuse Hugo. „Dar oamenii se pot schimba atunci când se confruntă cu eternitatea.”
"Ce vrea sa insemne asta?"
"Este ceea ce este."
Părea nesigură când a spus: „L-ai cunoscut”.
"Da."
„Îl cunoşteam cu adevărat.”
"Da."
„Şi ţi-a spus ce s-a întâmplat cu noi.”
"El a facut."
„Aşa că tocmai ai decis să mă chemi din senin, din bunătatea inimii tale.”
"Da."
"Uite. Hugo, nu-i aşa? Nu ştiu la ce trageţi aici, dar nu ştiu...
"Nimic. Nu vreau nimic. Tot ce voiam să fac era să-ţi spun că contai pentru el. Chiar şi când totul a fost spus şi făcut, ai contat.”
Ea nu a răspuns.
— Asta e, spuse Hugo. „Atât aveam nevoie să spun. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt seara. Mulţumesc pentru-"
„Ţi-ai grijă de el.”
Hugo tresări. Se uită la Wallace înainte de a privi în altă parte. "Fac."
— Prieteni, spuse ea, aproape amuzată. „ *Doar* prieteni?”
"Închide!" spuse Wallace frenetic. „Doamne, închide telefonul *!* ” A încercat să-l trântească, dar Hugo a fost mai rapid, smulgându-l de pe tejghea şi ţinându-l la îndemână.
— Doar prieteni, spuse Hugo, grăbindu-se pe tejghea să-l ţină pe Wallace de telefon. Wallace a mârâit la el, pregătit să facă ceea ce trebuia pentru ca acest iad proaspăt să se termine cât mai repede posibil.
"Esti sigur? Pentru că – şi nu pot să cred că ştiu asta – pari genul de tip pe care l-ar alege. Nu credea că am observat, dar leşina oricând...
„Nu *leşin* !” urlă Wallace.
"Într-adevăr?" spuse Hugo la telefon. „Swoon, spui?”
"Da. A fost jenant. A existat un singur prieten de-al meu – cam vorbit ca tine, aceeaşi cadenţă – pe care Wallace l-ar încânta. El ar nega, desigur, dar nu m-aş mira dacă aşa ar fi cazul tău.”
— Am cele mai proaste idei, mormăi Wallace. „Totul este groaznic.”
„Bine de ştiut”, i-a spus Hugo lui Naomi. „Dar nu, eram doar prieteni.”
„Nu contează acum, nu-i aşa?” întrebă Naomi. — Pentru că a plecat.
Wallace se opri, cu mâinile lipite de blat. Şi-a plecat capul şi a închis ochii.
— Nu ştiu dacă este cu adevărat, spuse Hugo în cele din urmă. „Cred că o parte din el rămâne.”
„Gânduri frumoase şi nimic mai mult. A făcut...” Ea a răsuflat. „L-ai iubit? Doamne, nu pot să cred că am această conversaţie. Nu te cunosc. Nici măcar nu-mi *pasă* dacă tu şi el aţi fost...

— Nu am fost, spuse simplu Hugo.
„Asta nu răspunde la întrebarea mea.”
— Știu, spuse el, iar lui Wallace i se simți cald și frig, toate în același timp. „Nu știu cum să răspund la această întrebare.”
"Da sau nu. Nu este greu. Dar să nu spui nu este răspunsul de care am nevoie.” Ea a adulmecat din nou. — Nu ai fost la înmormântare.
"Nu știu."
„A fost... rapid. Pentru el. Mi s-a spus că nu a suferit. Acolo și plecat de parcă n-ar fi fost deloc.”
„Dar a fost”, a spus Hugo, și nu și-a îndepărtat niciodată privirea de la Wallace. "El a fost."
Ea a râs, deși suna ca un suspine. „A fost, nu-i așa? La bine sau la rău, a fost. Hugo, nu știu cine ești. Nu știu de unde l-ai cunoscut pe Wallace și nu cred nici măcar un minut că a fost din cauza ceaiului. Îmi pare rău. Pentru pierderea ta. Mulțumesc, dar te rog să nu mă mai suni. Sunt gata să merg mai departe. am *trecut* mai departe. Nu știu ce să mai spun.”
— Nu trebuie să spui nimic altceva, spuse Hugo. „Apreciez timpul tău.”
Telefonul a sunat când ea a deconectat apelul.
Tăcerea a umplut ceainăria.
Wallace a rupt. „Nu poți... *Hugo.* ”
— Știu, spuse Hugo, părând ciudat de vulnerabil. Wallace ridică privirea și îl văzu jucându-se cu bandana lui, verde cu câini albi imprimați pe ea. „Dar este al meu. Este pentru mine. Și nu poți lua asta.”
— Nu *încerc* , se răsti Wallace. „Este... tu ești...” Pieptul i se aplecă. Cârligul se simțea topit fierbinte. „Îți faci totul mai greu. Te rog nu-mi face asta. Nu pot suporta. Pur și simplu nu pot.”
"De ce?" întrebă Hugo. „Ce e așa de rău la asta?”
„Pentru că sunt *mort* !” strigă Wallace.
L-a lăsat pe Hugo stând în camera principală a ceainăriei, umbrele întinzându-se mai mult.

CAPITOL

20

A doua zi a fost grea.
Wallace gândi, plimbându-se înainte şi înapoi ca un animal în cuşcă. Ceilalţi i-au dat drumul, în timp ce el mormăia: „Două zile. Încă două zile."
El se cutremură. El s-a scuturat. S -*a cutremurat.*
Şi nu putea face nimic pentru a o opri.
S-a uitat pe geamul din faţă.
Acolo, parcat în faţa ceainăriei, ca întotdeauna, stătea scuterul lui Hugo. Verde mazăre cu cauciucuri cu perete alb. O oglindă laterală cu un mărunţiş atârnat de ea, o fantomă de desene animate cu o mică bule de cuvinte pe care scria BOO ! Scaunul era mic, dar pe spate erau ghidon metalic.
Îşi amintea felul în care simţise soarele asupra lui când stătuse pe puntea din spate. Din nou. Din nou. Avea nevoie să simtă din nou. Un lucru atât de mic, dar cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai mult nu putea să-l scuture. Soarele. Voia să simtă soarele. Îl striga, cârligul din piept îi vibra, cablul mai strălucitor acum decât fusese înainte. Şoaptele îi mângâiau urechile, dar nu erau ca vocile de la uşă. Acestea erau liniştitoare şi calme. Se simţea urgent.
S-a dus la Mei în bucătărie. Îl privi cu prudenţă de parcă s-ar fi aşteptat ca el să-şi muşte capul. Se simţea vinovat. „Poţi să urmăreşti magazinul în această după-amiază?"
Ea dădu încet din cap. "Cred. De ce?"
„Trebuie să plec de aici."
Ea părea alarmată. "Ce? Wallace, ştii ce se va întâmpla dacă încerci să...
"Ştiu. Dar nu voi merge departe. Ştiu cât am rezistat prima dată. Mă descurc."
Ea nu era convinsă. „Nu poţi să-ţi asumi acest risc. Nu când eşti atât de aproape de... Nu trebuia să termine. Amândoi ştiau ce vrea să spună.
A râs sălbatic. "Daca nu acum, atunci cand? Ah, şi îl iau pe Hugo cu mine."
Mei clipi. „ *Unde* să-l iau cu tine ?"
El a zâmbit. Se simţea înnebunit şi ardea în el. "Nu ştiu. Nu este minunat?"

Hugo a ascultat cum explica Wallace. Nu a răspuns imediat, iar Wallace a crezut că va refuza. În cele din urmă, el a spus: „Eşti sigur?"
Wallace dădu din cap. „Vei şti, nu-i aşa? Cât timp putem merge. Cat de departe."
"E periculos."
— Am nevoie de asta, spuse Wallace clar. „Şi vreau să fie cu tine."
A fost un lucru greşit de spus. Expresia lui Hugo se opri. „Te-ai răzgândit? Aseară, păreai destul de sigur că nu ai vrut să auzi cum mă simt."
„Mi-e frică", a recunoscut Wallace. „Şi nu ştiu cum să nu fiu. Dar dacă asta este, dacă asta este ceea ce mi-a mai rămas, atunci vreau să fac asta. Cu tine."
Hugo oftă. „Chiar este ceea ce vrei?"
"Da."

„Trebuie să o întreb pe Mei dacă va...”
— Deja gata, spuse Mei, aruncându-şi capul prin uşile bucătăriei. Wallace pufni când îl văzu pe Nelson privind sub braţele ei. Bineînţeles că ascultaseră. „Am înţeles, şefu’. Dă-i bărbatului ceea ce vrea. Vă va face bine amândoi. Aer curat şi bla, bla, bla. Vom ţine fortul.”
„Nici nu ştim dacă poate să-l călărească”, a spus Hugo.
Wallace umfla pieptul. "Pot face orice."

Nu putea face nimic.
"Ce naiba?" mârâi el când cădea prin scuter la pământ pentru a cincea oară.
„Oamenii se uită cu privirea”, a mormăit Hugo pe partea laterală a gurii.
„Oh, îmi pare atât de *rău.* Wallace s-a împins de pe pământ. „Şi nu e ca şi cum ar putea să mă vadă. Din câte ştiu ei, vorbeşti cu scuterul tău ca un ciudat.”
Hugo şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la picioarele lui.
Wallace se încruntă la scuter. Ar trebui sa fie usor. Era exact ca scaunele. „Neaşteptă-te”, mormăi el pentru sine. „Neaşteptaţi. Ne aşteptaţi.”
Şi-a ridicat piciorul încă o dată, aruncându-l peste spatele scuterului. Ştia că arăta ridicol în timp ce se cobora încet, dar nu îi pasă. Avea de gând să facă asta dacă era ultimul lucru pe care l-a făcut.
A cântat de triumf când a simţit bancheta din spate a scuterului lipită de spate şi de coapse.
„La naiba da! Sunt cea mai bună fantomă *vreodată* !”
S-a uitat la Hugo, care a luptat cu un zâmbet. „O să cazi şi...”
„Să mă sinucid? Am senzaţia că nu trebuie să-mi fac griji pentru asta. Ajunge pe. Hai, hai, hai . ” A mângâiat scaunul din faţa lui.
A fost ciudat, mai mult decât credea Wallace că va fi. Scuterul era mic, iar Hugo şi Wallace nu. Înghiţind în sec, Wallace evită atent să se uite la spatele lui Hugo, în timp ce acesta îşi aruncă piciorul într-o parte şi se aşează pe scaun. Scuterul scârţâi când Hugo îl sprijini, ridicând suportul cu călcâiul pantofului. Erau aproape, atât de aproape încât picioarele lui Wallace au dispărut în Hugo. Cablul se întinse strâns între ei. Era ciudat de intim, iar Wallace se întrebă cum ar fi să-şi înfăşoare braţele în jurul taliei lui Hugo, ţinându-se cât de strâns putea.
În schimb, se întinse în spate şi apucă barele metalice de pe laterale, aşezându-şi picioarele pe suporturile pentru picioare.
Hugo întoarse capul. „Nu mergem departe.”
"Ştiu."
„Şi îmi vei spune când va începe să se înrăutăţească.”
"Eu voi."
— Vreau să spun serios, Wallace.
— Îţi promit, spuse el şi nu a vrut niciodată mai mult. Şoaptele pe care le auzise în casă erau mai puternice acum şi nu le mai putea ignora. Nu ştia spre ce îl chemau, dar nu era uşa. Îl chemau *departe* de ceainărie.
Hugo întoarse cheia. Motorul scuterului se văita, scaunul vibrând plăcut sub Wallace. Râsul lui s-a transformat într-un ţipăit când au început să se rostogolească înainte încet, luând viteză în timp ce praful se ridica în spatele lor.

Wallace a simţit atracţia în momentul în care au plecat la drum. Strânse din dinţi împotriva lui. Nu ştia ce fusese înainte. A făcut-o acum. Se uită în jos la braţele lui, aşteptându-se să-i vadă pielea începând să se desprindă. Nu încă, dar în curând.
Wallace s-a gândit că Hugo se va întoarce spre oraş, poate conducând pe calea principală şi înapoi la magazin.
El nu a făcut-o.
A mers în direcţia opusă, lăsând totul în urmă. Pădurea devenea mai deasă de fiecare parte a drumului, copacii legănându-se într-o adiere răcoroasă, membrele clacănind ca oase. Soarele se scufunda mai jos în faţa lor, cerul roz şi portocaliu şi nuanţe de albastru despre care Wallace nu putea să creadă că există, adânc, întunecat, ca cele mai îndepărtate adâncimi ale oceanului.
Nimeni nu i-a urmat; nicio maşină de pe drum nu trecea pe lângă ei. Era ca şi cum ar fi singurii doi oameni din întreaga lume pe o porţiune de drum singuratică care ducea spre nicăieri şi peste tot deodată.
— Mai repede, spuse el la urechea lui Hugo. „Te rog mergi mai repede."
Hugo a făcut-o, motorul scuterului scâncând jalnic. Nu a fost construit pentru viteză, dar nu a contat. A fost de ajuns. Vântul le biciuia părul în timp ce se aplecau în fiecare curbă, drumul fiind neclar sub ei, fulgerări de linii albe şi galbene trăgând în viziunea lui Wallace.
Numai câteva minute mai târziu, pielea lui Wallace a început să se ridice şi să se desprindă, trecând în spatele lor. Hugo a văzut asta cu coada ochiului, dar înainte să poată vorbi, Wallace a spus: „Sunt în regulă. Jur. Merge. Merge. Merge."
Hugo a plecat.
Wallace se întreba ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar opri niciodată. Poate că dacă ar merge suficient de departe, Wallace s-ar îndepărta în nimic, lăsând toate bucăţile din el în urmă. Nu un Husk. Nu o fantomă. Doar bucăţi de praf de-a lungul unei porţiuni de drum de munte, cenuşa răspândită de parcă ar fi contat.
Şi poate că a avut. Nu pentru lumea în general, nu pentru foarte mulţi oameni în marea schemă a lucrurilor, dar aici, în acest loc? Cu Hugo şi Mei şi Apollo şi Nelson? Da, s-a gândit că poate contează până la urmă, o lecţie despre neaşteptat. Nu asta era ideea? Nu acesta a fost marele răspuns la misterul vieţii? Pentru a profita la maximum de ceea ce ai în timp ce îl ai, de bine şi de rău, de frumos şi de urât.
În moarte, Wallace nu se simţise niciodată mai viu.
Îşi strânse coapsele de părţile laterale ale scuterului, ţinându-se pe loc. Şi-a ridicat braţele ca nişte aripi, bucăţi din braţe scăpandu-se în spatele lor. Îşi înclină capul înapoi spre soare şi închise ochii. Acolo, acolo, acolo era, căldura, lumina acoperându-l complet. Nevrând să se termine niciodată, el şi-a strigat bucuria sălbatică spre cer.
Hugo părea să aibă o destinaţie în minte. A întors un drum pe care Wallace l-ar fi ratat dacă ar fi fost singur. Şi-a şters drum prin pădure pe o pantă. Atractia pielii lui care se scurgea era neglijabilă. O buclă întunecată i-a pâlpâit în fundul minţii, dar o ţinea sub control. Şoaptele se stingeau.
Pe marginea drumului din faţă era o mică retragere, nimic mai mult decât un petec de pietriş. Hugo a condus scuterul spre ea. Wallace gâfâi când văzu ce zăcea de cealaltă parte a balustradei.
Retragerea a fost aşezată pe o stâncă. Coborârea a fost abruptă, deşi vârfurile copacilor de dedesubt se ridicau în faţa lor. Soarele apune în vest şi când scuterul se opreşte, Wallace

sări, repezindu-se spre balustradă. În graba lui, aproape a alergat *prin* el, dar a reuşit să derape până la oprire chiar înainte.
— Ar fi fost rău, spuse el, uitându-se în jos, fiorul vertijului l-a cuprins ameţitor.
L-a auzit pe Hugo oprind scuterul şi sprijinindu-l pe suport înainte de a se coborî. „Nu putem sta mult. Devine mai rău."
Era. Fulgii erau mai mari. Buclele din mintea lui era mai puternică. Îl durea maxilarul. Mâinile îi tremurau. — Doar câteva minute, şopti el. Hugo i s-a alăturat la balustradă. "De ce aici? Ce este locul ăsta pentru tine?"
— Tatăl meu mă aducea aici sus, spuse Hugo, cu faţa umplută de lumina soarelui pe moarte. "Când eram copil. Aici vom vorbi despre toate lucrurile importante." El a zâmbit trist. „Aici am vorbit despre sex. Aici am fost pus la pământ pentru că nu reuşeam la algebră. Aici i-am spus că sunt ciudat. Mi-a spus că dacă ar fi ştiut, discuţiile sexuale ar fi fost foarte diferite."
„Om bun?"
— Omule bun, aprobă Hugo. „Cel mai bun, într-adevăr. A făcut greşeli, dar le-a recunoscut întotdeauna. I-ar fi plăcut de tine." El s-a oprit. „Ei bine, cum eşti *acum.* Nu îi plăceau avocaţii."
"Nimeni nu e. Suntem masochisti asa."
Când soarele apunea, stăteau unul lângă altul, umbra lui Hugo întinzându-se în spatele lor.
— Când voi plec, spuse Wallace, te rog nu mă uita. Nu am mulţi oameni care să-şi amintească de mine, cel puţin nu într-un sens bun. Vreau să fii unul dintre ei." Unghiile lui au început să se rupă.
Gâtul lui Hugo trecu în timp ce înghiţi. „Cum aş putea să te uit vreodată?"
Wallace s-a gândit că va fi foarte uşor. „Promiţi?"
"Iţi promit."
Apusul a fost strălucitor. Şi-a dorit să-şi fi luat mai mult timp pentru a-şi întoarce faţa spre cer. „Crezi că ne vom revedea?"
"Aşa sper."
Era cel mai bun răspuns pe care l-ar putea cere. „Dar nu pentru mult timp. Ai treabă de făcut." El clipi pentru a îndepărta arsurile din ochi. „Şi va..."
Dar nu a ajuns niciodată să termine. Bucle s-a adâncit. A tras. A tras. A *smuls.* Cablul a fulgerat. — Oh, mormăi Wallace în timp ce se împiedica.
— Trebuie să ne întoarcem, spuse Hugo, părând îngrijorat. "Acum."
— Da, şopti Wallace în timp ce soarele cobora sub orizont.

Avea impresia că pluteşte pe drumul înapoi. Hugo a împins scuterul cât de repede a putut, dar Wallace nu era îngrijorat. Nu era speriat, nu cum fusese înainte. Era un sentiment de calm în el, ceva asemănător cu uşurarea.
"Stai!" Hugo a strigat la el, dar suna atât de departe. Şoaptele reveniseră, din ce în ce mai zgomotoase, mai insistente.
Capul i s-a limpezit când au dat drumul care ducea la ceainărie. Până atunci, mâinile lui dispăruseră, braţele dispăruseră şi credea că şi-a pierdut nasul. A gemut în timp ce se reformau, bucăţile şi piesele strângându-se la loc ca un puzzle complex. Gâfâi când Hugo trase scuterul spre dreapta. A crezut că se vor prăbuşi şi pentru un moment sălbatic, s-a

întrebat de ce nu a insistat pe Hugo să poarte cască. Dar gândul a dispărut când a văzut ce-l făcuse pe Hugo să-şi piardă controlul cu coada ochiului.
Cameron.
Stând în mijlocul drumului.
Sunt încă aici.
Pietre şi praf s-au ridicat în jurul anvelopelor în timp ce derapau. În faţa lor se profila un copac, o chestie mare, bătrână, cu scoarţa crăpată care curgea seva ca lacrimile. Wallace întinse mâna *prin* Hugo, înfăşurându-şi mâinile în jurul ghidonului, strângând frânele cât putu de tare. Au ţipăit şi scuterul s-a clătinat. Anvelopa din spate s-a ridicat de pe drum pentru un moment, înainte de a trânti înapoi în timp ce scuterul s-a oprit, anvelopa din faţă la câţiva centimetri de copac.
— Sfinte rahat, mormăi Hugo. Se uită în jos când Wallace îşi trase mâinile înapoi. „Dacă nu ai fi..."
Wallace a coborât din scuter înainte ca Hugo să poată termina. S-a întors spre drum.
Faţa lui Cameron era întoarsă spre stele, gura deschisă, dinţii negri descoperiţi. Braţele îi erau moale în lateral, cu degetele atârnând. Îşi lăsă capul în jos de parcă l-ar fi simţit pe Wallace privindu-l, cu ochii plati şi reci.
Cârligul din pieptul lui Wallace vibra la fel de tare cum îl simţise vreodată. Era aproape ca şi cum ar fi viu. Şoaptele erau acum o furtună, învârtindu-se în jurul lui, cuvintele pierdute, dar Wallace ştia atunci ce însemnau, de ce simţise impulsul de a părăsi ceainăria de la început.
Cameron îl chema.
În spatele lui, Hugo a coborât suportul scuterului înainte de a-l opri, dar Wallace nu trebuia să fie distras. Nu acum. El a spus: „Cameron. Încă eşti acolo, nu-i aşa? Doamne, te aud."
Cameron clipi încet.
Wallace şi-a amintit cum se simţise în grădina de ceai, cu mâinile lui Cameron înfăşurate în jurul lui. Fericirea. Furia. Momentele strălucitoare ale omului de soare, ale lui *Zach, Zach, Zach* . Durerea fulgerătoare care l-a cuprins când totul era pierdut. Mai târziu i se spusese că uniunea lor ciudată nu durase decât câteva secunde, dar simţise o viaţă întreagă de vârfuri şi văi. Era *Cameron* , văzuse tot ce văzuse Cameron, suferise alături de el prin extraordinara nedreptate a vieţii. Nu înţelesese atunci nuanţele; totul fusese prea mult, prea repede. Nu credea că ar putea să înţeleagă acum, nu complet, dar fragmentele erau mai clare decât fuseseră înainte.
Chiar dacă Hugo a ţipat să se oprească, Wallace a întins mâna şi a luat mâna lui Cameron în a lui. — Arată-mi, şopti el.
Şi aşa a făcut Cameron.
Amintirile au apărut ca nişte fantome, iar Zach a spus: „Nu mă simt bine".
A încercat să zâmbească.
El a picat.
Ochii i s-au ridicat în cap.
Viu, apoi mort.
Dar nu a fost atât de repede, nu-i aşa? Nu, fuseseră mai multe, atât de multe, încât Wallace nu reuşise să analizeze prima dată. Acum, îl zări, blituri ca o peliculă staccato, bobine de bandă care se zvâcneau din cadru în cadru. Era *Cameron* , dar nu.

Numele lui era Wallace Price. El a trăit. El murise. Şi totuşi, el persistase, încă şi mai şi mai departe, dar asta era nesemnificativ, era minor, dispăruse , pentru că Cameron a preluat conducerea, arătându-i tot ce stătea ascuns sub suprafaţă.
„Zach", a şoptit Wallace în timp ce Cameron a spus: „Zach? *Zach?* " înaintând, dar el (ei?) nu l-a putut prinde pe Zach înainte de a se prăbuşi, cu capul sărind pe podea cu un *thunk groaznic.*
Wallace nu mai avea controlul, prins în amintirile sângerânde care îl înconjurau ca un univers nesfârşit, Cameron la telefon, ţipând la operatorul 911 că nu ştie ce este în neregulă, nu ştie *ce* să *facă* , Ajută-ne, te rog Doamne, ajută-ne.
— Ajută-ne, şopti Wallace. "Vă rog."
Un alt salt, aspru şi zgârietor, iar Cameron a deschis uşa din faţă, paramedicii împingând pe lângă el, luminile clipind de la o ambulanţă şi o maşină de pompieri în faţa casei.
Cameron a cerut să ştie ce era în neregulă în timp ce l-au încărcat pe Zach pe o targă, paramedicii vorbind repede despre dilatarea pupilelor şi scăderea tensiunii arteriale. Ochii lui Zach erau închişi, corpul moale, iar Wallace simţi groaza lui Cameron ca şi cum ar fi a lui, mintea lui zgomotând *CE SE ÎNTÂMPLĂ CE SE ÎNTÂMPLĂ* iar şi iar.
Era în spatele ambulanţei când i-au deschis cămaşa lui Zach, întrebându-l pe Cameron dacă ştie de vreun istoric de boală, dacă a luat droguri, dacă a făcut o supradoză, trebuie să ne spui totul ca să ştim cum să-l ajutăm.
Abia putea gândi. — Nu, spuse el, părând neîncrezător. „Nu a luat niciodată un drog în viaţa lui. Nici măcar nu-i place să ia aspirină. Nu este bolnav. Nu a fost niciodată *bolnav.* "
Stătea în spital, amorţit de parcă întregul său corp ar fi fost scufundat în gheaţă, înconjurat de prieteni şi de familia lui Zach, când doctorul a ieşit şi le-a spart întreaga lume. Sângerări la creier, a spus doctorul. O ruptură. O fisură. Hemoragie anevrismatică subarahnoidiană.
Leziuni ale creierului.
Leziuni ale creierului.
Leziuni ale creierului.
Cameron a spus: „Dar îl poţi ajuta, nu? Îl poţi repara, nu? *Îl poţi face mai bun, nu?* " A ţipat şi a ţipat, cu mâinile pe umeri, mâinile pe braţe, ţinându-l, împiedicându-l să se arunce asupra doctorului, care s-a dat înapoi încet.
L-au dus imediat pe Zach la operaţie.
A murit pe masa de operaţie.
Cameron a purtat cel mai frumos costum al său la înmormântare.
S-a asigurat că Zach avea acelaşi lucru.
Un cor a cântat un imn de lumină şi de mirare, al lui Dumnezeu şi al planului Său divin, iar Wallace a ţipat în capul lui, dar nu ca el însuşi. Ca Cameron, ţipând în tăcere pentru ca totul să fie un vis, că nu poate fi real. *Trezeşte-te!* a urlăit Cameron în capul lui. *Te rog trezeste-te!*
Preotul a vorbit despre durere şi durere, că nu putem înţelege niciodată de ce cineva atât de plin de viaţă ar putea fi luat atât de repede, dar că Dumnezeu nu ne-a dat niciodată mai mult decât credea că putem face faţă.
Toată lumea a plâns.
Cameron nu a făcut-o.
Oh, a încercat. A încercat să-şi forţeze lacrimile, a încercat să se forţeze să simtă *orice* , în afară de frigul amorţitor.
Sicriul era deschis.

Nu se putea uita la cadavrul care zăcea înăuntru.
"Esti sigur?" l-a întrebat un prieten. „Nu vrei să te duci să-ți spui la revedere înainte de..."
Cuvintele ei se întrerupseră într-un sufocat umed.
Cameron stătea lângă o gaură în pământ, în timp ce același preot zburda la nesfârșit despre Dumnezeu și planurile Lui și despre lumea misterioasă, necunoscută. A privit cum Zach era coborât în acea gaură și totuși nu simțea decât frig. Era tot ce știa și indiferent ce făcea Wallace, indiferent cât de mult încerca, nu putea alunga frigul.
Oamenii au rămas peste noapte cu el. Săptămâni la rând, nu a fost singur.
Ei au spus: „Cameron, trebuie să mănânci".
Ei au spus: „Cameron, trebuie să faci un duș".
Ei au spus: „Cameron, hai să ieșim afară, nu? Dă-ți puțin aer curat."
Și, în cele din urmă, au spus: „Ești sigur că o să te descurci singur?"
„Voi fi bine", le-a spus el. "Voi fi bine."
El nu era.
A rezistat patru luni.
Patru luni în care le-au bântuit casa, s-au mutat din cameră în cameră, l-au chemat pe Zach, spunând: „Vom face atât de multe lucruri. *Mi-ai promis!* "
Și totuși lacrimile nu au venit.
Îi era frig tot timpul.
Au fost zile în care nu se ridica din pat, zile în care nu avea puterea să facă altceva decât să se rostogolească, trăgând consola peste cap, urmărind parfumurile lui Zach, care mirosea a fum de lemne și pământ și copaci. , atât de mulți copaci.
Spre final, prietenii lui s-au întors. „Ne facem griji pentru tine", au spus ei. „Trebuie să ne asigurăm că vei fi bine."
„Voi fi bine", le-a spus el. "Voi fi bine."
În ultima zi, s-a trezit.
În ultima zi, a mâncat un castron de cereale. A spălat vasul și lingura în chiuvetă înainte de a le pune deoparte.
În ultima zi, a rătăcit prin casă, dar nu a vorbit.
În ultima zi, a renunțat.
Nu m-a durut, într-adevăr.
Sfârșitul.
Era doar amorțit.
Și apoi a plecat.
Doar că *nu era,* nu-i așa?
Nu.
Pentru că stătea deasupra lui, urmărindu-și sângele curgând din el și a spus: „Oh. Acesta este Iadul."
Și era încă singur.
Până a venit un bărbat. El s-a numit Reaper. A zâmbit, deși nu i-a ajuns în ochi. Avea o buclă pe buze care nu era bună.
— Te voi duce departe, spuse Secerătorul. „Totul va avea sens, promit. Chiar dacă ți-ai dat viața ca și cum nu ar fi nimic, voi avea grijă de tine."
Stătea în fața unei ceainărie la amurg, uitându-se la un semn în fereastră.

Hugo l-a aşteptat înăuntru. I-a oferit ceai lui Cameron.
Cameron a refuzat.
— Îmi pare rău, îi spuse Hugo. „Pentru tot ce ai pierdut."
Secerătorul pufni. „A făcut-o singur."
Şi era ca otrava în urechile lui Cameron.
Era o uşă, ştia el, dar nu avea încredere în ea. Secerătorul îi spusese că poate duce aproape oriunde. El nu ştia. Hugo nu ştia. Nimeni nu a făcut-o. „Ar putea fi doar întuneric nesfârşit", a gândit Reaper noaptea târziu, în timp ce Hugo dormea. „Ar putea fi doar nimic."
Cameron a fugit de la ceainărie.
Pielea i s-a desprins.
Cablul s-a rupt şi a dispărut.
Cârligul din piept i s-a dizolvat.
A ajuns în oraş înainte de a cădea în genunchi în mijlocul drumului.
Ultimul său gând lucid a fost despre Zach şi despre cum zâmbea ca soarele, iar Wallace ştia că dorinţa lui de a simţi acelaşi lucru nu venise doar de la el. Era ultima, puternică gâfâială a omului a cărui minte o împărtăşea acum, soarele era ultimul lucru de care se ţinuse înainte de sfârşitul umanităţii sale.
Şi iată, acum, Wallace a spus: „Nu este corect. Nimic nu este."
— Ajută-mă, spuse Cameron.
Wallace se uită în jos, în timp ce pieptul îi ardea ca în flăcări.
O curbă de metal ieşea din stern. Capătul era ataşat de cablul gros şi strălucitor care se întindea spre Hugo. O legătură, o legătură, un colac de salvare între cei vii şi cei morţi, care îi împiedică să plutească în nimic.
Wallace întinse mâna spre cârlig, ezitând scurt. „O văd acum. Nu este întotdeauna vorba despre lucrurile pe care le-aţi făcut sau despre greşelile pe care le-aţi făcut. Este vorba despre oameni şi despre ceea ce suntem dispuşi să facem unii pentru alţii. Sacrificiile pe care le facem. M-au învăţat asta. Aici, în acest loc."
— Te rog, şopti Cameron. „Nu vreau să mă mai pierd."
— Ne aşteptaţi, spuse Wallace.
A prins cârligul, metalul fierbinte de palmele şi degetele lui, dar nu a ars. A tras cât a putut de tare, durerea imensă, făcându-l să strângă din dinţi. Lacrimile i-au inundat ochii şi a strigat când cârligul s-a eliberat. Greutatea şi-a slăbit strânsoarea, un val de uşurare l-a străbătut care se simţea ca soarele şi stelele.
A ridicat cârligul deasupra capului.
Şi l-a trântit în pieptul lui Cameron.

Ochii i s-au deschis fulgerător când capul i s-a legănat în lateral de la o palmă vicioasă. „ *Ow!* Ce naiba?"
Clipi când Mei îl privi cu privirea. Erau în ceainărie, Wallace ridicând privirea de pe podea. „ *Nenorocitule",* îl răsti Mei. „Ce naiba credeai că faci?"
Şi-a frecat partea laterală a feţei, obrazul încă usturandu-se în timp ce se ridică. „Ce eşti…"
Ochii i se umflară. "Oh, la naiba."
„Da, ticălosule. *Oh, la dracu,* e drept. Ai idee ce ai..."
"A funcţionat?" întrebă el disperat. "A funcţionat?"

Ea oftă, cu umerii căzuți. „Căută-te pe tine.” Ea se întinse, apucându-l de braţ şi trăgându-l de podea. A ţipat surprins când s *-a ridicat* , cu picioarele părăsind pământul de parcă nu ar fi cântărit nimic. Cu ochii mari, se uită în jos. Gâfâi când se văzu plutind la câţiva centimetri deasupra podelei. Şi-a fluturat braţele *în sus,* încercând să se împingă *în jos.* Nu a mers. Mei se uită la el în timp ce încerca din nou. „Da, asta e vina ta. Ai noroc că încă mai aveam lesa lui Apollo, altfel ai fi plecat până acum. Ea arătă spre glezna lui. În jurul lui era o lesă de câine. A urmat lesa până l-a văzut pe Nelson ţinând celălalt capăt.
"Ce este în neregulă cu mine?" şopti el.
Nelson se aplecă înainte, sărutându-şi dosul mâinii, cu buzele uscate şi crăpate. „Omule prost. Nebun, om minunat. Plutiţi pentru că nimic nu vă ţine pe loc. Dar nu-ţi face griji. Te-am prins. Nu te voi lăsa să plutești. Aşteaptă-te, Wallace, şi ai încredere că te avem.”
Apollo îi dădu nasul la glezna lui Wallace, lingându-l frenetic de lesă, de parcă ar fi vrut să se asigure că Wallace era încă acolo. — Sunt, şopti Wallace, cu vocea lui blândă şi visătoare. "Sunt încă aici."
Şi-a ridicat capul şi totul a căzut. Mei. Apollo. Nelson. Lesa, ceainăria, faptul că nu simţea pământul. Totul.
Pentru că un bărbat stătea lângă Hugo în faţa şemineului, cu capul plecat. Era frumos, deşi avea obrajii înfundaţi, ochii roşii, de parcă ar fi plâns recent. Părul de culoare deschisă îi atârna în jurul feţei. Purta o pereche de blugi şi un pulover gros, cu mânecile atârnându-i peste dosul mâinilor.
„Cameron?” întrebă Wallace, cu vocea trosnind.
Cameron ridică capul. Zâmbetul îi tremura. — Bună, Wallace. Se îndepărtă de Hugo, părând nesigur. O lacrimă i se prelinge pe obraz. „Tu... m-ai găsit.”
Wallace dădu din cap mut.
Şi apoi a fost îmbrăţişat într-un centimetru din viaţa lui, cu faţa lui Cameron lipită de stomac, în timp ce Wallace s-a ridicat în aer cât de departe îi permitea lesa. Era diferit decât fusese înainte. Au dispărut fulgerările vieţii trăite cândva. Cameron nu era rece ca el. Pielea îi era fierbinte, iar umerii îi tremurau în timp ce se ţinea cât de strâns putea. Wallace era neputincios să facă altceva decât să-şi pună mâinile în părul lui Cameron, ţinându-se uşor.
— Mulţumesc, şopti Cameron în stomac. „O, Doamne, mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc."
— Da, spuse Wallace cu asprime. "Da. Desigur."

CAPITOL

21

A doua zi, Charon's Crossing Tea and Treats nu s-a deschis ca de obicei. Ferestrele erau închise, luminile stinse, o jaluză trasă pe fereastra de la ușa din față. Cei care veneau pentru ceaiul și produsele de patiserie zilnice au fost dezamăgiți să găsească ușa încuiată, un semn în fereastră.

Dragi PRIETENI VALORI:
TRECAREA LUI CHARON VA FI ÎNCHIS PENTRU URMĂTOARELE DOUĂ ZILE DATORITĂ UNOR RENOVARI MINORE.
Așteptăm cu nerăbdare să VA SERVIM DIN NOU CÂND REDESCHIDEM!

HUGO & MEI

Wallace plutea la câțiva metri deasupra punții din spate, privindu-l pe Apollo alergând printre plantele de ceai, urmărind un grup de veverițe care nu știau că este acolo. A râs liniștit când câinele s-a împiedicat de propriile picioare, prăbușind la pământ înainte de a se ridica și a sfâșie din nou plantele de ceai. Wallace abia simți lesa trăgându-i de gleznă, legată de balustrada punții pentru a-l împiedica să plutească.
Se uită în jos la bărbatul care stătea lângă el, cu genunchii lui Wallace la același nivel cu umerii bărbatului.
„Nu-mi amintesc cu adevărat", a spus Cameron, iar Wallace nu a fost surprins. „Cum a fost să fii... un Husk. Există fulgerări, dar abia le pot distinge, cu atât mai puțin să le amintesc."
„Probabil este pentru cel mai bun." Wallace nu știa ce i-ar face o persoană să-și amintească timpul petrecut ca Husk. Nimic bun.
— Doi ani, șopti Cameron. „Hugo a spus că au trecut peste doi ani."
„Nu-l poți învinovăți. El nu știa. I s-a spus că nu se poate face nimic când cineva...
„Nu-l învinovățesc", a spus Cameron. Wallace l-a crezut. „Mi-am făcut propria alegere. M-a avertizat ce s-ar întâmpla dacă plec, dar nu am putut să ascult."
— Nu a ajutat că Reaperul a încercat să-ți forțeze mâna, spuse Wallace cu amărăciune.
Cameron oftă. „Da, dar asta nu este vina lui Hugo. Tot ce vrea să facă este să ajute, iar eu nu am fost dispus să-l las. Eram atât de supărat pe toate. Am crezut că am găsit o modalitate de a o opri. Tot ce simțeam. A fost o palmă când mi-am dat seama că nu s-a terminat. Continuă și mai departe. Știi cum e asta?"
"Fac." Apoi, „Poate nu în măsura în care vrei să spui, dar înțeleg."
Cameron ridică privirea spre el. — Da, nu?
"Așa cred. Este foarte mult ca oricine să realizeze că mergem mai departe, chiar și atunci când inima nu ne mai bate. Că durerea vieții încă ne poate urma chiar și prin moarte. Nu te condamn pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu cred că ar putea cineva. Și nu ar trebui să vă învinovățiți. Învață din asta. Crește din ea, dar nu-i permite să te consume din nou. Mai ușor de spus decât de făcut, știu."
— Dar uită-te la tine, spuse Cameron. „Tu ești..."
Wallace râse de nodul din gât. "Știu. Dar nu vreau să-ți faci griji pentru asta. Cred că... cred că m-ai ajutat să mă înveți ceea ce trebuia să învăț."

„Care a fost ce?” întrebă Cameron.
Wallace privi spre cer, înclinându-se înapoi până când ajunse aproape orizontal cu solul. Au trecut nori, lucruri albe pufoase, fără o destinaţie reală în minte. Şi-a ridicat mâinile, iluminate din spate de soarele cald. „Că trebuie să renunţăm, oricât de înfricoşător poate fi.”
„Am pierdut atât de mult timp. Zach trebuie să fie supărat pe mine.
„Vei afla destul de curând. Îl iubeşti?"
"Da." Se spunea cu o înverşunare atât de palpabilă, încât Wallace îi simţea în fundul gâtului, rămăşiţele unui foc care mocnea şi scânteia.
„Şi el te iubeşte?”
Cameron râse umed. „Imposibil. Nu eram cea mai bună persoană din preajmă, dar el a luat cele mai rele părţi din mine şi le-a tras în lumină.” Şi-a lăsat capul. „Mi-e frică, Wallace. Dacă e prea târziu? Dacă aş dura prea mult?”
Wallace se răsuci în aer, privind în jos la Cameron. Nu a aruncat nicio umbră. Niciunul dintre ei nu a făcut-o, dar nu a contat. Ei au fost aici. Erau reali. „Ce sunt câţiva ani în faţa eternităţii?”
Cameron adulmecă. "Asa crezi?"
— Da, spuse Wallace. "Fac."

Timpul părea să se mişte în repetate şi începe pentru tot restul zilei. Hugo a petrecut cea mai mare parte cu Cameron. Pentru o scurtă clipă, Wallace a fost intens gelos, dar a lăsat-o să plece. Cameron avea mai mult nevoie de Hugo. Wallace făcuse alegerea lui.
"Cum este?" l-a întrebat Mei. Erau în bucătărie, Mei mişcându-se înainte şi înapoi între unul dintre cuptoare şi aragaz. Doar pentru că magazinul era închis, îi spusese ea, nu însemna că s-a oprit şi munca.
"Ce?" Lesa era legată de fundul frigiderului, strânsă strâns, astfel încât picioarele lui să perieze pământul.
Ea a ezitat. „Hugo a spus că tu…” îi făcu semn spre piept.
El a ridicat din umeri. "Este ceea ce este."
„Wallace.”
— Nelegat, spuse el în cele din urmă.
Ea şi-a luat mâna de a lui, trăgând uşor, astfel încât picioarele lui să se lovească de podea. "Te-am prins."
El i-a zâmbit. „Ştiu că faci.”
„Nu te voi lăsa să pluteşti. Nu eşti un balon.”
A râs până abia a putut să respire.

Nu ştia ce plănuiau.
Ar fi trebuit să ştie că era ceva. Nu erau genii care să lase lucrurile să stea aşa cum erau.
Se plimba pe josul ceainăriei, Apollo trăgând bucuros de lesă pentru a-l ţine pe loc, Wallace făcând tot posibilul să ignore şoaptele din ceafă. Nu erau ca ceea ce auzise cu Cameron. Aceste şoapte erau mai puternice, venind de la uşă şi, deşi nu putea desluşi cuvintele, aveau o cadenţă la ele care se simţea ca vorbirea, înspăimântându-l şi captivându-l în egală măsură. Bântuia ceainăria, o barcuţă într-un ocean vast. Picioarele lui nu au atins niciodată podeaua.

Nelson îl urmărea de pe scaunul din faţa şemineului. Când Apollo l-a tras pe Wallace de el, Nelson a spus: „Tu simţi, nu-i aşa?”
"Ce?" întrebă Wallace, cu vocea melancolică şi dezorientată.
"Usa. Te cheamă.”
— Da, şopti Wallace. Se învârtea leneş în aer.
„Acest cârlig. Cablul. Ai avut unul.”
Wallace clipi încet, revenind în sine. Măcar puţin. „Si tu faci. Bineînţeles că faci. Nu m-am gândit niciodată să întreb. Ce este?"
„Nu ştiu”, a recunoscut Nelson. "Nu chiar. A fost mereu acolo. Cred că este o manifestare a unei conexiuni, care ne leagă de Hugo, amintindu-ne că nu suntem singuri.”
— Acum a dispărut, şopti Wallace, privind în jos la focul care trosnea. A închis ochii. Hugo era acolo, zâmbind în întuneric.
— Poate, spuse Nelson. „Dar ceea ce a reprezentat nu este. Asta nu ţi se poate lua niciodată. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre nevoie versus dorinţă? Nu avem nevoie de tine pentru că asta înseamnă că a trebuit să repari ceva în noi. Nu am fost niciodată rupti. Te *vrem* , Wallace. Fiecare bucată. Fiecare parte. Pentru că suntem o familie. Poţi vedea diferenţa?”
Wallace râse liniştit. „Dar nu am băut a treia ceaşcă de ceai.”
Nelson bătu cu bastonul de podea. "Nu. Presupun că nu ai. Să schimbăm asta, da?”
Wallace deschise ochii. "Ce?"
Nelson dădu din cap spre bucătărie.
Hugo şi Mei au apărut prin uşile duble. Hugo purta o tavă plină cu căni familiare şi un ceainic de lut. Cameron a mers după ei, cu ochii strălucitori.
Hugo a pus tava jos pe o masă. Le făcu semn să li se alăture la masă. El a spus: „Cameron, am ceva pentru tine”.
Cameron clipi. "Pentru mine? Am crezut că asta e pentru... El aruncă o privire spre Wallace.
Wallace clătină din cap. "Nu. Este pentru dumneavoastră. Primul tau."
Nelson se ridică de pe scaun, smulgând lesa din gura lui Apollo. Câinele a crezut că se joacă şi a încercat să-l tragă înapoi. Wallace se smuci dintr-o parte în alta, zâmbind atât de larg încât a crezut că faţa i se va despărţi în jumătate. În cele din urmă, Apollo îi dădu drumul, lătrând la picioarele lui Wallace, când Nelson îl trăgea spre masă.
„S-a înmuiat suficient de mult?” a întrebat Wallace ca parfum de... portocale? Da, parfumul de portocale a umplut ceainăria.
— A fost, spuse Hugo. Mâinile îi tremurau când ridica ceainic. Mei şi-a pus mâna pe spatele lui pentru a-l linişti. A turnat ceaiul în fiecare ceaşcă. Odată ce a terminat, a turnat mai mult ceai într-un castron mic cu aceleaşi semne ca şi ceştile de ceai. A pus vasul jos înainte de a ridica vasul şi de a-l aşeza pe podea în faţa lui Apollo. Câinele stătea în faţa lui, cu capul înclinat, în timp ce aştepta. "E gata."
Cameron ezită înainte de a se apleca peste ceainic, inspirând adânc. "Oh. Asta-i... El ridică privirea la Hugo cu ochii mari. „Cunosc acel miros. Am avut acest portocal. În curtea noastră din spate. Era... Lui Zach îi plăcea să stea întins sub el şi să privească în sus la lumina soarelui prin ramuri.” Închise ochii în timp ce gâtul îi lucra. „Miroase ca acasă.”
„Hugo ştie ce face”, a spus Wallace. „E bun aşa.” S-a uitat la toate. „Cum merge din nou?”
Ştiau ce vrea să spună. „Prima dată când împarţi ceaiul, eşti un străin”, a spus Mei.
„A doua oară când împarţi ceaiul”, a spus Nelson, „eşti un oaspete de onoare”.

Hugo dădu din cap. „Și a treia oară când împarți ceaiul, devii familie. Este un citat din Balti. Am luat la inimă acele cuvinte pentru că este ceva special în împărțirea ceaiului. Bunicul m-a învățat asta. A spus că atunci când iei ceai cu cineva, e intim și liniștit. Profund. Diferitele arome se amestecă, mirosul este puternic. E mic, dar când bem, bem împreună." Le-a întins fiecăruia câte o ceașcă. Primul Cameron. Apoi Mei. Apoi Nelson. Wallace a fost ultimul. Ceaiul a stropit când el a luat ceașca de la Hugo, cu degetele apropiate, dar neatingându-se, niciodată atingându-se. Era atent în timp ce se învârtea în aer, îndreptându-și picioarele spre pământ în timp ce Nelson lega lesa de piciorul mesei. „Te rog, bea cu mine."
A așteptat ca Cameron să meargă primul. Cameron duse ceașca la buze, inspirând din nou, cu ochii închiși. Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet liniștit înainte să bea. Urmează Mei, urmat de Nelson, apoi de Hugo. Apollo a făcut-o și el, bătând în bol.
Wallace ridică paharul la buze, inspirând portocala amestecată cu condimente. Aproape că și-l putea imagina, întins pe pământ în iarbă, uitându-se la un copac plin de fructe, cu frunzele legănându-se încet într-o adiere răcoroasă, lumina soarelui curgând prin ramuri. A băut adânc, ceaiul alunecându-i pe gât, încălzindu-l din interior spre exterior.
Odată ce ceaiul a fost terminat, Wallace a simțit că a avut doar o clipă înainte.
Cu exceptia …
Doar că nu era chiar adevărat, nu-i așa?
Pentru că băuse a treia ceașcă de ceai. Privirea i se îndreptă spre proverbul Bălți atârnat deasupra tejghelei.
Străin. Oaspete. Familie.
El le aparținea acum la fel de mult cât și ei îi aparțineau lui.
A pus ceașca de ceai înapoi pe masă înainte să o poată scăpa. A zbuciumat de masă, dar rămășițele de ceai nu s-au vărsat. Cameron a făcut la fel. Se uită în jos la ceașca de ceai, cu o privire uimită pe chip. „Pot..." Își întoarse privirea spre tavan. „Auzi asta? Este... sună ca un cântec. Este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată."
— Da, spuse Nelson încet în timp ce Apollo lătră.
— Și eu, spuse Wallace.
Mei clătină din cap.
Hugo părea lovit, dar Wallace nu se așteptase să audă ce au putut. Nu era destinat lui, cel puțin nu încă.
— Mă sună, șopti Cameron.
Wallace zâmbi.
Stăteau în jurul mesei, Wallace plutind în mijlocul lor, bând ceaiul până când nu mai rămăsese nimic în afară de drojdie.

Hugo l-a găsit pe puntea din spate, plutind orizontal pe pământ, cu mâinile încrucișate în spatele capului, în timp ce se uita la cerul nopții. Mei legase lesa de o balustradă de pe punte după ce îl întrebase, spunându-i că nu avea voie să o dezlege din niciun motiv. Stelele erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna. S-au întins pentru totdeauna. Se întrebă dacă sunt stele unde mergea. Așa spera. Poate că el și Hugo ar putea să se uite în sus la același cer în același timp.
Hugo stătea lângă el, înfășurându-și brațele în jurul picioarelor, cu genunchii la piept.

— O altă ședință, doctore? întrebă Wallace în timp ce apuca lesa, trăgându-se mai aproape de Hugo. Spatele lui a lovit puntea. Întinse mâna în spatele lui ca să apuce marginea punții, ținându-se pe loc.
Hugo pufni înainte să scuture din cap. „Nu știu dacă mai e ceva de spus."
„Unde este Cameron?"
„Cu bunicul și Mei." Și-a dres glasul. „El este, uh. Mâine."
"Ce zici de maine?" O întrebare mare, dar niciodată mai mult decât acum.
„Va traversa".
Wallace întoarse capul spre Hugo. "Deja?"
Hugo dădu din cap. „El știe ce vrea."
„Și el vrea asta."
„Da. I-am spus că nu se grăbește, dar nu vrea să audă de asta. Crede că a pierdut prea mult timp. Vrea să meargă acasă."
— Acasă, șopti Wallace.
— Acasă, încuviință Hugo, dând gâtul. „Va fi primul lucru." Se uită lung la Wallace. Apoi, „Îi putem ajuta. Dacă... dacă a funcționat pentru Cameron, poate că va funcționa și pentru alții." S-a uitat la plantele de ceai. „Totuși, managerului nu-i va plăcea."
Wallace chicoti. „Nu, nu mă aștept să o facă. Dar indiferent de ce altceva este, el este un birocrat. Și chiar mai rău decât atât, e un birocrat *plictisit* . Are nevoie de ceea ce am făcut eu."
"Ce-i asta?"
„Un șoc pentru sistem."
— Un șoc pentru sistem, repetă Hugo, gândindu-se la cuvinte. „Eu..." El clătină din cap. "Vei merge cu mine? Vreau să-ți arăt ceva."
"Ce este?"
"Vei vedea. Haide."
Wallace se împinse de pe punte, plutind în sus. A sărit când lesa s-a întins. Se legăna înainte și înapoi, clipind încet. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar dezlega lesa, dacă va continua să se ridice și să se ridice și să se ridice până când își va lua locul printre stele. A fost un gând teribil de minunat.
În schimb, Hugo l-a tras în casă, cu grijă ca Wallace să nu se lovească cu capul de tocul ușii.
Ceasul trecea secundele.
Mei și Cameron stăteau pe podea în fața șemineului, Apollo pe spate, cu picioarele în aer. Nelson era pe scaunul lui. N-au vorbit în timp ce Hugo urca scările, Wallace urcându-l după el, picioarele nu atingeau niciodată podeaua.
Credea că Hugo îl va duce la ușă și va vorbi mai mult despre ce ar putea însemna, ce ar putea să stea de cealaltă parte. A fost surprins când Hugo s-a dus la una dintre ușile închise de la etajul doi.
Ușa care dădea în camera lui, singura în care Wallace nu fusese.
Hugo făcu o pauză, cu mâna pe clanță. Se uită înapoi la Wallace. "Ești gata?"
"Pentru ce?"
"Pe mine."
Wallace a râs. "Absolut."
Hugo deschise ușa și păși într-o parte. Îi făcu semn lui Wallace să treacă.
Prinzând cadrul, se trase în cameră, plecând capul.

Era mai mic decât credea el că va fi. Ştia că dormitorul principal era la etajul al treilea şi că îi aparţinuse lui Nelson şi soţiei sale înainte să treacă.
Această cameră era îngrijită şi ordonată. Harvey, inspectorul de sănătate, ar fi, fără îndoială, mulţumit. Nu era nici un fir de praf, nici un pic de dezordine sau ceva deplasat.
La fel ca primul etaj, pereţii erau acoperiţi cu postere şi imagini cu locuri îndepărtate. O pădure fără sfârşit de copaci străvechi. O statuie antică pe malul unui râu verde. Panglici strălucitoare atârnând peste o piaţă plină de culoare plină de oameni în halate curgătoare. Case cu acoperiş de paie. Soarele răsare peste un câmp de grâu. O insulă în mijlocul unei mări, o casă ciudată aşezată pe stânci.
Dar nu toate au fost vise care nu au fost accesibile.
Un bărbat şi o femeie care semăna cu Hugo au zâmbit dintr-o poză înrămată atârnată în centru. Dedesubt era o altă fotografie, aceasta cu un câine râios care arăta morocănos în timp ce Hugo îi făcea baie. Lângă acesta se aflau Hugo şi Nelson în faţa ceainăriei, cu braţele încrucişate pe piept, amândoi rânjind larg. Sub aceasta era o poză cu Mei în bucătărie, cu făină împrăştiind faţa ei, cu ochii strălucitori, cu o spatulă îndreptată spre cameră.
Şi mai departe au mers, cel puţin încă o duzină, spunând o poveste a unei vieţi trăite cu putere şi dragoste.
„Este minunat", a spus Wallace, studiind fotografia unui tânăr Hugo pe umerii unui bărbat care părea a fi tatăl său. Bărbatul avea o mustaţă groasă şi stufoasă şi o scânteie îndoită în ochi.
— Mă ajută să-mi amintesc, spuse Hugo încet, închizând uşa în urma lui. „Tot ce am. Tot ce am avut."
„O să-i vezi din nou."
"Asa crezi?"
El a dat din cap. „Poate le voi găsi mai întâi. Pot... nu ştiu. Spune-le despre tine. Tot ce ai făcut. Vor fi atât de mândri de tine."
Hugo a spus: „Nu este uşor pentru mine".
Wallace se întoarse în aer. Hugo se încruntă, cu fruntea căptuşită. A întins mâna şi şi-a alunecat bandana de pe cap. „Ce nu este uşor?"
— Asta, spuse Hugo, făcând semn între ei doi. "Tu şi cu mine. Îmi petrec viaţa vorbind, vorbind, vorbind. Oameni ca tine vin la mine şi le spun despre lumea pe care o lasă în urmă şi despre ce urmează. Cum nu este nimic de care să se teamă şi că îşi vor găsi pacea din nou chiar şi atunci când sunt la cel mai scăzut nivel."
"Dar?"
Hugo clătină din cap. „Nu ştiu ce să fac cu tine. Nu ştiu cum să spun ce vreau să spun."
„Nu trebuie să faci nimic cu..."
— Nu, spuse Hugo răguşit. „Nu spune asta. Ştii că nu este adevărat." A aruncat bandana pe podea. „Vreau să fac *totul* cu tine." Apoi, în şoaptă, de parcă rostirea mai tare i-ar rupe complet, Hugo spuse: „Nu vreau să pleci".
Şase cuvinte mici. Şase cuvinte pe care nimeni nu le spusese vreodată lui Wallace Price înainte. Erau fragili, iar el le-a luat, ţinându-le aproape.
Hugo îşi ridică şorţul deasupra capului, lăsându-l să cadă lângă bandană. Şi-a dat jos pantofii. Ciorapii lui erau albi, cu o gaură lângă unul dintre degetele de la picioare.
Wallace a spus: „Eu..."
— Ştiu, spuse Hugo. "Stai cu mine. Doar pentru noaptea asta."

Wallace a fost devastat. Dacă ar fi altcineva, acesta ar putea fi începutul a ceva. Mai degrabă un început decât un sfârşit. Dar ei nu erau altcineva. Erau Wallace şi Hugo, morţi şi vii. Între ei se întindea o prăpastie mare.
Hugo stinse lumina, aruncând camera în semiîntuneric. S-a dus la pat. A fost simplu. Cadru de lemn. Saltea mare. Cearşafuri albastre şi cuvertură. Pernele păreau moi. Patul scârţâi când Hugo se aşeză pe el, cu mâinile atârnându-i între picioare. — Te rog, spuse Hugo încet.
— Doar pentru seara asta, spuse Wallace.
Se uită în jos la propriile picioare, plutind deasupra podelelor din lemn. Şi-a strâns faţa şi pantofii i-au dispărut. Nu şi-a făcut griji pentru restul. Nu ar dormi.
Hugo ridică privirea în timp ce Wallace plutea spre el. Avea o expresie ciudată pe chip, iar Wallace se întrebă de ce îl alesese Hugo, ce făcuse în viaţă pentru a merita acest moment.
Hugo dădu din cap, alunecând pe spate pe pat, întinzându-se pe partea îndepărtată. A apucat lesa atârnând-o, legând-o de tăblie.
Wallace se întinse şi îşi apăsă mâinile de pat, dorind să se poată întinde lângă Hugo. Degetele i s-au îndoit în consola moale. Se trase în jos până când faţa i se lipi de pătură, inspirând adânc. Mirosea a Hugo, cardamom şi scorţişoară şi miere. Oftă, mişcându-se până pluti deasupra lui Hugo, care îşi sprijinea capul pe pernă, cu ochii sclipind în întuneric, în timp ce îl privea pe Wallace.
Nu au vorbit la început. Wallace avea atât de multe lucruri pe care voia să le spună, dar nu ştia cum să înceapă.
Hugo a făcut-o. Întotdeauna a făcut-o. "Buna ziua."
Wallace a spus: „Bună, Hugo”.
Hugo ridică mâna spre Wallace, cu degetele întinse. Wallace a făcut la fel, cu mâinile la câţiva centimetri depărtate. Nu se puteau atinge. La urma urmei, Wallace era mort. Dar a fost bine. Era încă bine. Wallace şi-a imaginat că poate simţi căldura de pe pielea lui Hugo.
Hugo a spus: „Cred că ştiu de ce ai fost adus la mine”.
"De ce?" întrebă Wallace.
Voci joase, blânde. Secret.
Hugo şi-a coborât mâna înapoi pe pat, iar durerea pe care o simţise Wallace din cauza lui a fost enormă. „Mă faci să pun la îndoială lucrurile. De ce trebuie să fie aşa. Locul meu în această lume. Mă faci să vreau lucruri pe care nu le pot avea.”
„Hugo.” A spart chiar în mijloc.
„Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel”, şopti Hugo. „Mi-aş dori să fii în viaţă şi să-ţi găseşti drumul aici. Ar putea fi o zi ca oricare alta. Poate soarele străluceşte. Poate că plouă. Sunt în spatele tejghelei. Uşa se deschide. ridic privirea. Intri înăuntru. Te încrunţi, pentru că nu ştii ce naiba faci într-o ceainărie în mijlocul neantului.”
Wallace pufni. „Asta sună cam corect.”
— Poate că eşti în trecere, continuă Hugo. „Eşti pierdut şi ai nevoie de ajutor pentru a-ţi găsi drumul. Sau poate eşti aici pentru a rămâne. Vii la tejghea. Vă salut şi vă urez bun venit la Charon's Crossing.”
„Îţi spun că nu am băut niciodată ceai până acum. Arăţi revoltat.”
Hugo a zâmbit trist. „Poate nu revoltat.”
"Da da. Continuă să-ţi spui asta. Ai fi atât de iritat. Dar ai avea şi răbdare.”
„Te-aş întreba ce arome îţi plac.”
"Mentă. Îmi place menta.”

„Atunci am doar ceaiul pentru tine. Crede-mă, e bine. Ce te aduce aici?"
„Nu știu", a spus Wallace, prins într-o fantezie în care totul era frumos și nimic nu durea. Mai fusese aici în secret. Dar acum era în aer liber și nu a vrut niciodată să se termine. „Am văzut semnul lângă drum și am riscat."
"Ai?"
„Da."
„Îți mulțumesc că ai avut o șansă."
Wallace se lupta să nu închidă ochii. Nu voia să piardă acest moment. Se forța să memoreze fiecare centimetru al feței lui Hugo, bucla buzelor lui, mirиștea pe care o scăpase pe maxilar când se bărbierise mai devreme. „Ai face ceaiul. Pune-l într-o oală mică și pune-l pe o tavă. Aș sta la masă lângă fereastră."
— Ți-aș aduce tava, spuse Hugo. „Ar fi o a doua ceașcă, pentru că vreau să mă rogi să mă așez cu tine."
"Fac."
— Da, aprobă Hugo. „Stai o vrajă, spui. Ia o ceașcă de ceai cu mine."
"Veți?"
"Da. Stau pe scaunul vizavi de tine. Orice altceva se estompează până când suntem doar tu și eu."
„Eu sunt Wallace."
„Sunt Hugo. Mă bucur să te cunosc, Wallace."
„Toarnă ceaiul."
„Îți dau ceașca."
„Aștept să-l turnați pe al tău."
„Bem în același timp", a spus Hugo. „Și văd în momentul în care aroma îți lovește limba, felul în care ți se fac ochii mari. Nu te așteptai să aibă un gust așa cum are."
„Îmi amintește de când eram mai tânăr. Când lucrurile aveau sens."
„Este bine, nu?"
Wallace dădu din cap, cu ochii arzând. "E foarte bine. Hugo, eu..."
Hugo spuse: „Și poate că stăm acolo, irosind după-amiaza. Noi vorbim. Îmi povestești despre oraș, despre oamenii care se grăbesc oriunde merg. Vă spun despre felul în care arată copacii iarna, zăpadă grămadă pe ramuri până atârnă jos de pământ. Îmi spui despre toate lucrurile pe care le-ai văzut, toate locurile pe care le-ai vizitat. Ascult, pentru că vreau să-i văd și eu."
"Puteți."
"Eu pot?"
— Da, spuse Wallace. "Pot sa iti arat."
"Veți?"
„Poate că mă hotărăsc să rămân", a spus Wallace, și nu a vrut niciodată mai mult. „În acest oraș. In acest loc."
„Vei în fiecare zi, încercând diferite tipuri de ceai."
„Nu-mi plac foarte multe."
Hugo a râs. „Nu, pentru că ești foarte specific. Dar le găsesc pe cele care vă plac și mă asigur că le am mereu la îndemână."
„Prima ceașcă sunt străin."
„În secunda în care ești un oaspete de onoare."

Și Wallace a spus: „Și apoi mai am unul. Și apoi altul. Și apoi altul. Ce mă face asta?”
— Familie, spuse Hugo. „Te face familie.”
„Hugo?”
„Da?”
"Nu mă uita. Te rog nu mă uita.”
"Cum pot?" spuse Hugo.
„Chiar și când sunt plecat?”
„Chiar și când ești plecat. Nu te gândi la asta acum. Mai avem timp.”
Au facut.
Nu au făcut-o.
Ochii lui Hugo au devenit grei. S-a luptat, cu ochii clipind încet, dar pierduse deja. „Cred că ar fi drăguț”, a spus el, cuvintele zgâiind ușor. „Dacă ai venit aici. Dacă ai rămas. Am bea ceai și am vorbi și într-o zi, ți-aș spune că te iubesc. Că nu mi-aș putea imagina viața fără tine. M-ai făcut să vreau mai mult decât am crezut vreodată că aș putea avea. Un vis atât de amuzant.”
Ochii i s-au închis și nu s-au redeschis. A inspirat și a expirat, cu buzele întredeschise.
După un timp, Wallace a spus: „Și ți-aș spune că m-ai făcut mai fericit decât am fost vreodată. Tu și Mei și Nelson și Apollo. Că dacă aș putea, aș rămâne cu tine pentru totdeauna. Că și eu te iubesc. Bineinteles ca da. Cum aș putea să nu? Uită-te la tine. Uită-te la tine. Un vis atât de amuzant.”
Pentru tot restul nopții, a plutit deasupra lui Hugo, privind, așteptând.

CAPITOL

22

A doua zi dimineaţă – a şaptea, finala, ultima – Cameron a spus: „Vrei să mergi cu mine la uşă?”
Wallace clipi surprins când se uită în jos la Cameron. „Mă vrei acolo?”
El a dat din cap.
„Nu sunt... nu pot să plec, nu încă. Încă nu trec.”
— Ştiu, spuse Cameron. „Dar cred că te va ajuta să te avem acolo.”
"De ce?" întrebă Wallace neputincios.
„Pentru că m-ai salvat. Şi mi-e frică. Nu ştiu cum o să urc scările. Ce se întâmplă dacă picioarele mele nu funcţionează? Dacă nu o pot face?”
Wallace se gândi la tot ce învăţase de când trecuse pentru prima dată pe uşile de la Charon's Crossing. Ce-l învăţase Hugo. Şi Mei. Şi Nelson şi Apollo. El a spus: „Fiecare pas înainte este un pas mai aproape de casă”.
„Atunci de ce este atât de greu?”
— Pentru că asta e viaţa, spuse Wallace.
Cameron îşi roade buza de jos. „El va fi acolo.”
Zach. "El va."
„O să ţipe la mine.”
"El va?"
— Da, spuse Cameron. „Aşa voi şti că încă mă iubeşte.” Avea ochii umezi. „Sper că ţipă cât de tare poate.”
— Până când crezi că îţi vor sparge timpanele, spuse Wallace, bătându-l în vârful capului. „Şi atunci nu te va lăsa niciodată să pleci.”
"Mi-ar placea asta." Şi-a întors privirea. "Te voi gasi. Cand vii. Vreau să te cunoască. El trebuie să te cunoască şi ce ai făcut pentru mine.”
Wallace nu putea. Totul era neclar. Culorile se topeau în jurul lui. Sforile îi fuseseră tăiate, iar el plutea departe, departe, departe.
— Atunci da, spuse Wallace. „Voi fi acolo când vei pleca.”

Cameron o îmbrăţişă pe Mei.
L-a îmbrăţişat pe Nelson.
L-a bătut pe Apollo pe cap.
El a spus: „Va doare?”
— Nu, spuse Hugo. „Nu va fi.”
Se uită la Wallace, întinzându-şi mâna. "Veţi?"
Wallace nu a ezitat. I-a luat mâna lui Cameron în a lui. Cameron îl strânse strâns ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice pe Wallace să plutească.
Mei, Nelson şi Apollo au rămas la etajul de jos.
— Mă aştept să te întorci imediat, Wallace, strigă Nelson. „Nu am terminat încă cu tine.”

— Ştiu, spuse Wallace, strângând mâna lui Cameron ca să-l facă să se oprească. S-a uitat înapoi la ei. „Nu vom dura mult.”
Nelson nu părea să-l creadă, dar Wallace nu putea face nimic în privinţa asta acum.
Hugo a condus pe scări până la etajul doi.
„Auzi asta?” întrebă Cameron. „Este cântând.”
Până la etajul trei.
— Oh, spuse Cameron, cu lacrimi curgându-i pe obraji. „Este atât de *tare.* ” S-a uitat pe ferestre când treceau pe lângă ele şi a râs şi a râs. Wallace nu ştia ce a văzut, dar nu era destinat lui.
Până la etajul patru.
S-au oprit la palier.
Florile cioplite în lemnul uşii au înflorit pe tavan deasupra lor.
Frunzele au crescut.
„Când eşti gata, scoate cârligul şi dă-i drumul. Voi deschide uşa. Spune-mi doar când, spuse Hugo.
Cameron dădu din cap şi ridică privirea la Wallace care plutea deasupra lor. Îi strânse mâna lui Wallace înainte de a-l trage până la nivelul ochilor. — Ştiu, şopti el. „Când m-ai adus înapoi, când mi-ai băgat cârligul în piept, am simţit-o. Sunt ai tăi, Wallace. Şi tu eşti al lor. Asiguraţi-vă că ştiu asta. Nu ştii când vei avea din nou şansa.”
— O voi face, şopti Wallace înapoi.
Cameron îl sărută pe obraz înainte de a-l lăsa pe Wallace să plece. Hugo apucă lesa, cu ochii blânzi şi trişti.
Cameron a inspirat şi a expirat o dată, de două ori, de trei ori. El a spus: „Hugo?”
"Sunt aici."
„Mi-am găsit drumul înapoi. A durat puţin, dar am făcut-o. Îţi mulţumesc că ai crezut în mine. Cred că sunt gata acum.” Şi cu asta, a apucat cârligul pe care Wallace nu-l putea vedea. Cameron se strâmbă în timp ce o scoase din piept. Gâfâi de uşurare când deschidea mâna.
— A dispărut, spuse Hugo încet. "Este timpul."
— O simt, spuse Cameron, privind în sus spre uşă. „Mă trezesc. Hugo, te rog. Deschide usa."
Hugo a făcut-o. Întinse mâna, cu degetele zgâriindu-se de clanţa uşii. L-a prins şi l-a răsucit o dată.
A fost aşa cum fusese cu Alan. Lumina s-a revărsat, aşa că strălucitorul Wallace a trebuit să privească în altă parte. Şoaptele au făcut loc cântului păsărilor. Wallace îl auzi pe Cameron gâfâind în timp ce picioarele lui părăseau podeaua. Şi-a ridicat mâna pentru a-şi proteja ochii, încercând să-l distingă pe Cameron în toată lumina orbitoare.
— Doamne, a respirat Cameron în timp ce se ridica în aer spre uşa deschisă. „Oh, Wallace. Este... soarele. *Este soarele* .” Apoi, cu o clipă înainte de a se ridica prin prag, o bucurie mare şi puternică i-a umplut vocea când a spus: „Bună, iubirea mea. Salut salut salut."
Ultimul pe care l-a văzut Wallace a fost fundul pantofilor.
Uşa se trânti în spatele lui.
Lumina s-a stins.
Florile s-au încremenit pe ele însele.
Frunzele s-au micşorat când uşa s-a aşezat în tocul ei.
Cameron dispăruse.

Au stat sub uşă timp de ore, cu lesa în mâna lui Hugo, în timp ce Wallace plutea. Era aproape timpul. Nu încă, dar aproape.

Au băut ceai de parcă ar fi fost orice altă zi, dimineaţa transformându-se în după-amiază, prefăcându-se că nimic nu se schimba.
Au ras. Au spus poveşti. Nelson şi Mei i-au amintit lui Wallace cum arăta în bikini. Nelson a spus că dacă ar fi doar cu câteva decenii mai tânăr, ar putea lua în considerare însuşi să meargă după Wallace, spre consternarea lui Hugo. Wallace l-a pus pe Nelson să-i arate costumul de iepure. A fost destul de uimitor. Coşul cu ouă viu colorate nu făcea decât să înrăutăţească situaţia, mai ales când urechile i se prăbuşeau peste tot, cu nasul clătinându-şi. Nelson nu a trebuit să deschidă ouăle pentru ca Wallace să ştie că erau pline cu conopidă.
Wallace a trebuit să se apuce de partea de jos a mesei pentru a nu se ridica mai departe. A încercat să fie discret în privinţa asta, dar ei ştiau. Toţi ştiau. Renunţase la lesă, nedorind nicio distragere a atenţiei pentru ceea ce urma.
În timp ce soarele se mişca pe cer, Wallace şi-a reflectat asupra vieţii pe care o avusese înainte de acest loc. Nu a fost mult. Făcuse greşeli. Nu fusese amabil. Şi da, au fost momente de cruzime totală. Ar fi putut face mai mult. Ar fi trebuit să *fie* mai mult. Dar a crezut că a făcut diferenţa, în cele din urmă, cu ajutorul celorlalţi. Îşi aminti cum arătase Nancy înainte de a părăsi ceainăria ultima dată. Felul în care suna Naomi la telefon. Uşurarea de pe faţa lui Cameron atunci când cojile în care devenise s-a topit, viaţa revenind la morţi.
Wallace făcuse mai multe în moarte decât făcuse vreodată în viaţă, dar nu făcuse singur.
Şi poate că acesta era ideea. Mai avea regrete. A crezut că o va face întotdeauna. Nu se putea face nimic în privinţa asta acum. Găsise în sinea lui omul care crezuse că devenise înainte ca greutatea vieţii să coboare asupra lui. Era liber. Cătuşele vieţii unui muritor căzuseră. Nu era nimic care îl ţinea aici. Nu mai.
A durut, dar a fost o durere bună.
Hugo a încercat să păstreze aparenţele, dar cu cât se apropia de amurg, cu atât devenea mai agitat. A tăcut. S-a încruntat. Îşi încrucişă braţele defensiv.
Wallace a spus: „Hugo?" în timp ce Mei şi Nelson se linişteau. Wallace apucă masa.
Hugo clătină din cap.
— Nu acum, spuse Wallace. „Vreau să fii puternică pentru mine."
Avea o fixare încăpăţânată la falcă. „Ce zici de ceea ce vreau?"
Nelson oftă. „Ştiu că este greu pentru tine. Nu cred că..."
Hugo a râs răguşit în timp ce mâinile i se ghemuiau în pumni. "Ştiu. Eu doar... nu ştiu ce să fac."
Mei şi-a aşezat capul pe umărul lui. „Ce trebuie," şopti ea. „Şi vom fi acolo cu tine. Voi amandoi. Fiecare pas al drumului." Ea se uită la Wallace. — Te-ai transformat într-un tip destul de bun, Wallace Price.
— Nu la fel de bun ca tine, Meiying... care naiba este numele tău de familie?
Ea a chicotit. „Om liber. Am schimbat-o anul trecut. Cel mai bun nume pe care l-am avut vreodată."
— La naiba, a spus Nelson.

Avea atât de multe de spus tuturor. Dar înainte să apuce, Apollo mârâi, mergând la fereastra care dădea în faţa ceainăriei. Acele ceasului au început să se bâlbâie pe măsură ce timpul încetineşte.
„Nu", şopti el când o lumină albastră a început să umple Traversarea lui Charon. "Nu încă. Te rog, nu încă..."
Apollo urlă, un sunet lung şi jalnic în timp ce lumina se stingea. Ceasul a îngheţat complet, mâinile nemişcate.
O bătaie uşoară pe uşă: *thump, thump, thump.*
Hugo se ridică încet de pe scaun, cu paşi grei, în timp ce se îndrepta spre uşă. Îşi lăsă capul, cu mâna pe clanţă.
A deschis-o.
Managerul stătea pe verandă. Purta o cămaşă pe care scria DACĂ CREDEŢI CĂ SUNT DRATĂ, TREBUIE SĂ VEDEŢI MĂTUŞI . De părul lui îi atârnau flori, deschizându-se şi închizându-se, deschizându-se şi închizându-se.
„Hugo", a spus băiatul în semn de salut. „Ce mă bucur să te văd din nou. Te descurci bine, văd. Sau cât se poate de aşteptat."
Hugo a făcut un pas înapoi, dar nu a răspuns.
Managerul a intrat în ceainărie, podeaua scârţâind sub picioarele goale, pereţii şi tavanul începând să se ondula ca înainte. Se uită la fiecare dintre ei pe rând, privirea zăbovind asupra lui Mei înainte de a se întoarce către Nelson şi Apollo, care mârâiau la el, dar ţineau distanţa.
„Câine bun", a spus băiatul.
Apollo lătră sălbatic ca răspuns.
„Ei bine, în mare parte un câine bun. Mei, te-ai apucat de afacerea asta cu Reaper ca un peşte la apă. Ştiam că să te desemnezi lui Hugo era ceea ce trebuie făcut. Sunt impresionat."
„Sincer, nu-mi pasă doi rahaţi ce ţie..."
— Ah, spuse băiatul. „Nu e nevoie de asta. La urma urmei, sunt şeful tău. Mi-ar plăcea să cred că ai nevoie de o marcă pe dosarul tău permanent. A adulmecat. „Nelson. Tot aici, văd. Cât de... aşteptat."
„La naiba, eu sunt", mârâi Nelson. Îşi îndreptă bastonul spre Manager. „Şi să nu crezi că vei face pe cineva să facă ceva ce nu vrea să facă. Nu o voi avea."
Băiatul se uită lung la el. "Interesant. Am crezut de fapt acea ameninţare, oricât de neînsemnată ar fi fost. Vă rog să nu uitaţi că mi-aţi putea face puţine lucruri care ar opri ceea ce trebuie să se întâmple. Eu sunt universul. Eşti un fir de praf. Îmi place de tine, Nelson. Te rog, nu mă face să regret asta."
Nelson îl privi cu prudenţă, dar nu răspunse.
Managerul s-a apropiat de masă. Wallace stătea nemişcat în timp ce Hugo închise uşa. Încuietoarea a făcut clic.
Băiatul s-a oprit la masa de vizavi de Wallace, inspectând ceainic şi ceşti. A tras un deget de-a lungul gurii oalei. A prins o picătură de lichid din vârf înainte de a o apăsa pe limbă. — Mentă, spuse el, părând amuzat. „Bastoane de bomboane. Nu-i aşa, Wallace? Mama ta le făcea în bucătărie iarna. Cât de ciudat este că o amintire atât de reconfortantă vine de la cineva pe care ai ajuns să-l dispreţuieşti."
— Nu o dispreţuiesc, spuse Wallace ţeapăn.

Băiatul îşi arcui o sprânceană. "Chiar aşa? De ce nu? Era, în cel mai bun caz, distantă. Ambii părinţi au fost. Spune-mi, Wallace, ce vei face când îi vei mai vedea? Ce vei spune?"
Nu se gândise la asta. Nu ştia ce l-a făcut asta.
Băiatul dădu din cap. "Înţeleg. Ei bine, presupun că e mai bine lăsat-o pe tine decât mie. Ia loc, Hugo, ca să începem.
Hugo s-a întors la masă, trăgând scaunul înainte de a se aşeza din nou, cu expresia goală şi rece. Wallace ura să vadă asta despre el.
Băiatul bătu din palme. "Asa e mai bine. Aşteaptă doar o secundă." Se duse la masa de lângă ei, trăgând scaunul şi târându-l de-a lungul podelei înapoi la masa lor. L-a împins între Mei şi Nelson înainte de a se urca pe el, stând în genunchi. Şi-a sprijinit coatele pe masă, cu bărbia în mâini. "Acolo. Acum suntem toţi la fel. Aş dori o ceaşcă de ceai. Întotdeauna mi-a plăcut ceaiul tău, Hugo. Mi-o turnaţi?"
Iar Hugo a spus: „Nu. Nu voi."
Băiatul clipi încet, cu genele negre de funingine pe pielea aurie. "Ce a fost asta?" întrebă el, cu vocea înaltă şi dulce, ca nişte brici acoperite cu bomboane.
— Nu iei ceai, spuse Hugo.
"Oh." Băiatul înclină capul. "De ce nu?"
— Pentru că o să mă asculţi şi nu vreau să te distragi.
„Ooh", respiră băiatul. "Este corect? Acest lucru ar trebui să fie interesant. Mi-ai atras atenţia. Daţi-i drumul. Ascult." Îi aruncă o privire vicleană lui Wallace înainte de a se uita înapoi la Hugo. „Dar m-aş grăbi dacă aş fi în locul tău. Se pare că lui Wallace de aici îi este greu să stea aşezat. Nu aş vrea să plutească în timp ce tu eşti... cum spuneţi? Dându-mi vechiul pentru ce."
Hugo şi-a încrucişat mâinile pe masa din faţa lui, cu degetele mari lipite. "M-ai mintit."
„Am făcut-o? Despre ce, mai exact?"
„Cameron."
— Ah, spuse managerul. „Coaja".
"Da."
„A intrat pe uşă".
„Pentru că l-am ajutat."
"Ai?" Îşi bătu degetele pe obraji. "Fascinant."
Wallace avea chef să ţipe, dar ţinea gura închisă. Nu putea să-şi lase emoţiile să ia ce e mai bun din el, nu atunci când asta conta mai mult decât orice. Şi a avut încredere în Hugo cu fiecare fibră a fiinţei sale. Hugo ştia ce face.
Vocea lui Hugo era chiar şi atunci când a spus: „L-ai lăsat să fie aşa cum era. Mi-ai spus că nu putem face nimic."
"Am spus asta?" a chicotit managerul. „Presupun că am făcut-o. Mă bucur să ştiu că ai ascultat."
„Ai fi putut interveni oricând să-l ajuţi."
„De ce aş fi făcut asta?" întrebă Managerul, părând nedumerit. „El şi-a făcut alegerea. După cum i-am spus lui Wallace, liberul arbitru este primordial. Este vital pentru..."
— Până când decizi că nu e, spuse Hugo categoric. „Acesta nu este un joc. Nu poţi să alegi când intervii."
„Nu-i aşa?" întrebă băiatul. S-a uitat în jur la ceilalţi de parcă ar fi vrut să spună *Îţi poţi crede tipul ăsta?* Privirea lui stărui asupra lui Wallace o clipă, înainte să se uite înapoi la Hugo.

„Dar, de dragul argumentelor, de ce nu-mi spui ce ar fi trebuit să fac eu, o ființă nesfârșită de praf și stele.”
Hugo se aplecă înainte, cu fața pietroasă. „Suferea. Pierdut. Fostul meu Reaper știa asta. S-a hrănit din asta. Și totuși n-ai făcut nimic. Chiar și după ce Cameron s-a transformat într-un Husk, nu ai ridicat un deget. Abia după Lea ai decis să faci ceva în privința asta. Niciodată nu ar fi trebuit să dureze atât de mult.”
Băiatul a batjocorit. „Poate, dar totul s-a rezolvat până la urmă. Mama Leei este pe drumul vindecării. Cameron s-a trezit din nou și și-a continuat călătoria către marele și sălbatic dincolo. Nu văd problema aici. Toată lumea este fericită." El a zâmbit. „Ar trebui să te simți mândru de tine. Felicitari peste tot. Ura!" A bătut din palme.
„Puteai să-l ajuți?” întrebă Mei.
Managerul întoarse încet capul spre ea.
Ea nu și-a întors privirea.
— Ei bine, spuse managerul, trăgând cuvântul pentru mai multe silabe. „Vreau să spun, sigur, dacă ne trecem la chinuri de alamă. Pot să fac aproape orice vreau.” Își miji ochii. Wallace simți un fior curgându-i pe coloana vertebrală, când vocea băiatului deveni tăiată.
— Aș fi putut să-ți împiedic părinții să moară, Hugo. Aș fi putut să-i țin inima lui Wallace să bată dulceața lui jazzy. Aș fi putut să-l prind pe Cameron de gât în ziua în care a decis să fugă și l-aș fi forțat să treacă pe ușă.
— Dar nu ai făcut-o, spuse Hugo.
— Nu am făcut-o, a fost de acord băiatul. „Pentru că există o ordine în lucrurile. Un plan, unul care depășește cu mult nivelul de salariu. Ai face bine să-ți amintești asta. Nu sunt sigur că îmi place tonul tău.” Făcu boci, buza de jos ieșindu-i în afară. „Nu este foarte frumos.”
„Care este acel plan?” întrebă Wallace.
Băiatul se uită din nou la el. „Iartă-mă?”
— Planul, spuse Wallace. "Ce este?"
„Ceva mult peste capacitatea ta de a înțelege. Este-"
— Corect, spuse Wallace. „Ce este pe cealaltă parte a ușii?”
A fost subtil, acolo și a dispărut într-o clipită, dar Wallace a văzut expresia uluită înainte de a dispărea. „De ce, totul, desigur.”
„Specificații. Spune-mi un lucru în afară de ceea ce știm deja.”
Buza de jos ieșea mai departe. „Oh, Wallace. Nu ai de ce să te temi. Ți-am spus asta. Tu vei gasi-"
— Da, vezi, nu cred că știi, spuse Wallace. Se aplecă înainte în timp ce Mei trase aer în piept, în timp ce Nelson bătea cu bastonul de podea. „Cred că vrei. Încercați să ne emulați. Încerci să ne faci să credem că înțelegi, dar cum ai putut? Nu ai umanitatea noastră. Nu știi cum e să ai o inimă care bate, să o simți trosnind. Nu știi ce înseamnă să fii fericit, ce înseamnă să te întristezi. Poate că o parte din tine este geloasă pe toate lucrurile care suntem și nu vei putea fi niciodată și, deși s-ar putea să nu mă crezi, îți doresc asta mai mult decât știi. Pentru că *știu* că e ceva de cealaltă parte a ușii. Am simțit-o. Am auzit șoaptele. Am auzit melodiile pe care le cântă. Am văzut lumina care se revarsă din ea. Poți măcar să începi să-ți imaginezi cum este asta?”
— Ai grijă, Wallace, spuse managerul, topindu-se în oțel. „Ține minte cu cine vorbești.”
— Știe, spuse Hugo încet. „Toți facem.”

Managerul se încruntă în timp ce aruncă o privire către Hugo. "Tu? Așa ar trebui să sper."
„Ce sunt Husks?" Wallace făcu o pauză, gândindu-se la fel de mult ca vreodată. „O manifestare a unei vieți bazate pe frică?" Părea a fi direcția corectă, dar nu prea reuși să se concentreze asupra imaginii. „Ei... ce? Sunt mai susceptibili la..."
„Viață bazată pe frică", repetă încet Managerul. „Asta e... huh." Își miji ochii spre Wallace. „Te-ai dat seama singur, nu-i așa? Bravo ție. Da, Wallace. Cei care au trăit în frică și disperare sunt mai mult... cum ai spus? *Susceptibil.* Tot ce știu ei este frica, iar aceasta îi urmărește peste tot. Deși nu îi afectează pe toți în același mod, oameni ca Cameron uneori nu pot accepta noua lor realitate. Ei fug de ea și... ei bine. Știți ce se întâmplă mai departe."
„Câți dintre ei sunt?" întrebă Hugo.
Managerul sa dat înapoi. "Ce?"
Hugo se uită la Manager, abia clipind. „Oamenii ca Cameron. Oameni care au fost aduși la feriboturi din întreaga lume și și-au pierdut drumul. Câți dintre ei sunt?"
„Nu văd ce legătură are asta cu..."
„Este ideea *!* " a exclamat Wallace. „Nu este vorba despre o singură persoană. Este despre noi toți și despre ceea ce facem unul pentru celălalt. Ușa nu face discriminări. Este acolo pentru toți cei care au curaj să se uite la el. Unii oameni își pierd drumul, dar asta nu este vina lor. Le e frică. Dumnezeule, desigur că sunt. Cum ar putea să nu fie? Toată lumea își pierde drumul la un moment dat și nu este doar din cauza greșelilor sau a deciziilor pe care le iau. Pentru că sunt îngrozitor, minunat *de oameni.* Și singurul lucru pe care l-am învățat despre a fi uman este că nu putem face asta singuri. Când suntem pierduți, avem nevoie de ajutor pentru a încerca din nou să ne găsim drumul. Avem o șansă aici să facem ceva important, ceva care nu s-a mai făcut până acum."
„Noi", a spus managerul. „Nu te referi *la ei* ? Pentru că, în caz că ai uitat, ești mort."
— Știu, spuse Wallace. "Știu."
Băiatul se încruntă. — Ți-am spus o dată, Wallace. Nu fac afaceri. Nu mă târguiesc. Am crezut că am trecut de asta." Oftă din greu. „Sunt atât de dezamăgit de tine. Am fost foarte clar în această privință. Și vorbești despre Husks de parcă ai ști ceva despre ei."
— Le-am văzut, spuse Wallace. "De aproape. Cameron. Am văzut ce era, indiferent în ce s-a transformat."
— Unu, spuse managerul. — Ai văzut *unul* dintre ei.
— E suficient, spuse Hugo. „Mai mult decât, chiar. Pentru că, dacă restul Husks seamănă cu Cameron, atunci ei merită o șansă, la fel ca și noi." Se aplecă înainte, privirea nu-l părăsește pe Manager. "Pot sa fac asta. Știi că pot." Se uită în jur la ceilalți de la masă. „ *Putem* face asta."
Managerul a tăcut pentru o clipă lungă. Wallace a trebuit să se oprească de la a se agita. Abia nu s-a ferit să strige de ușurare când managerul a spus: „Aveți atenția mea. Nu-l risipi." Argumente finale, dar nu a venit de la Wallace. Nu se putea. S-a uitat la singura persoană care cunoștea viața și moartea mai bine decât oricine altcineva din ceainărie. Hugo și-a îndreptat umerii, respirând adânc și lăsând-o să iasă încet. „Husks. Adu-i aici. Să-i ajutăm. Ei nu merită să rămână așa cum sunt. Ar trebui să poată găsi drumul spre casă, ca toți ceilalți."
Îi aruncă o privire spre Wallace, care încă se ținea de masă cât putu de strâns. Era din ce în ce mai greu de făcut. Spatele i se ridică de pe scaun câțiva centimetri, genunchii lipiți de partea de jos a mesei, cu picioarele de pe podea. Și dacă asculta destul de mult, dacă încerca cu adevărat, putea auzi din nou șoaptele de la ușă. Aproape se terminase.

Managerul se uită la el. „De ce aș fi de acord cu asta?”
„Pentru că știi că putem face asta”, a spus Mei. „Sau, cel puțin, putem încerca.”
„Și pentru că este ceea ce trebuie făcut”, a spus Wallace, și nu mai crezuse niciodată nimic. Ce simplu. Cât de terifiant de profund. „Singurul motiv pentru care Husks l-au ales așa cum au făcut-o a fost de frica de necunoscut.”
Managerul dădu încet din cap. „Spune că distrează asta. Spune, pentru o clipă, că iau în considerare oferta ta. Ce îmi vei da în schimb?”
Și Wallace a spus: „Voi da drumul”.
Hugo era alarmat. „Wallace, nu, nu...”
„Ce ciudat ești”, a spus managerul. "Te-ai schimbat. Ce a cauzat-o? Măcar știi?”
Wallace râse, sălbatic și strălucitor. „Tu, cred. Sau măcar faci parte din asta, chiar dacă nimic din ceea ce faci nu are sens. Dar asta este egal cu existența, pentru că viața este lipsită de sens și, dacă găsim ceva care *are* sens, ne ținem de el cât de bine putem. M-am regăsit din cauza ta. Dar palid în comparație cu Mei. Pentru Nelson. Apollo.” A înghițit în sec. „Și Hugo.”
Hugo se ridică brusc, scaunul răsturnându-se și căzând pe podea. — Nu, spuse el aspru. „Nu te voi lăsa să faci asta. Nu voi-"
„Nu este vorba despre mine”, i-a spus Wallace. „Sau noi. Mi-ai dat mai mult decât aș putea cere vreodată. Hugo, nu vezi? Sunt cine sunt pentru că mi-ai arătat calea. Ai refuzat să renunți la mine. Așa știu că îi vei ajuta pe toți cei care vin după mine și au nevoie de tine la fel de mult ca mine.”
— Bine, spuse deodată managerul și tot aerul a fost aspirat din cameră. „Ai o afacere. Îi voi aduce pe Husks aici, unul câte unul. Dacă îi vindecă, atunci așa să fie. Dacă nu, ei rămân așa cum sunt. Va fi multă muncă oricum și nu știu cât de reușit va avea.”
strânsoarea lui Wallace pe masă se slăbi pe măsură ce i se lăsa falca. "Vorbesti serios?"
— Da, spuse managerul. „Cuvântul meu este legătura mea.”
"De ce?" întrebă Wallace. Managerul fusese de acord mai repede decât se aștepta Wallace. Trebuia să fie mai multe.
Managerul a ridicat din umeri. "Curiozitate. Vreau să văd ce se întâmplă. Odată cu ordinea vine rutina. Rutina poate duce la plictiseală, mai ales când durează pentru totdeauna. Acesta este... diferit.” Ochii i s-au îngustat în timp ce se uita la Hugo și Mei. „Nu confunda consimțământul meu cu un semn de mulțumire.”
"Juri?" a insistat Wallace.
— Da, spuse managerul, dându-și ochii peste cap. "Jur. Am auzit argumentul de încheiere, domnule consilier. Juriul a revenit cu un verdict în favoarea ta. Am ajuns la o înțelegere. E timpul, Wallace. E timpul să renunți.”
Wallace a spus: „Eu...”
Se uită la Mei. O lacrimă i se prelinge pe obraz.
Se uită la Nelson. Ochii îi erau închiși în timp ce se încruntă profund.
Se uită la Apollo. Câinele s-a scâncit și și-a plecat capul.
Se uită la Hugo. Wallace își aminti prima zi în care venise la ceainărie și cât de speriat îi fusese de Hugo. Dacă ar fi știut atunci ce știa acum.
Ce vei face cu timpul care ți-a rămas?
El stia. Aici, la sfârșit, a știut. "Te iubesc. Voi toti. Ai făcut ca moartea mea să merite. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să trăiesc.”

Şi apoi Wallace Price a dat drumul la masă.
Neacostat, nelegat, se ridică.
Vârfurile genunchilor lui loveau masa, făcând-o să sară. Ceainicul şi ceştile zdrăngăneau pe masă. Cât de eliberator a fost, eliberarea. În sfârşit, în sfârşit. Nu era speriat. Nu mai.
A închis ochii în timp ce plutea spre tavan.
Tragerea uşii era la fel de puternică ca niciodată. Îi cânta, îi şopteşte numele.
A deschis ochii când a încetat să se ridice.
S-a uitat în jos.
Nelson îşi ţinea glezna, degetele înfipte, o expresie de hotărâre pe faţă care s-a transformat în surpriză când şi el a început să se ridice de pe podea.
Dar apoi Apollo a sărit înainte, fălcile închizându-se în jurul capătului bastonului lui Nelson, ţinându-l pe loc. Se văita când labele lui din faţă se ridicară de pe podea, vârful capului lui Wallace aproape de tavan.
Mei se apucă de sferturile posterioare ale lui Apollo, coada lui lovind-o în faţă. — Nu, se răsti ea. „Nu este timpul. Nu poţi face asta. *Nu poţi face asta. "*
Apoi a început să se ridice, bătând din picioare când părăseau podeaua.
Hugo a încercat să o apuce, dar mâinile lui au trecut prin ea din nou şi din nou.
Wallace le zâmbi. "E în regulă. Iţi promit. Lasa-ma sa plec."
„Niciodată în viaţa ta", mormăi Nelson, strângându-se în jurul gleznei lui Wallace. Mâna lui Nelson alunecă la pantoful lui Wallace. Ochii i se mariră. *"Nu."*
— La revedere, şopti Wallace.
S-a desprins pantoful. Nelson, Apollo şi Mei au căzut la podea la grămadă.
Wallace îşi întoarse faţa în sus. Şoaptele au devenit mai puternice.
S-a ridicat prin tavanul de la primul etaj până la al doilea. I-a auzit pe ceilalţi strigând sub el în timp ce alergau spre scări. Nelson apăru din aer, întinzându-se spre el, dar Wallace era prea sus. Mei şi Hugo au ajuns la etajul doi la timp pentru a-l vedea ridicându-se prin tavan.
„Wallace!" a plâns Hugo.
Al treilea etaj. Şi-ar fi dorit să fi petrecut mai mult timp în camera lui Hugo. Se întreba ce fel de viaţă şi-ar fi putut face dacă şi-ar fi găsit drumul în acest mic loc înainte ca inima sa să cedeze. S-a gândit că ar fi fost minunat. Dar era mai bine să o fi avut atâta timp cât a avut-o, decât să nu fi avut deloc. Ce gând grozav a fost.
Dar apoi a fost o moarte extraordinară, nu-i aşa? Din cauza a ceea ce găsise după viaţă.
Şoaptele uşii îl chemau, cântându-i numele iar şi iar, iar în piept, o lumină, ca soarele. A ars în el. Era orizontal până la podea sub el, cu braţele desfăşurate ca şi când fuseseră atunci când mergea în spatele lui Hugo cu scuterul. A lovit tavanul etajului al treilea şi acesta a cedat în timp ce s-a ridicat prin el până la etajul al patrulea.
Nu a fost surprins să-l vadă pe managerul aşteptându-l deja sub uşă, cu capul înclinat. Pentru o clipă, Wallace s-a gândit că va continua în sus şi în sus şi în sus. Poate că uşa nu s-ar deschide, iar el s-ar ridica prin acoperişul casei spre cerul nopţii şi stelele fără sfârşit. Nu ar fi o cale atât de proastă.
Dar nu a făcut-o.
Se opri, suspendat în aer. Nelson a apărut lângă palier, dar nu a vorbit.
Pentru prima dată, managerul părea nesigur. Doar un băieţel cu flori în păr.
Wallace zâmbi. "Nu mă tem. Nu de la tine. Nu a uşii. Nu despre nimic care a venit înainte sau va urma."

Nelson şi-a pus faţa în mâini.
— Nu-ţi fie frică, repetă managerul. "Pot observa asta. Dai drumul la masă de parcă... Se uită lung la Wallace, înainte de a ridica privirea spre uşă, în timp ce şoaptele deveneau mai puternice, mai neînţelese. "Mă întreb. Cum ar fi dacă…"
Şoaptele s-au transformat într-un vârtej. Managerul a clătinat din cap cu încăpăţânare, unui copil i s-a spus că nu. „Nu, nu cred că este chiar adevărat. Dacă... ştii ce? M-am săturat de tine..."
Vârtejul a devenit un uragan, furios şi zgomotos.
„Am făcut tot ce mi-ai cerut. Mereu." A ridicat privirea spre uşă. „Şi unde ne-a dus? Dacă acest lucru este pentru toată lumea, atunci trebuie să *fie* pentru toată lumea. Nu vrei să vezi ce se poate întâmpla? Cred că ar putea ajunge să ne surprindă pe toţi. S-au dovedit aşa cum sunt. Şi vor avea nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi. Ce ar putea să doară?"
Uşa zdrăngăni în tocul ei, foaia din clanţă derulându-se.
— Da, spuse managerul. "Ştiu. Dar aceasta... aceasta este o alegere. Alegerea *mea* . Şi va fi asupra mea, orice s-ar întâmpla. Ai cuvantul meu. Voi fi responsabil pentru orice se va întâmpla în continuare."
Uraganul s-a stins singur, liniştea căzând la etajul al patrulea al ceainăriei.
— Hă, spuse managerul. „Nu pot să cred că a funcţionat. Mă întreb ce altceva pot face?" Îşi ridică privirea spre Wallace înainte de a smuci din cap. Wallace a căzut la podea, aterizând brusc în picioare, dar reuşind să rămână drept. Pentru prima dată de când îi dăduse cârligul lui Cameron, se simţea împământat, de parcă ar fi avut greutate.
Mei ajunse la palier, gâfâind în timp ce se aplecă, cu mâinile pe genunchi. Unghiile lui Apollo au alunecat de-a lungul podelei în timp ce a sărit ultimii câţiva paşi, răsturnând cap la cap înainte de a ateriza pe spate. El clipi spre Wallace, cu limba ieşindu-i din gură în timp ce zâmbea, dând din coadă.
Hugo a venit ultimul. Se opri, cu gura căscată.
— A avut loc o schimbare de planuri, spuse managerul, părând ciudat de amuzat. „ *Am* făcut o schimbare în planuri." A râs tare, clătinând din cap. „Acesta va fi *distractiv* ." Aerul din jurul lor s-a îngroşat înainte de a exploda într-un *pop comic* ! Managerul ţinea un dosar cu fişiere, încruntându-l în timp ce îl deschidea, cu gura mişcându-se în timp ce citea în tăcere, răsfoind paginile. Wallace a încercat să vadă ce citea, dar managerul a închis dosarul înainte să se poată apropia suficient. "Interesant. CV-ul tău este foarte detaliat. Prea amănunţit, dacă mă întrebaţi pe mine, dar din moment ce nimeni nu a făcut-o, se pare că nu e nici aici, nici acolo."
Wallace îşi simţi ochii bulbucaţi. "Al meu ce?"
Managerul a aruncat dosarul în aer. A rămas suspendat pentru scurt timp înainte să dispară cu ochiul. „Interviuri de angajare", a spus el. „Toate hârtiile astea, dar moartea este o afacere, aşa că presupun că este o necesitate. Cine ar fi crezut că asta se va transforma într-o slujbă de birou?" El se cutremură. "Indiferent de. Felicitări, Wallace. Esti angajat." El a rânjit tăios. „În mod temporar, desigur, unul ai cărui termeni vor fi negociaţi în cazul în care aceasta trece la o poziţie mai permanentă."
„Pentru *ce* ?"
Managerul întinse mâna şi îi smulse o floare din păr, viţa de vie rupându-se. Petalele erau galbene şi roz şi portocalii. I-a întins-o lui Wallace, cu palma spre tavan. Frunza de pe clanţa de cristal de deasupra lor flutura de parcă ar fi fost prinsă de adiere. Floarea plutea

deasupra mâinii lui în timp ce înflorise strălucitor. „Aducerea Husks aici va fi o treabă mai mare decât crezi. Ceilalţi vor avea nevoie de ajutor. Conform CV-ului tău, cu siguranţă pari calificat şi, deşi aş fi preferat pe cineva puţin mai puţin... tu, un CV ca acesta nu minte. Deschide-ţi gura, Wallace.
"Ce?" întrebă Wallace, dându-se înapoi. "De ce?"
Managerul a mormăit pe sub răsuflarea înainte de a spune: „Fă-o înainte să mă răzgândesc. Dacă ai şti ce risc eu aici, ai *deschide gura.* "
Wallace deschise gura.
Managerul şi-a umflat obrajii, suflând un curent de aer în floarea de deasupra palmei. A crescut pe măsură ce plutea spre Wallace. Petalele i se împroşcau buzele. I-au gâdilat nasul. S-au îndoit în gura lui, apăsându-i limba. Aveau gust dulce, ca mierea în ceai. Gâfâi şi tuşi în timp ce floarea îi umplea gura. A muşcat, încercând să-l reţină fără niciun rezultat. Floarea i-a alunecat pe gât.
A căzut la podea cu mâinile şi genunchii, cu capul plecat, în timp ce cădea.
A simţit asta în momentul în care floarea i-a lovit pieptul şi a înflorit.
A pulsat o dată.
De două ori.
De trei ori.
Din nou şi din nou şi din nou.
Cineva s-a ghemuit lângă el. „Wallace?" întrebă Hugo, părând îngrijorat. „Ce i-ai făcut?"
„Hm, Hugo?" spuse Mei, cu vocea tremurândă.
„Ce am vrut", a spus managerul. „Este timpul pentru o schimbare. Nu le place, dar sunt bătrâni şi blocaţi în căile lor. Mă descurc cu ele."
„ Hugo ."
„ *Ce* , Mei?"
Ea a şoptit: „Îl atingi".
Wallace ridică capul.
Hugo era lângă el în genunchi, cu mâna pe spatele lui Wallace, frecându-se în sus şi în jos. S-a liniştit când Mei a vorbit, greutatea grea a ei ca un brand.
Hugo se sufocă: „Eşti...?"
"În viaţă?" întrebă Managerul. "Da. El este. Un cadou pentru tine, Hugo, şi unul care nu trebuie luat cu uşurinţă." A adulmecat. „Se poate lua la fel de uşor. Şi voi fi primul aici pentru asta în cazul în care va fi nevoie. Nu mă dezamăgi, Wallace. Îmi asum o şansă cu tine. Aş prefera să nu regret asta. Sunt destul de sigur că repercusiunile vor fi nesfârşite."
— Inima mea, mormăi Wallace în timp ce pulsul din piept îi tundea cutia toracică. „Îmi simt..."
Hugo îl sărută. Mâinile i-au cuprins faţa lui Wallace şi l-a sărutat de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut vreodată. Wallace icni în gură, cu buzele calde şi moi. Degetele lui Hugo i se înfipseră în obraji, o presiune diferită de orice simţise Wallace până atunci.
A făcut singurul lucru pe care l-a putut în timp ce stelele i-au izbucnit în ochi.
L-a sărutat pe Hugo înapoi. Îl inspiră, urmărind rămăşiţele de mentă de pe limba lui Hugo. Wallace l-a sărutat pentru tot ce merita, dând tot ce putea. Plângea, sau plângea Hugo, sau plângeau amândoi , dar nu conta. L-a sărutat pe Hugo Freeman cu toată puterea lui.
Hugo se îndepărtă, dar doar, lipindu-le frunţile. "Buna ziua."
„Bună, Hugo."

Hugo a încercat să zâmbească, dar s-a prăbuşit. "Este real?"
"Aşa cred."
Şi Hugo l-a sărutat din nou, dulce şi strălucitor, iar Wallace a simţit asta până la vârful degetelor de la picioare.
Îl sărută pe Wallace pe buze, pe obraji şi pe pleoape, când Wallace nu mai suporta să-l privească atât de atent. Şi-a sărutat lacrimile, spunând: „Eşti real. Eşti real. *Eşti real. ”*
În cele din urmă, s-au despărţit.
În cele din urmă, Hugo s-a ridicat, cu genunchii izbucniţi.
Îi întinse o mână spre Wallace.
Wallace nu a ezitat.
Strânsoarea lui Hugo era puternică când îl trase pe Wallace în sus. Se uită mirat la mâinile lor unite, înainte de a-l trage pe Wallace aproape. Şi-a coborât capul la pieptul lui Wallace, cu urechea lipită de partea stângă a cutiei toracice. — Îl aud, şopti el. "Inima ta."
Apoi s-a ridicat în picioare şi l-a îmbrăţişat strâns pe Wallace. lui Wallace îi scăpă respiraţia din piept când Hugo îl strânse cât putu de tare. A fost ridicat de pe picioare în timp ce Hugo râdea, învârtindu-i pe amândoi.
„Hugo!” strigă Wallace, ameţit când camera se învârtea în jurul lor. „Mă vei îmbolnăvi dacă nu mă dobori!”
Hugo a făcut-o. A încercat să facă un pas înapoi, dar Wallace nu l-a lăsat să ajungă departe. Îşi împleteşte degetele cu cele ale lui Hugo, palmă în palmă. Abia a avut timp să reacţioneze înainte ca Mei să sară peste el, cu picioarele înfăşurate în jurul taliei lui, cu părul în nas. El a râs când ea a început să-şi bată pumnii în pieptul lui, cerându-i să nu mai facă niciodată ceva atât de prostesc, şi cum ai putut să fii atât de prost, Wallace, cum ai putut să crezi că ai putea vreodată să-ţi spui la revedere?
I-a sărutat părul. Fruntea ei. Ea a ţipat când el a gâdilat pe partea ei, sărind înapoi de pe el.
Şi apoi Nelson şi Apollo au venit în fugă.
Doar că au trecut chiar prin el.
Nelson aproape că a căzut la podea. Apollo a făcut-o, lovindu-se de peretele din spatele lor. Ferestrele zdrăngăneau în turelă. Se ridică, clătinând din cap, părând confuz.
— E în viaţă, spuse managerul sec. „Nu poţi să-l atingi. Cel puţin nu încă. Mei va trebui să-ţi arate cum.
S-au uitat la Manager. "Ce vrei să spui?" întrebă Wallace, încă năucit. "Cum pot-"
Mei a spus: „Un secerător”.
Managerul dădu din cap. „Slujba va fi mai mare decât te poţi descurca. Dacă ai de gând să te îngrijeşti de Husks, atunci vei avea nevoie de un alt Reaper care să te ajute. Wallace înţelege deja cum funcţionează. Toată lumea ştie că este mai ieftin să păstrezi angajaţii pe care îi ai decât să angajezi pe cineva nou. Wallace, întinde-ţi mâna.
Wallace se uită la Hugo, care dădu din cap. Îşi întinse mâna.
„Mei”, a spus managerul. „Ştii ce să faci.”
— La naiba, a spus Mei. „Wallace, uită-te la mine, bine?” Ea şi-a ridicat propria mână, degetele flectându-se. Îşi ridică cealaltă mână şi bătu în palmă un model familiar. O lumină pulsa scurt în mâna ei.
Wallace l-a lăsat să plece de la Hugo, deşi nu era împotrivă să facă asta. A bătut acelaşi model pe propria mână.
La început nu s-a întâmplat nimic.

S-a încruntat. „Poate că am făcut-o cu...”
Camera se cutremură și se cutremură. Pielea îi vibra. Carnea de gâscă i se înțepa de-a lungul gâtului. Mâinile îi tremurau. Aerul din jurul lui s-a extins de parcă s-ar afla pe suprafața unui balon de săpun. Bula a izbucnit.
Wallace ridică privirea.
Culorile de la etajul patru erau mai clare. Putea vedea boabele din pereți, crăpăturile finite ale podelei. Întinse mâna spre Hugo și mâna i-a trecut direct prin el. A intrat în panică până când managerul a spus: „Poți să te schimbi, ca pe Mei. Repetați modelul și veți fi din nou printre cei vii. Face parte din a fi Reaper. Acest lucru vă va permite să interacționați cu cei care au trecut.” A făcut o față. „Cu Husks, creaturi nefericite care sunt.”
Apollo s-a apropiat de el încet, cu nările sclipitoare. Și-a întins gâtul până când botul s-a apăsat pe mâna lui Wallace. Coada începu să se dea furioasă în timp ce linse degetele lui Wallace.
— Da, spuse Wallace cu o grimasă. „Si eu ma bucur sa te simt.”
Și apoi Nelson a fost peste el, îmbrățișându-l aproape la fel de tare ca nepotul său. „Știam asta”, șopti Nelson. „Știam că vom găsi o cale.”
Wallace îl îmbrățișă înapoi. "Ai?"
Nelson a batjocorit în timp ce se îndepărta. „Desigur că am făcut-o. Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar pentru o secundă.”
— Treci înapoi, spuse managerul.
Wallace repetă același model pe palmă. Camera se bâlbâi din nou în jurul lui, claritatea dispărând la fel de repede pe cât sosise. Având nevoie de asigurare că a funcționat, se întinse din nou spre Hugo, luându-l de mână. Ridică mâna lui Hugo la buze, sărutând-o pe dos. Hugo se uită la el mirat. — Este real, îi șopti Wallace.
„Nu înțeleg”, a recunoscut Hugo. "Cum?"
S-au întors încă o dată către director. Băiatul a oftat în timp ce își încrucișa brațele. „Da, da. Esti din nou in viata. Ce minunat pentru tine.” Părea sumbru. — Nu e ceva de luat cu ușurință, Wallace. În toată istoria, a existat o singură persoană care a fost readusă la viață în acest fel.”
Wallace rămase cu gura căscată la el. „La dracu’. Sunt ca Isus?”
Managerul se încruntă. "Ce? Desigur că nu. Numele lui era Pablo. A trăit în Spania în secolul al XV-lea. El a fost... bine. Nu contează cine a fost. Tot ce contează este să știi că acesta este un cadou și unul care poate fi luat la fel de ușor.” A scuturat din cap. „Nu te poți întoarce la viața pe care ai trăit-o, Wallace. Pentru toate scopurile, acea viață este încă moartă. Oamenii care te-au cunoscut, oamenii care... au suportat cu tine, pentru ei, ești mort și îngropat, fără nimic altceva decât un semn de piatră care să arate că ai existat. Nu te poți întoarce. Ar crea dezordine și nu o voi avea. Ți s-a oferit o a doua șansă. Nu vi se va da altul. Aș sugera să se uite acea inimă cât mai repede posibil. Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău. Înțelegi?"
Nu. Chiar nu a făcut-o. „Dacă mă vede cineva care mă cunoștea?” El a crezut că șansa este mică, dar ultimele săptămâni îi arătaseră cât de ciudată era lumea cu adevărat.
— Atunci ne vom ocupa de asta, spuse managerul. — Vreau să spun serios, Wallace. Locul tău este...”
— Aici, spuse Wallace, strângând mâna lui Hugo pentru că putea. „Locul meu este aici.”

"Exact. Ai multă treabă în faţă. Depinde de tine să-mi demonstrezi că credinţa mea în tine nu este deplasată. Nici o presiune." Managerul căscă larg, cu fălcile trosnind. „Cred că este suficientă emoţie pentru o zi. Voi reveni în scurt timp pentru a descrie ce urmează. Mei va acţiona ca antrenor. Ascult-o. Se pricepe la ceea ce face. Poate chiar cel mai bun pe care l-am văzut."
Mei se înroşi chiar şi în timp ce continua să-l privească pe Manager.
— Acum plec, spuse managerul. „Voi urmări pe toţi. Consideră-l o evaluare a celor din angajarea noastră. Reorientează-te cu lumea vie." Se uită la Hugo înainte de a se uita înapoi la Wallace. „Fă ceea ce fac oamenii când sunt îndrăgostiţi unul de celălalt. Scoate-l din sistemul tău. Nu vreau să mă întorc să vă prind pe voi doi *în flagrant* ." A făcut un gest obscen cu mâinile, ceva ce Wallace nu şi-a dorit niciodată să vadă un copil să facă, chiar dacă acel copil părea să fie la fel de bătrân ca universul.
a pufnit Hugo.
— Doamne, mormăi Wallace, ştiind că obrajii lui erau roşii.
— Da, spuse managerul. "Ştiu. Este teribil de enervant. Nu ştiu cum ai suportat-o. Dragostea pare în mod pozitiv înspăimântătoare." Se întoarse spre scări, cu coarne începu să-i crească din cap, flori înflorind din catifea. Făcu o pauză, privind înapoi peste umăr. A zâmbit, a făcut cu ochiul şi a coborât scările. Când a ajuns la fund, au putut auzi zgomotul copitelor pe podeaua ceainăriei. O lumină albastră fulgeră prin fereastra care îndrepta spre partea din faţă a casei.
Şi apoi – *el* – a dispărut.
Stăteau în tăcere, ascultând în timp ce ceasurile din ceainărie au început să bată din nou.
Nelson a vorbit primul. „Ce zi ciudată a fost asta. Mei, cred că mi-ar plăcea o ceaşcă de ceai. V-aţi alătura mie?"
— Da, spuse ea, îndreptându-se deja spre scări. „Mă gândesc la ceva fantezist de sărbătorit."
„Minţile mari gândesc la fel", a răspuns Nelson. Se îndreptă şchiopătând spre scări, Apollo şi Mei mergând după el. Ca şi Managerul, s-a oprit înainte de a coborî. Când s-a uitat înapoi la Wallace şi Hugo, avea ochii umezi şi zâmbea. „Dragul meu băiat", a spus el. „Dragul meu Hugo. E timpul tău acum. Profita din plin de ea."
Şi cu asta, a coborât scările, spunându-le lui Mei şi lui Apollo că se gândeşte după ceaiul Da Hong Pao, ceva care a făcut-o pe Mei să sufle de încântare. Ultimul pe care i-au văzut a fost vârful cozii lui Apollo, în timp ce se plimba înainte şi înapoi.
„Doamne," spuse Wallace, frecându-şi faţa cu o mână. „Nu-mi vine să cred cât de obosit sunt. Simt că aş putea dormi pentru un..."
— Şi eu te iubesc, spuse Hugo.
Wallace trase aer în piept când închise ochii. "Ce?"
Îl simţi pe Hugo stând în faţa lui. Mâna îi mângâia o parte a feţei. S-a aplecat în ea. Cum a rezistat în toate aceste săptămâni fără atingerea lui, Wallace nu avea să ştie niciodată. „Şi eu te iubesc", a spus Hugo din nou, şi a venit cu o reverenţă tăcută asemănătoare cu rugăciunea.
Wallace deschise ochii. Hugo a umplut lumea până când Wallace a fost tot ce putea vedea. "Tu faci?"
Hugo dădu din cap.
Wallace adulmecă. „A naibii de drept ce faci. Eşti foarte norocos să ai..."
Hugo îl sărută încă o dată.

— Cred, spuse Wallace pe buzele lui Hugo, că ar trebui să renunţăm la ceai, cel puţin pentru moment.
"Ce ai in minte?" întrebă Hugo, atingându-se cu nasul pe al lui Wallace.
Wallace a ridicat din umeri. — Poate ai putea să-mi faci un tur al dormitorului tău.
„Ai mai văzut-o."
— Da, spuse Wallace. „Dar atunci purtam haine. Mă aştept că va fi diferit dacă scăpăm de..."
A ţipat când lumea s-a înclinat când Hugo îl ridică, aruncându-l peste umăr. Era mai puternic decât părea. "Oh, Doamne. Hugo, lasă-mă jos!" Şi-a bătut mâinile de spatele lui Hugo, râzând în timp ce făcea asta.
— Niciodată, spuse Hugo. „Niciodată, niciodată, niciodată."
Wallace îşi ridică capul şi ridică privirea spre uşă în timp ce Hugo se îndrepta spre scări. Pentru o scurtă clipă, a văzut florile şi frunzele crescând de-a lungul pădurii. „Mulţumesc", şopti el.
Dar uşa era doar atât: o uşă.
Nu a răspuns.
Ar fi, într-o zi. Îi aştepta pe toţi.

Turul dormitorului lui Hugo a mers zdrobitor. Chiar era mai bine fără îmbrăcăminte.

EPILOG

Într-o seară de la mijlocul verii, Nelson Freeman a spus: „Cred că este timpul”.
Wallace ridică privirea. Spăla tejgheaua după încă o zi în registrul lui Charon's Crossing Tea and Treats. Hugo şi Mei erau în bucătărie şi îşi făceau pregătirea pentru dimineaţa următoare. A fost o muncă bună, o muncă grea. Era obosit mai mult decât nu era, dar se culca în fiecare seară cu un sentiment de împlinire.
Cu siguranţă nu a stricat că el şi Hugo au lucrat împreună la fel de bine ca şi ei. După ce managerul plecase şi odată ce strălucirea de foc a vieţii dispăruse uşor, Wallace se îngrijoră că era prea devreme. Un lucru a fost să ai o fantomă în casa ta. Era cu totul altceva să-i facă în carne şi oase şi să împartă un pat. Se gândise să se mute undeva în oraş pentru a le oferi puţin spaţiu sau, cel puţin, într-o altă cameră din casă.
Nancy hotărâse să se mute înapoi de unde venise, iar apartamentul ei devenise disponibil. Ea venise să-şi ia rămas bun, îmbrăţişându-l pe Hugo înainte să plece. Părea... mai strălucitoare, cumva. Nu s-a vindecat şi probabil că nu va fi pentru mult timp, dacă vreodată, dar viaţa se întorcea încet la ea. Ea i-a spus lui Hugo: „Încep din nou. Nu ştiu dacă mă voi întoarce vreodată. Dar nu voi uita ce s-a întâmplat aici.”
Şi cu asta, ea a plecat.
Hugo înlăturase ideea ca Wallace să-i ia apartamentul cu o expresie morocănosă, cu braţele încrucişate. „Poţi sta aici.”
— Nu crezi că e prea devreme?
A scuturat din cap. — Am îndepărtat partea grea din drum, Wallace. Te vreau aici." Se încruntă, părând nesigur. „Dacă nu vrei să pleci.”
— Nu, nu, spuse Wallace în grabă. „Îmi place mai degrabă locul în care sunt.”
Hugo îi zâmbi. "Tu? Şi ce anume îţi place la asta?”
Wallace se înroşi, mormăind pe sub răsuflarea cât de îngâmfat devenise Hugo.
Şi asta a fost ultima dată când a menţionat asta.
La scurt timp după învierea sa (un cuvânt la care a încercat să nu se gândească prea mult), l-a pus pe Hugo să sune fosta lui firmă de avocatură. La început, nimeni nu a ascultat, dar Hugo a fost persistent, Wallace dându-i cuvintele potrivite de spus. Wallace făcuse o greşeală groaznică, iar Patricia Ryan ar trebui să fie reangajată imediat, iar bursa fiicei ei restabilită. I-a luat aproape o săptămână pentru ca lui Hugo să-l contacteze pe unul dintre parteneri – Worthington – şi când Hugo i-a spus de ce sună, Worthington a spus: „Wallace a vrut asta? Wallace Price? Esti sigur? El a fost cel care a concediat-o. Şi dacă l-ai cunoscut pe Wallace, ştii că nu a recunoscut niciodată greşeli.
„A făcut de data asta”, a spus Hugo. „Înainte de a muri, mi-a trimis o scrisoare scrisă de mână. Nu l-am primit decât acum câteva zile.”
— Oficiu poştal, spuse Worthington. „Alerg mereu în spate.” Tăcere. Apoi, „Nu mă iei cu mine, nu? Asta nu este o glumă de dincolo de mormânt pe care Wallace a vrut să o tragi? El a pufnit. „Nu contează, asta nu poate fi. Wallace nu ştia să glumească.”
Wallace mormăi pe sub răsuflare despre ridicolul avocaţilor.
— Îţi pot trimite scrisoarea, spuse Hugo. „Îţi poţi verifica scrisul de mână. Este foarte clar că vrea ca doamna Ryan să-şi recapete slujba.”

Transpirația curgea pe ceafa lui Wallace în timp ce aștepta, uitându-se la telefonul de pe tejghea.
Worthington oftă. „Nu am crezut niciodată că merită ceea ce i s-a întâmplat. Era bună. Mai mult decât, chiar. De fapt, m-am gândit să o sun și... Făcu o pauză. „Spun ce: trimite-mi ce ai, iar eu o să mă uit la el și să plec de acolo. Dacă vrea să se întoarcă să lucreze cu noi, atunci am fi bucuroși să o avem."
— Mulțumesc, spuse Hugo în timp ce Wallace aplauda în tăcere. "Apreciez asta. Știu că Wallace ar...
„De unde l-ai cunoscut pe Wallace?" întrebă Worthington.
Wallace încremeni.
Hugo nu a făcut-o. S-a uitat la Wallace în timp ce a spus: „L-am iubit. Îl iubesc încă."
— Oh, spuse Worthington. „Asta e... îmi pare rău pentru pierderea ta. Nu știam că... are pe cineva."
— Da, spuse simplu Hugo.
Worthington s-a deconectat, iar Wallace l-a îmbrățișat pe Hugo cât a putut de tare. „Mulțumesc", șopti el pe umărul lui Hugo. "Mulțumesc."

Nu a fost ușor. Bineînțeles că nu a fost. Wallace învăța să trăiască din nou, o adaptare care s-a dovedit mai grea decât se aștepta. Încă a făcut greșeli. Dar nu era ca înainte să i se oprească inima.
S-au certat, uneori, dar întotdeauna era puțin și nu lăsau lucrurile nespuse. O făceau să funcționeze. Wallace era sigur că o vor face întotdeauna.
Și nu era ca și cum ar fi fost unul în buzunarele din spate ale celuilalt tot timpul. Toți aveau treburi de făcut. Mei și-a asumat cu plăcere rolul de antrenor al lui Wallace. Ea s-a grăbit să sublinieze când el a încurcat, dar nu i-a ținut niciodată asta împotriva lui. L-a muncit din greu, dar numai pentru că știa de ce era capabil. „Într-o zi", i-a spus ea, „o să faci asta pe cont propriu. Trebuie să crezi în tine, omule. Știu că fac."
A fost mai mult decât se aștepta. Nu s-a gândit niciodată la moarte până când a murit. Și acum, după ce se întorsese, uneori se lupta cu imaginea de ansamblu, cu rostul tuturor. Dar îi trebuia pe Mei, Nelson și Apollo să se retragă atunci când lucrurile au devenit confuze. Și Hugo, desigur. Întotdeauna Hugo.
Managerul se întorsese la o săptămână după ce l-a readus la viață pe Wallace. Și odată cu el a venit și al doilea lor Husk, o femeie cu dinți negri și cu privirea liberă. Wallace se încruntă la vederea ei, dar nu îi era frică.
„Fă ce vrei", a spus managerul, fără a oferi ajutor suplimentar. S-a așezat pe un scaun, ronțăind o farfurie cu resturi de chifle.
„Nu ai de gând să ajuți?" întrebă Wallace.
Managerul a clătinat din cap. „De ce ar trebui? Un manager de succes știe să delege. Iti dai seama."
Au făcut-o, în cele din urmă, din cauza lui Mei. În timp ce managerul se uita, ea stătea în fața lui Husk. Ea o luă de mână. Mei se strâmbă și, dacă era ceva asemănător cu Cameron, Wallace știa că vedea fulgerări din viața femeii, toate alegerile pe care le făcuse care o făcuseră să devină așa cum era. Când a lăsat femeia să plece, ea plângea. Hugo întinse mâna spre ea, dar Mei clătină din cap. — E în regulă, spuse ea slab. „Este doar... multe. Dintr-o

dată." Ea şi-a şters ochii. „Ştiu cum să o ajut. Parcă a fost cu Wallace şi Cameron. Hugo, depinde de tine."
Hugo a făcut un pas înainte şi, deşi Wallace nu a putut să-l vadă, ştia că Hugo a prins cârligul din propriul piept, trăgându-l afară cu un mormăit. Aerul din ceainărie s-a încins când a apăsat cârligul în Husk. Ea a căzut când pielea i se umplea de culorile vieţii. Ea se aplecă, strângându-şi de părţile laterale, când negrul dinţilor ei se transforma în alb.
„W-aaat", a spus femeia. „Ce-aaaat este... asta? Ce. Se întâmplă?"
— Eşti în siguranţă, spuse Hugo. Se uită la Wallace, care îşi arcui o sprânceană, o privire ascuţită spre pieptul lui Hugo. Hugo dădu din cap, iar Wallace răsuflă uşurat. Un alt cârlig apăruse în pieptul lui Hugo, legându-l de femeie. A funcţionat. "Te-am prins. Poti sa-mi spui numele tau?"
— Adriana, şopti ea.
Managerul mormăi printr-o gură de scone.
Din acea zi, mai ajutaseră o duzină de Husks. Uneori era Mei. Alteori, era Wallace. Au fost zile în care plecau să-i găsească pe Husks ei înşişi, iar altele când Husks apăreau pe drumul care ducea la ceainărie, înconjuraţi de urme de copite în pământ. Unii au fost mai grei decât alţii. Unul fusese Husk de aproape două sute de ani şi nu vorbea engleza. Reuşiseră să-l ajute cu pielea dinţilor, dar Wallace ştia că de acolo va deveni mai uşor. Ei ar face ce ar putea pentru toţi cei care au venit la ei.
Oamenii oraşului au fost curioşi de această nouă adăugare la Traversarea lui Charon. Nu a durat mult până s-au răspândit zvonuri despre Wallace şi relaţia lui cu Hugo. Oamenii au intrat să-l privească. Femeile mai în vârstă au guturat, femeile mai tinere păreau dezamăgite de faptul că Hugo a ieşit de pe piaţă (la fel ca şi câţiva dintre bărbaţi, spre bucuria complicată a lui Wallace) şi nu a trecut mult timp până când noutatea a dispărut şi Wallace a devenit încă un altul. fix al oraşului. I-au făcut cu mâna când l-au văzut pe trotuar sau în băcănie. Întotdeauna îi făcea semn înapoi.
Wallace Price a devenit Wallace Reid. Cel puţin, asta spunea noul său act de identitate şi cardul de securitate socială. Mei i-a spus să nu pună prea multe întrebări când i le înmânase după ce s-a întors dintr-o excursie de trei zile pentru a-şi vizita mama, despre care a spus că a mers mai bine decât se aştepta. „Mama cunoaşte oameni", a spus ea, cu buzele înclinate. „Ea a ales numele de familie pentru tine. I-am arătat câteva poze cu tine şi mi-a spus să-ţi spun că numele de familie este pentru că eşti subţire ca trestia şi că trebuie să mănânci mai mult.
— Îi voi scrie un bilet de mulţumire, spuse Wallace, distras în timp ce trecea cu degetul peste noul său nume.
"Bun. Ea se aşteaptă să o faci."
Desdemona Tripplethorne s-a întors la ceainărie, spunându-le că vrea să-l vadă singură pe noul angajat de la Charon's Crossing. Squat Man şi Thin Man se înghesuiau în spatele ei, privindu-l pe Wallace. Desdemona îl studia în timp ce se agita. În cele din urmă, sprânceana ei s-a încruntat şi a spus: „Ne-am… ne-am întâlnit? Jur că te cunosc de undeva."
— Nu, spuse Wallace. „Cum am putut? Nu am mai fost niciodată aici."
— Presupun că ai dreptate, spuse ea încet. Ea clătină din cap. „ Numele meu este Desdemona Tripplethorne, sunt sigur că ai auzit de mine. Sunt un clarvăzător..."
Mei tuşi. Suna ciudat ca *o prostie* .

Desdemona a ignorat-o. „—şi vin aici din când în când să vorbesc cu spiritele care bântuie acest loc. Ştiu cum sună. Dar există mai mult în lume decât ai putea şti.”
"Este acolo?" întrebă Wallace. "De unde ştiţi?"
Ea a bătut o parte a capului. „Am un dar.”
Ea a plecat o oră mai târziu, dezamăgită când plancheta de pe tabla ei Ouija şi pană de pene nu se mişcaseră nici măcar un milimetru. Se va întoarce, a anunţat ea măreţ înainte de a părăsi ceainăria într-un vârtej de auto-dreptare, Omul Subţire şi Omul Squat grăbindu-se după ea.
A continuat, viaţa a continuat, mereu înainte. Zilele bune, zilele nu atât de bune, zilele în care se întreba cum putea să suporte mult mai mult timp să fie înconjurat de moarte. L-a lovit şi pe Hugo; deşi puţine şi îndepărtate, încă avea atacuri de panică, zile în care i se bloca respiraţia în piept, cu plămânii îngustându-se. Wallace nu a încercat niciodată să-l forţeze să treacă prin atacuri, doar s-a aşezat pe puntea din spate cu el, bate, bat, bat, Apollo alertă la picioarele lui Hugo. Când Hugo şi-a revenit, respira lent şi adânc, Wallace a şoptit: „Bine?”
— O să fiu, spuse Hugo, luând mâna lui Wallace în a lui.
Nu a fost întotdeauna Husks. Spirite încă veneau la ei, spirite care aveau nevoie de cineva ca Hugo ca ferryman. Adesea, erau furioşi şi distructivi, amărâţi şi reci. Unii dintre ei au stat săptămâni întregi, răvăşind şi răvăşind despre cum nu voiau să fie morţi, că nu voiau să fie prinşi aici, aveau să plece *şi* nimic nu îi va opri, trăgând de cabluri. întinzându-se de la pieptul lor până la al lui Hugo, ameninţând că va scoate cârligul care îi ţinea pe pământ.
Nu au făcut-o.
Au rămas mereu.
Au ascultat.
Ei au învăţat.
Au înţeles, după un timp. Unele au durat mai mult decât altele.
Dar asta a fost în regulă.
Fiecare dintre ei şi-a găsit drumul spre uşă şi spre ceea ce a urmat.
La urma urmei, Traversarea lui Charon nu era altceva decât o staţie de drum.
Cel puţin pentru morţi.
Cei vii au fost cei care şi-au găsit rădăcinile crescând adânc în pământ. Plantele de ceai, îi spusese odată Hugo lui Wallace, necesitau răbdare. Trebuia să ai timp şi să ai răbdare.
De aceea, într-o seară de vară, când Nelson a spus: „Cred că este timpul”, Wallace ştia ce vrea să spună.
Dar orice răspuns i-a secat în gât când a văzut cine stătea înaintea lui.
A dispărut bărbatul în vârstă care se sprijinea de un baston.
În locul lui stătea un bărbat mult mai tânăr, cu spatele drept, cu mâinile împreunate în spatele lui, în timp ce se uita pe fereastră, cu bastonul dispărut de parcă nu ar fi fost deloc acolo. Wallace l-a recunoscut imediat. Îl văzuse chiar pe acest om în multe dintre fotografiile atârnate pe pereţii ceainăriei şi în camera lui Hugo, mai ales în alb-negru sau în culori granulate.
„Nelson?” şopti el.
Nelson întoarse capul şi zâmbi. Ridurile lui dispăruseră, înlocuite de pielea netedă a cuiva mult mai tânăr. Ochii îi sclipeau. Era mai mare, mai puternic. Părul îi stătea într-un afro

negru pe cap, la fel ca al nepotului său. Deceniile se topiseră până când Wallace a apărut un bărbat care arăta la fel de tânăr ca Hugo. Ce spusese Nelson?
Este simplu, într-adevăr. Îmi place să fiu bătrân.
— Ai rămas așa pentru că așa te cunoștea Hugo când erai în viață, spuse Wallace răgușit.
— Da, spuse Nelson. "Am facut. Și aș face totul din nou dacă ar fi, dar cred că este timpul pentru ceea ce îmi doresc. Și Wallace, vreau asta."
Wallace și-a șters lacrimile. "Esti sigur."
Se uită înapoi pe fereastră. "Eu sunt."

Mei le făcea ceai, în timp ce ceilalți se adunau în ceainăria întunecată, lumina lunii scaldă pădurea din jurul lor. Hugo stătea pe un scaun, cu bandana în poală (neagră cu mici rațe galbene), privind prin ceainărie cu un zâmbet liniștit pe față.
Mei scoase tava de ceai, așezând-o pe masă. Mirosul de chai a umplut camera, gros și amețitor. Hugo turnă ceai pentru fiecare dintre ei, cu cestile umplute până la refuz. Le-a întins fiecăruia câte o ceașcă, așezându-l pe podea un vas pentru Apollo, care începu să lupă frenetic lichidul. Wallace nu a putut să bea din propria lui ceașcă, îngrijorat că mâinile i se vor tremura prea mult.
„Este frumos", a spus Hugo în timp ce Mei stătea lângă el. Încă nu a comentat aspectul bunicului său. Păruse o clipă uluit când îl văzuse pe Nelson așa cum era acum, dar îl acoperise repede. Wallace știa că aștepta ca Nelson să o aducă în discuție. „Ar trebui să facem asta mai des. Doar noi, la sfârșitul zilei." Se uită la fiecare dintre ei pe rând, zâmbetul dispărând când privirea i-a găsit pe Wallace, care a eșuat lamentabil în încercarea de a-și educa expresia. "Ce este? Ce s-a întâmplat?"
Wallace și-a dres glasul și a spus: „Nimic. Nu-i nimic. eu..."
— Hugo, spuse Nelson, cu o linie subțire de șezut pe buza de sus. „Dragul meu Hugo."
Hugo se uită la el.
Și chiar așa, știa.
Empatic aproape de vină.
Hugo își puse ceașca pe masă.
A închis ochii.
El a spus: „Bunicule?" cu o voce mică.
— E timpul, spuse Nelson. „Am trăit o viață lungă. O viata buna. am iubit. Am fost iubit în schimb. Am făcut ceva din nimic. Acest loc. Acest mic magazin de ceai. Soția mea, inima mea. Copiii mei. Și tu, Hugo. Chiar și când am devenit doar noi doi, m-am ținut cât am putut de strâns. Mi-am făcut griji că nu voi fi suficient, că ai vrut mai mult decât aș putea să-ți dau."
— Nu am făcut-o, mormăi Hugo. „Nu am vrut altceva."
— Poate că nu, aprobă Nelson cu blândețe. „Dar ai găsit tot la fel. L-ai găsit în Mei și Wallace, dar chiar înainte de ei, erai deja pe drum. Ai construit această viață, această viață minunată cu propriile tale mâini. Ai luat uneltele pe care ți le-am dat și le-ai făcut ale tale. Ce poate cere mai mult un bărbat?"
— Doare, spuse Hugo ridicând capul. Își apăsă o mână pe piept deasupra inimii.
Mei suspină în mâinile ei, sughițând.

— Știu, spuse Nelson. „Dar pot pleca acum, în siguranță știind că stai pe picioarele tale. Și când vor veni zilele în care nu crezi că vei putea, vei avea alții care să se asigure că o vei face. Acesta este ideea, Hugo. Acesta este scopul tuturor acestor lucruri."
— Supărare, se sufocă Hugo. „Este durere." Apollo a încercat să-i dea nasul la mână, indiferent de câinele de serviciu care fusese în viață. Se așeză pe podea lângă picioarele lui Hugo, la câțiva centimetri de nasul lui Hugo.
— Este, a fost de acord Nelson. „Ne vom revedea. Dar nu pentru mult, mult timp. Ai o viață de trăit și va fi plină de o asemenea culoare și bucurie încât îți va taia răsuflarea. Mi-aș dori doar…" El clătină din cap.
"Ce?" întrebă Hugo.
„Aș vrea să te pot îmbrățișa", a spus Nelson. "Pentru ultima dată."
„Mei."
— La asta, șefu', a spus Mei. Se mișcă repede, bătându-și degetul pe palmă. Aerul se bâlbâi, iar apoi îl îmbrățișa pe Nelson cu toată puterea ei. Nelson râse strălucitor, cu fața spre tavan, cu lacrimile curgându-i pe față.
— Da, spuse el. "Este în regulă. Asta e bine, într-adevăr."
Când Mei s-a îndepărtat, Nelson a zâmbit.
"Când?" întrebă Hugo.
„Cred că la răsărit."

Cei care au venit la Charon's Crossing Tea and Treats a doua zi dimineața au fost surprinși să găsească ușa de la intrare încuiată încă o dată, un semn în fereastră cu scuze, spunând că ceainăria va fi închisă în acea dimineață pentru un eveniment special. A fost bine. Ar reveni.
Înăuntru, Hugo se ridică nesigur în picioare. Petrecuseră noaptea împreună în fața șemineului, Nelson pe scaun, focul trosnind. Wallace, Mei și Apollo ascultaseră în timp ce cei doi bărbați povesteau povești despre tinerețea lor, povești despre familia lor, care a trecut înaintea lor.
Dar un râu se mișcă într-o singură direcție, oricât de mult ne-am dori să nu fie așa.
Cerul nopții a început să se lumineze.
Ochii lui Nelson erau închiși. El a șoptit: „Pot să aud. Usa. Șoaptele. Cântecul pe care îl cântă. Știe că sunt gata."
Hugo prinse strâns mâna lui Wallace. "Bunic?"
"Da?"
"Mulțumesc."
"Pentru?"
"Tot."
Nelson chicoti. „Este destul de mult pentru care să fii recunoscător."
"Sunt serios."
„Știu că faci." A deschis ochii. „Sunt puțin speriat, Hugo. Știu că nu ar trebui să fiu, dar sunt toți la fel. Nu este amuzant?"
Hugo clătină încet din cap. Și-a îndreptat umerii și a devenit ferrymanul care era. „Nu ai de ce să te temi. Nu vei mai cunoaște durerea. Nu vei mai cunoaște suferința. Va fi pace pentru tine. Tot ce trebuie să faci este să te ridici pe ușă."
"Mă vei ajuta?" întrebă Nelson.

Iar Hugo a spus: „Da. Te ajut eu. Mereu."
Nelson se ridică încet de pe scaun. Era instabil în picioare, legănându-se dintr-o parte în alta. „Oh", şopti el. „Acum se aude mai tare."
Hugo se ridică. Se uită în jos la Mei, Wallace şi Apollo. „Vrei să vii cu noi?"
Mei îşi lăsă capul. "Esti sigur?"
— Da, spuse Hugo. "Sunt sigur. Bunic?"
„Mi-ar plăcea foarte mult asta", a spus Nelson.
Şi aşa au făcut.
I-au urmat pe Nelson şi pe Hugo pe scări până la etajul doi.
La al treilea.
La a patra.
S-au adunat sub uşă. Wallace ştia ce auzea Nelson, deşi nu mai putea auzi el însuşi.
Nelson se întoarse spre ei. „Mei. Uită-te la mine."
Ea a facut.
„Ai un dar", i-a spus Nelson. „Unul care nu poate fi negat. Dar imensitatea inimii tale este cea care te face ceea ce eşti. Nu uita niciodată de unde vii, dar nu-i permite să te definească. Ţi-ai făcut locul aici şi mă îndoiesc că va exista vreodată un Secerător mai bun decât tine."
„Mulţumesc", şopti ea.
— Wallace, spuse Nelson. „Ai fost un nemernic."
Wallace se sufocă.
„Şi totuşi, ai reuşit să treci dincolo de ea pentru a deveni omul care stă în faţa mea. Un Freeman onorific. Poate într-o zi vei deveni un adevărat Freeman, ca Mei. Nu mă pot gândi la niciun bărbat mai bun cu care să-i împărtăşesc un nume."
Wallace dădu din cap mut.
— Apollo, spuse Nelson. "Tu-"
— Ar trebui să merg cu el, spuse Hugo încet.
Apollo ridică capul spre Hugo.
Hugo se ghemui în faţa lui. Apollo a încercat să-i lingă faţa, dar limba i-a trecut prin obrazul lui Hugo. — Hei, băiete, spuse Hugo. „Vreau să mă asculţi, bine? Am o slujbă pentru tine. Sta."
Apollo stătea prompt, înclinând capul în timp ce îl privea pe Hugo.
Hugo a spus: „Eşti cel mai bun prieten al meu. Ai făcut mai mult pentru mine decât aproape oricine altcineva. Când eram pierdut şi nu puteam să respir, m-ai pus la pământ. Mi-ai amintit că era în regulă să doare atâta timp cât nu mă las să mă consume. Ţi-ai făcut partea, iar acum trebuie să fac acelaşi lucru pentru tine. Vreau să-mi faci o favoare. Fii cu ochii pe bunicul pentru mine. Asigură-te că nu are prea multe probleme, bine? Cel puţin până mă voi putea alătura ţie."
Urechile lui Apollo s-au aplatizat pe craniu, în timp ce capul i se lăsă. Se văita încet, încercând să-şi lovească capul de genunchiul lui Hugo fără niciun rezultat.
— Ştiu, şopti Hugo. „Dar jur că într-o zi vom alerga din nou împreună. Nu o voi uita nici pe tine. Du-te, Apollo. Du-te cu bunicul."
Apollo se ridică. Privea între Hugo şi Nelson ca şi cum nu era sigur. Pentru o clipă, Wallace s-a gândit că va ignora ordinul lui Hugo şi va rămâne exact acolo unde se afla.
El nu a făcut-o.

Îl lătră pe Hugo, cu o vogă scăzută înainte de a se întoarce spre Nelson. Apollo l-a înconjurat pe Nelson, adulmecându-i picioarele înainte de a-şi apăsa botul de mâna lui Nelson. Nelson îi zâmbi. „Eşti gata, Apollo? Cred că mergem într-o aventură. Mă întreb ce vom vedea?"
Apollo şi-a lins degetele.
Hugo se ridică din ghemuire. S-a mişcat până când a stat în faţa bunicului său. Wallace s-a gândit că va ezita, fie doar pentru o clipă. El nu a făcut-o. Şi-a ridicat mâna spre pieptul lui Nelson şi, în momentul în care degetele i s-au închis în jurul cârligului, doar el şi Nelson l-au putut vedea, Nelson a spus: „Hugo?"
Hugo se uită la el.
Nelson a spus: „Ne vedem, bine?"
Hugo zâmbi strălucit. „Al naibii de drept o vei face." Şi apoi a scos cârligul. S-a întors şi i-a făcut acelaşi lucru lui Apollo, câinele ţipând o dată.
Hugo stătea în picioare, inspirând adânc în timp ce îşi ridică mâna deasupra capului spre clanţa uşii. Degetele i-au acoperit frunza şi, cu o răsucire a încheieturii mâinii, uşa s-a deschis.
Lumină albă s-a revărsat, cântecul vieţii şi al morţii ca o simfonie.
— Oh, spuse Nelson, cu vocea tăcută în reverenţă. „Niciodată... nu m-am gândit niciodată... Toată această lumină. Toate aceste culori. Cred ca da. Da, te aud. Te văd, Doamne, te *văd* ." A râs sălbatic când picioarele lui părăseau podeaua, Apollo părând surprins comic, în timp ce ale lui făceau la fel. „Hugo!" a plâns Nelson. „Hugo, este real. Toate acestea sunt reale. Este viaţă. Este *viata.* "
Clipind împotriva luminii orbitoare, Wallace văzu conturul lui Nelson şi Apollo în timp ce se ridicau prin aer. Apollo se uită în jur, cu limba întinsă. Aproape că părea că zâmbeşte.
Şi apoi au trecut amândoi prin prag.
Înainte să se închidă uşa, Wallace auzi vocea lui Nelson pentru ultima oară, în timp ce Apollo lătră fericit.
El a spus: „ *Sunt acasă* ".
Uşa s-a închis trântit.
Lumina s-a stins.
Nelson şi Apollo dispăruseră.
Tăcerea s-a aşezat ca o pătură peste etajul al patrulea al ceainăriei.
„Ce crezi că a văzut?" Întrebă Mei în cele din urmă în timp ce îşi ştergea ochii.
Hugo ridică privirea spre uşă. Deşi faţa lui era udă, a zâmbit. "Nu ştiu. Şi nu asta e rostul? Nu ştim până nu este timpul nostru. Îmi poţi acorda un moment? Vreau... Voi coborî în curând."
Wallace şi-a atins dosul mâinii înainte de a o urma pe Mei în jos pe scări. I s-a părut că îl aude pe Hugo vorbind încet, aproape ca o rugăciune.

În acea noapte, Wallace l-a găsit pe Hugo pe puntea din spate. Mei era în bucătărie, muzica ei teribilă răsunând tare, făcând oasele casei să tremure. El clătină din cap în timp ce închise uşa din spate în urma lui.
Hugo îi aruncă o privire înapoi. "Buna ziua."
— Bună, Hugo, spuse Wallace. "Esti bine?" A tresărit când se alătură lui Hugo la balustradă. "Intrebare stupida."

— Nu, spuse Hugo în timp ce îşi punea capul pe umărul lui Wallace. „Nu cred că este. Şi sincer? Nu ştiu dacă sunt bine. E ciudat. I-ai auzit vocea la sfârşit?”
— Am făcut-o, spuse Wallace.
„A sunat...”
"Gratuit."
Wallace îl simţi pe Hugo dând din cap împotriva lui. Îşi înfăşura un braţ în jurul taliei lui Hugo. „Nici nu pot să încep să-mi imaginez uşurarea pe care trebuie să o fi simţit. Eu...” El a ezitat. Apoi, „Eşti supărat pe el?”
— Nu, spuse Hugo. „Cum aş putea fi? M-a vegheat destul de mult timp şi m-a ajutat să mă înveţe cum să fiu o persoană bună. Şi, în plus, ştia că sunt pe mâini bune.”
"Tu esti?"
Hugo a râs. "Aşa cred. Eşti destul de bine cu...”
Wallace gemu. „Încerc să am un moment aici.”
Hugo şi-a întors capul ca să poată săruta partea inferioară a maxilarului lui Wallace cu un pocnit puternic. Wallace zâmbi lângă părul lui. — Sunt, şopti Hugo. „Pe mâini bune. Cel mai bun, într-adevăr. Şi are dreptate: acesta nu este la revedere. Ne vom revedea. Noi toti. Dar până atunci, mai avem de lucru. Şi o vom face împreună.”
— O vom face, încuviinţă Wallace. "Cred că-"
Uşa din spate se deschise.
Lumina s-a revărsat.
S-au întors.
Mei stătea în prag. „Încetează să mai fii grosolan şi drăguţ şi blech. A apărut un nou fişier.”
Hugo se depărtă de balustradă. "Spune-mi."
Mei a început să recite din memorie conţinutul fişierului. Hugo nu interveni, ascultând în timp ce Mei zgâlţâia fapte despre noul lor oaspete.
Wallace aruncă o privire înapoi la plantele de ceai.
Frunzele lor fluturau în briza caldă. Erau puternici, ferm înrădăcinaţi în sol. Hugo se ocupase de asta.
— Wallace, strigă Hugo din prag. "Vii?"
— Da, spuse Wallace, întorcându-se din grădină. "Să o facem. Cine va fi noul nostru invitat?”
Când ajunse la uşă, Wallace luă mâna întinsă a lui Hugo fără ezitare. Uşa se închise în urma lor. O clipă mai târziu, lumina de pe puntea din spate s-a stins, grădina de ceai scăldată doar în lumina lunii.
Dacă s-ar fi uitat pentru ultima dată în urmă, ar fi văzut mişcare în pădure. La linia copacilor, acolo, în întuneric, un cerb mare şi-a coborât capul spre pământ în venerare, cu flori atârnând de coarne. În scurt timp, s-a mutat înapoi printre copaci, petalele trecându-i în urma.

MULȚUMIRI

Under the Whispering Door este o poveste profund personală pentru mine; prin urmare, a fost foarte greu de scris. Mi-a luat mult să termin, deoarece m-a forţat să-mi explorez propria durere din cauza pierderii pe cineva pe care îl iubeam foarte mult, mai mult decât am mai avut vreodată – în afara terapiei, cel puţin. Există un catharsis la durere, deşi de obicei nu vedem asta în mijlocul ei. Nu voi spune că scrierea acestei cărţi m-a ajutat să mă vindec, pentru că ar fi o minciună. În schimb, voi spune că m-a lăsat să mă simt puţin mai plină de speranţă decât am avut înainte, atât de dulce-amărui. Dacă trăieşti suficient pentru a învăţa să iubeşti pe cineva, vei cunoaşte durerea la un moment dat. Aşa funcţionează lumea.

Câţiva oameni minunaţi v-au ajutat să vă aduceţi această carte, aşa că aş dori să le mulţumesc acum.

Prima este Deidre Knight, agentul meu, care susţine cu înverşunare cărţile mele şi crede în ele, poate mai mult decât oricine altcineva. Ea este cel mai bun agent pe care l-ar putea cere un autor. Mulţumesc lui Deidre şi echipei The Knight Agency, inclusiv Elaine Spencer, care se ocupă de toate drepturile străine asupra cărţilor mele. Ea este motivul pentru care *The House in the Cerulean Sea* şi *Under the Whispering Door* sunt traduse în atât de multe limbi diferite.

Ali Fisher, editorul meu, mi-a dat cel mai bun sfat de scris pe care l-am primit vreodată. În timp ce eram în mijlocul editărilor acestei cărţi, ea mi-a spus un cuvânt care a schimbat modul în care am privit povestea lui Wallace: *descentralizare* . Asta nu va însemna mare lucru pentru tine, dar crede-mă când spun că a fost ca soarele care izbucneşte printre nori pentru prima dată în câteva săptămâni şi mi-a permis să pun accentul acolo unde ar fi trebuit să fie în primul rând . Această poveste este la fel de bună ca şi datorită ei. Mulţumesc, Ali.

De asemenea, pe partea de editare este editorul asistent Kristin Temple. Kristin a avut o contribuţie cheie cu privire la personajul Managerului (deoarece tind să încerc să-mi încalc propriile reguli din lume), iar acel băiat ciudat care nu este cu adevărat băiat este cine este datorită ei. Mulţumesc, Kristin.

În continuare, cititorii de sensibilitate. Nu pentru a diminua munca pe care a făcut-o oricine altcineva la această carte, dar sensibilitatea cititorilor au fost, poate, unele dintre cele mai importante. Dintre cele cinci personaje centrale — Wallace, Hugo, Nelson, Mei şi Apollo — trei sunt personaje de culoare. Cititorii de sensibilitate au trecut prin diverse iteraţii cu un pieptene fin şi au oferit note extrem de benefice. Aş dori să mulţumesc cititorilor sensibili de la Tessera Editorial, precum şi moukies, care au făcut personajul lui Hugo mult mai bun.

Saraciea Fennell şi Anneliese Merz sunt publiciştii şi majoretele mei şi, în jur, unii dintre cei mai buni oameni pe care un autor i-ar putea cere în echipa lor. Nu ştiu cum fac ei ceea ce fac, dar suntem cu atât mai bine pentru ei şi pentru munca neobosită pe care o fac.

Mai sus sunt editorul Tor Devi Pillai, preşedintele TDA Fritz Foy, vicepreşedintele şi directorul de marketing Eileen Lawrence, executivul Publicity Sarah Reidy, vicepreşedintele Marketing şi Publicitate Lucille Rettino şi preşedintele/fondatorul TDA

Tom Doherty. Ei cred în puterea povestirii queer şi sunt recunoscător că mă lasă să fac genul fantasy mult mai gay.
Becky Yeager este liderul de marketing, ceea ce înseamnă că este treaba ei să facă cunoscut cărţile mele. Unul dintre marile motive pentru care au fost citiţi la fel de larg ca şi ei este munca ei. Mulţumesc, Becky.
Rachel Taylor, coordonatorul de marketing digital, gestionează conturile de reţele sociale Tor şi se asigură că toată lumea văd tweet-urile mele stupide despre cărţile mele. Mulţumesc, Rachel.
Pe partea de producţie, aveţi editorul de producţie Melanie Sanders, managerul de producţie Steven Bucsok, designerul de interior Heather Saunders şi designerul de jachete Katie Klimowicz. Ei fac ca totul să arate la fel de bine. În plus, aş dori să îi mulţumesc lui Michelle Foytek, senior manager al operaţiunilor de publicare, care se coordonează cu producţia pentru a aduce toate materialele exclusive în ediţiile potrivite.
Şi jacheta, omule. Jacheta . Du-te să te uiţi la el doar o clipă. Vezi cât de nenorocit este asta? Asta din cauza Red Nose Studios. Chris are abilitatea neobişnuită de a-mi săpa cumva în creier şi de a-mi face imaginaţia să prindă viaţă sub forma uimitoarei artei de jachetă pe care mi-a făcut-o. Sunt mereu uimit de munca pe care o face. Mulţumesc, Chris.
De asemenea, aş dori să mulţumesc echipei de vânzări Macmillan pentru tot sprijinul şi munca asiduă pentru a aduce această carte – şi toate celelalte – în librăriile de pretutindeni. Sunt cele mai bune majorete pe care le-ar putea cere un autor.
Mulţumesc lui Lynn şi Miei, cititorii mei beta. Ei pot citi poveştile înaintea oricui şi, până acum, nu au alergat încă ţipând, aşa că consider asta drept o victorie.
Mulţumim lui Barnes & Noble pentru că aţi selectat *Under the Whispering Door* ca ediţie exclusivă (dacă nu aţi văzut ceva în plus din ediţia B&N, cu siguranţă ar trebui să verificaţi asta). De asemenea, vă mulţumesc cărţilor şi bibliotecarilor din întreaga lume care mi-au susţinut cărţile în faţa cititorilor. Îţi sunt pentru totdeauna dator şi voi face orice îmi vei cere, chiar dacă asta înseamnă să te ajut să ascunzi un corp.
În sfârşit, pentru tine, cititorul. Datorită ţie, pot să fac toată chestia asta cu scrisul ca treaba mea. Mulţumesc că m-ai lăsat să fac ceea ce îmi place cel mai mult. Abia aştept să vezi ce urmează.

TJ Klune
11 aprilie 2021

CITEȘTE PENTRU INTRODUCEREA LUI MEI ÎN REAPING

Bun venit, **MEIYING** . Aţi fost desemnat să culegeţi **FIINŢE UMANE** . Dacă a existat o eroare materială şi nu ar trebui să culegeţi **FIINŢE UMANE** , vă rugăm să trimiteţi o solicitare Managerului pentru materialele corecte. Deoarece timpul este esenţial, cererea dumneavoastră va fi examinată cu cea mai mare urgenţă. În prezent, timpul de aşteptare este **de DOI ANI, şapte luni şaisprezece zile .**

INTRODUCERE ÎN CULEGERE

Felicitări! Dacă citeşti asta, ai fost selectat pentru una dintre cele mai onorabile poziţii din universul cunoscut: Reaper! Seceratul este la fel de veche ca timpul însuşi, pentru că acolo unde există viaţă, cu siguranţă urmează moartea. Mortalitatea este un subiect dens şi complicat şi, deşi această introducere nu este deloc cuprinzătoare, următoarele 7.598 de pagini vă vor oferi o schiţă a ceea ce va necesita noul dvs. loc de muncă. Vă rugăm să reţineţi că fiecare cultură de pe **PLANETĂ PĂMÂNT** are propriile sale opinii şi obiceiuri atunci când vine vorba de moarte, aşa că este important ca un Secerător să aibă o înţelegere clară a ceea ce ar putea implica. Programul de secerat este intens, dar apoi trebuie să fie. Nu există niciodată un moment în care un subiect este mai vulnerabil. Este important ca un Secerător să fie amabil, politicos şi empatic, totodată amintindu-şi că Secerătorul reprezintă Universul. Eşti faţa morţii şi ar trebui să acţionezi în consecinţă: cu profesionalism şi diplomaţie. Să începem, da?

SECȚIUNEA I
CE ESTE UN SECERĂTOR?

Secerătorii au o istorie lungă și plină de istorie pe **PLANETĂ PĂMÂNT** . Revenind la primele zile ale **omenirii** , seceratul a jucat un rol major în trecerea de la sfârșitul vieții la începutul eternității și a fost descrisă în multe forme diferite.
De exemplu, în **EUROPA DE VEST** , spectrul morții a fost înfățișat ca un **schelet uman** . Distracție! În **Orientul Mijlociu** , s-a arătat că Moartea este **DUMNEZEU CUNOSCUT CA MOT SAU MAWETH** . Acesta este și distractiv!
Deși acestea sunt doar câteva exemple, ele înseamnă același lucru: tu! Și cu asta, s-ar putea să vă întrebați: Ce este exact un Reaper? Aceasta este o întrebare foarte bună, **MEIYING** . În acest scop, haideți să explorăm ce înseamnă, astfel încât **CREIERUL vostru UMAN** să poată începe să vă înțeleagă noua poziție. În **LIMBA ENGLEZĂ** , un Reaper trebuie să acționeze astfel:
R espond
Eficient _
Și cu
răbdare _
Empatie și
Respect _

Da, da. Acronimele ne fac și pe noi entuziasmați. Sperăm că vă distrați la fel de mult ca noi, **MEIYING .**
Dar, cu toată seriozitatea, a fi un Secerător înseamnă a avea de-a face cu **OAMENII** atunci când sunt speriați, triști și uneori supărați. Majoritatea ființelor nu le place să ia în considerare propria lor mortalitate și este datoria Secerătorului să se asigure că trecerea lor este tratată cu grijă în timp ce lucrează împreună cu Ferrypeople (mai multe despre ei în Secțiunea III).
De exemplu, **FEMEILE UMANE ALBE** experimentează bucuria din **EXPRESA VIE, RĂDE, IUBESC** . Dacă ești repartizat unei **FEMEIE UMĂ ALBĂ** , reamintește **-I** DE **VIE, RĂDE, IUBIRE** și sigur vei vedea un **ZÂMBET** pe **FATA EI UMĂ .**
Acesta este, desigur, doar un exemplu. Deoarece **OAMENII** vin în **TOATE FORME, MĂRIMI ȘI CULORI** , vi se va cere să personalizați fiecare experiență a Dearly Departed (DD) pentru a se potrivi cu acel DD specific. O singură mărime nu se potrivește tuturor în viață sau moarte și este important ca Reaper să poată lua decizii într-o fracțiune de secundă pe baza DD-ului care le este atribuit. Ceea ce urmează este o listă de 927 de puncte menite să vă ajute în luarea acestor decizii. Asigurați-vă că le memorați pe fiecare. Vei fi testat. Găsiți unul greșit și s-ar putea să vă șteargă mintea înainte de a fi înapoiat de unde ați venit!
1. NU ENTRATI PANICA! PANICA DOAR FACE LUCRURILE MAI RĂUTATE.

SECȚIUNEA DXLI

UH O! DD ESTE SUPARAT. ACUM CE?

Ați primit o nouă misiune. Ați examinat fișierul împreună cu Ferryperson și ați creat un plan pentru a vă aduce DD înapoi pentru a începe procesul de tranziție. Amintindu-ți ce înseamnă să fii secerător — Răspunde eficient și cu răbdare, empatie și respect — vei călători în locația în care DD te așteaptă.

Oh nu!

DD-ul tău este *supărat* . Ei nu vor să fie morți. Deoarece **OAMENII** sunt **oarecum INTELIGENTI** , s-ar putea să nu fie pregătiți să accepte faptul că au murit. Ei țipă și încearcă să spargă lucruri, cum ar fi **FAȚA TA** sau **O CĂBĂ DE CAFEA** . Tu:

A) Spune-le că reacționează exagerat

B) Rupe lucrurile cu ei

C) Încearcă să vină cu un plan pentru a împiedica moartea și a distruge sistemul care a funcționat perfect din timpuri imemoriale și astfel să arunce echilibrul natural în haos

D) Lasă-le acolo unde le-ai găsit și întoarce-te acasă

Dacă ați selectat oricare dintre opțiunile de mai sus, vă rugăm să anunțați imediat Managerul pentru reevaluarea angajării dvs., deoarece aceasta a fost o întrebare șmecheră. Răspunsul corect este E): Lasă-i să-și alunge furia, menținând în același timp o prezență liniștitoare și asigurând siguranța ta, a DD și a oricui s-ar putea afla în imediata apropiere.

Furia este de așteptat. Majoritatea nu vor să fie morți. În timp ce furia este o emoție în cea mai mare parte inutilă, este valabilă pentru DD. Ei cred că au dreptul să fie supărați. Și o fac! Dar, deși acest lucru este acceptabil, depinde de Reaper să se asigure că mânia nu este tot ce știe DD. Deoarece ați examinat dosarul DD înainte de sosirea dvs., ar trebui să fiți în posesia instrumentelor de care veți avea nevoie pentru a vă ajuta DD să-și depășească furia. De exemplu, ați fost repartizat unui **OM NUMIT BILL** . **BILL** este supărat pentru că **EL** nu vrea să fie mort. **EL** cere ca tu, ca Secerător, să **-L** readuci la viață. **EL** te amenință, spunându-ți că, dacă nu corectezi această situație nefericită, **EL VA DISTRUGERE TOT CE ÎȚI ȚIȚI DRĂG .**

Nu te teme! Ai anticipat acest lucru și știi că unii care au murit vor spune sau vor face orice pentru a încerca să respingă noua lor realitate. Deși nimănui nu-i place să fie amenințat, trebuie făcute anumite concesii atunci când ai de-a face cu un DD. Este prudent ca un Reaper să asculte și să arate înțelegere, păstrând totuși un aer de autoritate. Să fii înțelegător față de situația dificilă a DD este primordial. Și totuși, un Reaper *nu poate* în niciun caz să-i permită DD să-și asume controlul asupra situației. Secerătorul trebuie să fie ferm, dar practic.

În cazul **OMULUI NUMIT BILL** , atâta timp cât **EL** nu vă face rău dvs., **ÎNȘUȘI** sau altora, permițându **- I** să-și exprime frustrările ar putea dizolva situația de la sine. Dacă acesta este cazul și **EL** s-a obosit, **îi poți reaminti** ce ai învățat din dosarul **LUI** . Îți amintești că, în viață, **OMULUI NUMETIC BILL** îi plăceau **JOCURILE DE TABĂ ȘI VIDEO-UL PE INTERNET CU LENESII TÂRÂND ÎNCE PE UN DRUM** . Cu aceste cunoștințe, poți să-ți amintești DD-ului tău de aceste lucruri și să experimentezi un sentiment de împlinire când îl vezi pe **BILL ZâMBÂND CU GURA SA DE OM .**

SECTIUNEA VMCDLI

ACUM E MOMENTUL TĂU SĂ STRĂLUCIȘTE!

Acest ghid introductiv pentru secerat nu este în niciun caz tot ce trebuie să știți despre noua dvs. poziție. Deși este menit să vă ofere instrumentele de care aveți nevoie pentru a avea succes, ar trebui să se înțeleagă că **FIINȚELE UMANE** sunt complicate și pot fi **NEGROLATE, CONTRADICTOARE ȘI UNEATEA URUTINE** . Însă instrumentele pe care le-ați învățat din acest prim volum vă vor oferi mijloacele de a începe jobul pentru care ați fost angajat.

Tu contezi. Nu ai citi asta dacă nu ai fi făcut-o. În timp ce ești ținut la un standard înalt, credința care a fost pusă în tine nu trebuie luată cu ușurință. Ești o **PERSOANĂ BUNĂ CAPACĂ SĂ FAC LUCRURI BUNE, MEIYING .**

Acestea fiind spuse, un cuvânt de precauție: orice abatere de la acest ghid sau de la oricare care urmează poate avea consecințe. În funcție de natura încălcării, consecințele menționate ar putea include încetarea sau dezmembrarea la nivel subatomic. Deși se înțelege că fiecare situație este diferită, există o ordine a vieții și a morții care nu trebuie întreruptă. Dacă se întâmplă acest lucru, ar putea duce la **DISTRUGEREA PLANETEI PĂMÂNT .**

Sperăm că v-a plăcut această introducere. Vă rugăm să luați următoarele cincisprezece minute pentru a procesa ceea ce ați învățat și pentru a scrie orice întrebări pe care le puteți avea. Dacă există întrebări, le puteți trimite Managerului utilizând formularul **Q6G-97Z** și veți primi un răspuns în timp util în **ZECE LUNI .**

Felicitări! Ați ajuns la sfârșitul volumului I. După ce v-ați luat pauza pentru **a BEA SUC ȘI CONTEMPLAȚI MISTERELE UNIVERSULUI** , vă rugăm să treceți la volumul II, unde veți afla totul despre istoria captivantă a seceririi pe **Pământul Pământ** , inclusiv unul . dintre primii Secerători, un **NEANDERTAL** numit ***ERROR CODE ALC-FMG-600-010* .**

Și amintiți-vă: moartea poate fi o afacere, dar noi suntem o familie. Și familiile nu- i pun *niciodată* în discuție pe cei responsabili.

Noi credem în tine!

Managerul
cc: Univers

TOR CĂRȚI DE TJ KLUNE

PENTRU TINERI ADULTI:

Extraordinarii

Flash Fire

PENTRU ADULTI:

Casa din Marea Ceruleană

Sub ușa care șoptește

THE EXTRAORDINARIES

SERIES

SOME PEOPLE ARE EXTRAORDINARY. SOME ARE JUST EXTRA.

SOMETIMES LIFE'S A SLOW BURN, SOMETIMES IT'S A DUMPSTER FIRE.

"Uproariously funny."
—Sophie Gonzales on *The Extraordinaries*

"The most down-to-earth book about superheroes I've ever read."
—Mason Deaver on *The Extraordinaries*

"*Flash Fire* is a perfect sequel... Klune beautifully blends romance, action, coming-of-age, and real-world issues, all grounded in a protagonist that feels as real as your best friend."
—Lauren Shippen on *Flash Fire*

AVAILABLE NOW WHEREVER BOOKS ARE SOLD

TOR TEEN

DESPRE AUTOR

© Natasha Michaels

TJ KLUNE este cel mai bine vândut *New York Times* şi *USA Today* , autor câştigător al Premiului Literar Lambda a *cărţilor The House in the Cerulean Sea, The Extraordinaries* şi multe altele. Fiind el însuşi queer, TJ crede că este important, acum mai mult ca niciodată, să existe o reprezentare corectă şi pozitivă a queer-ului în poveşti.

Vizitaţi Klune online:

tjklunebooks.com sau înscrieți-vă pentru actualizări prin e-mail aici .

Twitter: @tjklune

Instagram: tjklunebooks

Vă mulțumim că ați cumpărat asta
Cartea electronică Tom Doherty Associates.

Pentru a primi oferte speciale, conținut bonus,
și informații despre noile lansări și alte lecturi grozave,
înscrieți-vă pentru buletinele noastre informative.

Sau vizitați-ne online la
us.macmillan.com/newslettersignup

Pentru actualizări prin e-mail despre autor, faceți clic aici .

TOR·COM

Science fiction. Fantasy. The universe.
And related subjects.

*

More than just a publisher's website, Tor.com is a venue for **original fiction, comics,** and **discussion** of the entire field of SF and fantasy, in all media and from all sources. Visit our site today—and join the conversation yourself.

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate în acest roman sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

SUB UȘA ȘOPTĂ
Copyright © 2021 de către Travis Klune
Toate drepturile rezervate.
Copertă realizată de Red Nose Studios
Scriere de copertă de Katie Klimowicz
O carte Tor
Publicat de Tom Doherty Associates
120 Broadway
New York, NY 10271
www.tor-forge.com
Tor ® este o marcă înregistrată a Macmillan Publishing Group, LLC.
Datele de catalogare în publicare ale Bibliotecii Congresului sunt disponibile la cerere.
ISBN 978-1-250-21734-9 (copertă cartonată)
ISBN 978-1-250-83814-8 (semnat)
ISBN 978-1-250-85099-7 (internațional, vândut în afara SUA, în funcție de disponibilitatea drepturilor)
ISBN 978-1-250-21733-2 (carte electronică)
eISBN 9781250217332
Cărțile noastre electronice pot fi achiziționate în vrac pentru uz promoțional, educațional sau de afaceri. Vă rugăm să contactați Departamentul de Vânzări Corporate și Premium Macmillan la 1-800-221-7945, extensia 5442 sau prin e-mail la MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com .
Prima ediție: 2021

CUPRINS

1. Pagina titlu
2. Notificare privind drepturile de autor
3. Dedicare
4. Nota autorului
5. Capitolul 1
6. capitolul 2
7. capitolul 3
8. capitolul 4
9. capitolul 5
10. Capitolul 6
11. Capitolul 7
12. Capitolul 8
13. Capitolul 9
14. Capitolul 10
15. Capitolul 11
16. Capitolul 12
17. Capitolul 13
18. Capitolul 14
19. Capitolul 15
20. Capitolul 16
21. Capitolul 17
22. Capitolul 18
23. Capitolul 19
24. Capitolul 20
25. Capitolul 21
26. Capitolul 22
27. Epilog
28. Mulţumiri
29. Extras: Introducerea lui Mei la secerat
30. Cărți Tor de TJ Klune
31. Despre autor
32. Drepturi de autor